TARPTAUTINIS BESTSELERIS

HARLAN COBEN

Dviveidis

HARLAN COBEN

Oviveidis

Iš anglų kalbos vertė Reda Žekienė

Jotema

UDK 820(73)-3
Co-05

Harlan Coben
DEAL BREAKER
A Dell Book, New York, 2007

ISBN 978-9955-13-200-4

I skyrius

Otas Berkas, tikras gražbylystės meistras, ėmėsi kitokios taktikos.

— Nagi, Mironai, — pernelyg entuziastingai įtikinėjo jis, — neabejoju, kad galime prieiti prie vieningos nuomonės. Tu šiek tiek nusileisi. Mes šiek tiek nusileisim. „Titanai" — komanda, norėčiau, kad mes visi būtume komanda. Ir tu. Būkime tikra komanda, Mironai. Ką pasakysi?

Mironas Bolitaras pakėlė aukštyn pirštus. Kažkur buvo skaitęs, kad iškėlęs aukštyn pirštus atrodysi susimąstęs. Tačiau pasijuto kvailai.

— Nieko daugiau ir netrokštu, Otai, — jau šimtąjį kartą nesėkmingai bandė atlaikyti spaudimą Mironas. — Iš tikrųjų norėčiau. Tačiau nusileidome, kiek galėjome. Dabar jūsų eilė.

Otas energingai linktelėjo, lyg ką tik būtų išgirdęs filosofinę nesąmonę, kuri priverstų raudonuoti net ir Sokratą. Jis pakėlė galvą ir dirbtinai šypsodamasis atsigręžė į vyriausiąjį savo komandos administratorių.

— Ką manai, Lari?

Gavęs signalą, Laris Hansonas kumščiu stipriai trinktelėjo į pasitarimų stalą.

— Bolitaras gali eiti velniop! — nepaprastai įtūžęs suriko jis. — Girdi, Bolitarai? Ar supranti, ką sakau? Eik po velnių!

— Eiti po velnių, — linktelėdamas pakartojo Mironas. — Supratau.

— Vaidini gudročių? A? Atsakyk, po velnių! Esi labai gudrus?

Mironas pažvelgė į įniršėlį.

— Tarp dantų tau įstrigusi sėkliukė.

— Prakeiktas gudročius.

— O tu gražus, kai pyksti. Veidas tiesiog nušvinta.

Laris Hansonas išpūtė akis. Pažvelgė į savo viršininką, o paskui vėl į Mironą.

— Čia ne tavo lyga, Bolitarai. Ir tu velniškai gerai tai žinai.

Mironas neatsakė. Tiesa ta, kad Laris Hansonas iš dalies teisus. Mironas nepriklausė šiai lygai. Tik antrus metus dirbo sportininkų atstovu. Dauguma jo klientų buvo abejotinos reputacijos — jiems labai pasisekdavo, jei pavykdavo prasmukti į lygą ir uždirbti minimumą. O amerikietiškas futbolas toli gražu nebuvo Mirono specializacija. Jis turėjo tik tris NFL žaidėjus, ir tik vienas jų buvo vertas dėmesio. Ir štai dabar Mironas sėdėjo priešais trisdešimt vienerių metų vunderkindą Otą Burką, Nacionalinės futbolo lygos jauniausią komandos savininką, ir Larį Hansoną, buvusį legendinį futbolininką, tapusį administratoriumi, derėjosi dėl kontrakto, kuris net ir jo nepatyrusiose rankose būtų didžiausia naujovė per visą NFL istoriją.

Taip, jis, Mironas Bolitaras, atstovavo Kristianui Stylui, dar vadinamam Karštuoju Spyriu. Dviejų Haismano taurių laimėtojui, trečius metus iš eilės spaudos tituluojamam populiariausiu žaidėju. Ketvirtus metus jį dievina visi amerikiečiai. Jei šito dar negana, pridursim, kad vaikis buvo tikra svajonė. Pavyzdingas mokinys, puikios išvaizdos, aiškiai reiškiantis mintis, mandagus ir baltaodis (ei, tai svarbu!).

O svarbiausia, kad Mironas buvo jo agentas.

— Pasiūlymas ant stalo, ponai, — tęsė Mironas. — Mes manome, kad jis tikrai sąžiningas.

Otas Berkas papurtė galvą.

— Visiška nesąmonė! — suriko Laris Hansonas. — Esi prakeiktas idiotas, Bolitarai. Šuniui ant uodegos paleisi to vaikio karjerą.

Mironas išskėtė rankas.

— Gal visi apsikabinsime?

Laris jau rengėsi paleisti dar vieną keiksmų seriją, tačiau Otas kilstelėjo ranką. Senais laikais, kai Laris dar žaidė, jo sustabdyti ne-

pajėgė nė Diko Butkaus ar Rėjaus Ničkės smūgiai. O dabar šis šimto penkiasdešimties svarų Harvardo diplomantas galėjo nutildyti jį vienu mostu.

Otas Berkas pasilenkė į priekį. Jis nesiliovė šypsotis, nesiliovė gestikuliuoti rankomis, nesiliovė žiūrėti į akis — lyg gyva Entonio Robinso reklaminė laida „Asmeninė galia". Velniškai trikdė. Otas buvo smulkus, trapios išvaizdos vyras plonyčiais pirštais, tokių Mironas dar nebuvo regėjęs. Juodais, ant pečių krintančiais ilgais plaukais. Jo vaikišką veidą rėmino smaili lyg ožio barzdelė, primenanti padrožtą pieštuką. Otas rūkė labai ilgą cigaretę, o gal ji tik atrodė ilga smulkučiuose jo pirštuose.

— O dabar, Mironai, — ištarė Otas, — pasikalbėkime racionaliai, gerai?

— Racionaliai? Pasikalbėkim.

— Puiku, Mironai, bus naudinga. Tiesa ta, kad Kristianas Stylas yra nežinomas, nepatikrintas, dar nė nevilkėjo profesionalo aprangos. Jis gali būti amžiaus nesėkmė.

Laris prunkštelėjo.

— Apie tokius turėtum šį tą žinoti, Bolitarai. Apie nieko vertus žaidėjus. Jie susimauna.

Mironas nekreipė į jį dėmesio. Jau anksčiau buvo prisiklausęs užgauliojimų. Praleisdavo juos pro ausis. Nebesijaudino, kai į jo daržą mėtė akmenis.

— Kalbame apie galbūt geriausią žaidėją per visą istoriją, — tvirtai atsakė jis. — Sudarėte tris sandorius ir atsisakėte šešių žaidėjų, kad tik gautumėte teises į jį. Nebūtumėte taip darę, jei netikėtumėte, kad jis šito vertas.

— Bet šis pasiūlymas... — Otas nutilo, pakėlė galvą aukštyn, lyg ant lubų ieškodamas parašyto tinkamo žodžio, — ... netinkamas.

— Greičiau jau visiška nesąmonė, — pridūrė Laris.

— Jis galutinis, — nukirto Mironas.

Otas papurtė galvą, tačiau šypsena nedingo.

— Aptarkim tai, gerai? Apsvarstykim visais įmanomais aspektais. Esi naujokas, Mironai. Buvęs sportininkas, čiumpantis didelę

žuvį. Gerbiu už tai. Esi jaunas vyrukas, mėginantis įsisukti į šį verslą. Ei, pritariu! Tikrai.

Mironas prikando liežuvį. Jis galėjo atšauti, kad jiedu bendraamžiai, tačiau jam taip patiko klausytis meilikavimų. O kam nepatinka?

— Jei dabar suklysi, — tęsė Otas, — gali sužlugdyti savo karjerą. Ar supranti, ką noriu pasakyti? Daugybė žmonių jau dabar mano, kad esi tam netinkamas — netinkamas atstovauti aukšto lygio klientams. Aišku, aš taip nemanau. Mano nuomone, tu — ryški asmenybė. Tačiau tavo elgesys... — Jis papurtė galvą lyg mokytojas, nusivylęs mylimu mokiniu.

Laris atsistojo ir iš aukšto pažvelgė į Mironą.

— Gal perduotum tam vaikiui gerą patarimą? — tarė jis. — Pasakyk jam, kad susirastų tikrą agentą.

Mironas tikėjosi tokios eigos. Tiesą sakant, laukė ir blogiau: Laris Hansonas kol kas dar nepradėjo šlykščiai keiktis. Tačiau Mironas mieliau būtų pasirinkęs pastarąjį variantą. Laris Hansonas buvo tiesmukas žmogus, lengvai perprantamas. O štai Otas Berkas — gyvatė, šliaužiojanti aukštoje žolėje tarp paslėptų minų.

— Tada, manau, nebeturime ko aptarinėti, — atsakė Mironas.

— Mano nuomone, vilkinti neprotinga, Mironai, — pasakė Otas. — Gali pakenkti ir taip ne itin švariam Kristiano įvaizdžiui. Numuši jo kainą. Judu prarasite daug pinigų. O juk tu nenori prarasti pinigų?

Mironas pažvelgė į jį.

— Nenoriu?

— Ne, nenori.

— Ar galiu užsirašyti? — Mironas išsitraukė tušinuką ir ėmė rašyti. — Ne... noriu... prarasti... pinigų. — Jis nusišypsojo abiem vyrams. — Aš čia šiandien surinkinėju patarimus ar ką?

— Prakeiktas gudročius, — sumurmėjo Laris.

Oto veide tebespindėjo ta pati šypsena.

— Drįsčiau sakyti, — tęsė jis, — jog manau, kad Kristianas norėtų greitai gauti kontraktą.

— O?

— Kai kas rimtai abejoja Kristiano Stylo ateitimi. Yra mananČių... — Otas giliai užsitraukė cigaretę, — kad vaikinas gali būti susijęs su tos merginos dingimu.

— A, — ištarė Mironas, — štai kur šuo pakastas.

— Prašau?

— Imate drabstytis purvais. Akimirką pamaniau, kad prašiau pakankamai.

Laris Hansonas nukreipė nykštį į Mironą.

— Tu ką, manai, mes čia prakeiktą veiksmo filmą rengiamės filmuoti? Iškelsim viešumon tą įvykį apie buvusią Kristiano mergšę, tai griebs už širdies ir numuš reitingus...

— Apgailėtini gandai, — pertraukė Mironas. — Niekas jais nepatikėjo. O šiaip jau ta tragedija sukėlė visuomenės simpatijas Kristianui. Ir nevadinkite Ketės Kalver mergše.

Laris kilstelėjo antakį.

— Na, na, kokie mes jautrūs, — ištarė jis. — Prileisiu į kelnes.

Mirono veido išraiška nepasikeitė. Su Kete Kalver jis susipažino prieš penkerius metus. Tada ji buvo antro kurso studentė, ir jau labai graži. Kaip ir jos sesuo Džesika. Prieš aštuoniolika mėnesių Ketė paslaptingai dingo iš Restono universiteto bendrabučio. Iki šiol niekas nežino, nei kur ji, nei kas jai nutiko. Žiniasklaidai ši istorija buvo skanus kąsnelis — žavinga panelė, futbolo žvaigždės Kristiano Stylo sužadėtinė, rašytojos Džesikos Kalver sesuo — pakankamai prielaidų seksualiniam užpuolimui. Žurnalistai lyg varnai sukosi aplink gimінaičius.

Tačiau visai neseniai Kalverių šeimą ištiko kita tragedija. Prieš tris paras per, policijos žodžiais tariant, „nevykusį apiplėšimą“, buvo nužudytas Adamas Kalveris, Ketės tėvas. Mironas nepaprastai norėjo susisiekti su šeima, padaryti ką nors daugiau nei tik paprasčiausiai pareikšti užuojautą, tačiau nusprendė likti nuošaly, nes nežinojo, ar yra pageidaujamas. Ir buvo įsitikinęs, kad nelabai.

— O dabar, jei...

Pasigirdo beldimas į duris. Jos atsidarė, ir vidun kyštelėjo galvą Esperansa.

— Tau skambina, Mironai, — pranešė ji.

— Tegul palieka žinutę.

— Manau, norėsi pats pakalbėti.

Esperansa liko tarpduryje. Jos tamsios akys nieko neišdavė, tačiau Mironas suprato.

— Tuoj ateisiu, — tarė jis.

Mergina uždarė duris.

Laris Hansonas reikšmingai švilptelėjo.

— Ji tikra lėlytė, Bolitarai.

— Oho, ačiū, Lari. Iš tavo lūpų tai daug reiškia. — Mironas pakilo. — Tuoj grįšiu.

— Nesirengiame tūnoti čia visą prakeiktą dieną.

— Tikrai nereikės.

Bolitaras išėjo iš pasitarimų kambario ir patraukė prie Esperansos stalo.

— Tavo šefas, — pranešė ji. — Jis sakė, kad skubu.

Kristianas Stylas.

Mergina buvo smulkaus sudėjimo, todėl daugumai nė į galvą nešovė mintis, kad Esperansa kažkada buvo profesionali imtynininkė, pagarsėjusi kaip Pokahontas. Faktas, kad Esperansa Dias buvo meksikietė, neturinti nė lašelio indėnų kraujo, atrodo, nė kiek netrikdė LMI (Legendinių moterų imtynininkių) organizacijos. Mažytė smulkmena, teigė ji. Meksikietė, indėnė — koks skirtumas?

Pačioje imtynininkės karjeros viršūnėje kiekvieną savaitę visose Jungtinių Valstijų arenose buvo rodoma ta pati programa: Esperansa (Pokahontas) įžengia į ringą avėdama mokasinus, vilkėdama zomšinę suknelę su kutais ir užsijuosusi ant galvos juostą, prilaikančią jos ilgus juodus plaukus. Prieš kovą ji nusimesdavo zomšinę suknelę ir likdavo su gerokai menkesniais ir visiškai netradiciniais indėniškais drabužėliais.

Profesionalų imtynių sportininkės būna prastos arba geros. Pokahontas buvo gera imtynininkė, publikos numylėtinė. Patraukli,

mažutė, greita, ji turėjo tvirtą smulkų kūną. Visi ją mylėjo. Kovą ji visada laimėdavo dėl savo sugebėjimų, o štai jos priešininkės griebdavosi neleistinų dalykų — sviesdavo jai į akis smėlio, naudodavosi neleistinais daiktais, kuriuos matė visi, išskyrus teisėjus. Galiausiai blogoji imtynininkė atsivesdavo kelias pagalbininkes ir visos puldavo vargšelę Pokahontas, be gailesčio užguldavo narsiąją gražuolę, o minia, tą patį mačiusi prieš savaitę ir dar savaitę anksčiau, vis tiek cypdavo iš baimės ir pasipiktinimo.

Kaip tik tada, kai, atrodydavo, nebėra vilties, iš persirengimo kambarėlio išbėgdavo Didžioji Motušė, mamutą primenantis padaras, ir nublokšdavo tas begėdes nuo bejėgės Pokahontas. Ir Didžioji Motušė drauge su mažąja Pokahontas nugalėdavo blogio jėgas.

Kaip miela.

— Atsiliepsiu savo kabinete.

Įžengęs vidun jis žvilgtelėjo į gulinčią ant stalo lentelę su pavarde — tėvų dovaną.

MIRONAS BOLITARAS

SPORTO AGENTAS

Jis papurtė galvą. Mironas Bolitaras. Vis dar negalėjo patikėti, kad kažkam šovė į galvą mintis pavadinti savo vaiką Mironu. Kai jie atsikraustė gyventi į Naująjį Džersį, mokykloje jis pasivadino Maiku. Nieko neišėjo. Paskui jis mėgino pasivadinti Mikiu. Irgi nepavyko. Visi vis tiek vadino jį Mironu; tas vardas buvo lyg niekaip negalinti numirti pabaisa iš siaubo filmo.

Mironas pakėlė telefono ragelį.

— Kristianai?

— Pone Bolitarai? Ar čia jūs?

— Taip. Ir prašau vadinti mane... Mironu. — Susitaikyti su tuo, kas neišvengiama — išmintingo žmogaus bruožas.

— Labai atsiprašau, kad jus trukdau. Žinau, kad esate labai užsiėmęs.

— Užsiėmęs derybomis dėl tavo kontrakto. Gretimame kambaryje sėdi Otas Berkas ir Laris Hansonas.

— Esu dėkingas, pone Bolitarai, bet tai labai svarbu. — Kristiano balsas drebėjo. — Turiu tuoj pat su jumis pasimatyti.

Mironas perėmė ragelį į kitą ranką.

— Kas nors negerai, Kristianai?

— Aš... aš... geriau šito neaptarinėti telefonu. Ar galėtumėt atvažiuoti į mano kambarį bendrabutyje?

— Aišku, jokių problemų. Kada?

— Dabar. Labai prašau. Nežinau... nežinau, ką su tuo daryti. Noriu, kad jūs pamatytumėte.

Mironas giliai atsiduso.

— Gerai. Išspirsiu Otą ir Larį lauk. Tai labai padės kontraktui. Atvažiuosiu po valandos.

Užtruko gerokai ilgiau.

Mironas įžengė į Kinio garažą 46-ojoje gatvėje, netoli nuo jo biuro Parko aveniu. Linktelėjo Marijui, garažo prižiūrėtojui, pražingsniavo pro lentą su kainoraščiu, kurio apačioje matėsi užrašas „neįskaičiuota 97% mokesčių“, ir patraukė prie savo automobilio apatiniame aukšte. „Ford Taurus“. Tikras pupyčių viliotojas.

Mironas jau rengėsi atrakinti dureles, kai išgirdo kažkokį šnypštimą. Lyg gyvatės. O gal labiau priminė iš padangos šnypščiantį orą. Garsas sklido iš užpakalinio dešiniojo rato padangos. Vien pažvelgęs Mironas suprato, kad ji pradurta.

— Sveikas, Mironai.

Jis staigiai atsigręžė. Jam šypsojosi du vyrai. Vienas priminė nedidelės Trečiojo pasaulio genties žmogų. Mironas buvo stambus vyras — beveik šešių pėdų ir keturių colių ūgio, svėrė du šimtus dvidešimt svarų, bet tas vyrukas atrodė ne žemesnis nei šešių pėdų ir šešių colių, o svėrė turbūt kokius tris šimtus. Tikras galiūnas. Jo kūnas toks išsipūtęs, lyg po drabužiais vilkėtų pripučiamą gelbėjimosi liemenę. Antrasis vyras buvo vidutinio sudėjimo. Su skrybėle.

Galiūnas sunkiais žingsniais ėmė artintis prie Mirono automobilio. Rankos kažkaip nenatūraliai siūbavo jam prie šonų. Jis vis kraipė galvą, judino tą kūno dalį, kurią normalaus žmogaus pavadintum kaklu.

— Turite bėdų dėl automobilio? — kikendamas paklausė jis.

— Nuleido padangą, — atsakė Mironas. — Bagažinėje yra atsarginė. Pakeisk ją.

— Tai jau ne, Bolitarai. Čia tik mažutis įspėjimas.

— Tikrai?

Milžinas sugriebė Mironui už švarko atlapų.

— Laikykis toliau nuo Čezo Landrokso. Jis jau turi kontraktą.

— Pirma pakeisk padangą.

Veidą iškreipė plati šypsena. Kvaila žiauri šypsena.

— Kitą kartą nebūsiu toks malonus. — Jis sugriebė tvirčiau pakeldamas švarką ir kaklaraištį. — Supratai?

— Tu, aišku, žinai, kad nuo steroidų susitraukia kiaušai.

Vyras net išraudo.

— Tikrai? Gal man suknežinti tau snukį, ką? Gal padaryti iš jo košę?

— Košę?

— Taip.

— Gražiai pasakyta, tikrai.

— Eik šikt.

Mironas atsiduso. O paskui visas jo kūnas pajudėjo, atrodo, vienu metu. Iš pradžių jis galva smogė dičkiui į nosį. Pasigirdo trekštelėjimas, kaip sutraiškius vabalą. Iš nosies pliūptelėjo kraujas.

— Kalės v...

Mironas, suėmęs už pakaušio, atlošė milžino galvą ir alkūne smogė į patį Adomo obuolį ir beveik visą sugrūdo į trachėją. Galiūnas skausmingai gargaliuodamas duso. Paskui stojo tyla. Tada Mironas plaštakos šonu smogė vyrui į kaklą iš nugaros pusės.

Milžinas lyg maišas susmuko ant žemės.

— Gerai jau, pakaks!

Vyras su skrybėle, išsitraukęs ginklą ir nutaikęs jį Mironui į krūtinę, priėjo arčiau.

— Pasitrauk nuo jo. Tučtuojau!

Mironas pašnairavo į jį.

— Čia tikrai skrybėlė?

— Pasakiau, pasitrauk!

— Gerai, gerai, traukiuosi.

— Tau nereikėjo šito daryti, — įskaudintas lyg vaikas papriekaištavo vyras. — Jis tik dirbo savo darbą.

— Nesutramdoma jaunystė, — sutiko Mironas. — Dabar jaučiuosi nekaip.

— Tiesiog laikykis atokiai nuo Čezo Landrokso, gerai?

— Negerai. Perduok Rojui O'Konorui, kad negerai.

— Ei, mane pasamdė ne tam, kad sužinočiau atsakymą. Aš tik perduodu tai, ką privalau.

Daugiau netaręs nė žodžio vyrukas su skrybėle padėjo savo draugužiui atsistoti. Dičkis, viena ranka susiėmęs už nosies, kita masažuodamas trachėją, nukėblino prie automobilio. Jo nosis buvo suknežinta, tačiau gerklę skaudėjo labiau, ypač kai rijo.

Jie sulindo į automobilį ir mikliai nuvažiavo. Nesustojo pakeisti Mirono automobilio padangos.

2 skyrius

Automobilio telefonu Mironas surinko Čezo Ladrokso numerį.

Kadangi nebuvo patyręs mechanikas, užtruko visą pusvalandį, kol pakeitė padangą. Pirmąsias kelias mylias važiavo lėtai, baimindamasis, kad padanga gali nusimauti ir nulėkti. Paskui įsidrąsinęs stipriau paspaudė greičio pedalą ir nuvažiavo pas Kristianą.

Kai kitame linijos gale atsiliepė, Mironas paskubom paaiškino, kas nutiko.

— Jie jau buvo čia, — pasakė jam Čezas. Ragelyje girdėjosi triukšmas. Verkė kūdikis. Kažkas nukrito ir sudužo. Pradėjo juoktis vaikai. Čezas riktelėjo, kad nutiltų.

— Kada? — paklausė Mironas.

— Prieš valandą. Trys vyrai.

— Ar jie tave sužeidė?

— Nea. Tik pargriovė ir grasino. Sakė, sulaužys man kojas, jei nesilaikysiu kontrakto.

„Sulaužys kojas, — pagalvojo Mironas. — Kaip originalu."

Čezas Landroksas jau seniai žaidė krepšinį Džordžijos valstijos komandoje ir tikriausiai pirmą kartą bus pakviestas į NBA. Jis buvo neturtingas Filadelfijos gatvių vaikis. Augo be tėvo ir turėjo dar šešis brolius bei dvi seseris. Visa dešimties asmenų šeimyna gyvena „vargšų gete".

Pirmaisiais studijų metais su Čezu susisiekė patyrusio agento Rojaus O'Konoro žmogus — dar buvo likę ketveri metai, iki Čezas būtų turėjęs teisę kalbėtis su agentu. Tas žmogus pasiūlė jam penkis tūkstančius dolerių rankpinigių ir iš anksto mokėti po 250 dolerių kas mėnesį, jei Čezas pasirašys kontraktą, kad, tapus profesionalu, jo agentas būtų O'Konoras.

Vaikinas suglumo. Jis žinojo, kad Nacionalinės studentų sporto asociacijos taisyklės draudžia pasirašinėti bet kokį kontraktą, kol jis turi įsipareigojimų. Toks kontraktas būtų paskelbtas niekiniu. Tačiau Rojaus žmogus užtikrino jį, kad viskas bus gerai. Jie paprasčiausiai parašys tokią datą, neva Čezas jį pasirašytų tik pasibaigus įsipareigojimų laikui. Ir saugiai laikys kontraktą seife, kol ateis tinkamas metas. Išmintingiau ir nesugalvosi.

Čezas abejojo. Jis žinojo, kad tai nelegalu, tačiau taip pat suprato, ką tokie pinigai reikštų jo mamai ir dar aštuoniems jos vaikams, gyvenantiems dviejų kambarių skylėje. Tada darbo ėmėsi Rojus O'Konoras ir pasiūlė lemiamą sąlygą: jei Čezas ateityje apsigalvotų, galės grąžinti pinigus ir suplėšyti kontraktą.

Po ketverių metų vyrukas apsigalvojo. Jis pažadėjo grąžinti

viską iki paskutinio cento. Tačiau Rojus O'Konoras pareiškė, jog tai neįmanoma: jis pasirašė kontraktą, ir dabar teks jo laikytis.

Toks elgesys nebuvo naujiena. Daugybė agentų taip darė. Norbėjus Voltersas ir Loidas Blumas — du didžiausi šalies agentai — net buvo už tai suimti. Tačiau dažniausiai viskas baigdavosi tik grasinimais. Nė vienas agentas nenorėjo, kad būtų atskleisti jo darbeliai. Jei vaikis tvirtai atsisakydavo bendradarbiauti, agentas atsitraukdavo.

Bet tik ne Rojus O'Konoras —jis pasinaudojo raumeningų vyrukų paslaugomis. Mironą tai nustebino.

— Noriu, kad kuriam laikui išvyktum iš miesto, — tęsė Mironas. — Ar turi kur pasislėpti?

— Taip, apsistosiu pas draugą Vašingtone. Tačiau ką mes darysime?

— Aš viskuo pasirūpinsiu. Tiesiog pranyk iš akiračio.

— Aha, gerai. — O paskui pridūrė: — A, Mironai, dar vienas dalykas.

— Kas?

— Vienas tų vyrukų, kurie mane pričiupo, sakė pažįstąs tave. Žmogau, jis monstras. Ta prasme, didžiulis. Klaikus šunsnukis.

— Ar jis pasisakė, kuo vardu?

— Aronas. Jis liepė tau perduoti linkėjimus nuo Arono.

Mironui net pečiai suglebo. Aronas. Vardas iš praeities. Nieko gero neprimena. Rojus O'Konoras turėjo ne tik raumeningus vyrukus — tai rimta.

Tik po trijų valandų Mironas pamiršo įvykį garaže ir pasibeldė į Kristiano duris. Nors vaikinas baigė universitetą prieš du mėnesius, tebegyveno tame pačiame bendrabučio kambaryje ir dirbo patarėju Restono universiteto vasaros futbolo stovykloje. Tačiau po dviejų dienų prasidės „Titanų“ mažoji stovykla, ir Kristianas važiuos ten.

Jis akimirksniu atidarė duris. Mironui nė nespėjus pasiaiškinti, jis padėkojo:

— Ačiū, kad taip greitai atvažiavot.

— Hm, taip, nėra už ką.

Kristiano veidas buvo išblyškęs. Rausvų skruostų, kuriuose šypsantis atsirasdavo duobutės, kaip nebūta. Ir plačios, užburiančios, verčiančios gerbėjas alpti šypsenos. Net ir sportiškos tvirtos rankos pastebimai drebėjo.

— Užeikit, — pakvietė jis.

— Dėkui.

Kambarys labiau priminė praėjusio dešimtmečio vaizdelį nei šiuolaikišką universiteto bendrabučio kambarį — jis buvo tvarkingas. Lova paklota, po ja eile surikiuoti batai. Ant grindų nesimėtė kojinės, apatiniai, sportiniai raiščiai. Ant sienų kabojo gairelės. Tikros laimėjimų gairelės. Mironas negalėjo tuo patikėti. Jokių plakatų, jokių kalendorių su Klaudija Šifer, Sinde Krauford ar dvynėmis barbėmis. Tik senamadiškos gairelės. Mironas pasijuto, lyg būtų įžengęs į Volio Kliverio* miegamąjį.

Iš pradžių Kristianas tylėjo. Jiedu stovėjo suglumę lyg du nepažįstamieji, sustatyti drauge kokteilių vakarėlyje ir neturintys rankose gėrimo. Vaikinas tarsi prasikaltęs žiūrėjo į grindis. Jis nieko nesakė apie kraujo dėmes ant Mirono kostiumo. Tikriausiai jų nė nepastebėjo.

Mironas nusprendė pasinaudoti savo patikrinta auksine, ledus pralaužiančia fraze:

— Kas nutiko?

Kristianas ėmė žingsniuoti pirmyn atgal — ne taip lengva judėti tokio dydžio patalpoje. Mironas pastebėjo, kad vaikino akys paraudusios. Jis verkė, ant skruostų vis dar matėsi nežymūs ašarų pėdsakai.

— Ar ponas Berkas įtūžo, kad nutraukėt susitikimą? — paklausė jis.

* Populiaraus šeštojo dešimtmečio amerikietiško serialo personažas (*vert.*).

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Jį ištiko priepuolis, tačiau išgyvens. Nesijaudink.

— Stovykla prasideda ketvirtadienį?

Mironas linktelėjo.

— Jaudiniesi? — pasiteiravo jis.

— Gal truputį.

— Ar todėl norėjai su manimi pasimatyti?

Kristianas papurtė galvą. Jis delsė, o paskui ištarė:

— Aš... aš nesuprantu, pone Bolitarai.

Kas kartą, kai jį pavadindavo ponu, Mironas pasijusdavo lyg būtų vaikino tėvas.

— Ko nesupranti, Kristianai? Ką visa tai reiškia?

Vaikinas vėl dvejojo.

— Tai... — Kristianas nutilo, giliai įkvėpė ir vėl prabilo: — Tai dėl Ketės.

Mironas pamanė, kad blogai išgirdo.

— Ketės Kalver?

— Jūs ją pažinojot, — pridūrė Kristianas.

Mironas nelabai suprato, ar tai buvo teiginys, ar klausimas.

— Labai seniai, — atsakė jis.

— Kai draugavote su Džesika.

— Taip.

— Tada gal suprasite. Man trūksta Ketės. Labiau nei bet ko kito. Ji buvo išties ypatinga.

Mironas padrąsinamai linktelėjo. Tikras Filas Donahju.*

Kristianas žengė žingsnį atgal ir vos netrinktelėjo galva į knygų lentyną.

— Tai, kas jai nutiko, buvo pateikta kaip sensacija, — tęsė jis. — Rašė laikraščiai, jos dingimą aptarinėjo per televiziją. Visiems tai buvo lyg žaidimas. Televizijos šou. Vadino mus „idiliška pora“. — Jis pirštais parodė kabučių ženklą. — Lyg „idiliška“ reikštų „netikra“. Visi sakė, kad aš jaunas ir greitai atsigausiu. Kad Ketė — tik graži

* Amerikiečių žurnalistas (*vert.*).

blondinė, kad toks vaikinas kaip aš ras milijoną panašių į ją. Kad man skirta eiti savo keliu. Ji dingo. Viskas baigėsi.

Kristiano vaikiškumas — tai, kas, Mirono manymu, būtų padėję jam ateityje tapti tiesiog karaliumi — staiga dingo. Mironas pamatė nebe drovų, kupiną entuziazmo Kanzaso berniuką, o realybę — išsigandusį, kampan įsispraudusį vaiką, berniuką, kurio tėvai mirę, kuris neturi tikros šeimos, ko gero, ir tikrų draugų, tik gerbėjus bei tuos, kurie troško jo pinigų (kaip ir pats Mironas?).

Mironas papurtė galvą. Jokiu būdu. Kiti agentai — taip, bet ne jis. Jis ne toks. Tačiau vis tiek kažkas panašaus į kaltę lyg skaudūs pirštai žnybė į šoną.

— Niekada netikėjau, kad Ketė negyva, — tęsė Kristianas. — Manau, iš dalies čia ir bėda. Po kurio laiko nežinomybė ima kankinti. Spėju, šiek tiek net tikėjausi, kad bus rastas jos kūnas, kad kažkaip viskas pasibaigs. Juk baisu taip kalbėti, pone Bolitarai?

— Ne, aš taip nemanau.

Vaikinas atidžiai į jį pasižiūrėjo.

— Aš vis galvoju apie tas kelnaites. Žinote apie tai?

Mironas linktelėjo. Vienintelis įkaltis šioje paslaptingoje byloje buvo suplėšytos Ketės kelnaitės, rastos bendrabučio šiukšlių konteinerio viršuje. Sklido kalbos, kad ant jų matėsi spermos ir kraujo dėmių. Ir daugumai jos tik patvirtino tai, ką jie seniai įtarė: Ketė Kalver negyva. Liūdna, tačiau ne tokia jau reta istorija. Atsitiktinio psichopato išprievartauta ir nužudyta mergina. Jos kūnas tikriausiai taip ir nebus rastas — nebent medžiotojai vieną dieną miškuose aptiktų griaučių likučius, tuomet per vienuoliktos valandos žinias parodytų komercinį reportažą, kurio metu būtų filmuojami sielvartaujantys giminės, neprarandantys vilties, kad kada nors žudiką sučiups.

— Apie tas kelnaites buvo kalbama kaip apie kažką nepadoraus, — tęsė Kristianas. — Rausvos, buvo skelbiama, šilkinės. Niekada jų nepavadino apatiniais, apatiniu trikotažu ar paprasčiausiai kelnaitėmis. Visada tik rausvomis šilkinėmis kelnaitėmis. Lyg tai būtų svarbu. Vienos televizijos žurnalistas net kalbėjosi su apatinių dra-

bužių tinklo „Victoria's Secret" modeliu ir klausė jos nuomonės — ką ji mananti apie rausvas šilkines kelnaites? Lyg tai būtų reiškę, kad ji pati prisiprašė. Pylė ant Ketės visokias šiukšles...

Paskui jis nutilo. Mironas irgi tylėjo. Kristianas kažkam kaupėsi.

— Manau, laikas pasakyti kai ką svarbaus, — pagaliau ištarė jis.

— Neskubėk. Aš niekur nedingsiu.

— Šiandien kai ką pamačiau. Aš... — Kristianas nutilo ir pakėlė akis į Mironą. Jos tiesiog maldavo. — Ketė gali būti gyva.

Mironui lyg kas šlapiu skuduru būtų trenkęs. Jis rengėsi bet kam, įsivaizdavo išgirsiąs iš vaikino ką tik nori, tačiau tik ne tai, kad Ketė Kalver — gyva.

— Ką?

Kristianas ištiesė ranką ir atidarė stalo stalčių. Stalas irgi priminė šeštojo dešimtmečio televizijos serialo egzempliorių. Absoliučiai tvarkingas. Stovėjo tik dvi skardinės: viena — su tušinukais, o kita — su smailiai padrožtais antrojo numerio pieštukais. Dar stalinė lempa. Stalo bloknotas su kalendoriumi. Žodynas, enciklopedija ir „Stiliaus elementai" — viskas surikiuota į eilę tarp dviejų rutulio formos knygų atramėlių.

— Šiandien gavau paštu.

Jis padavė Mironui žurnalą. Viršelyje puikavosi nuoga moteris. Apibūdinti ją kaip gražiai sudėtą būtų tas pats, kas Antrąjį pasaulinį karą pavadinti susistumdymu. Dauguma vyrų pamišę dėl krūtų, ir Mirono negalėjai pavadinti abejingu, tačiau šis vaizdas buvo tikrai nenormalus. Moters veide nebuvo nė kruopelės grožio, jis buvo kažkoks šiurkštus. Žvilgsnis turėjo būti gundantis, tačiau nė iš tolo tokio nepriminė. Liežuviu ji laižėsi lūpas, kojas buvo praskėtusi, o pirštu kvietė skaitytoją prieiti arčiau.

Labai subtilu, pagalvojo Mironas.

Žurnalas vadinosi „Nips". Pagrindinis straipsnis, sprendžiant iš žodžių, išspausdintų virš dešiniosios krūties, buvo: „Kaip priversti ją apsiskusti".

Mironas įdėmiai pažvelgė į vaikiną.

— Ką visa tai reiškia?

— Sąvaržėlė.

— Ką?

Bet Kristianas, atrodo, neturėjo jėgų pakartoti. Jis tiesiog parodė. Žurnalo viršuje Mironas pastebėjo sidabrinį spindesį. Sąvaržėle pasinaudota kaip knygos skirtuku.

— Jau tokį gavau, — neva paaiškino Kristianas.

Mironas ėmė versti puslapius trumpai peržvelgdamas kūnus, kol atvertė sąvaržėle pažymėtą puslapį. Suglumęs prisimerkė. Čia buvo reklaminių skelbimų puslapis, pilnas erotinių fotografijų. Puslapio viršuje puikavosi antraštė:

Tiesioginis fantazijų telefonas — išsirink merginą!

Trys eilės, kiekvienoje po keturias merginas. Mironas peržvelgė puslapį iki apačios. Negalėjo patikėti savo akimis. „Rytietiško grožio merginos laukia tavęs!“, „Minkštos ir sultingos lesbietės!“, „Pliaukštelėk man!“, „Įkaitusios kalės!“, „Maži papukai!“ (neabejotinai tiems, kuriems nepatiko viršelio nuotrauka), „Noriu, kad jotum ant manęs!“, „Nuskink mano vyšnaitę!“, „Priversk mane maldauti dar!“, „Misis Savana reikalauja paskambinti tuoj pat!“, „Įsiaudrinusios namų šeimininkės!“, „Pageidaujami antsvorio turintys vyrai!“. Ir prie kiekvieno skelbimo atitinkama nuotrauka — provokuojančios pozos ir telefono numeriai.

Kai kurie skelbimai buvo gerokai vulgaresni. Transvestitai. Moterys su vyriškais atributais. Kai kurių Mironas net nesugebėjo suprasti. Pavyzdžiui, beribiai moksliniai eksperimentai. Telefonų numeriai tokie, kokių ir buvo galima tikėtis. 1-800-888-KEKŠĖ. 1-900-46-PALEISTUVĖ. 1-800-APSUK-MANE. 1-900- BLOGA MERGAITĖ.

Mironas susiraukė. Norėjosi nusiplauti rankas.

O paskui jis pamatė.

Apatinėje eilėje, antrame stulpelyje iš dešinės. „Padarysiu ką tik nori!“ Telefono numeris: *1-900-AISTRA. 3,99 dolerio už minutę. Tiesiai į telefono sąskaitą arba galima mokėti kortele. Priimama VISA arba MC.*

Moteris nuotraukoje buvo Ketė Kalver.

Mironas pajuto kūnu perbėgant šaltuką. Jis atsivertė viršelį ir pažvelgė į datą. Šio mėnesio numeris.

— Kada jį gavai?

— Atėjo šiandien paštu, — atsakė Kristianas pakeldamas voką. — Čia buvo įdėta.

Mironui ėmė svaigti galva. Jis stengėsi nusikratyti svaigulio ir atsigauti, tačiau Ketės nuotrauka jį labai glumino. Vokas buvo paprastas, manilinis. Siuntėjo adresas neužrašytas — būtų pernelyg lengva. Nebuvo nei pašto ženklo, nei antspaudų, tik užrašas:

Kristianui Stylui

p/d 488.

Nei miesto, nei valstijos. Vadinasi, vokas įmestas bendrabutyje. Adresas užrašytas ranka.

— Gauni daug gerbėjų laiškų, tiesa? — paklausė Mironas.

Kristianas linktelėjo.

— Tačiau šis buvo mano asmeninėje dėžutėje. Jos numeris neskelbiamas.

Mironas atsargiai paėmė voką stengdamasis nesunaikinti galimų pirštų atspaudų.

— Čia gali būti tik fotomontažas, — pridūrė jis. — Kas nors galėjo tiesiog pridėti jos galvą prie...

Kristianas papurtė galvą ir taip privertė jį nutilti. Vaikinas vėl įbedė žvilgsnį į grindis.

— Čia ne tik jos veidas, pone Bolitarai, — drovėdamasis pasakė jis.

— O... — supratęs nutęsė Mironas.

— Ar manote, kad turėčiau nunešti į policiją? — paklausė Kristianas.

— Turbūt.

— Noriu pasielgti tinkamai, — ištarė suspausdamas kumščius. — Ir neleisiu Ketės vėl maišyti su purvais. Matėte, ką jie padarė, kai ji buvo auka. Kas bus, kai jie pamatys šitą?

— Jie sužvėrės, — sutiko Mironas.

Kristianas linktelėjo.

— Bet čia tikriausiai tik pokštas, — tęsė Mironas. — Prieš ko nors imantis, pirmiausia patikrinsiu.

— Kaip?

— Palik viską man.

— Ir dar vienas dalykas, — sušnibždėjo Kristianas. — Ta rašysena ant voko.

Mironas vėl žvilgtelėjo į adresą.

— Kas?

— Negaliu tvirtinti, bet ji panaši į Ketės.

3 skyrius

Pamatęs ją, Mironas stabtelėjo.

Į barą įžengė lyg sapnuodamas, mintys priminė filmavimo kamerą, kurios niekaip nepavyko nustatyti. Jis mėgino įvertinti tai, ką neseniai pamatė ir išgirdo iš Kristiano, bandė apibendrinti faktus ir prieiti tvirtą, įtikinamą išvadą.

Tačiau viskas buvo veltui.

Žurnalas buvo sugrūstas dešinėje jo neperšlampamo apsiausto kišenėje. Pornografinis žurnalas ir neperšlampamas apsiaustas, pagalvojo Mironas. Jėzau. Mintyse vis aidėjo tas pats kankinantis klausimas: ar gali būti, kad Ketė Kalver gyva? O jei taip, kas tada jai nutiko? Kaip iš paprasto bendrabučio kambario Ketė atsidūrė paskutiniuose žurnalo „Nips“ puslapiuose?

Ir štai tada jis pamatė pačią gražiausią kada nors matytą moterį.

Ji sėdėjo ant kėdės sukryžiavusi ilgas kojas ir lėtai gurkšnojo gėrimą. Vilkėjo baltą palaidinę atviru kaklu, trumpą pilką sijoną ir mūvėjo juodas kojines. Viskas puikiai jai tiko. Akimirką Mironas pagalvojo, kad čia tik jo vaizduotės padarinys, žavi jo neįgyvendintų jausmų vizija. Tačiau sunkumas pilve greitai privertė nuvyti tas mintis šalin. Gerklė išdžiūvo. Netikėtai užplūdo gilios, kruopščiai slėptos emocijos.

Mironas sugebėjo įkvėpti ir priversti kojas judėti. Ją matant tiesiog kvapą gniaužė. Visa kita bare tapo nereikšminga, lyg scena būtų buvusi skirta tik jai vienai.

Mironas priėjo.

— Dažnai čia užeini? — paklausė jis.

Moteris pažvelgė į jį lyg į bėgiojantį senuką, vilkintį „Speedo" sportiniu kostiumu.

— Originali pažintis, — pasakė ji. — Labai kūrybiška.

— Gal ir ne, — atsiliepė Mironas. — Bet koks pateikimas! — Jis nusišypsojo. „Laimėjau", — pagalvojo sau.

— Džiugu, kad taip manai. — Ji nusisuko. — Prašau pasitraukti.

— Vaidini sunkiai pasiekiamą?

— Dink.

Mironas nusišypsojo.

— Liaukis jau. Pati save glumini.

— Atsiprašau?

— Visiems šitame bare aišku.

— O? — nusistebėjo ji. — Apšviesk mane.

— Tu manęs nori. Labai.

Moteris lyg ir nusišypsojo.

— Šitaip akivaizdu, a?

— Nekaltink savęs. Man nelengva atsispirti.

— Aha. Prilaikyk mane, jei nualpsiu.

— Aš čia, meilute.

Ji giliai atsiduso. Buvo graži kaip visada, graži kaip ir tą dieną, kai į jį atsitrenkė. Nematė jos ketverius metus, tačiau vis dar skaudėjo ją prisiminus. O dar labiau skaudėjo žiūrint į ją. Jųdviejų savaitgalis Vino namų kieme. Jis vis dar prisiminė, kaip vandenyno vėjas taršė jos plaukus, kaip ji klausėsi pakėlusi galvą, kai jis kalbėjo, ir kaip atrodė vilkėdama jo marškinėlius. Paprastas trapus prisiminimas. Sunkumas pilve dar sustiprėjo.

— Sveikas, Mironai, — tarė ji.

— Sveika, Džesika. Puikiai atrodai.

— Ką čia veiki? — paklausė.

— Viršuje mano biuras. Beveik čia gyvenu.

Ji nusišypsojo.

— A, tiesa. Dabar atstovauji sportininkams, tiesa?

— Taip.

— Geriau nei dirbti sekliu?

Mironas nesivargino atsakyti. Ji trumpai pažvelgė į jį.

— Aš kai ko laukiu, — staiga pasakė Džesika.

— Vyriškio?

— Mironai...

— Atleisk. Senas refleksas. — Jis žvilgtelėjo į jos kairiąją ranką. Širdis suspurdėjo — žiedo nebuvo. — Taip ir neištekėjai už to... kuo jis ten vardu? — paklausė jis.

— Dagas.

— Teisingai. Dagas. O gal Dagutis?

— Smagu pasišaipyti iš kito vardo?

Mironas gūžtelėjo pečiais. Jos žodžiuose buvo tiesos.

— Tai kas gi jam nutiko?

Moters žvilgsnis buvo įsmeigtas į alų ant baro.

— Jis čia niekuo dėtas, — pasakė ji. — Juk žinai.

Mironas išsižiojo, o paskui užsičiaupė. Karčios praeities aptarimas nieko gera neduos.

— Tai kas gi sugrąžino tave į miestą?

— Vieną semestrą dėstysiu Niujorko universitete.

Jo širdis ėmė smarkiau plakti.

— Persikraustei atgal į Manhataną?

— Praėjusį mėnesį.

— Labai apgailestauju dėl tavo tėvo...

— Gavome tavo gėles, — nutraukė ji.

— Norėjau padaryti daugiau.

— Geriau nereikėjo. — Ji ištuštino taurę. — Turiu eiti. Buvo malonu vėl tave pamatyti.

— Maniau, turi su kažkuo susitikti.

— Persigalvojau.

— Juk žinai, kad vis dar tave myliu.

Ji atsistojo, linktelėjo.

— Pamėginkim dar kartą, — pasiūlė Mironas.

— Ne.

Ji nuėjo.

— Džese?

— Ką?

Jis svarstė, gal papasakoti apie jos sesers nuotrauką žurnale.

— Gal galėtume kurią dieną drauge papietauti? — paklausė jis. — Tiesiog pasikalbėtume, gerai?

— Ne.

Džesika apsisuko ir išėjo. Ir vėl.

Iškėlęs pirštus į viršų Vindsoras Hornas Lokvudas III klausėsi Mirono istorijos. Šis gestas Vinui labai tiko, gerokai labiau nei Mironui. Kai jis baigė pasakoti, Vinas kelias minutes tylėjo ir tik susimąstęs lankstė pirštus. Galiausiai padėjo rankas ant stalo.

— Na, na, argi neypatinga diena?

Mironas nuomojosi patalpas iš seno koledžo kambario draugo Vindsoro Horno Lokvudo. Žmonės dažnai sakydavo, kad Mironui visiškai netiko jo vardas — tai jam buvo kaip nuostabiausias komplimentas; o štai Vindsoras Hornas Lokvudas III atrodė būtent taip, kaip ir galėjai įsivaizduoti išgirdęs tokį vardą. Šviesūs plaukai, tobulo ilgio, perskirti ant dešinio šono. Klasikiniai aristokratiški bruožai, netgi pernelyg gražūs, lyg nulipdyti iš porceliano.

Vino drabužiai visada buvo nepriekaištingai kokybiški: rausvi marškiniai, polo marškinėliai, marškiniai su monograma, rusvai žalsvos spalvos kelnės, golfo kelnės (bjaurios raudonos); jis avėdavo suvarstomus arba klasikinius verslininko batus. Vinas netgi kalbėjo šlykščiu akcentu, kuris įgyjamas tokiose kaip Andoverio ar Ekseterio mokyklose. (Vinas mokėsi Ekseteryje.) Jis žaidė golfą. Turėjo tris lazdų rinkinius ir buvo penktos kartos Meriono golfo klubo Filadelfijoje narys, bet trečiosios kartos tolygaus klubo Naujajame

Džersyje narys. Vino oda buvo įdegusi, bet tik rankos (dėl marškinėlių trumpomis rankovėmis) ir kaklas („V" formos dėl prasagstytų marškinėlių). Nors šiaip lelijos baltumo jo oda niekada neįdegdavo. Ji nusvildavo.

Vinas buvo grynakraujis baltaodis. Kylanti sporto žvaigždė Kristianas Stylas šalia jo atrodė kaip vyrukas iš Viduržemio jūros regiono.

Pirmą kartą pamatęs Viną, Mironas pajuto jam neapykantą. Daugelis žmonių ją jausdavo, ir Vinas buvo prie to pripratęs. Žmonėms patinka susidaryti pirmąjį įspūdį ir jo laikytis. Pamačius Viną, pirmasis įspūdis buvo pinigai, elitas, arogancija — kitaip tariant, gryniausias subingalvis. Ir Vinas čia jau nieko negalėjo padaryti. Žmonės, kurie vadovavosi tiktai pirmuoju įspūdžiu, jam nieko nereiškė.

Jis pamojo ranka į ant stalo gulintį žurnalą.

— Nusprendei nepasakoti apie tai Džesikai?

Mironas atsistojo, ėmė žingsniuoti pirmyn atgal, o paskui vėl atsisėdo.

— O ką turėjau pasakyti? „Sveika, myliu tave, grįžk pas mane, štai tavo neva nužudytos sesers nuotrauka — pornografiniame žurnale reklamuoja sekso telefoną?"

Vinas minutėlę mąstė.

— Parinkčiau šiek tiek rafinuotesnius žodžius, — ištarė jis.

Jis pervertė pornografinį žurnalą; antakius suraukė taip, lyg tartų „hmmm". Mironas stebėjo. Jis buvo nusprendęs nepasakoti apie Čezą Landroksą ir įvykį garaže. Bent jau kol kas. Vinas labai keistai reaguodavo, kai kas nors mėgindavo nuskriausti Mironą. Ir ne visada gražiai. Geriau pasilaikyti tai ateičiai, kai Mironas tiksliai žinos, kaip nori pasielgti su Rojumi O'Konoru. Ir Aronu.

Vinas numetė žurnalą ant stalo.

— Tai pradėsim?

— Ką pradėsim?

— Tyrimą. Juk planavai pradėti?

— Nori padėti?

Vinas nusišypsojo.

— Na, žinoma. — Jis atsuko savo telefoną į Mironą. — Skambink.

— Numeriu žurnale?

— Vaje, Mironai, maniau, skambinsim į Baltuosius rūmus, — sausai atsiliepė Vinas. — Gal pavyks nešvankiai pašnekinti Hilari.

Mironas paėmė telefoną.

— Ar esi kada skambinęs tokia linija?

— Aš? — Vinas suvaidino priblokštą. — Tikriausiai juokauji.

— Ir aš nesu.

— Tai gal norėtum likti vienas, — pasiūlė Vinas. — Atsisegti diržą, nusimauti kelnes ir panašiai.

— Labai juokinga.

Mironas surinko numerį, išspausdintą po Ketės nuotrauka. Dirbdamas FTB ir versdamasis privačia praktika dėl tyrimo skambindavo tūkstančius kartų, tačiau dabar pirmą kartą drovėjosi.

Pasigirdo siaubingas pypsėjimas, o paskui operatoriaus žodžiai: „Atsiprašome. Jūsų skambutis blokuojamas".

Mironas pakėlė galvą.

— Paskambinti neįmanoma.

Vinas linktelėjo.

— Pamiršau. Esame užblokavę skambučius į 900-ąsias linijas. Darbuotojai vis skambina ir negalvoja, kokios bus sąskaitos — ne tik sekso telefonais, bet ir sužinoti astrologines prognozes, sporto naujienas, skambina psichologams, prašo patarimų, net skambina pasimelsti. — Jis pasisuko ir paėmė kitą telefoną. — Imk šitą. Čia mano asmeninė linija. Jokių apribojimų.

Mironas dar kartą surinko numerį. Pasigirdo du kvietimo signalai, o paskui įrašytas moteriškas balsas:

— Sveiki. Jūs paskambinote fantazijų telefono linija. Jei dar neturite aštuoniolikos ar nenorite mokėti už skambutį, prašome tuoj pat padėti telefono ragelį. — Po mažiau nei sekundėlės ji tęsė: — Sveikiname paskambinus fantazijų telefono linija. Čia galėsi-

te pasikalbėti su seksualiausiomis, geidžiamiausiomis, gražiausiomis pasaulio moterimis.

Mironas pastebėjo, kad dabar įrašytas balsas skamba gerokai lėčiau, lyg darželinukų grupėje. Kiekvienas žodis nuskambėdavo lyg atskiras sakinys.

Sveikiname. Paskambinus. Fantazijų...

— Po minutėlės kalbėsitės tiesiogiai su viena mūsų nuostabiausių, žaviausių, geidulingiausių, karščiausių merginų, kurios čia tam, kad suteiktų jums nepakartojamą malonumą ir ekstazę. Pokalbis tik dviese. Apmokėjimas jūsų telefono sąskaita. Kalbėsitės gyvai su savo slapčiausių fantazijų mergina. — Balsas skambėjo lyg deklamuojant jambinį eilėraštį. Galiausiai pasigirdo nurodymai: — Jei jūsų telefonas mygtukinis, spauskite vienetą, jei norite išgirsti slaptas prasikaltusios mokytojos išpažintis, spauskite dvejetą, jei...

Mironas pažvelgė į Viną.

— Kiek laiko jau prisijungęs?

— Šešias minutes.

— Jau dvidešimt keturi doleriai, — pasakė Mironas. — Ar terminas „absoliutus sukčiavimas“ tau ką nors sako?

Vinas linktelėjo.

— Kalbos apie masturbaciją.

Mironas paspaudė mygtuką vien tam, kad baigtųsi tas pinigus traukiantis įrašas. Dešimt kvietimo signalų — Dieve, jie tikrai mokėjo tempti laiką — ir tik paskui pasigirdo kitas moteriškas balsas:

— Labutis. Kaip šiandien jautiesi?

Balsas buvo lygiai toks, kokio ir tikėjosi — žemas ir šnibždantis.

— Hm, labas, — išlemeno Mironas. — Klausyk, norėčiau...

— Kuo tu vardu, mielasis? — paklausė ji.

— Mironas.

Jis pliaukštelėjo sau per kaktą ir vos susilaikė nenusikeikęs. Negi iš tiesų toks kvailas, kad prisistatė savo vardu?

— Hmmm, Mironas, — ištarė ji lyg skanaudama. — Man patinka tavo vardas. Toks seksualus.

— Hm, na, ačiū...

— O aš vardu Toni.

Toni. Kurgi ne.

— Iš kur gavai mano numerį, Mironai?

— Pamačiau žurnale.

— Kokiame žurnale, Mironai?

Nuolatinis jo vardo kartojimas pradėjo jį nervinti.

— „Nips".

— Ooo. Man patinka tas žurnalas. Jis verčia mane, na, pats supranti...

Žaidimas žodžiais.

— Klausyk, e, Toni, norėčiau paklausti apie tą tavo skelbimą.

— Mironai?

— Taip.

— Man patinka tavo balsas. Skamba tikrai viliojamai. Ar nori sužinoti, kaip aš atrodau?

— Ne, tiesą sakant, ne...

— Mano akys rudos. Ilgi rudi plaukai, šiek tiek banguoti. Esu penkių pėdų ir šešių colių ūgio. Nešioju 36 dydžio drabužius. Liemenėlė — C dydžio. Kartais D.

— Turbūt labai tuo didžiuojiesi, bet...

— Ką norėtum veikti, Mironai?

— Veikti?

— Kaip pasilinksminti?

— Klausyk, Toni, atrodai labai miela, tikrai, bet ar galėčiau pasikalbėti su ta mergina iš reklamos?

— Aš ir esu ta mergina iš reklamos, — atsakė ji.

— Ne, turiu omeny tą, kuriuos nuotrauka buvo žurnale prie skelbimo.

— Tai aš, Mironai. Aš ta mergina.

— Mergina nuotraukoje šviesiaplaukė, mėlynomis akimis, — atkirto Mironas. — O tu sakei, kad tavo akys ir plaukai rudi.

Vinas pakėlė nykštį pagirdamas Mirono Bolitaro pastabumą.

— Aš taip sakiau? — paklausė Toni. — Norėjau pasakyti blondinė mėlynomis akimis.

— Man reikia pasikalbėti su mergina iš reklamos. Tai labai svarbu.

Jos balsas dar pažemėjo.

— Aš geresnė, Mironai. Aš pati geriausia.

— Neabejoju, Toni. Skamba labai profesionaliai. Tačiau dabar man reikia pasikalbėti su mergina iš reklamos.

— Jos čia nėra, Mironai.

— Kada grįš?

— Nelabai žinau, Mironai. Tačiau tu tiesiog atsilošk ir atsipalaiduok. Mes pasilinksminsime...

— Nenoriu būti šiurkštus, tačiau manęs tai nedomina. Gal galėčiau pasikalbėti su tavo viršininku?

— Mano viršininku?

— Taip.

Jos tonas pasikeitė. Tapo tikroviškesnis.

— Juokauji, tiesa?

— Ne, aš rimtai. Prašau sujungti su viršininku.

— Na, gerai, — atlyžo ji. — Luktelėk sekundėlę.

Praėjo minutė. Dvi.

— Ji negrįš, — pasakė Vinas. — Tiesiog rengiasi pasižiūrėti, ar ilgai žioplys lauks prie telefono ir leis doleriams tekėti jai į kelnaites.

— Aš taip nemanau, — atkirto Mironas. — Jai patiko mano balsas, sakė, kad skamba viliojamai.

— O, nesupratau. Tikriausiai pirmą kartą ji šitaip pasakė.

— Būtent.

Po kelių minučių Mironas padėjo ragelį.

— Kiek laiko kalbėjau?

Vinas žvilgtelėjo į laikrodį.

— Dvidešimt tris minutes. — Jis čiupo skaičiavimo mašinėlę. — Dvidešimt tris minutes dauginame iš trijų dolerių devyniasdešimt devynių centų. — Jis suspaudė skaičius. — Šis skambutis tau kainavo devyniasdešimt vieną dolerį septyniasdešimt septynis centus.

— Puikus sandėris, — ištarė Mironas. — Nori išgirsti kai ką keista? Ji nepasakė nieko gašlaus.

— Ką?

— Ta mergina telefonu. Ji nepasakė nieko vulgaraus.

— Ir tu nusivylei.

— Ar tau neatrodo truputį keista?

Vinas gūžtelėjo pečiais, palietė žurnalą.

— Ar iš viso jį vartei?

— Ne.

— Pusę žurnalo užima sekso telefonų reklamos. Labai didelis verslas.

— Saugus seksas, — pridūrė Mironas. — Pats saugiausias.

Pasigirdo beldimas į duris.

— Įeikit, — šūktelėjo Vinas.

Duris atidarė Esperansa.

— Tau skambina Otas Berkas.

— Pasakyk, kad tuoj atsiliepsiu.

Ji linktelėjo ir išėjo.

— Turiu šiek tiek laisvo laiko, — pasakė Vinas. — Pamėginsiu sužinoti, kas įdėjo reklamą. Dar mums reikės Ketės Kalver rašysenos pavyzdžio — palyginimui.

— Pažiūrėsiu, gal pavyks gauti.

Vinas pakėlė rankas priešais save ir surėmęs pirštų galiukus ėmė švelniai barbenti.

— Juk supranti, — tęsė jis, — ši nuotrauka gali nieko nereikšti. Gali būti, kad paaiškinimas labai paprastas.

— Galbūt, — sutiko Mironas pakildamas nuo kėdės. Pastarąsias dvi valandas jis nuolat sau tai kartojo. Tačiau pats tuo nebetikėjo.

— Mironai?

— Ką?

— Juk nemanai, kad čia atsitiktinumas — turiu omeny, kad Džesika sėdėjo apačioje bare.

— Ne, — atsakė Mironas, — nemanau.

Vinas linktelėjo.

— Būk atsargus, — pasakė jis. — Išmintingi žodžiai.

4 skyrius

Velniop jį.

Džesika Kalver sėdėjo tėvų virtuvėje, toje pačioje vietoje, kur nesuskaičiuojamą daugybę kartų sėdėjo vaikystėje.

Ji turėjo žinoti. Turėjo viską apgalvoti, turėjo pasirengti bet kokiems netikėtumams. O ką padarė? Ji susinervino. Sudvejojo. Užsuko išgerti į barą, esantį po jo biuru.

Kvailė. Kvailė.

Ir dar ne viskas. Jis ją nustebino, ir ji supanikavo.

Kodėl?

Turėjo pasakyti Mironui tiesą. Turėjo ramiu, be emocijų balsu paaiškinti savo tikrąją pasirodymo priežastį. Tačiau šito nepadarė. Ji atsipalaidavusi gurkšnojo, ir staiga pasirodė jis, atrodė toks gražus ir vis dar skaudėjo, ir...

O, šūdas, Džese, esi suknista višta...

Ji linktelėjo pati sau. Taip. Suknista. Beviltiška. Ir dar visokia, tik negalėjo rasti tinkamų žodžių sau apibūdinti. Žinoma, leidėjui ir agentui ji tokia neatrodė. Jiems patiko jos „silpnybės" (čia jų terminas, Džesė šito taip švelniai nevadino), jie netgi skatino jas. Būtent dėl jų Džesika Kalver buvo tokia išskirtinė rašytoja. Būtent silpnybės suteikė Džesikos Kalver kūrybai „pranašumo" (irgi leidėjų apibūdinimas).

Gal taip ir buvo. Džesė tikrai negalėjo nei tvirtinti, nei neigti. Tačiau neabejotina viena: tos suknistos „silpnybės" pavertė jos gyvenimą tikru mėšlu.

O, vargšelė kenčianti menininkė! Jos širdį drasko tokios kančios!

Džesika papurtė galvą, norėdama nusikratyti pašaipių minčių. Šiandien neįprastai linkusi save analizuoti, tačiau tai galima suprasti. Ji

matė Mironą, ir tas pasimatymas sukėlė daugybę svarstymų: „o kas, jeigu"; užplūdo lavina klausimų, prasidedančių žodžiais „o kas, jeigu", ir mintyse Džesika apsvarstys kiekvieną galimybę.

O kas, jeigu... Ji vėl susimąstė.

Tik visada tuos „o kas, jeigu" Džesika svarstydavo iš savo varpinės, ne iš Mirono. Kaip egoistiška. O dabar ji pagalvojo apie jį, apie tai, koks iš tiesų buvo jo gyvenimas, kaip pasaulis apsivertė aukštyn kojomis — ne iš karto, bet mažyčiais, žudančiais žingsneliais. Ketveri metai. Nematė jo ketverius metus. Nukišo Mironą kažkur į giliausią savo minčių lentynėlę ir užrakino duris. Manė (tikėjosi?), kad viskas pasibaigs, kad durys atlaikys nedidelį spaudimą ir neatsidarys. Bet pamačius jį šiandien, pamačius tą mielą, gražų veidą virš plačių pečių, jo akyse pamačius tą patį „kodėl aš?", durys lyg po sprogimo tiesiog išvirto iš vyrių.

Džesiką pribloškė jos pačios jausmai. Ji taip troško būti su juo, kad suprato, jog turi nedelsiant išeiti.

„Logiška, — pagalvojo ji, — jei esi absoliuti nevykėlė".

Mergina pažvelgė pro langą. Laukė, kada atvažiuos Polas. Bergeno apygardos policijos leitenantui Polui Dankanui — nuo vaikystės jį vadino dėde Polu — buvo likę dveji metai iki pensijos. Jis buvo artimiausias jos tėvo draugas, Adamo Kalverio testamento vykdytojas. Jiedu daugiau nei dvidešimt penkerius metus dirbo teisėsaugos sistemoje: Polas — policininku, o Adamas — teismo medicinos ekspertu.

Dėdė Polas turėjo atvažiuoti aptarti paskutinių smulkmenų dėl pamaldų jos tėvui atminti. Adamo Kalverio laidotuvių nebus. Jis nebūtų norėjęs apie tai nė girdėti. Tačiau Džesika norėjo su Polu pasikalbėti apie kitą dalyką — jai nepatiko tai, kas vyko.

— Sveika, mieloji.

Ji atsigręžė.

— Labas, mama.

Motina atėjo iš rūsio. Ji ryšėjo prijuostę, pirštais prilaikė ant kaklo kabantį didelį medinį kryžių.

— Nunešiau jo kėdę į sandėliuką, — priverstinai reikšmingu tonu paaiškino ji. — Šiek tiek tvarkausi.

Džesika tik dabar pastebėjo, kad jos tėvo kėdės — tos, apie kurią kalbėjo motina, — nebėra prie stalo. Paprasta neapmušta kėdė keturiomis kojomis, kuri visą Džesės gyvenimą stovėjo čia, arčiausiai šaldytuvo, taip arti, kad tėvas apsisukęs galėjo atidaryti šaldytuvo dureles ir neatsistodamas nuo viršutinės lentynos paimti pieno, dabar buvo išnešta ir nukišta į pilną voratinklių kampą rūsyje.

O štai Ketės — ne.

Džesės žvilgsnis nukrypo į tą kėdę. Ketės kėdę. Ji vis dar stovėjo čia. Motina jos nelietė. Na, tėvas buvo nebegyvas. Bet Ketė — kas žino? Ji bet kurią minutę galėjo įžengti pro duris, kaip visada trinktelėti jomis į sieną, plačiai nusišypsoti ir sėsti drauge pietauti. Tėtis buvo miręs. Gyvendamas su teismo medicinos ekspertu supranti, kad negyvėliai nieko verti. O štai siela — kitas dalykas. Džesės motina buvo uoli katalikė, kiekvieną rytą eidavo į pamaldas, ir tokiais kritiškais laikotarpiais kaip šis jos religingumas atsipirkdavo — kaip nuolat sporto salėje prakaitą liejęs žmogus pagaliau supranta, kokia nauda iš sustiprėjusių raumenų. Motina tvirtai tikėjo Dievu ir džiaugsmingu pomirtiniu gyvenimu. Kokia palaima. Džesika atiduotų bet ką, kad tik galėtų jaustis taip pat, tačiau metams bėgant jos religinis entuziazmas perdegė.

Tik tiek aišku, kad Ketė gali būti gyva. Taigi kėdė gali būti tarsi mamos žibintas, nušviečiantis jos jaunesniajai seseriai kelią grįžti namo.

Daugybę kartų Džesika rytais pašokdavo iš miego ir svarstydavo — ne, atradinėdavo vis naujas galimybes, kad jos sesuo gyva. Negi Ketė guli negyva kokioje nors duobėje? Gal palaidota po krūmynais miške? Gal jos palaikus ištąsė žvėrys ir sugraužė lervos? O gal Ketės kūnas užpiltas betonu? Gal guli kokios nors upės dugne lyg akmenukai svetainės akvariume? Ar ji mirė nejausdama skausmo? O gal buvo kankinama? Gal jos kūnas sukapotas smulkiais gabalėliais, sudegintas arba užpiltas rūgštimi?..

O gal ji tebegyva?

Tas amžinas klausimas.

O gal Ketė pagrobta? Gal vergauja kokiam nors Viduriniųjų Rytų šeichui? Gal gyvena grandinėmis prirakinta prie radiatoriaus kur nors Viskonsine? O gal susitrenkė galvą, pamiršo, kas esanti, ir dabar gyvena gatvėje? O gal ji paprasčiausiai pabėgo į kitokį pasaulį?

Galimybių begalė. Net ir visiškai neturintys fantazijos žmonės prisigalvoja milijonus siaubų, kai netikėtai pradingsta jų mylimi žmonės; ir dar labiau skauda, kai prisigalvoja milijonus įvairiausių vilčių.

Džesikos mintis nutraukė duslus automobilio variklio garsas. Prie namo sustojo pažįstama mašina. Mergina atsistojo ir nuskubėjo prie laukujų durų.

Polas Dankanas buvo kresnas, neaukštas vyras kadaise juodais, o dabar jau žilais plaukais. Jis žengė tvirtai kaip ir visi policininkai. Pasisveikino su ja ant pirmo laiptelio apdovanodamas plačia šypsena ir pakštelėjimu į skruostą.

— Ei, gražuole! Kaip tau sekasi?

Džesika jį apkabino.

— Viskas gerai, dėde Polai, — atsakė.

— Puikiai atrodai.

— Ačiū.

Polas prisidengė akis nuo saulės.

— Einam į vidų. Lauke karšta kaip pragare.

— Luktelėk minutėlę, — ištarė Džesika suimdama jį už alkūnės. — Pirmiausia noriu su tavimi pasikalbėti.

— Apie ką?

— Apie mano tėvo bylą.

— Ne aš ją tiriu, mieloji. Juk žinai, kad nebedirbu prie žmogžudysčių. Be to, čia būtų interesų konfliktas — aš juk buvau Adamo draugas.

— Tačiau turėtum žinoti, kas vyksta.

Polas Dankanas lėtai linktelėjo.

— Žinau.

— Mama sakė, jog policija mano, kad jis buvo nužudytas ketinant apiplėšti.

— Teisingai.

— Juk netiki tuo, ar ne?

— Tavo tėvas buvo apiplėštas, — atsakė Polas. — Dingo jo piniginė. Laikrodis. Net žiedai. Vyrukas visiškai jį apšvarino.

— Kad viskas atrodytų kaip apiplėšimas.

Polas nusišypsojo — švelniai, taip, kaip per jos Sutvirtinimo sakramentą, šešioliktąjį gimtadienį ir mokyklos baigimo vakarėlį.

— Kur lenki, Džese?

— Argi visa tai tau neatrodo keista? — paklausė ji. — Negi nematai sąsajos tarp šios žmogžudystės ir Ketės dingimo?

Polas žengtelėjo žingsnį atgal, lyg žodžiai būtų jį pastūmę.

— Kokia sąsaja? Tavo sesuo dingo iš koledžo bendrabučio. O tėvą nužudė plėšikas praėjus pusantrų metų po ano įvykio. Kur tu matai sąsają?

— Negi iš tikrųjų manai, kad tie įvykiai nesusiję? — paklausė Džesika. — Negi nuoširdžiai tiki, kad žaibas gali trenkti du kartus į tą pačią vietą?

Polas Dankanas susikišo rankas į kišenes.

— Jei klausi, ar aš manau, kad tavo šeimą ištiko dvi skirtingos siaubingos tragedijos, atsakymas teigiamas. Taip nutinka, Džese. Gyvenimas retai būna teisingas. Dievas nedalija blogio po lygiai. Kai kurios šeimos visą gyvenimą nugyvena nė kiek nenukentėjusios. O kai kurios kenčia pernelyg daug. Kaip ir tavo šeima.

— Taigi čia likimas, — tarė ji. — Toks tavo atsakymas. Lemtis.

Polas skėstelėjo rankomis.

— Lemtis, dvigubas žaibo kirtis — čia tavo frazės. Tu rašytoja, ne aš. Aš tai vadinu tiesiog tragedija. Tiesiog tragišku, keistu sutapimu. Mačiau gerokai keistesnių. Ir tavo tėtis matė.

Prasivėrė laukujės durys. Tarpdury pasirodė motina.

— Kas čia vyksta?

— Nieko, Kerole. Mes tik šnekučiuojamės.

Kerolė pažvelgė į dukrą.

— Džesika?

Ji tiriamai tebežiūrėjo į Polą.

— Tik šnekučiuojamės, mama.

Džesika apsisuko ir įėjo vidun. Polas Dankanas nulydėjo ją akimis ir tyliai atsiduso. Jis įtarė, kad bus problemų — merginos niekas gyvenime lengvai neįtikindavo, net ir kai atsakymas būdavo paprastas. Taip, jis vylėsi, kad šito nenutiks, tačiau tikrai numanė, kad taip gali būti.

Tiesiog jis nežinojo, kaip turėtų elgtis.

Vidurnaktis.

Dešimtą vakaro Kristianas Stylas susirangė po antklode, dešimt minučių paskaitė, o paskui išjungė šviesą. Jis gulėjo ant nugaros tamsoje spoksodamas į lubas, nejudėdamas, net nemėgindamas įtikinti savęs, kad pajėgs užmigti.

— Kete, — garsiai ištarė jis.

Mintys plaukė, skrajojo be tikslo lyg plaštakė. Kristianą gaubė tamsa, tačiau ne tyla. Jos futbolininkų bendrabutyje nebuvo. Kristianas girdėjo, kaip mėtomos skardinės, girdėjo garsią muziką, juoką, dainavimą, prisiekinėjimus. Tolumoje girdėjo Čarlzą ir Edį, pastarojo bjaurų kikenimą gretimame kambaryje. Tiedu nuolat triukšmavo. Kristianas irgi mėgo pasiausti, prisigerdavo tiek, kad paskui tekdavo sėdėti apsikabinus keraminį dievuką. Tačiau tik ne šiąnakt.

Dieve, tik ne šiąnakt.

— Kete, — vėl ištarė jis.

Ar gali būti? Po tiek laiko...

Tiek daug dalykų nutiko vienu metu. Mokykla baigta. Poryt prasideda „Titanų“ stovykla. Žiniasklaida juo domisi kaip niekad anksčiau. Dėmesys Kristianui patiko, patiko puikuotis ant sporto žurnalo viršelio, patiko susižavėję žmonių veidai, kai su juo kalbėdavosi. Mielas vaikis, tvirtino visi. Tikrai mielas. Lyg manytų, jog vien todėl, kad mokėjo stipriai sviesti kamuolį, jis turėtų būti bjaurus.

Tarsi turėtų jaustis priklausąs kažkokiai aukštesnei kastai vien todėl, kad yra geras sportininkas.

Kristianas buvo susijaudinęs. Ir išsigandęs. Jis suprato, kad turi galvoti apie ateitį. Mironas paaiškino jam apie pavojus ir apie tai, kokia trumpa gali būti sėkmė. Juk Mironas — klasikinis pavyzdys. Jis paaiškino Kristianui, kaip svarbu dabar gerai uždirbti ir pasitaupyti, nes jo karjera geriausiu atveju truks dešimtmetį. Štai kiek pastatyta ant kortos. Be galo daug. Dabar jis garsus, tačiau yra didžiulis skirtumas būti garsiam koledžo lygoje ir būti garsiam tarp profesionalų. Netrukus jis turės viską. Rungtynes. Šlovę. Tikrus pinigus — ne tik aliumininius medalius...

Bet kas iš to?

— Kete...

Suskambo telefonas.

Kristianas pašoko, širdis daužėsi it zuikio. Refleksai. Kartais jie kenkia. Juk čia tik telefonas. Tikriausiai Čarlzas su Edžiu nori pranešti, kad laikas siausti! Jie irgi yra pakviesti žaisti. Čarlzas — į Dalasą, o Edis — į „Ramsų“ penketuką.

Kristianas atsiliepė:

— Alio?

Tylu.

— Alio? — pakartojo jis.

Nieko. Tačiau ragelio nepadėjo. Kažkas tylėdamas laikė jį prie ausies.

— Kas čia?

Tyla.

Kristianas padėjo ragelį. Jau rengėsi atsigulti, kai telefonas vėl suskambėjo. Jis atsiliepė.

— Alio?

Vėl tyla. Kristianas pabandė įsiklausyti. Nieko. O... o gal čia kas nors kvėpuoja? Jį apėmė panika. Negalėjo paaiškinti kodėl. Kas nors nori papokštauti ir skambina telefonu, kurio numeris neskelbiamas. O gal Čarlzas ar Edis sumanė pajuokauti? Nereikia nervintis.

Tačiau jis nervinosi.

Kristianas atsikrenkštė.

— Ko nori?

Vėl tyla.

— Jei dar kartą paskambinsi, aš kreipsiuosi į policiją.

Kristianas numetė ragelį. Ranka drebėjo. Jau rengėsi vėl atsigulti, tačiau kai ką prisiminė.

Žvaigždutė. Šeši. Devyni.

Šiandien iš telefono kompanijos atėjo lankstinukas. Ir per televiziją rodė reklamą — nėščia moteris žengia per kambarį, skuba pakelti skambančio telefono ragelį, tačiau kai prieina, skambutis nutyla. Kas toliau? Moteris pakelia ragelį, ir eteryje pasigirsta balsas — sako kažką panašaus į: „Jūs praleidote skambutį. Ar jis svarbus? Ar skambino tas, su kuriuo norėjote pasikalbėti? Yra tik vienas būdas išsiaiškinti. Spauskite žvaigždutę, o paskui šešis ir devynis". Ir pademonstravo ekrane, tarsi būtų nemokančių naudotis telefonu. Paskui tas pats balsas tęsė: „Jūs būsite sujungtas su numeriu, iš kurio jums skambinta, net jei numeris ir užimtas. Automatiškai bus skambinama tol, kol prisiskambinsime, o jūsų linija bus laisva, kad galėtumėte skambinti kitur ar atsiliepti į kitus skambučius".

Nėščioji klausėsi kviečiančio telefono signalo, o paskui ėmė kalbėtis su nerimaujančiu savo vyru, kuris užtruko darbe.

Kristianas pakėlė ragelį. Ir paspaudė žvaigždutę, šešis ir devynis.

Pasigirdo kvietimo signalas.

Vaikinas pasikasė smakrą. Po akimirkos pasigirdo operatorės balsas:

— Numeris dabar užimtas. Mes jums perskambinsime, kai linija bus laisva. Dėkojame.

Kristianas padėjo ragelį. Atsisėdo ir laukė. Triukšmas už sienų nerimo. Girdėjosi bent trijų ar keturių vakarėlių garsai. Kažkas sušuko: „Jeee!" Dužo langas. Sveikinimo šūksniai. Jo vyresnieji komandos draugai rengė skardinių, tarp jų ir alaus, svaidymo varžybas.

Suskambo telefonas.

Kristianas čiupo ragelį, lyg šis būtų galintis nuskristi balionas. Girdėti kvietimo signalas — lygiai kaip per reklamą televizijoje. Po ketvirto signalo kažkas trekštelėjo.

Autoatsakiklis.

— Sveiki. Mūsų dabar nėra. Palikite žinutę po signalo, ir mes jums būtinai perskambinsime. Ačiū.

Ragelis išslydo Kristianui iš rankų. Nugara perbėgo šiurpas. Iš lūpų išsiveržė trūkčiojantis garsas. Jis mėgino kažką pasakyti, tačiau nepavyko.

Autoatsakiklis. Tas balsas.

Jis Ketės.

5 skyrius

Dėl miego trūkumo jausdamasis tarsi girtas, Mironas įsvirduliavo į savo biurą. Praėjusią naktį net nelipo į lovą. Bandė skaityti, tačiau žodžiai be jokios prasmės plaukė jam prieš akis. Tada įsijungė televizorių. Naktinė šou laida. Paskui — tris valandas trukę epizodai iš karių gyvenimo.

Tačiau net ir televizijos laidos negalėjo priversti liautis galvoti apie vieną ir tą patį: Džesė sugrįžo. Ir, kaip sakė Vinas, tai nėra atsitiktinumas.

Vidurnaktį, vilkėdama naktiniais marškiniais, žemyn nusileido motina.

— Mielasis, ar gerai jautiesi?

— Viskas gerai, mama.

— Visą vakarą atrodei kažkoks išsiblaškęs.

— Nieko, mama. Tiesiog turiu daug darbo.

Ji pažvelgė į sūnų motinišku, viską suprantančiu ir nepatikliu žvilgsniu.

— Gal ir taip.

Būdamas trisdešimt vienerių jis vis dar gyveno tėvų namuose.

Tiesa, turėjo savo miegamąjį ir vonios kambarį rūsyje. Tačiau vis tiek nepaneigsi: jis vis dar gyveno pas mamą ir tėtį.

Praėjus penkioms minutėms po to, kai motina nuėjo atgal į lovą, Mironui paskambino Kristianas Stylas — į jo asmeninį telefoną, kuris stovėjo rūsyje ir skambėjo tyliai, kad nepržadintų tėvų, miegančių taip budriai, kad jis neabejojo, jog praėjusiame gyvenime juodu buvo geto žvalgai. Kristianas papasakojo apie keistus telefono skambučius.

Mironas žinojo apie „žvaigždutę, šešis ir devynis". Telefono kompanija šią paslaugą apmokestino — bemaž septyniasdešimt penki centai už kartą. Tik bėda ta, kad naudojantis šia paslauga nesužinomas numeris. Automatiškai perskambinama į telefoną, iš kurio buvo skambinta, tačiau numeris neparodomas. Šį darbą atliktų „žvaigždutė, penki, septyni", tik vargu ar telefono kompanija suteiktų šią informaciją, ji pasiekiama tik teisėsaugos pareigūnams.

Vis dėlto jis pamėgins paskambinti savo seniems pažįstamiems iš telefono kompanijos ir galbūt pasiseks ką nors išsiaiškinti. Žinojo, kad paslauga „žvaigždutė, šeši, devyni" veikė tik vietos rajonuose. Vadinasi, skambinta ne iš toli. Tai jau pradžia. Geriau nei nieko. Jis dar prijungs skambinančio numerį rodantį aparatą ir pradės klausytis Kristiano telefono pokalbių. Dabar jau nebereikia, kaip rodo per televiziją, kuo ilgiau tęsti pokalbį, kad būtų galima nustatyti skambinančio numerį. Tai padaroma automatiškai. Tiesą sakant, toks aparatas parodo numerį dar nė nepakėlus ragelio.

Bet, žinoma, nė vienas šių būdų neatsakys į pagrindinius klausimus: ar Kristiano girdėtas balsas iš tiesų Ketės, o jei taip, ką tai reiškia?

Daugybė spėlionių. Ir ne per daugiausia atsakymų.

Mironas priėjo prie Esperansos stalo.

— Kaip sekasi?

Mergina pervėrė jį žvilgsniu, pasipiktinusi papurtė galvą ir vėl nudelbė akis į stalą.

— Vėl geri kavą be kofeino? — paklausė jis.

Dar vienas veriantis žvilgsnis. Jis gūžtelėjo pečiais.

— Yra žinučių?

Esperansa papurtė galvą. Paskui kažką sumurmėjo. Mironas pamanė išgirdęs ispanišką „šikniaus“ atitikmenį.

— Tai gal pasakysi, kodėl tokia susinervinusi?

— Kurgi ne, — kandžiai atsakė ji. — Lyg nežinotum.

— Nežinau.

Vėl tas žvilgsnis. Moterys taip sugeba. O Esperansa šioje srityje buvo dieviškai talentinga.

— Pamiršk, — sumurmėjo Mironas. — Tiesiog sujunk mane su Otu Berku.

— Dabar? — kažkaip sarkastiškai nusistebėjo mergina. — Negi nebūsi užsiėmęs?

— Tiesiog prašau sujungti, gerai? Pradedi mane nervinti.

— O! Jau drebu.

Mironas papurtė galvą. Visiškai neturėjo laiko galvoti apie Esperansos nuotaikas. Perėjo per kambarį ir atidarė savo kabineto duris. Ir stabtelėjo.

— Labas.

Mironas atsikrenkštė, o paskui įėjo vidun ir uždarė duris.

— Sveika, Džesika.

Daugumai sportininkų, galvojo Džesika, rampų šviesa gęsta pamažu. Tačiau kai kuriems nelaimėliams ji užgęsta staiga ir paskandina sportininką slegiančioje tamsoje.

Taip atsitiko Mironui.

Daugumai sportininkų šviesas pamažu pritemdyti padeda pernelyg dideli lūkesčiai. Vidurinės mokyklos žvaigždė koledže tampa tik suoliukų šildytoju. Šviesa blanksta. Koledžo komandos žaidėjas suvokia, kad netaps rezultatyviausiu futbolininku. Šviesa blanksta. Koledžo superžvaigždė supranta, kad niekada netaps profesionalu. Šviesa blanksta. Ir yra tik keli, vos vienetai iš milijono, kurie tampa profesionaliais sportininkais.

Ir tada ta šviesa tampa akinama, ji visam laikui pažeidžia tuos,

kurie žvelgia tiesiai į ją. Štai kodėl toks svarbus pritemdymas. Tik taip sportininkas pamažu pratinasi jos netekti. Kai karjeros aukštumos pasiekiamos palaipsniui, o paskui taip pat palaipsniui šlovė mažėja.

Tačiau Mironui viskas klostėsi ne taip.

Jis buvo vienas tų išrinktųjų, kurie mėgavosi pačia didžiausia šlove, kokią tik galima įsivaizduoti, lyg prožektoriai būtų švietę tiek į jį, tiek jam iš vidaus. Krepšininko talentas buvo pastebėtas jau šeštoje klasėje. Mironas sumušė visus įmanomus rekordus Naujojo Džersio Esekso apygardoje, tikroje krepšinio tvirtovėje. Kaip vidurio puolėjas jis buvo per žemas, tik šešių pėdų keturių colių ūgio (reikėjo šešių pėdų ir šešių colių), tačiau fiziškai stiprus ir neįprastai šoklus, nors buvo baltaodis. Jo pageidavo daugybė komandų, o jis pasirinko Djuko ir per ketverius metus laimėjo net du nacionalinės studentų sporto asociacijos apdovanojimus.

Mironą iš karto pakvietė žaisti Bostono „Celtics". Jam šviesa sužibo neįtikėtinai ryškiai.

Ir staiga užgeso.

Keista trauma, buvo skelbiama spaudoje. Vyko ikisezoninės rungtynės su Vašingtono „Bullets". Du žaidėjai, sveriantys drauge šešis šimtus svarų, užgriuvo ir suspaudė naujoką Mironą Bolitarą. Vaikiną, kuris anksčiau niekada nebuvo susižeidęs, net kulkšnies pasitempęs, gydytojai apibėrė įvairiausiais terminais. Daugybiniai lūžiai. Sutrupinta kelio girnelė. Gipsas. Invalido vežimėlis. Ramentai. Lazda.

Metų metai.

Praėjus šešiolikai mėnesių Mironas jau galėjo vaikščioti, tačiau dar dvejus metus šlubavo. Į aikštelę nebegrįžo. Karjera baigėsi. Iš jo buvo atimtas vienintelis gyvenimas, kokį pažinojo. Spaudoje pasirodė keli straipsniai, tačiau greitai jį visi pamiršo.

Absoliuti tamsa.

Džesika susiraukė. Rampos šviesos. Netikusi metafora. Pernelyg nuvalkiota ir netiksli. Ji papurtė galvą ir pakėlė akis į jį.

— Dabar aišku, — ištarė Mironas.

— Kas aišku?

— Kodėl Esperansa tokios nuotaikos.

— A, — Džesika nusišypsojo. — Pasakiau jai, kad mes susitarę. Neatrodo, kad ji apsidžiaugė mane pamačiusi.

— Turbūt juokauji.

— Ji vis dar galėtų mane nudėti už penkių centų monetą?

— Net ir už mažiau, — atsakė Mironas. — Nori kavos?

— Žinoma.

Jis pakėlė telefono ragelį.

— Gal galėtum atnešti juodos kavos? Dėkui.

Mironas padėjo ragelį ir pažvelgė į Džesiką.

— Kaip Vinas? — paklausė ji.

— Gerai.

— Pastatas priklauso jo šeimai?

— Taip.

— Kaip suprantu, jis tapo finansų žinovu.

Mironas linktelėjo ir laukė.

— Tu vis dar darbuojiesi su Vinu, — tęsė Džesika. — Ir tebeturi Esperansą. Nedaug kas pasikeitė.

— Labai daug kas, — atsakė jis.

Tarpdury išdygo Esperansa; vis dar surūgusiu veidu.

— Otas Berkas susirinkime, — pranešė ji.

— Pamėgink sujungti su Lariu Hansonu.

Mergina ištiesė kavą Džesikai, dirbtinai šyptelėjo ir išėjo.

Džesika žiūrėjo į puodelį.

— Manai, ji prispjovė į kavą?

— Tikriausiai, — atsakė Mironas.

Džesika padėjo kavą ant stalo.

— Vis tiek reikia mažinti.

Mironas apėjo aplink stalą ir atsisėdo. Siena jam už nugaros buvo apklijuota teatro afišomis. Miuziklų. Pirštais jis ėmė belsti į stalą.

— Atsiprašau dėl vakar, — tarė Džesika. — Norėjau tave nustebinti, pričiupti nepasirengusį.

— Vis dar nori būti viršesnė?

— Manau, taip. Seni įpročiai.

Mironas gūžtelėjo pečiais, tačiau nieko nepasakė.

— Man reikia tavo pagalbos, — pasakė ji.

Jis laukė.

Džesika įkvėpė ir iškvėpė.

— Policija teigia, kad mano tėvas nužudytas siekiant apiplėšti. Netikiu tuo.

— O kuo tiki? — paklausė Mironas.

— Manau, jo žmogžudystė kažkaip susijusi su Kete.

Mironas nenustebo. Jis palinko į priekį; niekada negalėdavo ilgai žiūrėti jai į akis.

— Kas verčia tave taip sakyti?

— Policija neabejoja, kad čia atsitiktinumas, — paprasčiausiai pasakė ji. — O aš atsitiktinumais netikiu.

— O kaip tas tavo tėčio draugas iš policijos, kuo jis vardu?

— Polas Dankanas.

— Taip, jis. Ar su juo kalbėjaisi?

— Taip.

— Ir?

Mergina pirštų galiukais ėmė belsti sau į koją — senas, nesąmoningas, erzinantis įprotis. Paskui prisivertė liautis.

— Polas irgi sako, kad tai apiplėšimas. Jis išvardijo visus tuos faktus apie nusikaltimo vietą, kad dingo piniginė, papuošalai ir panašiai. Išdėstė viską labai logiškai ir objektyviai, o tai jam nebūdinga.

— Ką nori pasakyti?

— Polas Dankanas — ūmus žmogus. Karštakošis. Nužudytas geriausias jo draugas, o jis, atrodo, visiškai abejingas. Taip nepanašu į jį. — Ji nutilo, pasimuistė kėdėje. — Kažkas čia ne taip, nežinau, kaip kitaip paaiškinti.

Mironas pasitrynė smakrą, tačiau nieko nesakė.

— Na, juk žinai, niekada nebuvau labai artima savo tėvui, — tęsė Džesika. — Mylėti jam nebuvo lengva. Jam labiau sekėsi su lavonais nei su gyvais žmonėmis. Tėvui patiko šeimos idealas, pati

sąvoka, tačiau tikras gyvenimas šeimoje jį erzino. Tačiau vis tiek turiu išsiaiškinti tiesą. Dėl Ketės.

— Kaip tavo tėvas sutarė su Kete? — paklausė Mironas.

Džesika minutėlę pagalvojo.

— Paskutiniu metu geriau. Kai buvome dar vaikai, jie nebuvo labai artimi. Ketė — mamos dukrelė, norėjo būti panaši į ją. Tačiau kai ji dingo, ėmiau suprasti, kad tėčiui sesuo buvo artimesnė nei mamai. Ketės dingimas tėvą sugniuždė. Jis labai kentėjo. Ne, šis žodis per švelnus. Aišku, mes visi kentėjome. Tačiau ne taip, kaip tėvas. Netektis jį tiesiog naikino. Jis labai pasikeitė. Visada buvo ramus teismo medicinos ekspertas, niekada nerodantis pasipiktinimo. O po to jis visą laiką atrodė įsitempęs. Tapo paranojiškas, įsitikinęs, kad policija nesistengia Ketės surasti. Net pats ėmėsi tyrimo.

— Ar ką nors išsiaiškino?

— Ne. Bent jau aš nežinau.

Mironas nusuko akis į šoną. Įsispoksojo į sieną.

— Kas yra? — paklausė Džesika.

— Nieko. Tęsk.

— Nelabai daugiau ką galiu papasakoti. Tik tiek, kad kelias paskutiniąsias savo gyvenimo savaites tėvas elgėsi labai keistai. Jis pradėjo man labai dažnai skambinti, o juk seniau kalbėdavomės vos tris kartus per metus. Ir tonas tapo kažkoks verksmingas. Tarsi kiek įmanydamas stengėsi vaidinti tobulą tėtį. Nežinau, ar tai buvo rimtas pasikeitimas, ar tik toks tarpsnis.

Mironas linktelėjo ir vėl nukreipė žvilgsnį į šalį. Jis nieko nepasakė. Džesika jau ėmė manyti, kad jo mintys klaidžioja kažkur kitur, tačiau tada neįtikėtinai švelniai jis ištarė:

— Kas, tavo nuomone, nutiko Ketei?

— Nežinau.

— Ar manai, kad ji negyva?

— Aš... — Džesika nutilo. — Labai jos ilgiuosi. Tai... nenoriu galvoti, kad ji negyva.

Mironas vėl linktelėjo.

— Tai ką norėtum, kad padaryčiau?

— Patyrinėk. Sužinok, kas vyksta.

— Tarkim, kažkas vyksta.

— Taip.

— Kodėl aš?

Akimirką ji svarstė.

— Nežinau, — atsakė po kurio laiko. — Pamaniau, kad tu manimi patikėsi. Pamaniau, kad padėsi.

— Padėsiu, — atsakė Mironas. — Bet suprask vieną dalyką: su visu šituo reikalu susijęs ir mano darbas.

— Kristianas?

— Esu jo agentas, — tęsė Mironas. — Esu atsakingas už jį.

— Jis vis dar ilgisi mano sesers.

— Taip.

— Kaip jis laikosi?

Mirono veidas liko rimtas.

— Gerai.

— Jis geras vaikinas. Man jis patinka.

Mironas linktelėjo.

Džesika pakilo ir nuėjo prie lango. Mironas nežiūrėjo į ją. Jis nenorėjo per ilgai į ją žiūrėti. Mergina suprato. Jai irgi buvo skaudu. Iš dvylikto aukšto ji pažvelgė žemyn į Parko aveniu. Taksi vairuotojas, dėvintis turbaną, kumščiu grūmojo lazdele pasirėmusiai moteriai. Senutė smogė jam ir nubėgo. Vairuotojas pargriuvo. Turbanas nė nepajudėjo iš vietos.

— Tau niekada nesisekė slėpti nuo manęs savo jausmų, — ištarė Džesika, tebežiūrėdama pro langą. — Ko nenori man pasakyti?

Mironas neatsakė.

— Mironai...

Jį išgelbėjo Esperansa — nepasibeldusi įsiveržė pro duris.

— Lario Hansono kontoroje nėra, — atraportavo ji.

Paskui ją įėjo Vinas.

— Kai ką sužinojau dėl to žurnalo... — Pamatęs Džesiką jis nutilo.

— Sveikas, Vinai, — tarė mergina.

— Labas, Džesika Kalver. — Jie apsikabino. — Dievulėliau, atrodai fantastiškai. Kartą skaičiau straipsnį, kuriame tave vadino literatūros sekso simboliu.

— Neturėtum skaityti tokių šiukšlių.

— Gulėjo mano stomatologo laukiamajame. Prisiekiu.

Stojo nemaloni pauzė. Esperansa nutraukė ją rodydama į Džesiką, paskui susikišo pirštus į burną, lyg ją pykintų, ir apsisukusi išskubėjo iš kabineto.

— Kaip visada žavi, — sumurmėjo Džesika.

Mironas atsistojo.

— Kur gyveni?

— Pas mamą.

— Numeris tas pats?

— Taip.

— Paskambinsiu tau vėliau. Dabar turiu reikalų su Vinu.

Mergina pažvelgė į Viną. Šis jai nusišypsojo. Jo veidas, kaip visada, buvo tarsi kaukė.

— Šią popietę susitinku su savo redaktoriumi, — pasakė Džesika. — Tačiau visą vakarą būsiu namie.

— Puiku. Tada tau ir paskambinsiu.

Nesmagi padėtis. Nė vienas tiksliai nežinojo, kaip atsisveikinti. Pamojuoti? Paspausti ranką? Pasibučiuoti?

— Turime eiti, — pasakė Mironas. Jis praėjo pro ją, stengdamasis neprisiliesti. Vinas tik gūžtelėjo pečiais ir nusekė paskui. Džesika stebėjo, kaip jie pasuko už kampo.

Paskui išėjo ir ji. Jau du kartus matė Mironą, tačiau jie taip vienas prie kito ir neprisilietė.

6 skyrius

— Ką sužinojai? — paklausė Mironas.

Vinas pasuko vairą dešinėn. Jau dešimt minučių jie važiavo ty-

lėdami, vienintelis garsas sklido tik iš automobilio grotuvo. Vinas sumažino garsą. Skambėjo „Man of La Mancha". Don Kichoto serenada mylimai Dulsinėjai.

— Žurnalą „Nips" leidžia KAS, — atsakė Vinas.

— KAS?

— Karštos aistros spauda.

Vėl posūkis. Automobilis lėkė daugiau nei aštuoniasdešimt mylių per valandą greičiu.

— Greičio ribojimas, — įspėjo Mironas. — Girdėjai apie jį?

Vinas nekreipė dėmesio.

— Jų leidybos kontora įsikūrusi Fort Li, Naujajame Džersyje.

— Leidybos kontora?

— Nesvarbu, kaip pavadinsi. Esame susitarę susitikti su ponu Fredu Nikleriu, vyriausiuoju redaktoriumi.

— Jo motina turėtų juo didžiuotis.

— Moralizuoji, — susimąstęs tarė Vinas. — Žavu.

— Ką pasakei ponui Nikleriui? — paklausė Mironas.

— Nieko. Paskambinau ir paklausiau, ar galėtume susitikti. Jis sutiko. Atrodo, labai malonus vyrukas.

— Neabejoju, tikras princas. — Mironas pažvelgė pro langą. Pro šalį lėkė pastatai. Automobilyje vėl įsivyravo tyla. — Tikriausiai svarstai, ką mano kabinete veikė Džesika?

Vinas nuoširdžiai gūžtelėjo pečiais — tai jam visai nebūdinga.

— Atėjo dėl tėvo žmogžudystės. Policija teigia, kad tai apiplėšimas. Ji mano kitaip.

— O ką ji mano?

— Kad yra ryšys tarp šios žmogžudystės ir Ketės.

— Taigi debesys tirštėja. Ar mes jai padėsime?

— Taip.

— Gerai. O mes irgi manome, kad čia yra ryšys?

— Taip.

— Taip, — pritarė Vinas.

Jie įsuko į aikštelę prie pastato, kuris galėjo būti arba sandėlis,

arba pigiai nuomojamos biurų patalpos. Lifto nebuvo, bet, kita vertus, pastatas tik trijų aukštų. Bendrovė KAS buvo įsikūrusi antrame aukšte. Įėjęs į laukiamąjį, Mironas šiek tiek nustebo. Nelabai žinojo, ko tikėtis, tačiau tikrai nemanė, kad pornografijos dvasia tokia... nepastebima. Baltos sienos buvo nukabinėtos pigiais, tačiau skoningai įrėmintais plakatais — Maknaito, Fancho, Bėrenso. Daugiausia surežisuotos paplūdimio ir saulėlydžio nuotraukos. Jokių nuogų krūtų. Tai buvo pirmasis siurprizas. O antrasis siurprizas — niekuo neišsiskirianti administratorė. Visiškai standartinis egzempliorius, vidutinio amžiaus, šviesiai dažytais plaukais, suglebusi buvusi katytė, seksuali porno žvaigždutė pakimusiu balsu ir gundančiai mirksinti.

Mironas beveik nusivylė.

— Kuo galiu jums padėti? — pasiteiravo administratorė.

— Atvažiavome susitikti su ponu Nikleriu, — atsakė Vinas.

— Prašau pasakyti savo pavardes.

— Vindsoras Lokvudas ir Mironas Bolitaras.

Ji pakėlė telefono ragelį, paskambino ir po akimirkos tarė:

— Prašom pro šias duris.

Nikleris pasveikino juos tvirtu rankos paspaudimu. Jis vilkėjo mėlyną kostiumą, baltus marškinius ir ryšėjo raudoną kaklaraištį — konservatyvus kaip respublikonų kandidatas į senatorius. Trečiasis siurprizas. Mironas tikėjosi pamatyti auksines grandines, auskarus ar bent jau žiedą ant mažojo pirštelio. Tačiau Fredas Nikleris nedėvėjo jokių papuošalų, išskyrus paprastą vestuvinį žiedą. Jo plaukai buvo pražilę, figūra šiek tiek suglebusi.

— Jis atrodo kaip tavo dėdė Sidas, — sušnibždėjo Vinas.

Tai buvo tiesa. Žurnalo „Nips" leidėjas atrodė kaip Sidnis Grifinas, populiarus priemiesčio ortodontas.

— Prašom sėstis, — pakvietė Nipleris grįždamas prie savo stalo. Jis nusišypsojo Mironui. — Buvau tarp aistruolių, kai jūs, vyručiai, sutriuškinote Kanzasą. Dvidešimt septyni taškai — geriausias rungtynių žaidėjas. Velniškai geras reginys. Nepakartojamas.

— Ačiū, — padėkojo Mironas.

— Niekada nemačiau nieko panašaus. Tokių paskutinės minutės metimų.

— Ačiū.

— Tiesiog nepakartojama. — Nikleris nusišypsojo ir iš susižavėjimo papurtė galvą. Paskui atsisėdo. — Taigi, kuo galiu jums būti naudingas, ponai?

— Turime kelis klausimus apie reklamą viename jūsų, na, leidinių.

— Kurio?

— „Nips". — Vien tarti šį pavadinimą atrodė nepadoru. Mironas stengėsi neparodyti, ką jaučia.

— Įdomu, — atsiliepė Nikleris.

— Kodėl taip sakote?

— „Nips" yra gana šviežias leidinys ir jam nekaip sekasi — deja, tai pats prasčiausiais KAS mėnesinis leidinys. Leisiu dar mėnesį ar du, o paskui tikriausiai uždarysiu.

— Kiek žurnalų jūs leidžiate?

— Šešis.

— Ar visi jie tokie kaip „Nips"?

Nikleris tyliai sukikeno.

— Taip, tai pornografiniai žurnalai. Ir visi absoliučiai legalūs.

Mironas ištiesė jam Kristiano duotą žurnalą.

— Kada jis išspausdintas?

Fredas Nikleris tik užmetė akį.

— Prieš keturias dienas.

— Tiktai?

— Čia pats naujausias mūsų numeris — tik ką pasirodė prekyboje. Stebiuosi, kad jūs jį radote.

Mironas atvertė reikalingą puslapį.

— Norėtume sužinoti, kas mokėjo už šią reklamą.

Nikleris užsidėjo skaitymo akinius.

— Už kurią?

— Apatinėje eilėje. Aistros linija.

— A, — tarė jis, — sekso telefonas.

— Ar kas negerai?

— Ne. Bet už šią reklamą nemokėta.

— Ką norite pasakyti?

— Toks jau tas verslas, — paaiškino Nikleris. — Kas nors man paskambina ir nori įdėti pornografinės telefono linijos reklamą. Pasakau, kad kainuoja tiek ir tiek. Jis sako: „Oho, aš tik pradedu verslą, negaliu sau leisti mokėti tokios sumos". Tad jei man pasirodo verta dėmesio, pasiūlau jam dalytis pusiau. Kitais žodžiai tariant, aš imuosi rūpintis reklama, o mano partneris rūpinasi telefonais, kabeliais, dirbsiančiomis merginomis ir visa kita. Paskui pelną dalijamės per pusę. Taip sumažinama abiejų rizika.

— Ar dažnai taip darote?

Jis linktelėjo.

— Devyniasdešimt devyni procentai mano reklamos — fantazijų telefonai. Sakyčiau, su trim ketvirtadaliais jų susijęs ir aš.

— Ar galėtumėte pasakyti mums būtent šios reklamos partnerio pavardę?

Nikleris pažiūrėjo į nuotrauką žurnale.

— Jūs ne iš policijos, tiesa?

— Ne.

— Privatūs detektyvai?

— Ne.

Jis nusiėmė akinius.

— Aš tik smulkmė, — pasakė jis. — Turiu mažytę savo nišą. Man taip patinka. Niekas man neįkyri, ir aš niekam neįkyriu. Nesiekiu didelio viešumo.

Mironas žvilgtelėjo į Viną. Nikleris turėjo šeimą, tikriausiai gražų namą Tenaflajuje, kaimynams prisistatė dirbąs leidybos srityje. Būtų galima paspausti.

— Su jumis būsiu atviras, — tarė Mironas. — Jei mums nepadėsite, gali kilti didelių nemalonumų. Laikraščiai, televizija ir panašūs dalykai.

— Ar čia grasinimas?

— Visiškai ne.

Mironas iš kišenės ištraukė penkiasdešimties dolerių banknotą. Padėjo ant stalo.

— Mes tik norime sužinoti, kas įdėjo šią reklamą.

Nikleris pastūmė banknotą atgal; staiga jo veidas pasidarė suirzęs.

— Kas čia, filmas? Man nereikia kyšio. Jei vyrukas padarė kažką negera, nenoriu turėti su juo nieko bendra. Šis verslas ir taip nelengvas. Aš dirbu sąžiningai. Jokių nepilnamečių merginų ir absoliučiai nieko nelegalaus.

Mironas pažvelgė į Viną.

— Sakiau, kad jis princas.

— Galvokit, ką norit, — pasakė Nikleris tokiu balsu, lyg panašioje situacijoje būtų atsidūręs jau daugybę kartų. — Čia lygiai toks pat verslas kaip ir bet kuris kitas. Aš tik sąžiningas vyrukas, mėginantis sąžiningai uždirbti pinigus.

— Tikras amerikietis.

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Klausykit, neginu viso tokio verslo. Bet yra daugybė blogesnių. *IBM, Exxone, Union Carbide* — štai tikri monstrai, tikri išnaudotojai. Aš nevagiu. Nemeluoju. Tik tenkinu visuomenės poreikius.

Mironas jau norėjo atsikirsti, tačiau Vinas galvos krestelėjimu jį sustabdė. Jis teisus. Kokia prasmė prieštarauti šiam vyrukui?

— Gal galėtumėte pasakyti pavardę ir adresą, — paprašė Mironas.

Nikleris atidarė stalčių ir ištraukė aplanką.

— Ar jis pakliuvo į bėdą?

— Mums tik reikia su juo pasikalbėti.

— Gal galėtumėte pasakyti kodėl?

Vinas pirmą kartą kreipėsi į Niklerį:

— Jūs nenorite šito žinoti.

Fredas Nikleris dvejojo, bet pamatęs griežtą Vino žvilgsnį linktelėjo.

— Įmonė vadinasis ABC. Jų pašto dėžutės numeris — 785. Vyrukas vardu Džeris. Daugiau nieko apie jį nežinau.

— Dėkui, — stodamasis tarė Mironas. — Jei neprieštaraujate, dar vienas klausimas: ar esate kada matęs šią merginą iš reklamos?

— Ne.

— Esate tikras?

— Visiškai.

— Jei sužinosite ar prisiminsite ką nors daugiau, paskambinkite man. — Mironas ištiesė jam savo vizitinę kortelę.

Atrodė, kad Nikleris nori kažko paklausti, jo žvilgsnis vis nukrypdavo prie Ketės nuotraukos, tačiau galiausiai tik ištarė:

— Žinoma.

Kai jiedu atsidūrė lauke, Vinas paklausė:

— Ką manai?

— Jis meluoja, — atsakė Mironas.

— Ar galiu pasinaudoti telefonu? — jau automobilyje paklausė Mironas.

Vinas linktelėjo. Jo koja nė trupučio neatleido greičio pedalo. Rodyklė prietaisų skydelyje rodė septyniasdešimt penkių mylių per valandą greitį. Mironas stebėjo ją lyg taksometrą taksi automobilyje ir nematė pro šalį bėgančių gatvės vaizdų.

Surinko savo kontoros numerį. Esperansa ragelį pakėlė po pirmo signalo.

— „MB SportReps".

„MB SportReps". M reiškė Mironas, B — Bolitaras. Mironas pats sugalvojo pavadinimą, tačiau retai kada tuo gyrėsi.

— Ar skambino Otas Berkas arba Laris Hansonas?

— Ne. Bet tau palikta daug pranešimų.

— Nieko iš Berko nei iš Hansono?

— Ar tu kurčias?

— Netrukus grįšiu.

Mironas padėjo ragelį. Otas ir Laris jau turėjo paskambinti. Jie jo vengia. Kodėl?

— Bėdos?

— Galbūt.

— Manau, mums reikia atgauti jėgas.

Mironas pakėlė galvą. Jis iš karto atpažino gatvę.

— Ne dabar, Vinai.

— Dabar.

— Turiu grįžti į kontorą.

— Nepasius. Tau reikia vidinės energijos. Reikia susikaupti. Atgauti pusiausvyrą.

— Kaip man nepatinka tokios tavo kalbos.

Vinas nusišypsojo ir įsuko į automobilių aikštelę.

— Einam. Nenorėčiau tiesiog automobilyje išspardyti tau užpakalio.

Iškaba skelbė: „Meistro Kvano taikvando mokykla". Kvanui buvo jau beveik septyniasdešimt, ir jis retai vedė užsiėmimus — samdė patyrusius trenerius ir šie atliko jo darbą. Pats meistras Kvanas sėdėdavo technikos prikimštame kabinete apsuptas keturių televizorių ekranų ir stebėdavo treniruotes. Kartkartėmis palinkdavo į priekį ir lyg koks Ozo šalies burtininkas surikdavo ką nors į mikrofoną, taip išgąsdindamas vargšus mokinius.

Jei meistro Kvano anglų kalba nors kiek pagerėtų, ji gal prilygtų žargonui. Prieš keturiolika metų Vinas, kai jam buvo vos septyniolika, atsivežė jį iš Korėjos. Mironui atrodė, kad tada meistras Kvanas angliškai kalbėjo geriau nei dabar.

Vinas su Mironu persirengė baltomis aprangomis, vadinamosiomis dobok. Abu vyrai apsijuosė juodais diržais. Vinas turėjo šeštojo laipsnio juodąjį diržą, turbūt patį aukščiausią laipsnį Jungtinėse Valstijose. Taikvando jis pradėjo mokytis būdamas septynerių. O Mironas treniruotes pradėjo lankyti koledže ir po dvylikos metų pastangų užsitarnavo trečiojo laipsnio juodąjį diržą.

Jie priėjo prie meistro Kvano durų, pastovėjo tarpduryje, kol šis juos pastebėjo, o paskui nusilenkė.

— Laba diena, meistre Kvanai, — pasisveikino jiedu kartu.

Kvanas nusišypsojo bedante šypsena.

— Anksti ateiti.

— Taip, pone, — atsakė Vinas.

— Reikia pagalbos?

— Ne, pone.

Kvanas nusigręžė į savo televizorių ekranus. Mironas su Vinu dar kartą nusilenkė ir nuėjo į privatų dojangą, skirtą aukštesnio laipsnio juoduosius diržus turintiems sportininkams. Jie pradėjo nuo meditacijos, kurios Mironas taip iki galo ir neperprato. O Vinas mėgo medituoti. Jis medituodavo mažiausiai valandą per dieną. Vinas atsisėdo lotoso poza. Mironas įsitaisė indišku stiliumi. Abu vyrai užsimerkė, prispaudė nykščius prie mažųjų pirštelių ir atvertė delnus aukštyn. Paskui pasidėjo rankas ant kelių. Mirono mintyse lyg mantros skambėjo nurodymai: nugara tiesi, liežuvio galiukas prispaustas prie viršutinių priekinių dantų, šalia gomurio. Jis įkvėpė pro nosį ir, skaičiuodamas iki šešių, stūmė orą į pilvo apačią, stengdamasis nejudinti krūtinės, tik kad išsipūstų vien pilvas. Tada sulaikė kvėpavimą stengdamasis daugiau apie nieką negalvoti. Po septynių sekundžių lėtai, skaičiuodamas iki dešimties, išpūtė orą pro burną ir įtraukė pilvą. Paskui palaukė keturias sekundes ir vėl įkvėpė.

Vinas kvėpavo lengvai. Jis neskaičiavo. Galvoje neliko jokių minčių. O Mironui visada reikėdavo skaičiuoti, kad pajėgtų negalvoti apie dienos rūpesčius — ypač tokiomis dienomis kaip šiandien. Tačiau paties nuostabai, jis ėmė atsipalaiduoti, pajuto, kaip iškvepiant dingsta įtampa.

Juodu meditavo dešimt minučių, paskui Vinas atsimerkė ir ištarė: *barro*. Korėjietiškai tai reiškia *baigti*.

Kitas dvidešimt minučių jiedu darė stiprius tempimo pratimus. Vinas buvo lankstus kaip baleto šokėjas, be vargo padarydavo virvutę. Mironas, pradėjęs lankyti taikvando, irgi tapo gerokai lankstesnis. Jis buvo tvirtai įsitikinęs, kad būtent šis sportas padėjo jam taip aukštai iššokti. Jis taip pat beveik galėjo padaryti virvutę, tačiau nepajėgė tokioje padėtyje ilgai išbūti.

Trumpiau tariant, Mironas buvo lankstus, o Vinas — tiesiog guminis.

Vėliau ėmėsi figūrų, kitaip *poomse* — sudėtingų judesių komplekso, primenančio įnirtingą šokį. Štai ko nesupranta daugybė dėl sporto pamišusių žmonių — kovos menai yra pati stipriausia aerobikos treniruotė. Šuoliukai, posūkiai, apsisukimai — pusė valandos nuolatinio darbo be sustojimo abiem rankomis ir kojomis. Žemas blokavimas ir spyris į priekį, aukštas blokavimas ir stūmimas, blokavimas ties juosmeniu ir spyris su apsisukimu. Išorinis blokavimas, vidinis blokavimas, smūgiai tiesia ranka, kumščiais, delnais, keliais ir alkūnėmis. Tai buvo varginantis ir žvalinantis sportas.

Vinas nepriekaištingai atlikdavo šią veiksmų seką — ir tai galėjo atrodyti neįtikėtina. Pamatę jį gatvėje, žmonės manydavo, kad jis arogantiškas turtingas ištižėlis, kuris niekam negalėtų pakenkti. Pamatę jį dojange, pajusdavo baimę ir nuostabą. Taikvando — apgaulingas kovų menas. Menas. Šis žodis parinktas neatsitiktinai. Vinas buvo menininkas, pats geriausias, kokį tik kada Mironas pažinojo.

Mironas prisiminė, kada pirmą kartą pamatė Viną demonstruojant savo talentą. Buvo pirmieji jų metai koledže. Grupelė vyresnių futbolininkų nusprendė nuskusti šviesias Vino garbanas, nes jiems nepatiko, kaip jis atrodė. Naktį penkiese įsmuko į vaikinuko kambarį — keturi turėjo laikyti rankas ir kojas, o vienas atsinešė skustuvą ir skutimosi kremą.

Žodžiu, amerikietiško futbolo komandai tais metais buvo prastas sezonas. Pernelyg daug vaikinų patyrė traumas.

Mironas su Vinu dar lengvai pasiboksavo. Paskui abu griuvo ant kilimėlių ir padarė po šimtą atsispaudimų — Vinas garsiai skaičiavo korėjietiškai. Baigę vėl susėdo medituoti, tik šį kartą meditacija truko penkiolika minučių.

— *Barro,* — ištarė Vinas.

Abu vyrai atsimerkė.

— Ar jautiesi labiau susikaupęs? — paklausė Vinas. — Jauti energijos antplūdį? Atgavai pusiausvyrą?

— Taip, žioge.

Vienu grakščiu lengvu judesiu Vinas atsistojo iš lotoso pozos.

— Na, ar nutarei ką nors?

— Taip, — atsakė Mironas stengdamasis iš karto atsistoti, tačiau susvyravo. — Papasakosiu Džesikai viską, ką žinau.

7 skyrius

Telefonas buvo aplipintas geltonais lapeliais su pranešimais, kas skambino. Mironas plėšė juos ir skaitė. Nieko iš Oto Berko, Lario Hansono ar ko nors iš „Titanų" organizacijos.

Negerai.

Jis užsidėjo telefonines ausines. Ilgą laiką jų vengė manydamas, kad jos labiau tinkamos oro uostų dispečeriams nei agentams, tačiau netrukus ėmė jaustis taip, tarsi agentas būtų embrionas, jo kabinetas — įsčios, o telefonas — bambagyslė. Su ausinėmis daug lengviau. Galima vaikščioti, rankos gali būti laisvos, išvengiama kaklo skausmų, kurie atsiranda laikant telefoną prispaustą pečiu prie ausies.

Pirmiausia paskambino „BurgerCity", naujo greitojo maisto restoranų tinklo, reklamos direktoriui. Jie norėjo pasirašyti reklamos kontraktą su Kristianu ir siūlė gana gerus pinigus, tačiau Mironas abejojo, ar verta su jais prasidėti. „BurgerCity" tinklas buvo tik vietinis. Tarptautinė kompanija galėtų pateikti geresnių pasiūlymų, bet kartais sunkiausia būna pasakyti „ne". Jis aptars visus už ir prieš su Kristianu, tegul jis pats nusprendžia. Galų gale juk čia jo vardas. Ir jo pinigai.

Mironas jau suorganizavo vaikinui kelis labai pelningus sandėrius. Spalį jaunojo sportininko atvaizdas pasirodys ant sausų pusryčių pakelių. „Diet Pepsi" rengiama reklama, kurioje jis meta dviejų litrų butelį šio gėrimo „prisirpusiai" moteriai. „Nike" siuva sportinę aprangą, pavadinę ją Kristiano Stylo linija.

Vaikinukas uždirbs milijonus iš reklamų, daug daugiau nei uždirbtų žaisdamas „Titanuose", kad ir ką sakytų Otas Berkas. Tai gana keista. Gerbėjai ima nerimauti, kai žaidėjas mėgina kuo daugiau uždirbti iš savo, kaip sportininko, kontrakto. Vadina jį neišauklėtu, sa-

vanaudžiu ir didžiausiu egoistu, kai jis pareikalauja didžiulės sumos pinigų iš turtingo komandos savininko — tačiau jiems nė motais, kai sportininkas susižeria nemenką sumelę iš „Pepsi“, „Nike“ ar kitų garsių firmų reklamuodamas produktus, kurių jis tikriausiai niekada nevartojo arba net nemėgsta. Jokios logikos. Kristianas daugiau pinigų uždirbtų tris dienas filmuodamasis trisdešimties sekundžių trukmės reklamai, nei praleistų visą sezoną trankydamasis su raumeningais aukštaūgiais vyrukais — ir būtent šito nori gerbėjai.

Nė vienas agentas tam neprieštaravo. Dauguma jų uždirbdavo nuo trijų iki penkių procentų nuo savojo sportininko uždarbio (Mironas ėmė keturis procentus), o nuo visų reklaminių kontraktų — net dvidešimt ar dvidešimt penkis procentus. (Mironas ėmė penkiolika procentų — na, jis naujokas šiame versle.) Kitaip sakant, pasirašo milijono dolerių vertės kontraktą su komanda, ir agentas gauna maždaug keturiasdešimt tūkstančių. Pasirašo milijono dolerių vertės sutartį dėl reklamos, ir agentas susižeria veik ketvirtį milijono.

Paskui Mironas paskambino Rikiui Leinui, „New York Jets“ gynėjui, kuris anksčiau drauge su Kristianu žaidė koledžo komandoje. Rikis buvo vienas svarbiausių klientų, ir Mironas įtarė, kad būtent Rikis įtikino Kristianą pasisamdyti jį agentu.

— Susitariau, kad atvyksi pasirodyti į vaikų stovyklą, — pradėjo Mironas. — Sumokės už tai penkis gabalus.

— Skamba neblogai, — atsakė Rikis. — Kiek laiko ten turėsiu būti?

— Kelias valandas. Šiek tiek pakalbėsi, padalysi autografus ir panašiai.

— Kada?

— Po savaitės.

— O kaip dėl to pasirodymo prekybos centre?

— Jis sekmadienį, — atsakė Mironas. — Livingstono prekybos centre, Morlio sporto reikmenų parduotuvėje. — Rikis gaus dar penkis tūkstančius dolerių už tai, kad kelias valandas pasėdės prie stalo ir dalys autografus.

— Puiku.

— Nori, kad atsiųsčiau limuziną tavęs paimti?

— Ne, pats vairuosiu. Ar jau kas nors girdėti apie kitų metų kontraktą?

— Netrukus turėsime, Riki. Tikriausiai kitą savaitę. Klausyk, norėčiau, kad artimiausiu metu atvažiuotum susitikti su Vinu, gerai?

— Taip, aišku.

— Esi geros formos?

— Pačios geriausios, — atsakė Rikis. — Noriu pradėti dirbti.

— Dirbk. Ir nepamiršk, kad turi susitikti su Vinu.

— Gerai. Susiskambinsim vėliau, Mironai.

— Žinoma.

Mironas atsakinėjo į žiniasklaidos atstovų skambučius. Jie norėjo sužinoti apie sudarinėjamą sandėrį tarp „Titanų" komandos ir Kristiano. Mironas mandagiai atsisakė komentuoti. Kartais visai gerai pasinaudoti žiniasklaida, bet tik ne derantis su Otu Berku. Vyksta derybos — tik tiek Mironas jiems tepasakė. Susitarimo galima tikėtis bet kada.

Paskui paskambino Džo Norisui, senais laikais žaidusiąm „Yankee", o dabar beveik kiekvieną savaitę pasirodančiam per laidą apie beisbolą. Dabar Džo per mėnesį uždirba daugiau nei gaudavo už sezoną būdamas sportinės karjeros viršūnėje.

Kitas skambutis — Lindai Regal, teniso profesionalei, ką tik iškritusiai iš dešimties geriausiųjų sąrašo. Linda buvo susirūpinusi dėl savo amžiaus, įsižeidusi, kad diktorius pavadino ją „gerai žinoma veterane". Jai buvo beveik dvidešimt.

Mieste šiuo metu viešėjo Erikas Krameris, vyriausiasis Universitetų koledžų asociacijos ir tikriausiai antrąją kadenciją eisiantis Nacionalinės futbolo lygos prezidento pareigas. Mironui pavyko susitarti su juo dėl vakarienės. Vadinasi, pateko tarp finalininkų — jis ir dar daugybė kitų agentų.

Mironas paskambino „New York Jets" vyriausiajam vadybininkui Semui Loganui — norėjo aptarti Rikio Leino kontraktą.

— Tas vaikis dabar puikiausios formos, — entuziastingai dėstė

Mironas. Jis atsistojo ir ėmė žingsniuoti pirmyn atgal. Mironas turėjo didelę, tikrai nuostabią kontorą Parko aveniu, tarp 46-osios ir 47-osios gatvių. Tai darė žmonėms įspūdį, o šiame versle įvaizdis buvo labai svarbu. — Nieko panašaus nesu matęs. Sakau tau, Semai, tas vaikis — antras Geilas Sajersas. Jis tikrai nuostabus.

— Jis per smulkus, — atkirto Loganas.

— Ką čia kalbi? Ar Baris Sandersas per smulkus? O Emitas Smitas — per smulkus? Rikis stambesnis už juos abu. Ir jis vis augina raumenis. Sakau tau, jis bus geriausias žaidėjas.

— Aha. Klausyk, Mironai, jis mielas vaikis. Sunkiai dirba. Tačiau negaliu duoti daugiau nei...

Suma vis dar buvo per maža. Tačiau jau geriau.

Skambutis po skambučio, be jokios pertraukos. Kažkuriuo momentu Esperansa atnešė jam sumuštinį, ir Mironas jį ryte prarijo.

Aštuntą valandą vakaro Mironas surinko paskutinį numerį.

— Alio? — atsiliepė Džesika.

— Po valandos būsiu pas tave, — pasakė jis. — Mums reikia pasikalbėti.

Mironas stebėjo Džesikos veidą, laukė jos reakcijos. Ji tebežiūrėjo į žurnalą, lyg tai būtų paprasčiausias *Newsweek* numeris, ir jos išraiška buvo gąsdinamai rami. Kartkartėmis ji linktelėdavo, peržvelgdavo visą puslapį, atversdavo pirmąjį, paskui paskutinį žurnalo viršelį, o tada vėl įsispoksodavo į Ketės nuotrauką. Džesika buvo tokia abejinga, kad Mironui net pasirodė, jog ji tuoj ims švilpauti.

Ją išdavė tik krumpliai. Absoliučiai balti, be lašelio kraujo. Puslapiai šnarėjo tarytum tarp lavono pirštų.

— Ar gerai jautiesi? — paklausė Mironas.

— Puikiai, — šaltu, ramiu balsu atsakė Džesika. — Sakei, Kristianas gavo paštu?

— Taip.

— Ir tu kartu su Vinu kalbėjaisi su žmogumi, leidžiančiu šį.... — ji dvejojo, veidas išdavė pasibjaurėjimą, — ... šį daiktą?

— Taip.

Džesika linktelėjo.

— Ar jis jums davė adresą to, kas įdėjo šitą reklamą?

— Tik pašto dėžutės numerį. Rytoj rengiuosi pasižvalgyti, pažiūrėsiu, kas pasiima korespondenciją.

Pirmą kartą per visą laiką Džesika pakėlė galvą.

— Važiuosiu su tavim.

Mironas jau norėjo paprieštarauti, tačiau susilaikė. Nebuvo prasmės.

— Gerai.

— Kada Kristianas tau jį davė?

— Vakar.

Atsakymas merginą sudomino.

— Žinojai apie tai vakar?

Mironas linktelėjo.

— Ir man nepapasakojai? — sušnypštė ji. — Išliejau tau savo širdį, pasirodžiau lyg paranojiška šizofrenikė, o tu visą laiką apie tai žinojai?

— Nežinojau, kaip tau pasakyti.

— Ko dar man nepapasakojai?

— Vakar naktį Kristianas sulaukė skambučio. Jis mano, kad iš Ketės.

— Ką?

Jis greitai papasakojo, ką jam sakė Kristianas. Kai užsiminė, kad vaikinas išgirdo Ketės balsą, Džesika išblyško.

— Ar tavo draugas iš telefonų kompanijos ką nors sužinojo? — paklausė ji.

— Ne. Bet mes žinome, kad grįžtamojo skambučio paslauga veikia tik rajone, kurio telefonų kodas 201.

— Kiek miestų?

— Maždaug trys ketvirtadaliai.

— Taigi tu kalbi apie tris ketvirtadalius šiaurinio Naujojo Džersio, tankiausiai gyvenamos JAV valstijos? Sumažėja iki kiek — dviejų, trijų milijonų žmonių?

— Taip, nedidelė pagalba, — sutiko Mironas, — tačiau vis šis tas.

Džesikos žvilgsnis vėl nukrypo į žurnalą.

— Nenorėjau tavęs užsipulti. Tik...

— Pamiršk.

— Tu pats geriausias žmogus iš visų mano pažinotų, — pasakė ji. — Tikrai.

— O tu didžiausia rakštis užpakaly.

— Sunku būtų ginčytis, — atsakė Džesika, ir jos veide pasirodė šypsena.

— Ar nori apie tai pranešti policijai? — paklausė Mironas. — Arba Polui Dankanui?

Mergina minutėlę pagalvojo.

— Nežinau.

— Spaudai tai bus gardus kąsnis, — pasakė Mironas. — Jie sumaišys Ketę su purvais.

— Man nė velnio nerūpi, ką rašo spauda.

— Aš tik perspėju.

— Jie gali kokiais tik nori būdais apšaukti Ketę kekše. Man tas pats.

— O kaip tavo mama?

— Man ji irgi nė velnio nerūpi. Tiesiog noriu, kad Ketė atsirastų.

— Taigi nori jiems pranešti? — paklausė Mironas.

— Ne.

Jis suglumęs pasižiūrėjo į Džesiką.

— Gal paaiškinsi?

Ji kalbėjo lėtai, pasverdama kiekvieną žodį, atrodė, kad tik dabar sugalvojo tai, ką sakė.

— Jau daugiau nei metai, kai Ketė dingo, — pradėjo Džesika. — Per visą tą laiką tiek policija, tiek spauda nieko neišsiaiškino. Ničnieko. Ji pradingo be pėdsako.

— Ir?

— O dabar gauname šį žurnalą. Kažkas jį atsiuntė Kristianui, vadinasi, kažkas — gal Ketė, o gal ir ne — mėgina užmegzti kontaktą. Pagalvok. Pirmą kartą per ištisus metus atsirado kažkokia gija. Ne-

noriu jos nutraukti. Ketė vėl gali dingti. Šis, — ji pakėlė žurnalą, — šis daiktas šlykštus, tačiau jis teikia vilčių. Tai jau kažkas. Nesuprask manęs klaidingai. Mane tai šokiravo. Bet tai solidi gija — velniškai gluminanti, tačiau kartu ir vilties teikianti gija. Jei pasikviesime į pagalbą farus ar spaudą, tas, kas tai atsiuntė, gali išsigąsti ir vėl pradingti. Šį kartą visam laikui. Negaliu taip rizikuoti. Turime viską išlaikyti paslaptyje.

Mironas linktelėjo.

— Atrodo logiška.

— Tad kas toliau? — paklausė ji.

— Važiuosime į Hobokeno pašto skyrių. Paimsiu tave anksti. Sakysim, šeštą.

8 skyrius

Džesika kvepėjo nuostabiai.

Jiedu atvyko į Hobokeno stotį. Mergina stovėjo šalia Mirono. Nuo jos sklido ką tik ištrinktų plaukų kvapas, kurį Mironas jau ketverius metus mėgino pamiršti. Nuo šito aromato jam šiek tiek svaigo galva.

— Tai štai ką reiškia žaisti detektyvus, — tarė Džesika.

— Jaudina ar ne?

Jiedu stengėsi likti nepastebėti — nelengva užduotis šešių pėdų ir keturių colių ūgio vyrui bei iš koto verčiančiai merginai, jau beveik valandą, nuo pusės septynių ryto, mindžikuojantiems pašto skyriuje. Kol kas dar niekas nebuvo priėjęs prie 785-osios dėžutės.

Greitai pasidarė nuobodu. Džesika peržiūrėjo įvairiausių formų vokų kainas. Nelabai įdomu. Paskui perskaitė skelbimus — visus. Jie pasirodė jai įdomesni. Skelbimai pašto skyriuje. Tarytum ragintų parašyti laišką.

— Išties žinai, kaip su mergina gerai praleisti laiką, — paironizavo Džesika.

— Būtent todėl mane ir vadina Kapitonu Pramoga.

Ji nusijuokė. Tas garsas suvirpino Mironui krūtinę.

— Ar tau patinka būti agentu, Kapitone Pramoga?

— Labai.

— Visada maniau, kad agentai — nedorėliai.

— Dėkoju.

— Juk supranti, ką turiu omeny. Siurbėlės. Gyvatės. Godūs, pinigų ištroškę kraugeriai parazitai, apgaudinėjantys naivius sportininkus, naikinantys sporte visa, kas gera...

— Problemos Vidurio Rytuose, — pertraukė Mironas. — Dėl to kalti irgi mes. Ir dėl biudžeto deficito.

— Taip. Tačiau tu ne toks.

— Ne siurbėlė, gyvatė ir ne parazitas. Kaip palengvėjo.

— Juk žinai, ką noriu pasakyti.

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Yra daugybė prastų agentų. Kaip ir prastų gydytojų, teisininkų... — jis nutilo, žodžiai pasirodė girdėti. Argi ne tais pačiais argumentais Fredas Nikleris gynė savo žurnalą? — Agentai — nebūtinai blogis, — tęsė jis. — Be jų atletai nebūtų pranašesni.

— Už ką?

— Už savininkus, vadybininkus. Agentai sportininkams padaro gerą darbą. Jie padeda padidinti jų atlyginimus, užtikrina laisvą tarpininkavimą, gauna jiems pinigų reklamai.

— Tai kokia gi bėda?

Mironas akimirką susimąstė.

— Du dalykai, — atsakė jis. — Pirmiausia, kai kurie agentai yra sukčiai. Aišku ir paprasta. Jie pastebi jauną turtingą vaikį ir imasi jo. Tačiau kai sportininkai labiau išprus, kai vis labiau ims garsėti tokios istorijos kaip su Karimu Abdul-Džabaru, daugelis sukčių atkris.

— O antra?

— Agentai turi nešti per didelę naštą, — atsakė Mironas. — Mes ir derybininkai, ir finansų planuotojai, ir patarėjai, ir kelionių organizatoriai, ir šeimos konsultantai, ir vedybų organizatoriai, ir pasiun-

tinukai, liokajai — visos pareigos, kurių tik prireikia versle, atitenka mums.

— Ir kaip tu susitvarkai?

— Sunkiausias dvi pareigas užkraunu Vinui — apskaitą ir finansų planavimą. Aš teisininkas. Jis — verslo administravimo magistras. Ir dar mudu turime Esperansą, ji gali daryti beveik viską. Puikiai klostosi. Visi trys tikriname vienas kitą ir patariame.

— Tiesiog kaip federalinės vyriausybės poskyriai.

Mironas linktelėjo.

— Džefersonas ir Medisonas galėtų didžiuotis.

Prie 785-osios dėžutės užrakto prisilietė ranka.

— Spektaklis prasideda, — sušnibždėjo Mironas.

Džesika pasuko galvą ir pašnairavo. Vyras buvo lieknas. Jis atrodė ištįsęs, tarytum nemaža laiko būtų praleidęs prikabintas prie viduramžių kankinimo rato. Net ir veidas priminė ištįsėlį animacinio filmuko personažą.

— Atpažįsti jį? — paklausė Mironas.

Džesika dvejojo.

— Kažkas, atrodo... bet nemanau.

— Na, nešdinamės iš čia.

Jiedu nuskubėjo laiptais žemyn ir įsėdo į automobilį. Mironas buvo pastatęs jį neleistinoje vietoje priešais pastatą ir už priekinio lango užkišęs policijos skiriamąjį ženklą. Draugo, dirbančio policijoje, dovana. Tas ženklas pravertė — ypač kai prekybos centruose vykdavo išpardavimai.

Ilgšis išėjo po dviejų minučių. Įsėdo į geltoną „Oldsmobile". Numeriai — Naujojo Džersio. Mironas užvedė variklį ir nuvažiavo iš paskos. Ilgšis pasuko į 3-iąjį kelią.

— Važiuojame jau beveik dvidešimt minučių, — neištvėrė Džesika. — Kam jam pašto dėžutė taip toli nuo namų?

— Galbūt jis važiuoja ne namo. Gal į darbą.

— Pornolinijos kontorą?

— Galbūt, — atsakė Mironas. — Arba gal važinėja taip toli tam, kad niekas jo nepažintų.

Jis pasuko 160-uoju išvažiavimu į 208-ąjį kelią šiaurės kryptimi ir atsidūrė Linkolno aveniu Ridžvude.

Džesika įsitempė.

— Čia mano rajonas, — nusuko ji.

— Žinau.

— Kokį velnią jis čia veikia?

Geltonasis „Oldsmobile" pasuko kairėn. Dabar jie buvo vos už trijų mylių nuo Džesikos namų. Jei jis visą laiką važiuos Linkolno aveniu iki Godvino kelio, jie bus...

Ne.

Likus pusei mylios iki Ridžvudo sienos Ponas Ilgšis pasuko į Kenmoro gatvę. Jie atsidūrė viename Naujojo Džersio priemiesčių — Glenroke.

Ilgšio automobilis įsuko į 78-uoju numeriu pažymėto pastato kiemą.

— Atrodyk įprastai, — ištarė Mironas. — Nespoksok.

— Ką?

Jis neatsakė. Nesustodamas pravažiavo pro šalį, pasuko į kitą gatvę ir sustabdė automobilį už krūmų. Paskui pakėlė automobilio telefono ragelį ir surinko savo kontoros numerį. Atsiliepė vos pasigirdus kvietimo signalui.

— „MB SportReps", — išgirdo Esperansos balsą.

— Sužinok viską, kiek pavyks, apie 78-ą namą, esantį Kenmoro gatvėje Glenroke. Savininko pavardę, banko sąskaitas, ką veikia.

— Supratau.

Mironas surinko kitą numerį.

— Draugei iš telefonų kompanijos, — paaiškino Džesikai, o paskui į telefono ragelį ištarė: — Liza? Čia Mironas. Gal galėčiau paprašyti paslaugos? Kenmoro gatvė 78, Glenrokas, Naujasis Džersis. Nežinau, kiek telefonų linijų tas vyrukas turi, tačiau norėčiau, kad patikrintum visas. Noriu sužinoti kiekvieną numerį, kuriuo jis skambins per artimiausias dvi valandas. Ei, o ką išsiaiškinai apie tą 900-osios linijos numerį? Ką? A, gerai, suprantu. Dėkui.

Jis padėjo ragelį.

— Ką ji pasakė?

— 900-oji linija nepriklauso telefonų kompanijai. Ją valdo kažkokia maža Pietų Karolinos įmonė. Mano pažįstama negalėjo nieko sužinoti.

— Tai ką gi mes dabar darysime? — paklausė Džesika. — Tiesiog stebėsime šį namą?

— Ne. Aš eisiu vidun. O tu lauksi čia.

— Atsiprašau? — kilstelėjo antakius Džesika.

— Juk nenorėtum ko nors išbaidyti, — tęsė Mironas. — Jei tas vyrukas kaip nors susijęs su tavo seserimi, kaip, tavo manymu, jis reaguotų tave pamatęs?

Džesika sukryžiavo rankas ant krūtinės ir papūtė lūpas. Ji suprato, kad Mironas teisus, tačiau tai nereiškė, kad jai tai patiko.

— Eik, — ištarė ji.

Mironas išlipo iš automobilio. Namai aplinkui buvo visi vienodi: kelių aukštų, pastatyti ant trijų ketvirtadalių akro. Jie skyrėsi tik tuo, kad vieno virtuvė įrengta dešinėje pusėje, o kito — kairėje. Daugumos namų sienos apkaltos aliuminiu. Jau iš gatvės buvo matyti, kad šiame rajone gyvena vidurinioji klasė.

Mironas pasibeldė. Duris atidarė tas pats džiūsna.

— Džeris?

Džiūsna suglumo. Iš arčiau jis atrodė patrauklesnis: įduok jam cigaretę, apvilk juodą megztinį aukšta apykakle, ir jis būtų panašus į poetą, skaitantį eiles kaimo kavinėje.

— Kuo galiu jums padėti?

— Džeri, aš...

— Jūs turbūt pasibeldėte ne į tą namą. Aš ne Džeris.

— Atrodai kaip Džeris.

Vyruko veidu perbėgo šešėlis.

— Atleiskite, — ištarė jis darydamas duris. — Aš tikrai dabar neturiu laiko.

— Ar tikrai, Džeri?

— Jau jums sakiau...

— Ar pažįsti Ketę Kalver?

Šito jis nelaukė. Veidas išblyško.

— Ką... ką visa tai reiškia? — išlemeno džiūsna.

— Manau, žinai.

— Kas jūs?

— Mironas Bolitaras.

— Ar turėčiau jus pažinoti?

— Na, jei esi krepšinio gerbėjas.... tikriausiai ne. Bet aš norėčiau užduoti kelis klausimus.

— Neturiu ko pasakyti.

Pats laikas tėkšti kozirį. Mironas išsitraukė žurnalą.

— Ar tikrai, Džeri?

Džiūsnos akys vos neiššoko iš akiduobių.

— Jūs mane su kažkuo sumaišėte. Viso labo.

Jis užtrenkė duris.

Mironas gūžtelėjo pečiais ir patraukė atgal prie automobilio.

— Na? — paklausė Džesika.

— Mes jį papurtėme, — atsakė Mironas. — Pažiūrėsim, kas iš to išeis.

Priemiesčio spaudos kioskas.

Jis priminė laikus, kai ši frazė sukeldavo nostalgiją ir atgimdavo Rokvelio, tikrosios Amerikos, vaizdai. Dabar jau taip nebėra. Kiekvienoje gatvėje, ant kiekvieno kampo, kiekviename miestelyje tas pats. Saldainiai, laikraščiai, atvirukai ir... pornografiniai žurnalai. Vaikai galėjo ateiti nusipirkti šokoladuko ir kartu paganyti akis. Pornografija tapo amerikietiško gyvenimo antspaudu. Juoda pornografija.

Vinas priėjo prie vyriškio, rymančio šalia loterijos bilietų pardavimo automato.

— Atsiprašau, — kreipėsi Vinas.

— Taip?

— Gal galėtumėte pasakyti, ar turite naujausius „Climaxx“, „Jiz“, „Orgasm Today“, „Lick“, „Quim“ ir „Nips“ numerius?

Pagyvenusi moteris aiktelėjo ir piktai dėbtelėjo į Viną. Šis jai nusišypsojo.

— Leiskite spėti, — ištarė jis. — Jūs 1926-ųjų birželį buvote išrinkta mėnesio žaidimų drauge?

Moteris piktai sušnirpštė ir nusisuko.

— Pažiūrėkite ten, — mostelėjo pardavėjas. — Tarp komiksų ir Disnėjaus vaizdajuosčių.

Vinas rado tris — „Climaxx", „Orgasm Today" ir „Quim". Paskui užsuko į dar tris spaudos kioskus ir surado „Lick", tačiau nei „Jiz", nei „Nips" nebuvo. Galiausiai rado jų 42-ojoje gatvėje esančioje sekso reikmenų parduotuvėje „Karaliaus Dovydo nuodėmių rūmai". Didžiulė iškaba skelbė, kad parduotuvė dirba dvidešimt keturias valandas per parą. Kaip patogu. Vinas manė esąs ganėtinai patyręs, tačiau „rūmuose" pardavinėjami daiktai ir nuotraukos privertė įsitikinti, kad tiek jo gyvenimo patirtis, tiek vaizduotė gana riboti.

Buvo jau beveik vidurdienis, kai jis išėjo iš parduotuvės. Produktyvus ir gana informatyvus rytas.

Po pažastimi pasikišęs iš viso aštuonis žurnalus, Vinas mieste pasigavo taksi. Sėdėdamas ant galinės sėdynės, jis kelis peržvelgė.

— Kol kas viskas gerai, — garsiai pasakė jis.

Vairuotojas žvilgtelėjo į jį pro galinio vaizdo veidrodėlį, gūžtelėjo pečiais ir vėl nukreipė žvilgsnį į kelią.

Grįžęs į savo kontorą, paskleidė žurnalus ant didžiulio darbo stalo. Atidžiai juos peržiūrėjo, palygino. Neįtikėtina. Jo įtarimai pasitvirtino. Viskas taip, kaip jis ir galvojo.

Po penkių minučių sudėjo žurnalus į stalčių. Paskui paskambino Esperansai.

— Būk maloni, kai tik Mironas grįš, atsiųsk jį pas mane.

9 skyrius

— Turiu prisipažinti, — prabilo Džesika.

Jiedu ėjo iš Kinio garažo 52-ojoje gatvėje; stiprus dūmų ir šla-

pimo kvapas išsisklaidė tik jiems atsidūrus gryname ore. Mironas su Džesika pasuko į Penktąją aveniu. Palei Atlanto skulptūrą driekėsi pasų laukiančiųjų eilė. Juodaodis vėlinukų ševeliūra be perstojo čiaudėjo, o jo kasytės plaikstėsi lyg daugybė gyvačių. Už vyro stovinti moteris tyliai skundėsi. Dauguma laukiančiųjų buvo atsigręžę į kitoje gatvės pusėje dunksančią Šv. Patriko bažnyčią, lyg maldaudami dieviškojo įsikišimo — jų veiduose atsispindėjo kančia. Japonai turistai fotografavo ir skulptūrą, ir žmonių eilę.

— Klausau, — atsiliepė Mironas.

Jiedu žingsniavo tolyn. Džesika nežiūrėjo į jį, tik į priekį.

— Mes jau nebebuvome artimos. Tiesą sakant, mudvi su Kete beveik nesikalbėjome.

Mironas nustebo.

— Nuo kada?

— Maždaug pastaruosius trejus metus.

— Kas nutiko?

Džesika papurtė galvą, tačiau į jį nepažvelgė.

— Tiksliai nežinau. Ji pasikeitė. O gal tiesiog suaugo, o aš nesugebėjau to suvokti. Mes paprasčiausiai nutolome. Susitikus atrodydavo, kad ji negali pakęsti buvimo viename kambaryje su manimi.

— Užjaučiu.

— Taip, na, nieko čia baisaus. Tik tiek, kad tą vakarą, kai Ketė dingo, ji man skambino. Pirmą kartą po net nežinau kiek laiko.

Visą likusį kelią iki Mirono kontoros jiedu tylėjo.

Išlipus iš lifto, Esperansa padavė Mironui lapą popieriaus ir pasakė:

— Vinas nori tuoj pat tave matyti, — ir taip pažiūrėjo į Džesiką, kad ši panoro skradžiai žemę prasmegti.

— Gal skambino Otas Berkas ar Laris Hansonas? — paklausė Mironas.

Esperansa atsigręžė į jį.

— Ne. Vinas nori tuoj pat tave matyti.

— Jau girdėjau. Perduok jam, kad ateisiu po penkių minučių.

Mironas su Džesika įžengė į kabinetą. Jis uždarė duris ir per-

žvelgė, kas parašyta lape. Džesika atsisėdo priešais. Ji užsikėlė koją ant kojos taip, kaip reta moteris geba — įprastą dalyką pavertė seksualia intriga. Mironas stengėsi nespoksoti. Ir stengėsi negalvoti apie tai, kokios švelnios tos kojos lovoje. Tačiau jam nesisekė.

— Kas parašyta? — paklausė Džesika.

— Mūsų džiūsna dauguužis iš Kenmoro gatvės Glenroke vardu Garis Gradis, — atsakė jis greitai.

Džesika susiraukė.

— Ta pavardė man lyg ir girdėta. — Paskui papurtė galvą. — Neprisimenu.

— Jis susituokęs jau septynerius metus, žmona vardu Elisona. Vaikų neturi. Namui paėmęs 110 tūkstančių dolerių paskolą, moka laiku. Kol kas tik tiek. Netrukus turėtume sužinoti daugiau. — Mironas padėjo popieriaus lapą ant stalo. — Manau, teks pradėti visa tai spręsti keliais skirtingais frontais.

— Kaip?

— Turime pradėti nuo tos nakties, kai dingo tavo sesuo, ir eiti pirmyn. Visą bylą reikia tirti iš naujo. Kaip ir tavo tėvo nužudymą. Nesakau, kad policininkai šito nedarė. Tikriausiai darė. Tačiau mes žinome kai ką, ko nežino jie.

— Žurnalas, — spėjo Džesika.

— Būtent.

— Kaip aš galėčiau padėti?

— Pradėk aiškintis, kuo ji gyveno tada, kai dingo. Pasikalbėk su jos draugais, kambario kaimynėmis, studenčių draugijos seserimis, aistruolių komandos narėmis — su visais.

— Gerai.

— Dar gauk mokyklos žurnalus. Pažiūrėsim, gal ten ką rasim. Noriu žinoti, kokias paskaitas ji lankė, kokiuose užsiėmimuose dalyvavo ir panašiai.

Duris pravėrė Esperansa.

— Tau skambina antrąja linija. Bilietėlis į turtus.

Mironas žvilgtelėjo į laikrodį. Dabar Kristianas turėtų būti jau įpusėjęs treniruotę. Pakėlė ragelį.

— Kristianai?

— Pone Bolitarai, nesuprantu, kas vyksta.

Mironas jį vos girdėjo. Garsas toks, lyg Kristianas būtų stovėjęs tunelyje.

— Kur tu?

— Telefono būdelėje prie „Titanų" stadiono.

— Kas atsitiko?

— Jie manęs neįsileidžia.

Džesika liko kontoroje — norėjo kažkam paskambinti. Mironas išskubėjo. 57-oji gatvė, vedanti į Vestsaido greitkelį, buvo kaip niekad tuščia. Mironas iš automobilio paskambino Otui Berkui ir Lariui Hansonui. Nė vienas neatsiliepė. Jis nė kiek nenustebo.

Paskui surinko vieną niekur neskelbiamą Vašingtono telefono numerį. Jį žinojo vos keli žmonės.

— Alio? — atsiliepė mandagus balsas.

— Sveikas, Pi Ti.

— O mėšlas, Mironai, kokio velnio tau reikia?

— Man reikia tavo paslaugos.

— Puiku. Kaip tik vienam tokiam aiškinau, jog norėčiau, kad paskambintų Bolitaras, ir aš galėčiau padaryti jam paslaugą. Nedaugelis man suteikia tokį džiaugsmą.

Pi Ti dirbo FTB. Federalinio tyrimų biuro viršininkai keičiasi. Pi Ti — ne. Žiniasklaida apie jį nežinojo, tačiau kiekvienas prezidentas, pradedant Niksonu, savo telefone šį numerį turėjo užsiprogramavęs greituoju rinkimu.

— Ketės Kalver byla, — tęsė Mironas. — Su kuo geriausia apie ją kalbėtis?

— Su vietiniu policininku, — nedvejodamas atsakė Pi Ti. — Jis išrinktas šerifu ar kuo ten. Šaunus vyrukas, geras mano draugas. Pamiršau jo vardą.

— Ar gali mane su juo suvesti? — paklausė Mironas.

— Kodėl gi ne? Pasitarnaudamas tau jaučiu, kad mano gyvenimas yra vertingas.

— Lieku skolingas.

— Tu *jau* man skolingas. Daugiau nei pajėgsi sumokėti. Paskambinsiu, kai ką nors sužinosiu.

Mironas padėjo ragelį. Eismo sąlygos vis dar buvo puikios. Neįtikėtina. Jis pervažiavo Vašingtono tiltą ir per rekordinį laiką atsidūrė Midoulende.

Midoulendo sporto kompleksas buvo pastatytas Naujojo Džersio pelkyne, Ist Raderfordo vietovėje. Iš vakarų į rytus buvo išsidėstę Midoulendo bėgimo takai, „Titanų" stadionas ir Brendono Bairno arena, pavadinta buvusio gubernatoriaus vardu, tik tas gubernatorius buvo mėgstamas kaip senukas jaunimo šokių vakarėlyje. Dėl arenos pavadinimo vyko įnirtingi protestai, tolygūs Prancūzijos revoliucijai, tačiau veltui — vargšai revoliucionieriai vargiai galėjo patarti savo ego susirūpinusiems politikams.

— O Dieve.

Kristiano automobilis — bent jau Mironas taip manė — buvo beveik nematomas per jį apgulusius reporterius. Mironas šito tikėjosi. Jis paliepė Kristianui užsirakinti automobilyje ir nesakyti nė žodžio. Nuvažiuoti nebuvo verta. Korespondentai būtų sekę iš paskos, o Mironas dabar nenusiteikęs automobilių lenktynėms.

Jis sustabdė savo automobilį netoliese. Reporteriai lyg liūtai, užuodę sužeistą avį, atsigręžė į jį.

— Kas vyksta, Mironai?

— Kodėl Kristianas ne treniruotėje?

— Jūs vilkinate ar ką?

— Kas nutiko jo kontraktui?

Mironas niekam nieko nesakė, tik brovėsi pro mikrofonų, kamerų ir žmonių jūrą, o paskui staigiai, nieko neprisileisdamas artyn, įsėdo į automobilį.

— Pirmyn, — paliepė Mironas.

Kristianas užvedė variklį ir pradėjo važiuoti. Reporteriai nenoriai prasiskyrė.

— Atleiskite, pone Bolitarai.

— Kas nutiko?

— Apsaugininkas manęs neįleido. Pasakė, kad gavo įsakymą išmesti mane lauk.

— Šunsnukis, — sumurmėjo Mironas.

Otas Bęrkas ir prakeikta jo taktika. Sukčius. Mironas turėjo suprasti, kad gali tikėtis ko nors panašaus. Bet lokautas? Šito jau per daug, net ir pažįstant Otą Berką. Juk jie jau buvo beveik sutarę. Berkas buvo labai susidomėjęs ir norėjo kiek galima greičiau Kristianą pamatyti stovykloje, kad šis pradėtų rengtis sezonui.

Tad kodėl jis paskelbė Kristianui lokautą?

Mironui tai nepatiko.

— Ar automobilyje turi telefoną? — paklausė jis.

— Ne, pone.

Nesvarbu.

— Apsisuk, — paliepė Mironas. — Sustok prie C vartų.

— Ką rengiatės daryti?

— Tiesiog eik su manimi.

Jie įžengė į stadioną. Žaidėjai stipriai lazdomis daužė kamuolius. Labai stipriai. Nė vienas netinginiavo. Čia buvo bandymai. Dauguma šių vyrukų kovojo už savo vietą komandoje. Daugelis jų buvo aukštųjų mokyklų ir koledžų žvaigždės, įpratę, kad aikštėje jais žavisi. Daugumai pakirps sparnus. Daugelio svajonės čia ir baigsis, jie užleis lyderio vietą kitiems, o patys tik lauks ir lėtai merdės.

Kerinti profesija.

Treneriai sušvilpė. Sprinteriai pasileido bėgte. Aikštės gale futbolininkai mušė įvarčius. Keli žaidėjai atsisuko ir pastebėjo Kristianą. Pasigirdo gaudesys. Mironas nekreipė dėmesio. Jis jau pamatė pirmoje eilėje sėdintį savo taikinį.

Otas Berkas buvo įsitaisęs lyg Cezaris Koliziejuje: rankas užmetęs ant gretimų kėdžių, o jo veide vis dar spindėjo ta pati prakeikta šypsena. Jam už nugaros sėdėjo Laris Hansonas ir dar keli komandos vadovai. Cezario senatas. Kartkartėmis Otas atsilošdavo ir apdova-

nodavo savo palydą kokiu nors komentaru, po kurio pasigirsdavo sutartinis juokas.

— Mironai! — smagiai pašaukė Otas ir pamojo savo mažute rankute. — Ateikite čia. Sėskit.

— Palauk čia, — paliepė Mironas Kristianui.

Jis užlipo laipteliais. Palyda, vadovaujama Lario Hansono, vieningai atsistojo ir nuėjo.

Mironas atidavė jiems pagarbą:

— Viens du, viens du. Dešinėn.

Niekas nesijuokė. Neįtikėtina.

— Sėskit, Mironai, — spinduliuodamas tarė Otas. — Pasišnekučiuokim.

— Jūs neatsakinėjate į mano skambučius, — tarė Mironas.

— O jūs skambinote? — Jis papurtė galvą. — Teks išbarti savo sekretorę.

Mironas giliai atsiduso ir atsisėdo.

— Kodėl neįsileidote Kristiano?

— Na, Mironai, iš tiesų viskas paprasta. Kristianas dar nepasirašė kontrakto. „Titanai" neturi laiko investuoti į žaidėją, kuris galbūt ateity nežais jų komandoje. — Jis linktelėjo aikštės pusėn. — Ar matai, kas atvyko į bandymus? Neilas Dekeris iš Sinsinačio. Puikus žaidėjas.

— Taip, jis puikus. Beveik moka mesti spirale.

Otas sukikeno.

— Kaip juokinga, Mironai. Jūs labai linksmas žmogus.

— Labai džiaugiuosi, kad šitaip manote. Gal paaiškinsite, kas vyksta?

Otas Berkas linktelėjo.

— Iš tiesų, Mironai. Gal pasikalbėkime nuoširdžiai, a?

— Racionaliai, nuoširdžiai, kaip tik norite.

— Puiku. Mes norėtume iš naujo apsvarstyti jūsų kliento kontraktą, — pasakė Otas. — Suma mažėja.

— Suprantu.

— Mes jaučiame, kad jūsų kliento vertė krito.

— Aha.

Berkas įdėmiai žiūrėjo į jį.

— Neatrodote nustebęs, Mironai.

— Tai kas gi šį kartą? — paklausė Mironas.

— Kaip suprasti — kas šį kartą?

— Na, pradėkim nuo Benio Keleherio. Pasikvietėte jį į savo namus, apsvaiginote, o pakeliui į namus policija sulaikė jį už vairavimą išgėrus.

Otas atrodė iš tikrųjų priblokštas.

— Nieko bendra su tuo neturiu.

— Nuostabu, kad kitą dieną jis pasirašė. O paskui Edis Smitas. Gavote privataus detektyvo darytas kompromituojančias nuotraukas ir pagrasinote nusiųsti jo žmonai.

— Dar vienas melas.

— Gerai, melas. Tad eikime prie mūsų reikalo. Kas gi nutiko, kad Kristiano vertė staiga krito?

Otas atsilošė. Iš auksinio portsigaro su „Titanų" logotipu jis išsiėmė cigaretę.

— Kai ką pamačiau gana nepadoriame žurnale, — tarė jis. — Kai ką, kas tikrai mane nuliūdino. — Jis neatrodė nuliūdęs. Jau greičiau patenkintas.

— Naujas rezultatas, — atsakė Mironas. — Turėtumėte didžiuotis.

— Atsiprašau?

— Čia jūs suorganizavot. Aš apie žurnalą.

Otas nusišypsojo.

— A, tai jau žinojote.

— Kaip gavote tą nuotrauką?

— Kokią nuotrauką?

— Tą, reklamoje.

— Neturiu su tuo nieko bendra.

— Aišku, — paironizavo Mironas. — Jūs tik „Nips" prenumeratorius.

— Su ta reklama aš nesusijęs, Mironai. Garbės žodis.

— Tai kaipgi pas jus tas žurnalas atsidūrė?

— Kai kas man parodė.

— Kas?

— Negaliu šito aptarinėti.

— Labai įtikinama.

— Man nelabai patinka jūsų tonas, Mironai. Ir pasakysiu jums dar kai ką: šiuo atveju blogai pasielgėte jūs. Jei žinojote apie žurnalą, verslininko etika įpareigojo jus man apie tai papasakoti.

Mironas pažvelgė į dangų.

— Jūs ištarėte žodį „etika". Žaibas netrenkė. Dievo nėra.

Šypsena suvirpėjo, tačiau nedingo.

— Kad ir kaip norėtume, Mironai, negalime šito ignoruoti. Žurnalas egzistuoja, ir turime tai pripažinti. Taigi norėčiau pranešti, ką mes nutarėme.

— Įdėmiai klausau.

— Jūs priimsite dabartinį mūsų pasiūlymą ir pasirašysite per tris dienas. Jei ne, panelės Kalver nuotrauka bus paviešinta. Pagalvokite apie tai. Turite tris dienas nuspręsti.

Otas stebėjo Neilo Dekerio metimą. Kamuolys nuskriejo lyg antis pamuštu sparnu ir nepasiekė tikslo. Vyras susiraukė ir paglostė savo barzdelę.

— Apsispręskite per dvi dienas.

10 skyrius

Universiteto dekanas Harisonas Gordonas patikrino, ar jo kabineto durys užrakintos. Tiksliau, ar užrakintos du kartus. Jis negali rizikuoti.

Gordonas atsilošė ir įsispoksojo pro kabineto langą. Priešais — Restono universitetas. Tarp plytinių pastatų žaliavo žolė. Šių mokslo bokštų nepuošė gebenės, bet galėtų. Studentai išvykę vasaros atostogų, tačiau pievutėse vis tiek pilna žmonių — futbolo ir teniso

stovyklų jaunimo, vietos gyventojų, universiteto teritorija besinaudojančių kaip parku, senų hipių, į humanitarinių mokslų įstaigas plūstančių lyg musulmonai į Meką. Daugybė raudonų skarelių, pončų ir šiaudinių skrybėlių. Kažkoks barzdočius mėtė plastikinę lėkštę, o mažas berniukas ją gaudė.

Harisonas Gordonas viso to nematė. Jis su kėde apsisuko ne pasigrožėti vaizdu. Tiesiog norėjo nukreipti žvilgsnį nuo... kai ko, kas gulėjo ant stalo. Jis troško paprasčiausiai sunaikinti tą prakeiktą daiktą ir pamiršti jį. Tačiau negalėjo. Kažkas jį sulaikė. Ir kažkas vis traukė atsiversti tą puslapį ...

Suplėšyk, kvaily. Jei kas nors ras...

Kas bus?

Dekanas nežinojo. Jis atsisuko su kėde atgal, tačiau stengėsi nežiūrėti į žurnalą. Dešiniau gulėjo studentės byla, pažymėta KALVER KATERINA. Gordonas sunkiai nurijo seiles. Drebančia ranka jis pervertė krūvą nuorašų ir rekomendacinių laiškų. Byla darė įspūdį, bet Harisonas dabar neturėjo laiko žavėtis.

Jį išgąsdino vidinio telefono zvimbimas — siaubingas garsas.

— Dekane Gordonai?

— Taip! — beveik suriko jis. Širdis daužėsi kaip zuikio.

— Kai kas nori su jumis susitikti. Ji nesusitarusi, tačiau pamaniau, kad galbūt jūs norėsite su ja pasimatyti, — Edita kalbėjo pašnibždomis.

— Kas ten? — paklausė Gordonas.

— Džesika Kalver. Ji Ketės sesuo.

Panika suspaudė širdį.

— Dekane Gordonai?

Jis užsidengė ranka burną baimindamasis, kad gali surikti.

— Dekane Gordonai? Ar girdite?

Pasirinkimo nebuvo. Jam teks ją priimti ir išsiaiškinti, ko ši nori. Antraip gali sukelti įtarimą.

Dekanas atidarė apatinį stalčių ir nubraukė į jį viską nuo stalo. Paskui uždarė, išsitraukė raktus ir užrakino stalčių. Geriau būti atsargiam nei paskui gailėtis. Tik tada atrakino duris.

— Pakvieskite panelę Kalver užeiti, — paliepė jis.

Džesika buvo ne mažiau graži nei jos sesuo, nors taip sakyti ir gana keista. Gordonas svarstė, kaip su ja pasisveikinti, ir nusprendė nutaisyti laidotuvių namų direktoriaus išraišką — nešališka simpatija, šiltas profesionalumas.

Dekanas švelniai, bet tvirtai paspaudė jai ranką.

— Panele Kalver, apgailestauju, kad mums tenka susitikti tokiomis aplinkybėmis. Meldžiamės už jūsų šeimą šiuo sunkiu metu.

— Dėkoju, kad priėmėte mane be išankstinio susitarimo.

Jis mostelėjo ranka, lyg sakytų: „Ai, tai niekis".

— Prašau sėstis. Gal galėčiau pasiūlyti jums ko nors atsigerti? Kavos, o gal sodos vandens?

— Ne, dėkoju.

Gordonas grįžo prie savo kėdės. Atsisėdo ir susidėjo rankas ant stalo.

— Kuo galėčiau jums būti naudingas?

— Man reikia mano sesers bylos, — atsakė Džesika.

Harisonas sugniaužė kumščius, tačiau jo veidas išliko ramus.

— Jūsų sesers studijų bylos?

— Taip.

— Ar galėčiau pasiteirauti, kam jums jos reikia?

— Tai susiję su jos dingimu.

— Aišku, — lėtai ištarė dekanas. Jis net pats nustebo, kad balsas išliko ramus. — Manau, policija kruopščiai patikrino bylą. Jie pasidarė visų dokumentų kopijas...

— Aš žinau. Tačiau vis tiek norėčiau pati peržiūrėti tą bylą.

— Aišku, — vėl pakartojo Gordonas.

Prabėgo kelios sekundės. Džesika pasimuistė kėdėje.

— Ar kas negerai? — paklausė ji.

— Ne, ne. Na, galbūt. Bijau, gali būti, jog negalėsiu jums duoti tos bylos.

— Ką?

— Na, turiu omeny, nesu tikras, ar jums teisiškai priklauso ją

gauti. Tėvai galėtų prašyti. Tačiau nesu tikras dėl brolių ir seserų. Man teks pasikonsultuoti su universiteto valdžia.

— Aš palauksiu, — atsakė Džesika.

— Puiku. Gal galėtumėte palaukti kitame kambaryje?

Džesika atsistojo, apsisuko, stabtelėjo. Per petį atsigręžė į dekaną.

— Jūs pažinojote mano seserį ar ne, dekane Gordonai?

Jam šiaip taip pavyko išspausti šypseną.

— Taip, pažinojau. Nuostabi jauna dama.

— Ketė pas jus dirbo.

— Tvarkė dokumentus, atsakinėjo į telefono skambučius ir taip toliau, — greitai atsakė jis. — Ji buvo puiki darbuotoja. Mums visiems jos labai trūksta.

— Gal pastebėjote ką nors keista?

— Keista?

— Prieš dingimą, — tęsė Džesika, nenuleisdama akių nuo dekano. — Gal ji elgėsi keistai?

Gordonas ant kaktos pajuto prakaito lašus, tačiau jis nedrįso jų nusišluostyti.

— Ne, nepastebėjau. Ji atrodė kuo puikiausiai. Kodėl klausiate?

— Tiesiog tikrinu. Palauksiu priimamajame.

— Ačiū.

Džesika uždarė duris.

Harisonas lengviau atsikvėpė. Kas toliau? Jis turės parodyti jai tą bylą; priešingu atveju tikrai sukeltų įtarimą. Tačiau jis, žinoma, negalėjo tiesiog ištraukti bylos iš apatinio stalčiaus ir paduoti merginai. Ne, jis luktelės kelias minutes, nueis į archyvą „asmeniškai" atnešti ir grįš su byla rankose.

Kam Džesikai Kalver prireikė tos bylos? Ar ten yra kas nors, ko jis nepastebėjo?

Ne. Jis buvo tuo įsitikinęs.

Pastaruosius metus Harisonas praleido tikėdamasis ir melsdamasis, kad viskas baigta. Tačiau jis turėjo suprasti: tokie reikalai

nesibaigia. Jie slepiasi, leidžia šaknis, stiprėja ir rengiasi naujam proveržiui.

Ketė Kalver nemirusi ir nepalaidota. Lyg koks gotiškas vaiduoklis ji prisikėlė, medžioja jį ir šaukia jam už nugaros.

Šaukiasi keršto.

Mironas grįžo į savo kontorą.

— Vinas jau du kartus skambino, — pranešė Esperansa. — Jis nori tave matyti. Tuoj pat.

— Jau einu.

— Mironai?

— Ką?

Gražios tamsios Esperansos akys buvo rimtos.

— Ar ji grįžo? Turiu omeny Džesiką.

— Ne. Ji tik atvažiavo aplankyti motinos.

Esperansos veide atsispindėjo abejonė. Mironas nesirengė jos įtikinėti. Jis jau ir pats nebežinojo, ką galvoti.

Laiptais užbėgo peršokdamas iš karto per du. Vino kontora įrengta dviem aukštais aukščiau, ir visiškai kitokio dydžio. Vos pravėrus dideles metalines duris, Mironą apsupo kone kurtinantis klegesys. Didelėje atviroje erdvėje vyko nuolatinis judėjimas. Ant grindų tarytum kilimėliai stovėjo maždaug du, o gal ir trys šimtai stalų. Ant kiekvieno jų matėsi mažiausiai po du kompiuterius. Pertvarų čia nebuvo. Savo darbo vietose sėdėjo arba stovėjo šimtai vyrų, visi vilkintys baltus marškinius, ryšintys kaklaraiščius ir segintys petnešas; kostiumų švarkai kabojo ant jų kėdžių atlošų. Moterų buvo tik kelios. Visi kalbėjo telefonais, dauguma prisidengę burną ant ko nors rėkė. Jie atrodė vienodi. Ir jų balsai skambėjo vienodai. Lyg būtų vienas ir tas pats asmuo.

Sveiki atvykę į „Lock-Horn Investments & Securities".

Visuose šešiuose aukštuose buvo lygiai tas pat. Tiesą sakant, Mironas dažnai imdavo įtarinėti, kad „Lock-Horn" iš tiesų turi tik

vieną aukštą, o liftas užprogramuotas sustoti tame pačiame aukšte nepaisant, kurį aukštą nuo keturiolikto iki devyniolikto pasirinksi — vien tam, kad sukurtų didesnės kompanijos vaizdą.

Pakraščiuose vienas prie kito aplink visą patalpą buvo įrengti kabinetai. Jie buvo skirti viršininkams, svarbiausiems žmonėms. Visi kabinetai su langais, o vidinėje erdvėje dirbantys pasiuntinukai turėjo tenkintis dirbtiniu apšvietimu.

Vino kabinetas buvo kampe, pro langus matėsi 47-oji gatvė ir Parko aveniu — toks vaizdas bylojo apie didelius pinigus. Kabinetas dekoruotas pirmųjų britų kilmės amerikiečių stiliumi. Tamsios sienos. Miško žalumo kilimas. Krėslai raitytais atlošais. Ant sienos paveikslai, vaizduojantys lapių medžioklę. Tarsi Vinas kada nors būtų matęs lapę.

Mironui įėjus, jis pakėlė galvą nuo savo masyvaus ąžuolinio stalo, sveriančio turbūt kaip betono maišyklė. Vinas studijavo kažkokius popierius. Jais buvo nuklotas visas stalas.

— Kaip sekėsi tavo rytinis pasimatymas su mūsų draugu Džeriu Tele-ikatoriumi? — paklausė Vinas.

— Tele-ikatoriumi?

— Visą rytą galvojau šį pavadinimą, — nusišypsojo jis.

— Buvo verta, — atsakė Mironas.

Jis papasakojo Vinui apie savo susitikimą su „Džeriu“ Gariu Gradžiu. Vinas atsilošė ir pakėlė smilių aukštyn. Paskui — apie pokalbį su Otu Berku. Vinas palinko į priekį ir nuleido pirštą.

— Otas Berkas, — lėtai pareiškė, — yra niekšas. Galbūt man reikėtų jį aplankyti. — Jis viltingai pažvelgė į Mironą.

— Ne. Dar ne. Prašau.

— Ar tikrai?

— Taip. Pažadėk man, Vinai. Jokių apsilankymų.

Šis aiškiai nusivylė.

— Gerai, — nenoriai sutiko.

— Tai dėl ko norėjai mane matyti?

— A, — Vino veidas vėl nušvito. — Pažvelk čia.

Jis pakėlė savo popierius ir vienu mostu nutėškė ant grindų. Dabar ant stalo gulėjo krūvelė žurnalų. Viršutiniojo pavadinimas buvo „Climaxx". Paantraštė skelbė: „Dvigubas X dvigubam malonumui". Madinga pardavimų technika. Vinas išskleidė juos lyg kortas.

— Šeši žurnalai, — tarė jis.

Mironas perskaitė pavadinimus. „Climaxx", „Jiz", „Quim", „Orgasm Today" ir, žinoma, „Nips".

— Niklerio leidiniai?

— Dieve, tu protingas, — atsakė Vinas.

— Daug metų mokiausi. Na, tai kas?

— Pažvelk į mano pažymėtus puslapius.

Mironas pradėjo nuo „Climaxx". Ant viršelio puikavosi dar viena grožybėmis apdovanota moteris, čia ji liežuviu lietė savo spenelį. Patogu. Vinas puslapiams pažymėti naudojo odinius skirtukus. Odiniai skirtukai pornografiniame žurnale! Tas pats kaip cigaretės per aerobikos užsiėmimą.

Pažymėtasis puslapis buvo jam gana pažįstamas. Mironas pilve vėl pajuto nemalonų jausmą.

Neribotų fantazijų telefonas — išsirink sau merginą.

Ir čia trys eilės, po keturias reklamas kiekvienoje. Mirono žvilgsnis tuoj pat nuklydo į apatinę eilę, į antrą skelbimą iš dešinės. Užrašas skelbė: „Padarysiu, ką tik nori!" Telefono numeris irgi tas pats: 1-900-344-AISTRA. Ir kaina 3,99 dolerio už minutę.

Tačiau moteris nuotraukoje buvo ne Ketė Kalver.

Jis greitai peržvelgė visą puslapį. Daugiau viskas tas pats. Ta pati laukianti rytietė mergina. Tas pats smūgių geidžiantis užpakaliukas. Ir „Tiny Titties" tos pačios.

— Toks pat reklaminis puslapis visuose šešiuose žurnaluose, — paaiškino Vinas. — Bet tik „Nips" žurnale yra Ketės Kalver fotografija.

— Įdomu, — Mironas akimirką susimąstė. — Tikriausiai Nikleris besireklamuojantiems siūlo specialų paketą — pirk vietą šešiuose žurnaluose už tokią kainą kaip trijuose, ar ką nors panašaus.

— Būtent. Rizikuočiau sakyti, kad visuose šešiuose žurnaluose yra lygiai tos pačios reklamos.

— Tačiau į „Nips" kažkas įdėjo Ketės nuotrauką, — Mironas jau baigė priprasti tarti šį pavadinimą. Nebejautė nešvarumo ant lūpų ir dėl to jautėsi pats nešvarus.

— Ar prisimeni, kaip Nikleris aiškino mums, kad „Nips" nekaip einasi? — paklausė Vinas.

Mironas linktelėjo.

— Na, užtrukau velniškai ilgai, kol jį radau. Daugelį kitų nesunkiai galima nusipirkti ant bet kurio kampo. O dėl „Nips" teko keliauti į sekso reikmenų parduotuvę 42-ojoje gatvėje.

— Ir vis dėlto, — pridūrė Mironas, — Otui Berkui pavyko gauti numerį.

— Būtent. Esu tikras, jog jau pagalvojai, kad už viso to gali slypėti ponas Berkas.

— Tokia mintis man šmėstelėjo.

Pasigirdo beldimas į duris. Įėjo Esperansa.

— Skambina tavasis rašysenos ekspertas, — pasakė ji. — Perjungiau į Vino liniją.

Vinas pakėlė ragelį ir padavė Mironui.

— Alio.

— Sveikas, Mironai, čia Svindleris. Ką tik baigiau lyginti tuos du pavyzdžius, kuriuos man davei.

Mironas nuvežė Svindleriui voką su „Nips" ir Ketės rašytu laišku.

— Ir?

— Jie sutampa. Čia jos rašysena arba labai profesionali klastotė.

Mirono krūtinę užgulė sunkumas.

— Ar esi tuo tikras?

— Visiškai.

— Ačiū, kad paskambinai.

— Nėra už ką.

Mironas grąžino ragelį Vinui.

— Sutampa? — pasiteiravo Vinas.

— Taip.
Vinas kilstelėjo nuo kėdės ir nusišypsojo.
— Tai bent...

II skyrius

Koridoriuje Mironas susidūrė su Rikiu Leinu. Tris mėnesius jo nebuvo matęs. Vyrukas atrodė gerokai papilnėjęs. „Jets“ bus patenkinti.

— Ką čia veiki? — paklausė Mironas.

— Esu susitaręs su Vinu, — plačiai išsišiepdamas atsakė Rikis. — Kaip ir patarė mano agentas.

— Malonu girdėti, kad klausai savo agento.

— Visada. Nuostabus žmogus.

— Ir jis niekada nesiginčija su klientu.

Rikis nusijuokė.

— Sakyk, girdėjau, Kristianą išvarė iš stovyklos?

Naujienos greitai sklinda.

— Kur girdėjai?

— Per FAN.

FAN buvo Niujorko radijo sporto žinių perdavimo stotis.

— Ar pastaruoju metu su juo kalbėjaisi?

— Su Kristianu? — susiraukė Rikis.

— Aha.

— Tik po paskutinių koledžo komandos rungtynių — kada tai buvo — prieš pusantrų metų.

— Maniau, jūs draugai. — Tiesą sakant, Mironas manė, kad tai Rikis Kristianui rekomendavo jo paslaugas.

— Mes tik žaidėme vienoje komandoje, — užtikrino vaikinas. — Niekada nebuvome draugai.

— Jis tau nepatinka?

Rikis gūžtelėjo pečiais.

— Nelabai. Nė vienam iš mūsų jis nepatiko.

— Ką turi omeny sakydamas nė vienam iš mūsų?

— Komandos vaikinams.

— Kuo jis neįtiko?

— Ilga istorija. Neverta pasakoti.

— Man įdomu.

— Kaip čia paprasčiau paaiškinus, — nutęsė Rikis. — Kristianas daugumai mūsų buvo truputį per tobulas, supranti?

— Egomaniakas?

Rikis tylėjo, svarstė.

— Ne visai. Noriu pasakyti, jei atvirai, manau, viską lėmė pavydas. Kristianas žaidė ne tik gerai. Mėšlas, jis žaidė tiesiog puikiai. Jis buvo nepakartojamas. Pats geriausias iš visų.

— Ir?

— Ir jis to paties tikėjosi iš visų kitų žaidėjų.

— Jis priekaištaudavo žaidėjams, kai šie suklysdavo?

Rikis vėl pritilo, papurtė galvą.

— Ne, ir ne tai.

— Iš tavęs reikia traukti kaip iš kvailo vaikėzo, Riki.

Rikis Leinas pažvelgė aukštyn, paskui žemyn, į kairę, į dešinę — atrodo, jautėsi labai nepatogiai.

— Nemoku šito paaiškinti, — pagaliau tarė jis. — Nuskambės kaip skundas, tačiau vaikinams nepatiko, kad visas dėmesys buvo skiriamas tik jam. Turiu omeny, mes du kartus laimėjome nacionalinį čempionatą, o žiniasklaida kalbėjosi vien tik su Kristianu.

— Girdėjau tuos interviu. Jis visada gyrė savo komandos draugus.

— Aha, tikras džentelmenas, — neslėpdamas sarkazmo atsakė Rikis. — Dėl visų tų nesąmonių, kaip „komandos pastangų dėka", žiniasklaida tik dar labiau jį dievino. Komandos vaikinai buvo įsitikinę, kad visa tai — reklaminis triukas. Puikiausias savęs reprezentavimas. Jie kaltino Kristianą, kad yra per daug populiarus.

— O tu irgi taip manei?

— Nežinau. Turbūt. Tiesa ta, kad aš jo nemėgau. Mudu neturė-

jome nieko bendra, išskyrus futbolą. Jis — vargšas Vidurio Vakarų baltaodis vaikis. Aš — mieste užaugęs juodaodis. Ne per geriausias derinys.

— Tik dėl to?

Jis patraukė pečiais.

— Manau, taip. Bet, žmogau, juk tai sena istorija. Nesuprantu, kam ją prisiminiau. Dabar tai nebesvarbu. Supranti, Kristianas tiesiog nepritapo. Šiaip tai jis mielas vaikinas. Visada mandagus. Tačiau persirengimo kambaryje tai įspūdžio nedaro, juk žinai?

Mironas žinojo. Paaugliški juokeliai apie seksą — štai kas buvo populiariausia persirengimo kambariuose.

— Man reikia eiti. Vinas ims nerimauti, kur pradingau.

— Gerai. Dar pasimatysim.

Vaikinas jau buvo benueinąs, kai Mironas sugalvojo dar kai ko paklausti.

— Ką galėtum papasakoti apie Ketę Kalver?

Rikio veidas išblyško.

— Ką?

— Ar ją pažinojai?

— Na, truputį. Turiu omeny, ji buvo aistruolių komandos kapitonė ir susitikinėjo su futbolininku. Bet mes niekada nesikalbėjome. — Dabar jis atrodė labai nelaimingas. — Kodėl klausi?

— Ar ji buvo populiari? O gal jos irgi nemėgo?

Rikio akys lakstė lyg paukštukai, ieškodami vietelės, kur nutūpti.

— Klausyk, Mironai, tu visada su manimi atviras, ir aš visada su tavimi buvau atviras, tiesa?

— Tiesa.

— Aš daugiau nenoriu nieko pasakoti. Ji negyva. Tegul taip ir lieka.

— Ką turi omeny?

— Nieko. Tiesiog nemėgstu apie ją kalbėti, aišku? Tai šiek tiek šiurpu. Pasimatysime vėliau.

Rikis nuskubėjo koridoriumi, lyg jį kas būtų vijęs. Mironas nulydėjo vaikiną akimis. Svarstė, gal eiti iš paskos, tačiau apsigalvojo. Rikis šiandien jau nieko nebepasakos.

12 skyrius

Pro duris įkišo galvą Esperansa.

— Kai kas atėjo su tavimi susitikti.

Mironas pakėlė ranką prašydamas patylėti. Nuo tada, kai grįžo į kontorą, jis visą laiką kalbėjo telefonu.

— Klausykit, turiu eiti, — pasakė jis. — Pamėgink patobulinti jį iki pirmos klasės. Jis didelis vyrukas. Dėkui. — Mironas nusiėmė telefono ausines. — Kas ten?

— Aronas. Pavardės nepasisakė.

Ir nereikėjo.

— Siųsk jį čionai.

Susitikęs su Aronu Mironas pasijusdavo nejaukiai. Vyrukas buvo tikras milžinas, daugiau Mironas tokių nepažinojo. Aronas vilkėjo ką tik išlygintą baltą kostiumą, tačiau buvo be marškinių, kad būtų matyti įdegę krūtinės raumenys. Kojinių irgi nemūvėjo. Stilinga atgal sušukuotų plaukų šukuosena. Lėta eisena. Vardiniai akiniai nuo saulės. Vardinis odekolonas, įtartinai primenantis šleikštų vabzdžių purškalo kvapą. Tikras „saldainiukas“ — klausk, ko nori, jis atsakys.

— Malonu tave matyti, Mironai, — plačiai nusišypsojo Aronas.

Jie pasisveikino paduodami vienas kitam rankas. Mironas nespaudė. Jis buvo išmintingas. Juk Aronas tikriausiai galėtų suspausti stipriau.

— Sėskis.

— Nuostabu. — Aronas teatrališkai išskėtė rankas, lyg būtų vilkėjęs apsiaustą. Manieringai nusiėmė akinius nuo saulės. — Man patinka tavo kabinetas. Tikrai puikus.

— Ačiū.

— Puiki vieta. Puikus vaizdas.

Slaptažodis — „Puikus".

— Ieškai vietelės išsinuomoti?

Aronas nusikvatojo, lyg tai būtų pokštų pokštas.

— Ne, — atsakė. — Man nepatinka sėdėti kabinete. Ne mano stilius. Man patinka laisvė. Mėgstu gryną orą. Prirakintas prie stalo gerai nesijausčiau.

— Oho, kaip žaviai pasakyta, Aronai. Tikrai.

Jis vėl nusikvatojo.

— Ai, Mironai, tu nė kiek nepasikeitei. Džiugu tave matyti.

Jiedu nesimatė nuo aukštosios mokyklos laikų. Mironas žaidė Livingstono universiteto komandoje. Aronas — aršiausių priešininkų — Vest Orindžo universiteto komandoje. Du kartus per metus šios komandos susirungdavo, ir žaidimą iš tiesų būdavo malonu stebėti.

Tais laikais geriausias Mirono draugas buvo žaliūkas, vardu Todas Midronas. Todas buvo stambus, geraširdis, paprastas vaikis, turėjęs vieną defektą — jis šveplavo. Tačiau buvo nepaprastai stiprus.

Todas niekada nepralaimėdavo grumtynių. Niekada. Niekas jam neprilygo. Jis buvo pernelyg galingas. Per vienas rungtynes paskutiniaisiais metais universitete Aronas kirto iš apačios ir vos nesužeidė Mirono. Todui tai nepatiko. Jis nusprendė pamokyti Aroną, ir Aronas jį suniokojo. Mironas bandė padėti savo draugui, tačiau Aronas nubloškė jį šalin kaip šapelį. Jis vienodais smūgiais trankė Todą ir visą laiką žiūrėjo į Mironą, o ne į savo suglebusią auką. Tai buvo žiauru. Kai Aronas baigė, iš Todo veido liko tik minkšta pliurzė. Ligoninėje jis gulėjo keturis mėnesius. O žandikauliai beveik metus išbuvo sutvirtinti vielomis.

— Ei, — šūktelėjo Aronas. Jis parodė į filmo afišą ant sienos. — Čia juk Vudis Alanas ir kuo ji ten vardu?

— Diana Kyton.

— Taip, Diana Kyton.

— Ar galėčiau tau kuo padėti? — paklausė Mironas.

Aronas staigiai atsisuko į Mironą. Jo depiliuotos krūtinės spindesys tiesiog akino.

— Manau, galėtum, Mironai. Tiesą sakant, mudu galėtume padėti vienas kitam.

— O?

— Aš atstovauju tavo konkurentui. Tarp judviejų iškilo tam tikras ginčas. Mano klientas nori išspręsti jį taikiai.

— Ar tapai advokatu, Aronai?

Jis nusišypsojo.

— Visai ne.

— O.

— Kalbu apie jaunuolį, vardu Čezas Landroksas. Jis ką tik pasirašė kontraktą su tavo kompanija, „MB SportReps".

— Pats sugalvojau pavadinimą.

— Prašau?

— „MB SportReps". Aš pats sugalvojau tokį pavadinimą.

Aronas vėl nusišypsojo. Plačiai. Atidengdamas daugybę dantų.

— Yra bėdų dėl to kontrakto.

— Papasakok.

— Matai, ponas Landroksas pasirašė kontraktą ir su Rojumi O'Konoru iš „TruPro Enterprises". Ir šis kontraktas pasirašytas anksčiau nei tavasis. Taigi matai, kur bėda: tavo kontraktas negalioja.

— Gal leiskim tai nuspręsti teismui?

Aronas giliai atsiduso.

— Mano klientas mano, kad visiems būtų geriau išvengti bylinėjimosi.

— Na ir staigmena. Tai ką gi tavasis klientas siūlo?

— Ponas O'Konoras pasiryžęs sumokėti už tavo sugaištą laiką.

— Koks kilniaširdiškumas.

— Taip.

— O jei aš atsisakysiu?

— Mes tikimės, kad šito nebus.

— Bet jeigu?

Aronas atsiduso, atsistojo, atsirėmė į Mirono stalą.

— Būsiu priverstas padaryti taip, kad tu išnyktum.

— Tarsi magiškas triukas?

— Greičiau lavonas.

Mironas prisispaudė ranką prie krūtinės.

— Oi, oi, oi.

Aronas vėl nusikvatojo, tik šį kartą dirbtinai.

— Žinau apie tavąjį taikvando pasirodymą garaže. Tačiau tas vyrukas buvo besmegenis raumenų kalnas. Aš ne toks. Aš kaunuosi profesionaliai. Turiu juodą džiudžitso diržą ir esu puikiai įvaldęs aikido. Esu žudęs.

— Lažinuosi, tokie duomenys puikiai atrodo autobiografijoje, — atkirto Mironas.

— Pasakysiu tau paprastai, Mironai: vedžiosi mus už nosies, aš tave nudėsiu.

— Drebu, jau drebu.

Mironas toli gražu nesijautė taip ramiai, kaip kalbėjo, tačiau puikiai žinojo, kad negali parodyti baimės. Arono tipo vyrukai kaip šunys: užuos baimę — puls.

Aronas vėl nusikvatojo. Šiandien jis dažnai juokiasi. Jam arba labai linksma, arba taip nuleidžia garą. Milžinas atsuko nugarą ir nužingsniavo prie durų.

— Čia paskutinis įspėjimas, — tarė jis. — Landroksas laikysis kontrakto su ponu O'Konoru arba abudu tapsite kirmėlių maistu. Tu man patinki, Mironai. Tikrai nenorėčiau, kad nutiktų kas nors bloga. Bet pats supranti.

— Verslas yra verslas.

— Būtent.

Prie durų pasirodė Esperansa.

Aronas godžiai jai nusišypsojo.

— Na, na, — ištarė jis. O paskui mirktelėjo.

Esperansa nepuolė nusirenginėti. Neįtikėtina savitvarda.

— Atsiliepk antrąja linija, — pasakė ji.

— Atidžiai įsiklausyk, ką pasakys tas, kas skambina, — pridūrė

Aronas ir paskutinį kartą nusišypsojo. — Įvertink padėties rimtumą. Ir prisimink: maistas kirmėlėms.

— Maistas kirmėlėms. Turėsiu omeny.

Aronas dar kartą mirktelėjo Esperansai, pasiuntė jai oro bučinį ir išėjo.

— Žavu, — tarė ji.

— Kas skambina?

— Čezas Landroksas.

Mironas pakėlė ragelį:

— Alio.

— Subingalviai buvo pas mano mamą! — rėkė Čezas. — Jie pareiškė jai, kad nupjaus man kiaušus ir atsiųs jai dėžutėje! Mano motinai, žmogau! Jie šitaip pasakė mano motinai!

Mironas nevalingai suspaudė kumščius.

— Aš tuo pasirūpinsiu, — lėtai ištarė jis. — Daugiau jie jos nebetrukdys.

Gana žaisti žaidimus. Laikas imtis veiksmų.

Laikas papasakoti Vinui apie Roją O'Konorą.

Vinas šypsojosi lyg vaikas, išgirdęs per radiją, kad dėl šalčių uždaroma mokykla.

— Rojus O'Konoras, — pakartojo jis.

— Nenoriu, kad jis būtų sužalotas. Pažadėk man.

Vinas svajingai sumirksėjo. Jis lyg ir pritariamai linktelėjo, tačiau Mironas negalėjo garantuoti.

13 skyrius

„Baumgarto“ restoranas Palisado aveniu — sena jų pasisėdėjimo vietelė.

Prie durų juos pasitiko Peteris Činas ir pamatęs Džesiką išpūtė akis iš pasitenkinimo ir nuostabos.

— Panele Kalver! Kaip nuostabu vėl jus matyti.

— Malonu jus matyti, Peteri.

— Kaip visada atrodote puikiai. Jūs suteikiate grožio mano restoranui.

— Sveikas, Peteri, — pasisveikino Mironas.

— Aha, labas. — Jis atsainiai pamojo Mironui ranka. Visas Čino dėmesys buvo skirtas Džesikai; šito nepakeistų net ir į kojas įsikabinęs krokodilas. — Panele Kalver, jūs atrodote šiek tiek per liekna.

— Vašingtone maistas ne toks geras.

— Keista, — įsiterpė Mironas. — Mano nuomone, ji atrodo pastorėjusi.

Džesika prisimerkusi pasižiūrėjo į jį.

— Tu lavonas.

„Baumgarto“ restoranas buvo Englvude, Naujajame Džersyje. Penkiasdešimt metų čia veikė seno žydo kulinarijos parduotuvė ir tryško mineralinio vandens šaltinis; vieta garsėjo nuostabiais ledais ir desertais. Prieš aštuonerius metus „Baumgartą“ nusipirko Peteris Činas; jis išlaikė visus tradicinius desertus ir valgiaraštį papildė geriausios valstijose kiniškos virtuvės patiekalais. Derinys išėjo nepakartojamas. Dabar paprastą užsakymą galėjo sudaryti Pekino antis, sezaminiai lakštiniai, šokoladinis kokteilis, gruzdintos bulvytės ir desertui — ledai, užpilti šokolado sirupu. Kai Mironas su Džesika gyveno kartu, „Baumgarte“ vakarieniaudavo bent kartą per savaitę.

Mironas vis dar čia lankėsi kartą per savaitę. Paprastai su Vinu arba Esperansa. Merginos niekada čia nesivesdavo.

Peteris nuvedė juos pro mineralinio vandens šaltinį ir pasodino prie staliuko, netoliese kurio kabojo didžiulis modernaus meno paveikslas. Tai buvo arba Šer, arba Barbaros Buš portretas. O gal jų abiejų. Labai mažai kam suprantamas.

Mironas su Džesika tylėdami atsisėdo vienas priešais kitą. Akimirka atrodė velniškai slegianti. Vėl čia drauge; jie tikėjosi, jog šis buvimas sukels nors kokią nostalgiją. Tačiau efektas buvo kur kas stipresnis — tikras smūgis.

— Pasiilgau šios vietos, — ištarė Džesika.

— Taip.

Ji per staliuką ištiesė ranką ir suėmė jo plaštaką.

— Pasiilgau tavęs.

Džesikos veidas spindėjo kaip tomis akimirkomis, kai ji žiūrėdavo į jį, tarsi Mironas būtų vienintelis žmogus visame pasaulyje. Mironui suspaudė širdį, darėsi sunku kvėpuoti. Aplinkinis pasaulis išnyko. Liko tik jiedu.

— Nelabai žinau, ką pasakyti.

Džesika nusišypsojo.

— Ką? Mironui Bolitarui pritrūko žodžių?

— Neįtikėtina?

Priėjo Peteris. Be jokių įžangų tarė:

— Pirmiausia užkąsite traškios antienos su bandele. Antro gausite vėžių su specialiu padažu, ypatingąjį „Baumgarto" omarą ir krevečių.

— O desertą galime išsirinkti patys? — paklausė Mironas.

— Ne. Mironai, tau atnešiu pekano riešutų pyrago. O panelei Kalver... — Jis nutilo, tyčia delsė.

— Juk nenorite pasakyti, kad... — nusišypsojo Džesika.

Peteris linktelėjo.

— Bananų pudingo pyragaitį su vaniliniais vafliais. Likęs tik vienas pyragaitis, tačiau atidėsiu jį jums.

— Būk palaimintas, Peteri.

— Kiekvienas daro, ką sugeba. Neatsinešėte vyno? — „Baumgarte" nebuvo prekiaujama alkoholiu.

— Pamiršom, — atsakė Džesika.

Ji žavingai nusišypsojo Peteriui. Nesąžininga. Džesika atrodė kaip pribloškiančio grožio žvaigždė. Jos šypsena žudė.

— Nusiųsiu ką nors į kitą gatvės pusę nupirkti butelio. *Kendall-Jackson Chardonnay?*

— Jūsų puiki atmintis, — pagyrė Džesika.

— Ne. Aš prisimenu tik tai, kas svarbu.

Mironas pavartė akis. Peteris linktelėjo ir nuėjo.

Džesika šypsodamasi atsigręžė į Mironą. Jis atrodė išsigandęs, bejėgis ir beprotiškai laimingas.

— Atsiprašau, — tarė Džesika.

Mironas papurtė galvą. Jis bijojo net išsišiepti.

— Niekada nenorėjau... — ji pritilo nežinodama, kaip pratęsti. — Savo gyvenime padariau daug klaidų. Aš kvailė. Pati save žlugdau.

— Ne, — paprieštaravo Mironas. — Tu tobula.

Ji prisidėjo ranką prie krūtinės, balsas tapo teatrališkas.

— Nusiimk raištį nuo akių ir pamatyk mane, kokia aš iš tiesų esu.

Mironas minutėlę pagalvojo.

— Dulsinėjos žodžiai Don Kichotui.

— Labai įspūdinga.

— Vinas citavo automobilyje.

Tai buvo jų senas žaidimas. Atspėk citatą.

Ji pasukiojo savo stiklinę, tarytum tikrindama vandens švarumą.

— Nesu tikra, ką mėginu tau pasakyti, — galiausiai ištarė ji. — Nesu tikra, ko noriu. — Ji pakėlė galvą. — Dar viena, paskutinė išpažintis, gerai?

Mironas linktelėjo.

— Atėjau pas tave, nes žinojau, kad padėsi. Tai tiesa. Tačiau ši priežastis ne vienintelė.

— Žinau, — atsakė jis. — Bandau apie tai per daug negalvoti. Tai mane baugina.

— Tai ką mes dabar darysime?

Jo proga. Mironas tikėjosi, kad bus dar kitų.

— Ar gavai sesers bylą?

— Taip.

— Ar jau peržiūrėjai?

— Ne. Aš ką tik ją pasiėmiau.

— Tad kodėl mums jos dabar neatsivertus?

Džesika linktelėjo. Atnešė užkandėles. Mergina išsitraukė manilinį voką ir nuplėšė plombą. — Gal tu pirmas pažiūrėk?

— Gerai, — sutiko Mironas. — Bet palik man šiek tiek maisto.

— Pamėginsiu.

Jis pradėjo skaitinėti popierius. Viršutiniame lape buvo Ketės mokslų įvertinimai. Po pirmųjų studijų metų pagal balus ji užėmė dvyliktąją vietą iš trijų šimtų. Neblogai. Tačiau baigiantis paskutiniesiems studijų metams jos balai žymiai pablogėjo — ji atsidūrė tik penkiasdešimt aštuntoje vietoje.

— Paskutiniame kurse jos balai pablogėjo, — pasakė Mironas.

— O kieno nepablogėja? — atrėmė Džesika. — Ji, ko gero, tiesiog dykinėjo.

— Tikriausiai.

Tokiu atveju vietoj A studentai gaudavo B arba C įvertinimą. Paskutinį semestrą Ketė gavo vieną A, tris D ir vieną F. Net turėjo kelias skolas — ir viskas paskutiniaisiais mokslo metais. Keista. Tačiau tikriausiai tai nieko nereiškė.

— Gal norėtum papasakoti man, kas šiandien įvyko? — kramtydama paklausė Džesika.

Ji buvo graži net ir kimšdama maistą. Nuostabu. Mironas pradėjo nuo to, ką Vinas rado šešiuose sekso žurnaluose.

— Tai ką reiškia, kad jos nuotrauka buvo tik tame viename žurnale? — paklausė Džesika.

— Nelabai įsivaizduoju.

— Bet turi minčių?

Jis turėjo. Tačiau ką nors sakyti dar buvo per anksti.

— Dar ne.

— Ar ką sužinojai iš savo draugės telekome?

Mironas linktelėjo.

— Mums išvykus, Garis Gradis skambino du kartus. Pirmą kartą į Fredžio Niklerio biurą. O antrą — kažkur į miestą. Kai mes ten skambinome, niekas neatsiliepė. Gana vėlai gavome šią informaciją.

— O kas girdėti iš rašysenų tyrėjo?

Geriau sakyti tiesą.

— Rašysena sutampa. Rašė Ketė arba labai geras klastotojas.

Džesika ėmė kramtyti lėčiau.

— Dieve mano, — pralemeno ji.

— Taip.

— Tai ji gyva?

— Tokia galimybė yra. Ir nieko daugiau. Tas vokas galėjo būti užrašytas dar prieš jos mirtį. Arba, kaip sakiau, tai gali būti labai puiki klastotė.

— Tu spėlioji.

— Nežinau, — atsakė Mironas. — Jei ji gyva, tai kur yra? Kodėl šitaip elgiasi?

— Gal ją pagrobė? Gal verčia šitaip elgtis?

— Verčia rašyti adresus ant vokų? O kas dabar spėlioja?

— Ar turi geresnį paaiškinimą? — paklausė Džesika.

— Kol kas ne. Tačiau stengiuosi jį rasti. — Mironas vėl ėmė skaitinėti bylą. — Ar esi girdėjusi apie tokį Otą Berką?

— Didelės įrašų kompanijos magnatą, kuriam priklauso „Titanų" komanda?

— Taip. Jis irgi žinojo apie tą žurnalą.

Mironas paskubom papasakojo apie apsilankymą „Titanų" stadione.

— Manai, kad už viso to gali slypėti Otas Berkas? — paklausė Džesika.

— Otas turi motyvą: numušti Kristiano užsiprašytą kainą. Jis tikrai turi daugybę pinigų. Ir šitai paaiškintų, kodėl Kristianas paštu gavo žurnalą.

— Jis pasiuntė Kristianui žinutę, — pridūrė Džesika.

— Teisingai.

— Bet kaip Berkas suklastojo mano sesers rašyseną?

— Jis galėjo nusisamdyti specialistą.

— O iš kur gavo rašysenos pavyzdį?

— Kas žino? Neturėtų būti sunku.

Džesikos akys apsiblausė.

— Taigi visa tai tik apgaulė? Tik intriga neigiamam poveikiui padaryti?

— Galbūt. Tačiau aš taip nemanau.

— Kodėl ne?

— Kažkas čia nelimpa. Kam Berkui tiek pastangų? Jis galėjo apjuodinti mus vien su nuotrauka. Nereikėjo jos dėti į žurnalą. Pakako ir nuotraukos.

Džesika griebėsi šios minties lyg skęstantis šiaudo.

— Tikrai, — sutiko ji.

— Tik tada kyla klausimas, — tęsė Mironas, — iš kur Otas gavo tą žurnalo numerį?

— Gal kas nors iš jo kompanijos nusipirko kioske.

— Nelabai tikėtina. „Nips", — tardamas šį žodį vėl pasijuto nesmagiai, — tiražas labai mažas. Tikimybė, kad kažkas iš „Titanų" organizacijos nusipirko būtent šį žurnalą, turėjo laiko atidžiai jį perskaityti, skelbimų puslapio apačioje pastebėjo Ketės nuotrauką, yra daugiau nei neįtikėtina.

Džesika spragtelėjo pirštais.

— Kažkas ir jam jį atsiuntė.

Mironas linktelėjo.

— Kodėl Kristianas turėtų būti vienintelis? Kiek mums žinoma, tas žurnalas išsiunčiamas dešimtims žmonių.

— Kaip išsiaiškinsime?

— Jau aiškinuosi.

Mironui dar pavyko nugvelbti gabalėlį traškios antienos. Ji buvo nepaprastai skani. Paskui jis vėl ėmė skaityti Ketės bylą. Pirmąjį semestrą Restone jos pažymiai vis dar buvo prasti. O antrąjį semestrą žymiai pagerėjo. Apie tai jis paklausė Džesikos nuomonės.

— Manau, ji priprato prie koledžo gyvenimo, — atsakė ji. — Ėmė lankyti dramos būrelį, tapo aistruolių komandos kapitone, pradėjo susitikinėti su Kristianu. Pirmąjį semestrą ji išgyveno kultūrinį šoką. Nieko neįprasta.

— Ne, manau, kad ne.

— Neatrodo, kad tuo tikėtum.

Mironas gūžtelėjo pečiais. Mironas Bolitaras — ponas Skeptikas.

Toliau byloje buvo susegti Ketės rekomendaciniai laiškai. Trys. Vidurinės mokyklos konsultantas pavadino ją „nepaprastai talentinga". Dešimtos klasės istorijos mokytojas rašė: „Jos entuziazmas užkrečiantis". Dvyliktos klasės anglų mokytojo žodžiais, „Ketė Kalver yra gabi, sąmojinga ir linksmos sielos. Ji bus puiki bet kurios mokymo įstaigos studentė". Gražūs komentarai. Mironas pažvelgė į puslapio apačią.

— Oho, — nustebo jis.

— Kas yra?

Jis padavė Džesikai Ketės rekomendaciją, kurią parašė Ridžvudo vidurinės mokyklos dvyliktos klasės anglų kalbos mokytojas. Ponas Gradis.

Ponas Garis arba „Džeris" Gradis.

14 skyrius

Telefono skambutis pažadino Mironą. Jis sapnavo Džesiką. Mėgino prisiminti konkrečiau, tačiau sapnas išsiskaidė ir liko tik erzinančios nuotrupos. Laikrodis ant naktinio stalelio rodė septynias. Kažkas skambino jam į namus septintą valandą ryto. Mironas gana gerai nutuokė kas.

— Alio?

— Labas rytas, Mironai. Tikiuosi, tavęs nepažadinau.

Mironas atpažino balsą. Jis nusišypsojo ir paklausė:

— Kas čia?

— Rojus O'Konoras.

— Rojus O'Konoras?

— Na, taip. Rojus O'Konoras, agentas.

— Superagentas, — pataisė Mironas. — Kuo nusipelniau tokios garbės, Rojau?

— Ar būtų įmanoma mudviem šįryt susitikti? — Agento balsas pastebimai drebėjo.

— Žinoma, Rojau. Mano kontoroje, gerai?

— A... ne.

— Tavo kontoroje, Rojau?

— A... ne.

Mironas atsisėdo.

— Turėčiau spėlioti vietas, o tu sakysi šilta ar šalta?

— Ar žinai Reilio užeigą 14-oje gatvėje?

— Taip.

— Sėdėsiu tolimajame dešiniame kampe. Pirmą valandą. Papietausime. Ar tau tinka?

— Puiku, Rojau. Norėtum, kad apsirengčiau kaip nors ypatingai?

— A... ne.

Mironas padėjo ragelį ir nusišypsojo. Naktinis Vino apsilankymas, kai saldžiai miegi savo lovoje. Suveikia visada.

Mironas išlipo iš lovos. Virtuvėje, esančioje virš jo kambario, girdėjo triūsiančią motiną, tėvas svetainėje žiūrėjo televizorių. Ankstyvas rytas Bolitarų namuose. Prasivėrė pusrūsio durys.

— Mironai, tu jau atsikėlei? — šūktelėjo motina.

Mironas. Koks velniškai siaubingas vardas. Gimė su visais rankų ir kojų pirštais, neturėjo nei kiškio lūpos, nei kopūstą primenančios ausies, nei šlubavo — tad lyg norėdami kompensuoti apsigimimų nebuvimą tėvai jį pakrikštijo Mironu! Štai kaip jis manė.

— Atsikėliau, — atsakė jis.

— Tėtis nupirko šviežių bandelių. Jos ant stalo.

— Ačiū.

Jis atsistojo ir užlipo laiptais. Viena ranka persibraukė šiurkštų smakrą — reikia skustis; kita ranka iš akių kampučių išsikrapštė geltonas traiškanėles. Tėvas, apsivilkęs „Adidas“ sportinį kostiumą, lyg maišas drybsojo ant sofos ir valgė bandelę, užteptą žuvų putėsiais. Kaip ir kas rytą, jis žiūrėjo mankštos vaizdajuostę.

— Labas rytas, Mironai. Ant stalo yra bandelių.

— A, ačiū. — Atrodė, jog tėvai niekada negirdi vienas kito.

Mironas įžengė į virtuvę. Motinai buvo beveik šešiasdešimt, tačiau atrodė gerokai jaunesnė. Ir elgėsi kaip daug jaunesnė.

— Vakar vėlai grįžai, — pasakė ji.

Mironas suniurzgė.

— Kurią valandą parsiradai?

— Tikrai vėlai. Buvo beveik dešimta. — Mironas Bolitaras — vėlyvas paukštis.

— Taigi, — pradėjo ji stengdamasi atrodyti ir kalbėti kaip įprasta, — su kuo buvai? Klastingoji ponia.

— Su niekuo, — atsakė Mironas.

— Su niekuo? Visą vakarą buvai su niekuo?

Mironas pažvelgė kairėn, paskui dešinėn.

— Kada įjungsi prožektorius ir kameras?

— Gerai, Mironai. Jei nenori man pasakoti...

— Nenoriu tau pasakoti.

— Puiku. Su mergina?

— Mama...

— Gerai, pamiršk, kad klausiau.

Mironas paėmė telefoną ir surinko Vino numerį. Po aštunto signalo jau rengėsi padėti ragelį, tačiau tada išgirdo silpną, tolimą kostelėjimą.

— Alio?

— Vinai?

— Taip.

— Tau viskas gerai?

— Alio?

— Vinai?

— Taip.

— Kodėl taip ilgai neatsiliepei?

— Alio?

— Vinai?

— Kas čia?

— Mironas.

— Mironas Bolitaras?

— Kiek Mironų pažįsti?

— Mironas Bolitaras?

— Ne, Mironas Rokfeleris.

— Kažkas negerai, — pasakė Vinas.

— Ką?

— Siaubingai negerai.

— Ką čia šneki?

— Kažkoks šiknius skambina man septintą ryto ir apsimeta geriausiu mano draugu.

— Atleisk, pamiršau, kiek valandų.

Vinas buvo ne iš tų, kurį galėjai pavadinti ryto paukščiu. Kol mokėsi Djuke, niekada neišlipdavo iš lovos anksčiau nei vidurdienį — net ir tomis dienomis, kai paskaitos vykdavo rytą. Tiesą sakant, kito tokio kieto miegalio Mironas nepažinojo ir negalėjo įsivaizduoti. Antra vertus, Mirono tėvai prabusdavo net kai kitame Žemės pusrutulyje kas nors pabezdėdavo. Kol Mironas dar negyveno pusrūsyje, kiekvieną naktį kartodavosi tas pats scenarijus: maždaug trečią nakties jis atsikeldavo ir eidavo į tualetą. Kai ant pirštų galų tipendavo pro tėvų miegamąjį, tėvas kilstelėdavo galvą ir sušukdavo:

— Kas ten?

— Aš, tėti.

— Ar čia tu, Mironai?

— Taip, tėti.

— Ar gerai jautiesi, sūnau?

— Puikiai, tėti.

— Kodėl atsikėlei? Tau bloga ar ką?

— Tik einu į tualetą, tėti. Vaikštau į tualetą nuo tada, kai man suėjo keturiolika.

Antraisiais studijų metais Mironas ir Vinas gyveno mažučiame bendrabučio kambarėlyje su dviaukšte lova, kuri, pasak Vino, „šiek tiek girgždėjo“, o Mirono nuomone, „cypė kaip antis, kuriai užtvojo per nugarą kauptuku“. Vieną rytą, kai jiedu dar miegojo, pro jų langą įlėkė beisbolo kamuolys. Garsas buvo toks kurtinantis, kad visas bendrabutis pašoko iš lovų ir išbėgo pažiūrėti, ar Mironas su Vinu išgyveno tikriausiai per stogą įkritus didžiuliam meteoritui. Mironas pripuolė prie lango ir iškeikė nenaudėlius. Pusnuogiai bendrabučio draugai pritarė jam. Kilo toks triukšmas, kad galėjo ir numirėlį prikelti.

Bet Vinas, užsitraukęs stiklais apibirusią antklodę, saldžiai miegojo.

Kitą naktį Mironas šūktelėjo iš savo apatinio gulto:

— Vinai?

— Taip.

— Kaip tu sugebi taip kietai miegoti?

Tačiau Vinas neatsakė, nes jau miegojo.

— Ko nori? — telefono ragelyje pasigirdo Vino balsas.

— Ar vakar naktį viskas gerai pavyko?

— Ar ponas O'Konoras tau dar neskambino?

— Skambino. — Gana apie tai. Mironas nenorėjo žinoti smulkmenų.

— Žinau, — tęsė Vinas, — pažadinai mane ne todėl, kad paklaustum, ar man pavyko.

— Ridžvudo vidurinėje paskutiniaisiais metais Ketė Kalver turėjo tik vieną A įvertinimą. Spėk, kas buvo jos mokytojas?

— Kas?

— Garis Gradis.

— Chm. Pornolinija ir vidurinės mokyklos anglų kalbos pamokos. Įdomus profesijų mišinys.

— Manau, galėtume šį rytą aplankyti poną Gradį.

— Mokykloje?

— Žinoma. Mudu galėtume apsimesti esą susirūpinę tėvai.

— To paties vaiko?

— Papuoškime mokyklą vaivorykštės spalvomis.

Vinas nusijuokė.

— Bus linksma.

15 skyrius

— Kaip mes jį rasime? — paklausė Vinas.

Į Ridžvudo vidurinę mokyklą jiedu atvažiavo pusę dešimtos. Buvo šilta birželio diena, viena tų, kai spoksai pro langą ir svajoji,

kad greičiau baigtųsi mokslo metai. Aplink pastatą nebuvo didelio judėjimo — tarsi visa mokykla, net ir patys rūmai, rengtųsi vasaros atostogoms.

Mironas prisiminė, kokios apgailėtinos būdavo tokios dienos. Ir jam šovė viena mintis.

— Įjunkime priešgaisrinę signalizaciją, — pasiūlė jis.

— Nesupratau?

— Tada visi išbėgs į lauką. Mums bus lengviau jį pastebėti.

— Idiotiškai išradinga, — pakomentavo Vinas.

— Be to, man visada knietėjo įjungti priešgaisrinę signalizaciją.

— Eik iš kitos pusės.

Niekas nepastebėjo, kaip jiedu įžengė į mokyklą. Joje nebuvo apsaugos, spynų ant durų ar stebėjimo kamerų koridoriuose. Ne miesto mokykla. Priešgaisrinę signalizaciją Mironas rado netoli nuo įėjimo.

— Vaikai, nemėginkite šito daryti namie, — tarė Mironas.

Jis patraukė rankenėlę. Ėmė aidėti skambutis. Paskui pasigirdo linksmi vaikų šūksniai. Mironas buvo patenkintas. Net pagalvojo, kad galėtų dažniau įjungti signalizacijas, tačiau paskui nutarė, jog dėl tokio elgesio kai kam jis gali pasirodyti nesubrendęs.

Vinas laikė atidaręs duris ir apsimetė esąs gaisrininkų komandos viršininkas.

— Eikit vienas paskui kitą, — aiškino jis mokiniams. — Ir atminkite: tik jūs galite užkirsti kelią gaisrui.

Mironas pastebėjo Gradį.

— Štai.

— Kur?

— Iššuko iš už kampo. Kairėje. Ponas Madingasis.

Garis Gradis vilkėjo trumpą geltoną sportinį švarkelį ir oranžinėmis juostelėmis dryžuotas kelnes. Vinas net susiraukė tai išvydęs. Jiedu prisiartino.

— Sveikas, Džeri.

Gradis staigiai atsisuko.

— Mano vardas ne toks.

— Aha, jau sakei. Čia tavo slapyvardis, tiesa? Kai turi reikalų su Fredu Nikleriu. Tikrasis tamstos vardas Garis Gradis.

Šalia ėję mokiniai stabtelėjo.

— Eikit! — sušnypštė Garis.

Mokiniai vėl pajudėjo.

— Nepakantūs tie mokytojai, — ištarė Mironas.

— Liūdna, — sutiko Vinas.

Siauras Gario veidas, atrodo, dar labiau ištįso. Jis žengė arčiau, kad niekas negalėtų girdėti.

— Galbūt galėtume pratęsti šį pokalbį vėliau, — sušnibždėjo jis.

— Aš taip nemanau, Gari.

— Esu tarp savo mokinių.

— Sunki akimirka, — pritarė Mironas.

— Sunki akimirka? —Vinas kilstelėjo antakius.

— Čia apie grįžimą į mokyklą, — pasakė Mironas. — Be to, pamaniau, kad tai puikiai apibūdina situaciją.

Vinas akimirką galvojo.

— Gerai, gal ir taip.

Mironas atsigręžė į Garį.

— Gaisro pavojaus treniruotė dar šiek tiek užtruks. Paskui dar prireiks šiek tiek laiko, kol vaikai sugužės atgal. Tada jie dar šiek tiek pasibūriuos koridoriuose. Iki to laiko būsime baigę.

Garis sukryžiavo rankas ant krūtinės.

— Ne.

— Tada antra galimybė. — Mironas išsitraukė „Nips" numerį. — Galime su direktoriumi pažaisti žaidimą „Rodau ir pasakoju".

Gradis nusikosėjo į kumštį. Garsiai sušvilpė gaisrininko švilpukas. Sirenų garsai artėjo.

— Nesuprantu, apie ką jūs kalbate, — tarė jis žengdamas kelis žingsnius toliau nuo vaikų.

— Aš tave sekiau.

— Ką?

Mironas atsiduso.

— Vakar rytą buvai Hobokene. Pasiėmei korespondenciją iš dėžutės, kurios adresas naudojamas sekso telefono linijoms pornografiniame žurnale reklamuoti. Paskui grįžai namo į Glenroką, pamatei mane, supanikavai ir paskambinai Fredui Nikleriui, tų pačių žurnalų leidėjui.

— Diletantui, — paniekinamai pridūrė Vinas.

— Taigi galime pasikalbėti apie tai su tavimi arba su mokyklos valdžia. Viskas tavo valioje.

Garis žvilgtelėjo į laikrodį.

— Turite dvi minutes.

— Puiku. — Mironas parodė dešinėn. — Gal einam į mokytojų tualetą? Spėju, raktą turit.

— Taip.

Gradis atrakino duris. Mironas visada norėjo pamatyti mokytojų tualetą. Nieko ypatinga.

— Gerai, dabar mes čia, — tarė Garis. — Ko norite?

— Papasakok apie šį reklaminį skelbimą.

Garis sunkiai nurijo seiles. Jo padidėjęs Adomo obuolys kilnojosi aukštyn žemyn lyg smūgio vengiančio boksininko galva.

— Nieko apie tai nežinau.

Mironas ir Vinas susižvalgė.

— Gal įgrūsti jo galvą į unitazą? — paklausė Vinas.

Garis atsilošė.

— Nemėginkite manęs bauginti, nepavyks.

— Vieną greitą niurktelėjimą? — Vino balsas skambėjo beveik maldaujamai.

— Dar ne. — Mironas vėl kreipėsi į Garį: — Visai nenoriu tavęs sužlugdyti, Gari. Esi iškrypėlis, bet čia tavo reikalas. Noriu sužinoti apie tavo ryšius su Kete Kalver.

Virš Gario viršutinės lūpos pasirodė prakaito lašai.

— Ji buvo mano mokinė.

— Žinau. Kodėl jos nuotrauka „Nips“ žurnale? Tavajame reklaminiame skelbime?

— Nė nenutuokiu. Vakar pirmą kartą ją pamačiau.

— Bet juk čia tavo reklama, tiesa?

Gradis dvejojo ir tylėdamas gūžčiojo pečiais.

— Gerai, — tarė jis. — Pripažįstu. Reklamuojuosi pono Niklerio leidiniuose. Čia nieko neteisėta. Tačiau į tą reklamą Ketės nuotraukos nedėjau.

— O kas įdėjo?

— Nežinau.

— Tačiau pripažįsti, kad eksploatuoji sekso linijas?

— Taip. Niekam nekenkiu. Darau tai, kad užsidirbčiau papildomų pinigų. Niekam nedarau nieko bloga.

— Dar vienas princas, — pasakė Mironas. — Kiek papildomų pinigų?

— Geriausiais šio verslo laikais uždirbdavau dvidešimt tūkstančių dolerių per mėnesį.

Mironas pamanė, kad jam pasigirdo.

— Dvidešimt tūkstančių dolerių per mėnesį iš sekso telefonu?

— Devintojo dešimtmečio viduryje — taip. Bet įsikišo vyriausybė ir pradėjo varžyti 900-ąsias linijas. Dabar džiaugiuosi uždirbęs aštuonis gabalus per mėnesį.

— Prakeikti biurokratai, — paironizavo Mironas. — O kaip su visu tuo susijusi Ketė Kalver?

— Ką turite omeny?

— Na, Gari, šį mėnesį tavo reklamoje įdėta jos, nuogos, nuotrauka. Gal šitai turiu omeny.

— Jau sakiau jums. Aš čia niekuo dėtas.

— Tada, spėju, čia sutapimas, jog ji buvo tavo mokinė ir visa kita.

— Taip.

— Nelaikysiu ilgai panardinęs, — pažadėjo Vinas. — Prašau.

Mironas papurtė galvą.

— Parašei jai puikų rekomendacinį laišką į koledžą, tiesa?

— Ketė buvo nuostabi mokinė, — atsakė Garis.

— Ir kas dar?

— Jei teigiate, kad mano santykiai su Kete buvo kitokie nei mokinės ir mokytojo...

— Būtent tai ir teigiu.

Gradis ir vėl susikryžiavo rankas.

— Nematau prasmės atsakyti. Ir dabar baigiu šį pokalbį.

Garis kreipėsi į juos tarsi mokytojas į mokinius. Kartais mokytojai pamiršta, kad gyvenimas — ne klasė.

— Panardink jį, — pasakė Mironas.

— Su malonumu.

Garis buvo tikriausiai dviem coliais aukštesnis už Viną. Jis dar pasistiebė ir naikinančiu žvilgsniu pervėrė Viną.

— Aš jūsų nebijau, — pasakė Garis.

— Pirma klaida.

Vino judesiai buvo tokie greiti, kad net vaizdo kameros nespėtų užfiksuoti. Jis sugriebė Gario ranką, pasuko ir truktelėjo žemyn. Vyras griuvo ant plytelėmis klotų grindų. Vinas spustelėjo keliu tašką prie jo alkūnės. Švelniai. Ne per daug skaudžiai. Tik tiek, kad suprastų, kas čia vadovauja.

— Velnias, — nusikeikė Vinas.

— Kas?

— Visi tualetai švarūs. Nekenčiu, kai šitaip nutinka.

— Ar turi ką pridurti prieš panirdamas? — paklausė Mironas.

Gario veidas buvo išblyškęs.

— Pažadėkit, kad niekam nepasakysit, — išstenėjo jis.

— Papasakosi mums tiesą?

— Taip. Tačiau turite prisiekti, kad niekam nesakysit. Nei direktoriui, niekam.

— Gerai.

Mironas linktelėjo Vinui. Šis paleido. Garis suėmė savo ranką ir ėmė glostyti, lyg ji būtų nuskriaustas šunytis.

— Mudu su Kete turėjome romaną, — pasakė jis.

— Kada?

— Jos paskutiniaisiais metais mokykloje. Jis truko kelis mėnesius, tik tiek. Nuo tada jos nemačiau, prisiekiu.

— Ir čia viskas?

Jis linktelėjo.

— Daugiau nieko nežinau. Kažkas kitas įdėjo tą nuotrauką į reklamą.

— Jei meluoji, Gari...

— Nemeluoju. Prisiekiu Dievu.

— Gerai, — atlyžo Mironas. — Gali eiti.

Garis išbėgo. Jis net nestabtelėjo pasižiūrėti į veidrodį.

— Šunsnukis, — pasakė Mironas. — Tas vyras absoliutus niekšas. Suvedžioja savo mokines, eksploatuoja telefoninę pornoliniją.

— Bet madingai rengiasi, — pridūrė Vinas. — Taigi, kas toliau?

— Baigsime tyrimą. O tada nueisme pas mokyklos valdžią. Papasakosime jiems apie pono Gradžio papildomus užsiėmimus.

— Argi ką tik jam nepažadėjai, kad niekam nepasakosi?

— Pamelavau, — gūžtelėjo pečiais Mironas.

16 skyrius

Tarsi ištikta transo Džesika padėkojo Mironui ir padėjo ragelį. Ji įsvirduliavo į virtuvę ir atsisėdo. Motina su jaunesniuoju broliu Edvardu pakėlė galvas.

— Mieloji, — pradėjo Kerolė Kalver, — ar gerai jautiesi?

— Puikiai, — išspaudė Džesika.

— Kas skambino?

— Mironas.

Tyla.

— Mes kalbėjomės apie Ketę, — tęsė ji.

— O ką apie ją? — paklausė Edvardas.

Jos brolį visada vadino Edvardu, ne Edu, Edžiu ar Tedu. Jis tik prieš metus baigė koledžą ir jau turėjo sėkmingą savą kompiuterių verslą, kūrė kompiuterines sistemas kelioms prestižinėms korporacijoms. Edvardas vilkėdavo tik džinsus, net ir biure, ir bjaurius marškinėlius — tokius, ant kurių lygintuvu perkeliamas koks nors užrašas, pavyzdžiui, „Laikykis“. Jo spintoje kaklaraiščio nebūtum radęs. Vaiki-

no veidas buvo platus, beveik moteriškas, bruožai švelnūs. Moterys dėl jo blakstienų galėtų žudytis. Tik trumpai nukirpti plaukai ir frazė ant jo marškinėlių leido suprasti, kuo didžiavosi Edvardas: „Kompiuterių maniakai turi geriausią techninę įrangą".

Džesika giliai įkvėpė. Ji atsegė savo rankinę ir ištraukė „Nips" numerį.

— Šis žurnalas kioskuose pasirodė prieš kelias dienas, — pasakė ji.

Ir numetė žurnalą ant stalo. Motinos veidu perbėgo šešėlis — kažkas tarp suglumimo ir pasibjaurėjimo.

Edvardas laikėsi stoiškai.

— Kas čia per velnias? — paklausė jis.

Džesika atvertė puslapį gale.

— Štai, — paprasčiausiai ištarė ji rodydama į Ketės nuotrauką apatinėje eilėje.

Prireikė kelių akimirkų, kol jie suvokė, ką mato, tarytum ši informacija būtų užstrigusi kažkur tarp akių ir smegenų. Paskui Kerolė Kalver sudejavo. Jos ranka pakilo prie burnos, taip nuslopindama riksmą. Edvardo akys susiaurėjo.

Džesika nedavė jiems laiko atsigauti.

— Yra dar kai kas, — pridūrė ji.

Motina pakėlė į ją siaubo kupinas akis. Jose nebesimatė gyvybės, lyg paskutinis šaltas gūsis būtų užpūtęs rusenusią liepsnelę.

— Rašysenos specialistas patikrino voką, kuriame buvo atsiųstas žurnalas. Rašysena sutampa su Ketės.

Edvardas garsiai įkvėpė. Kerolės kojos sulinko per kelius. Ji sunkiai nusileido ant kėdės ir persižegnojo. Akyse pasirodė ašaros.

— Ji gyva? — išstenėjo Kerolė.

— Nežinau.

— Bet tokia galimybė yra? — įsiterpė Edvardas.

Džesika linktelėjo.

— Visada buvo galimybė.

Bežadė tyla.

— Bet man reikia šiokios tokios informacijos, — tęsė Džesika. — Man reikia žinoti, kas nutiko Ketei. Kas privertė ją pasikeisti.

Edvardo akys vėl susiaurėjo.

— Ką turi omeny?

— Ketės romaną su anglų kalbos mokytoju. Paskutiniaisiais metais mokykloje.

Vėl tyla. Džesika nebuvo tikra, kad ta tyla bežadė.

— Mokytojas, suskis, vardu Garis Gradis, prisipažino.

— Ne, — tyliai ištarė motina. Ji nuleido galvą, jos kryželis mataravo lyg švytuoklė. Kerolė ėmė raudoti. — Brangusis Jėzau, tik ne mano vaikelis...

Edvardas atsistojo.

— Pakaks, Džese.

— Nepakaks.

Edvardas čiupo savo striukę.

— Dingstu iš čia.

— Palauk, kur eini?

— Viso labo.

— Mes turime apie tai pasikalbėti.

— Nė velnio neturime.

— Edvardai...

Jis išbėgo pro užpakalines duris trinktelėdamas jas paskui save.

Džesika atsigręžė į motiną. Jos rauda griebė už širdies. Džesika minutę ar dvi žiūrėjo. Paskui apsisuko ir išėjo iš virtuvės.

Kai Mironas atvyko, Rojus O'Konoras jau sėdėjo restorano gale. Jo taurė buvo tuščia, ir jis čiulpė ledo kubelį. Atrodė kaip skruzdėda netoli skruzdėlyno.

— Sveikas, Rojau.

O'Konoras linktelėjo sėstis prie staliuko, nė nesivargino atsistoti. Ant pirštų mūvėjo auksinius žiedus, kuriuos beveik paslėpė riebios jo putnių rankų rinkės. Nagai ką tik po manikiūro. O'Konoras buvo

keturiasdešimt penkerių penkiasdešimt penkerių metų, tačiau tiksliai atspėti jo amžiaus buvo neįmanoma.

— Graži vietelė, Rojau, — pasakė Mironas. — Staliukas gale, nedaug šviesų, švelni romantiška muzika. Jei geriau nepažinočiau...

O'Konoras papurtė galvą.

— Klausyk, Bolitarai, žinau, manai esąs tikras Badis Haketas, tačiau atsipalaiduok, gerai?

— Kaip suprantu, gėlių nebus. — Sekundėlę patylėjo, o paskui nusistebėjo: — Badis Haketas?

— Mums reikia pasikalbėti.

— Klausau ištempęs ausis.

Priėjo padavėja.

— Gal galėčiau ponams atnešti ko nors išgerti?

— Dar vieną, — paprašė Rojus rodydamas į savo taurę.

— O jums?

— Ar turite „Yoo-Hoo"? — paklausė Mironas.

— Atrodo, yra.

— Puiku. Vieną išgerčiau.

Padavėja nuėjo. Rojus papurtė galvą.

— Suknistas „Yoo-Hoo", — sumurmėjo jis.

— Ar ką sakei?

— Praėjusią naktį mane aplankė tavo banditas.

— Tavo banditas mane aplankė pirmas, — atkirto Mironas.

— Neturiu su tuo nieko bendra.

Mironas skeptiškai pasižiūrėjo į jį. Padavėja atnešė gėrimus. Rojus užsivertė savo martinį, lyg tai būtų gyvybiškai svarbus priešnuodis. Mironas, priešingai, elegantiškai gurkšnojo savo „Yoo-Hoo".

— Klausyk, Mironai, — tęsė O'Konoras, — štai kaip yra. Aš pasirašiau sutartį su Landroksu. Daviau jam avanso. Kiekvieną mėnesį mokėjau pinigus. Laikiausi savosios sutarties dalies.

— Pasirašei nelegaliai.

— Ne aš pirmasis taip pasielgiau, — atkirto Rojus.

— Ir ne paskutinis. Ką nori pasakyti, Rojau?

— Klausyk, tu mane pažįsti. Žinai, kaip aš dirbu.

Mironas linktelėjo.

— Esi suknistas sukčius.

— Gal ir grasinau tam vaikiui. Puiku. Esu taip daręs ir anksčiau. Bet tik tiek. Niekada nieko nesu rimtai sužeidęs.

— Aha.

— Tarp sportininkų pasklistų gandai. Būčiau sužlugdytas.

— Kokia būtų gėda.

— Bolitarai, tu nė kiek nepadedi.

— Net nebandau.

O'Konoras vėl griebėsi savo gėrimo. Ištuštino taurę ir pamojo padavėjai atnešti dar vieną.

— Susidėjau su ne tais žmonėmis, — pasakė jis.

— Ką nori pasakyti?

— Prisidariau rimtų lošimo skolų. Skolų, kurių negalėjau išmokėti.

— Tad jie pasiėmė dalį tavo verslo?

Rojus linktelėjo.

— Dabar jie mane kontroliuoja. Tavo... tavo vakarykštis draugas... — Geigerio skaitiklis būtų užfiksavęs, kad kai Rojus užsiminė apie Viną, jo balsas sudrebėjo. — Noriu padaryti, kaip jis liepė, tačiau jau nebeturiu galios.

Mironas vėl gurkštelėjo savojo „Yoo-Hoo" tikėdamasis, kad neliks šokoladinių „ūsų".

— Mano draugas neapsidžiaugs tai išgirdęs.

— Turi paaiškinti jam, kad čia ne aš.

— Tada kas?

Rojus atsilošė, papurtė galvą.

— Negaliu atskleisti. Tačiau galiu pasakyti, kad pragyvenimui jie užsidirba lošdami. Ir nė kiek nenutuokia apie šį verslą. Jie mano galį visus išgąsdinti taip, kad paklustų. Ir kai ką nori padaryti pavyzdžiu.

— Ir pavyzdys yra Landroksas?

— Landroksas. Ir tu. Jie nori sužaloti Landroksą, o tave nužudyti. Kontraktas už tavo galvą.

Dar vienas vėsus gurkšnis. Mironas nieko neatsakė.

— Neatrodai labai susijaudinęs, — pastebėjo Rojus.

— Juokiuosi mirčiai į veidą, — atsakė Mironas. — Na, gal nesijuokiu. Gal kikenu. Tyliai kikenu.

— Jėzau, tu beprotis.

— Ir ne į veidą. Gal geriau sakyti, tyliai kikenu mirčiai už nugaros.

— Bolitarai, čia nejuokinga.

— Ne, — sutiko Mironas. — Nejuokinga. Rimtai patariu tau juos atšaukti.

— Ar negirdėjai, ką sakiau? Aš neturiu galios.

— Jei man kas nors nutiks, mano draugas labai nusimins. Jis visą liūdesį išlies ant tavęs.

Rojus sunkiai nurijo seiles.

— Bet aš bejėgis. Turi tuo patikėti.

— Tada pasakyk, kas vadovauja.

— Negaliu.

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Gal mus galėtų palaidoti vieną šalia kito. Tarsi romantiška tragedija.

— Jie mane nudės, jei ką nors pasakysiu.

— O ką, manai, tau padarys mano draugas?

Rojus sudrebėjo. Jis vėl ėmė čiulpti ledo kubelį mėgindamas sugerti paskutinius viskio likučius.

— Kur ta prakeikta mergšė su mano gėrimu?

— Kas vadovauja, Rojau?

— Aš tau nieko nesakiau, gerai?

— Gerai.

— Nepapasakosi jiems?

— Mamos garbės žodis.

Rojus dar šiek tiek pačiulpė ledo, paskui tarė:

— Eikas.

— Hermanas Eikas? — nustebęs paklausė Mironas. — Už viso to slypi Hermanas Eikas?

Rojus papurtė galvą.

— Jo jaunesnysis brolis. Frenkas. Jis nevaldomas. Nežinau, ką tas psichopatas dar iškrės.

Frenkas Eikas. Dabar aišku. Hermanas Eikas buvo vienas pagrindinių Niujorko gangsterių, atsakingas už daugybę mirčių. Bet palyginti su jo jaunesniuoju broliu Frenku, Hermanas buvo Alano Aldos klonas. Aronas džiaugtųsi dirbdamas tokiam kaip Frenkas.

Negeros naujienos. Mironui dingo noras kikenti.

— Ką dar gali man papasakoti?

— Nieko. Tiesiog nenoriu, kad kas nors nukentėtų.

— Tu toks vyrukas, Rojau. Toks pasiaukojantis.

O'Konoras atsistojo.

— Daugiau neturiu ko pasakyti.

— Maniau, mes rengėmės papietauti.

— Pietauk vienas, — atkirto O'Konoras. — Mano sąskaita.

— Be tavęs bus ne taip malonu.

— Kaip nors išgyvensi.

Mironas paėmė valgiaraštį.

— Pamėginsiu.

17 skyrius

Kam dar paskambinti?

Atsakymas, suvokė Džesika, akivaizdus.

Nensei Serat. Ketės kambario ir artimiausiai draugei.

Džesika sėdėjo prie tėvo stalo. Šviesos buvo išjungtos, užuolaidos užtrauktos, tačiau saulė vis tiek prasiskverbė ir metė šešėlius.

Adamas Kalveris kiek įmanydamas stengėsi, kad jo namų kabinetas būtų visiškai kitoks nei cementinis, klaikius jausmus keliantis apygardos morgas. Rekonstruoto miegamojo sienos buvo ryškiai geltonos, daug langų, šilkinių gėlių, baltas stalas. Kambary visur pridėliota meškiukų. Aplinka linksma, tačiau priverstinai links-

ma — kaip klounas, iš kurio juokiesi, nors iš tiesų jis atrodo šiek tiek bauginamai.

Džesika iš rankinės išsitraukė telefonų knygelę. Prieš kelias savaites Nensė atsiuntė šeimai atviruką. Ji laimėjo kažkokią stipendiją ir liko universitete dirbti priėmimo komisijoje. Džesika susirado jos telefono numerį ir surinko.

Po trečio signalo įsijungė autoatsakiklis. Džesika paliko žinutę ir padėjo ragelį. Ji jau rengėsi peržiūrėti stalčius, tačiau sutrukdė pasigirdęs balsas:

— Džesika.

Ji pakėlė galvą. Tarpdury stovėjo motina. Akys įdubusios, veidas tarsi skeleto kaukė. Kūnas siūbavo, atrodė, jog motina tuoj nugrius.

— Ką čia veiki? — paklausė Kerolė.

— Tiesiog žiūrinėju, — atsakė Džesika.

Kerolė linktelėjo, jos kaklas buvo plonas tarsi siūlas.

— Ką nors radai?

— Dar ne.

Motina atsisėdo. Žvelgė kažkur priešais save.

— Ji visada buvo toks laimingas vaikas, — lėtai prabilo. Jos pirštai lakstė rožiniu, o žvilgsnis vis dar klaidžiojo kažkur toli. — Ketė nuolat šypsodavosi. Jos šypsena buvo tokia nuostabi, tokia linksma. Net kambarys nušvisdavo, kai ji įžengdavo. Tu ir Edvardas, na, judu buvote labiau susimąstę. O Ketė — ji šypsojosi visiems ir dėl visko. Prisimeni?

— Taip, — atsakė Džesika. — Prisimenu.

— Jūsų tėvas mėgdavo juokauti, kad ji — apsigimusi aistruolių komandos kapitonė, — pridūrė Kerolė ir sukikeno tai prisiminusi. — Jai niekada niekas nesugadindavo nuotaikos. — Motina nutilo, liovėsi kikenusi. — Atrodo, išskyrus mane.

— Mama, Ketė tave mylėjo.

Ji giliai atsiduso, atrodė, net kvėpuoti jai prireikė didelių pastangų.

— Jums, mergaitės, aš buvau griežta motina. Manau, per griežta. Buvau senamadiška.

Džesika nieko neatsakė.

— Aš tik nenorėjau, kad tu ar tavo sesuo... — motina nuleido galvą.

— Ko nenorėjai?

Kerolė papurtė galvą. Pirštai dar mikliau ėmė bėgioti rožiniu. Kurį laiką abi tylėjo. Paskui motina tarė:

— Tu buvai teisi, Džesika. Ketė pasikeitė.

— Kada?

— Paskutiniaisiais metais mokykloje.

— Kas nutiko?

Kerolės akys pritvinko ašarų. Jos lūpos bandė tarti žodžius, rankos bejėgiškai nusviro.

— Ta šypsena, — lyg ir gūžtelėdama atsakė ji. — Vieną dieną ji dingo.

— Kodėl?

Motina nusišluostė akis. Jos viršutinė lūpa virpėjo. Džesika norėjo ją apkabinti, tačiau negalėjo pajudėti. Sėdėjo ir keistai abejingai, tarsi dramą per televizorių, stebėjo motinos kančią.

— Nesistengiu tavęs įskaudinti, — paaiškino Džesika. — Aš tik noriu surasti Ketę.

— Žinau, širdele.

— Manau, — tęsė Džesika, — tai, kas pakeitė Ketę, susiję su jos dingimu.

Motinos pečiai nusviro.

— Maloningasis Dieve.

— Žinau, skaudu, — pasakė Džesika. — Bet jei galėsiu surasti Ketę, jei galėsiu išsiaiškinti, kas nužudė tėtį...

Kerolė staigiai pakėlė galvą.

— Tavo tėvas nužudytas per apiplėšimą.

— Aš taip nemanau. Mano manymu, viskas susiję. Ketės dingimas, tėtės žmogžudystė, viskas.

— Bet... kaip?

— Kol kas dar nežinau. Mironas man padeda aiškintis.

Suskambo durų skambutis.

— Čia dėdė Polas, — pasakė motina eidama prie durų.

— Mama?

Kerolė stabtelėjo, tačiau neatsisuko.

— Kas vyksta? Ką bijai man pasakyti?

Durų skambutis vėl suskambo.

— Geriau atidarysiu, — pasakė motina ir nuskubėjo laiptais žemyn.

— Tai, sakai, — pradėjo Vinas, — Frenkas Eikas nori tave nužudyti.

— Atrodo, — linktelėjo Mironas.

— Apmaudu.

— Jei tik jis mane pažinotų. Tokį, koks iš tiesų esu.

Jiedu sėdėjo „Titanų“ stadiono pirmoje eilėje. Nors ir ne už ačiū, Otas sutiko leisti Kristianui treniruotis. Tiesą sakant, įtakos turėjo tai, kad veteranas sportininkas Neilas Dekeris žaidė daugiau nei siaubingai.

Rytinė treniruotė buvo labiau skirta bėgimui ir žaidimui aptarti. O popietinė treniruotė šiek tiek nustebino. Sportininkai žaidė visu pajėgumu, o tai buvo negirdėta metų pradžioje.

— Frenkas Eikas nėra mielas vaikinas, — pasakė Vinas.

— Jam patinka kankinti gyvūnus.

— Prašau?

— Vienas mano draugas pažinojo jį vaikystėje, — paaiškino Mironas. — Mėgstamiausias Frenko Eiko hobis buvo vaikytis kates, šunis ir smūgiuoti į jų galvas beisbolo kamuoliu.

— Lažinuosi, kad šitaip stengėsi patikti mergaitėms, — spėjo Vinas.

Mironas linktelėjo.

— Numanau, kad tau prireiks neprilygstamų mano paslaugų.

— Bent jau kelias dienas, — atsakė Mironas.

— Gerai. Ar turi planą?

— Mąstau. Karštligiškai.

Į aikštę išbėgo Kristianas. Jo judesiai buvo lengvi, kaip ir visų puikių sportininkų. Jis nubėgo prie susibūrusių žaidėjų, prasiveržė pro juos ir priartėjo prie linijos.

— Visiškas kontaktas! — sušuko teisėjas.

Mironas pasižiūrėjo į Viną.

— Man tai nepatinka.

— Kas? — nesuprato Vinas.

— Visiškas kontaktas pačią pirmą dieną.

Kristianas pradėjo vardyti numerius. Paskui šūktelėjo kelis raginimus ir jam buvo permestas kamuolys. Vaikinas lėtai pasisuko jį perduoti.

— O, velnias, — ištarė Mironas.

Į priekį nedengiamas puolė labai profesionalus „Titanų" linijos puolėjas Tomis Lorensas. Kristianas pamatė jį per vėlai. Tomis šalmu trenkėsi Kristianui į saulės rezginį ir pargriovė jį ant žemės — nuo tokio smūgio velniškai skauda, bet ilgalaikė žala nepadaroma. Ant viršaus užgriuvo dar du gynėjai.

Inkšdamas ir susiėmęs už krūtinės Kristianas atsikėlė. Niekas jam nepadėjo.

Mironas atsistojo.

Vinas papurtė galvą.

— Sėsk, Mironai.

Otas Berkas su visa palyda nusileido laiptais žemyn.

Mironas piktai į jį dėbtelėjo. Otas plačiai šypsojosi. Jis patenkintas pliaukštelėjo liežuviu.

— Pardaviau daug populiarių senų žaidėjų, kad gaučiau jį, — pasakė jis. — Atrodo, kai kurie vaikinai nelabai tuo džiaugiasi.

— Sėsk, Mironai, — pakartojo Vinas.

Mironas padvejojęs nusileido.

Kristianas nušlubavo atgal prie žaidėjų. Jis pranešė apie kitą bandymą ir vėl prisiartino prie linijos. Nužvelgė gynėjus, šūktelėjo numerius bei raginimus, o paskui perėmė iš centro kamuolį. Tada žengė atgal. Tomis Lorensas vėl visiškai nedengiamas puolė pro kairiuosius saugus. Kristianas sustingo. Tomis skynėsi kelią tiesiai prie

jo. Jis pašoko lyg pantera, sudėjęs rankas triuškinamam smūgiui. Tik pačią paskutinę akimirką Kristianas pasitraukė. Tiesą sakant, tik nežymiai. Tomis praskriejo pro jį ir dribtelėjo ant žemės. Kristianas užsimojo ir sviedė kamuolį.

Puikus perdavimas.

Mironas šypsodamasis apsigręžė.

— Na, Otai?

— Ką?

— Pabučiuok man į uodegą.

Otas tebešypsojo. Mironas nusistebėjo, kaip jam tai pavyksta. Otas linktelėjo ir nuėjo. Jo palyda nusekė vorele tarsi ančių šeimynėlė.

Vinas pasižiūrėjo į Mironą.

— Pabučiuok man į uodegą?

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Tu per daug žiūri televizorių.

— Klausyk, ką aš dabar pagalvojau.

— Na?

— Apie Garį Gradį, — patikslino Mironas.

— Ir ką?

— Jis užmezga romaną su mokine. Maždaug po metų ji pradingsta. Praeina nemažai laiko, ir jos nuotrauka pasirodo pornografinėje reklamoje, kurią užsako būtent jis.

— Kur lenki?

— Tai kvaila.

— Kaip ir viskas, ką čia matome.

Mironas papurtė galvą.

— Tu pagalvok. Gradis prisipažįsta turėjęs romaną su Kete, tiesa? Ir ko gi jis tikrai nenorėtų?

— Kad tai būtų paviešinta.

— Ir vis tiek jos nuotrauka atsiranda jo reklamoje.

— A, — linktelėjo Vinas. — Manai, jį kažkas pakišo.

— Būtent.

— Kas?

— Manyčiau, Fredis Nikleris, — atsakė Mironas.

— Chm. Jis pernelyg nesilaužė duodamas Gradžio pašto dėžutės adresą.

— Ir jis gali savo žurnale pakeisti fotografijas.

— Tai ką gi tu siūlai? — paklausė Vinas.

— Norėčiau, kad labai kruopščiai patikrintum poną Fredą Niklerį. Galbūt dar kartą su juo pasikalbėk. Pasikalbėk, — pakartojo Mironas. — Ne aplankyk.

Aikštėje Kristianas vėl rengėsi bandymui. Trečią kartą Tomis Lorensas nedengiamas prasiveržė pro kairįjį saugą. Tiesą sakant, kairysis saugas stovėjo susidėjęs rankas ant klubų ir žiūrėjo.

— Kristianą išduoda jo paties linijos puolėjai, — pasakė Mironas.

Kristianas išvengė Tomio Lorenso, iškėlė rankas ir nepaprastu greičiu sviedė kamuolį tiesiai į savo kairiojo saugo kirkšnį. Kairysis saugas griuvo lyg sulankstoma kėdė.

— Oi, — šūktelėjo Vinas.

Mironas vos nepaplojo rankomis.

Kairysis saugas, aišku, buvo užsidėjęs apsaugą. Tačiau ji negalėjo apsaugoti nuo visu greičiu atlėkusio sviedinio. Jis išpūtęs akis lyg susirietęs embrionas raitėsi ant žemės. Visi aplink buvę vyrai nuoširdžiai su užuojauta numykė: „Uuuu“.

Kristianas nužingsniavo tiesiai prie kairiojo saugo — vyruko, sveriančio kokius 275 svarus — ir ištiesė jam ranką. Saugas įsikibo į ją ir atsistojo. O paskui nušlubčiojo atgal į savo vietą.

— Kristianas turi kiaušus, — pasakė Mironas.

Vinas linktelėjo.

— Bet ar tą patį būtų galima pasakyti apie kairįjį saugą?

18 skyrius

Vos Mironas įvažiavo į Restono universiteto teritoriją, suskambo jo automobilio telefonas.

— Klausyk, pakvaišėli, padariau, ko prašei, — pasakė Pi Ti. — Mano draugas vardu Džeikas Korteris. Jis miesto šerifas.

— Šerifas Džeikas, — pakartojo Mironas. — Tu juokauji, tiesa?

— Ei, nespręsk pagal vardą. Džeikas dirbo žmogžudysčių skyriuje Filadelfijoje, Bostone ir Niujorke. Jis geras vyras. Sakė, susitiks su tavimi šiandien trečią.

Mironas žvilgtelėjo į laikrodį. Buvo pirma valanda. Iki nuovados — penkios minutės kelio.

— Ačiū, Pi Ti.

— Mironai, ar galiu tavęs kai ko paklausti?

— Rėžk.

— Kodėl tu tuo domiesi?

— Ilga istorija, Pi Ti.

— Susijusi su jos seserimi? Kokią puikią istoriją slepi? — sukikeno jis.

— Ačiū už pagalbą, Pi Ti.

— Ei, Mironai, noriu kada nors ją išgirsti. Visą istoriją.

— Pažadu.

Mironas pastatė automobilį ir nuėjo į seną sportininkų centrą. Koridorius atrodė dar vargingiau nei tikėjosi. Ant sienų trimis eilėmis kabojo įrėmintos buvusių sporto komandų nuotraukos. Mironas priėjo prie matinio, su rutuliukų ornamentais stiklo durų, kurios atrodė kaip iš seno Semo Speido filmo. Ant jų buvo juodas trafaretinis užrašas: FUTBOLAS. Mironas pasibeldė.

Balsas nuskambėjo lyg senomis padangomis važiuotum per neasfaltuotą kelią:

— Ko?

Mironas įkišo galvą.

— Užsiėmęs, treneri?

Restono universiteto futbolo treneris Denis Klarkas pakėlė akis nuo kompiuterio.

— Kas, po velnių, tu toks? — sugergždė jis.

— Ačiū, puikiai laikausi. Tačiau apsieikime be visų mandagybių.

— Čia turėtų būti juokinga?

Mironas kilstelėjo galvą.

— O jūs taip nemanote?

— Klausiu dar kartą: kas, po velnių, tu toks?

— Mironas Bolitaras.

Rūsti trenerio veido išraiška nepasikeitė.

— Ar turėčiau tave pažinoti?

Buvo karšta vasaros diena, universitetas beveik tuščias, o čia sėdintis legendinis amerikietiško futbolo treneris vilkėjo kostiumą, buvo pasirišęs kaklaraištį, žiūrėjo vaizdo kasetes su universiteto kandidatais. Kostiumas, kaklaraištis ir jokio oro kondicionieriaus. Jei karštis Denį Klarką ir vargino, tai šito nesimatė. Viskas, kas susiję su juo, buvo tvarkinga ir švaru. Jis gliaudė ir valgė riešutus, tačiau šiukšlių nesimatė. Kramtant jo veido raumenys kilojosi, prie ausų vis pasirodydavo ir pradingdavo gumbeliai. Ant kaktos pulsavo iškili vena.

— Esu sporto agentas.

Jis nusuko akis į šoną lyg valdininkas, atleidžiantis savo pavaldinį.

— Nešdinkis iš čia. Aš užsiėmęs.

— Mums reikia pasikalbėti.

— Lauk iš čia, žioply. Tuoj pat.

— Aš tik...

— Klausyk, šikniau. — Jis nukreipė smilių į Mironą. — Aš nesikalbu su padugnių maitintojais. Niekada. Švariai dirbu su švariais žaidėjais. Neimu kyšių iš vadinamųjų agentų ir nedarau panašių nesąmonių. Tad jei turi voką, prikimštą žaliųjų, gali susikišti sau į subinę.

Mironas paplojo.

— Gražu. Pasijuokiau, paverkiau, man patiko.

Denis Klarkas griežtai pasižiūrėjo į jį. Jis nebuvo pratęs, kad jo įsakymams nepaklūstama, tačiau dabar atrodė, kad jam tai visai patiko.

— Nešdinkis iš čia velniop, — suriaumojo jis, tačiau šį kartą jau švelniau.

Jis nukreipė žvilgsnį į televizorių. Ekrane jaunas žaidėjas sviedė kamuolį; metimas buvo tolimas, spiralinis. Pagavo. Įvartis.

Mironas nusprendė nuginkluoti jį taktiškai.

— Vaikis atrodo gana geras, — tarė jis.

— Na, gerai, kad tu suknistas sukčius parazitas, o ne talentų ieškotojas. Tas vaikis visiškai nemoka žaisti. O dabar dink.

— Noriu su jumis pasikalbėti apie Kristianą Stylą.

Pagaliau jis sukluso.

— O kas dėl jo?

— Aš jo agentas.

— A, — ištarė Denis Klarkas. — Dabar prisimenu. Tu senas krepšininkas. Tas, kuris susižeidė kelį.

— Jūsų paslaugoms, — pasakė Mironas.

— Ar Kristianui viskas gerai?

Mironas stengėsi atrodyti neįsipareigojęs.

— Kaip suprantu, jis nesutarė su savo komandos draugais.

— Ir ką? Esate jo socialinis patarėjas?

— Kas buvo negerai?

— Nesuprantu, kam dabar šito reikia, — atsakė jis.

— Gal man.

Šiek tiek užtruko, kol trenerio žvilgsnis tapo nebe toks rūstus.

— Daug visko buvo, — tarė jis. — Bet man atrodo, kad pagrindinė problema buvo Hortis.

— Hortis? — Gudri apklausos technika. Rodyti susidomėjimą.

— Džiunioras Hortonas, — paaiškino Klarkas. — Gynėjas. Greitas, gero sudėjimo, talentingas. Tik smegenų trūko.

— Tai ką gi tas Hortis turi bendra su Kristianu?

— Jie negalėjo vienas kito pakęsti.

— Kodėl?

Denis Klarkas minutėlę galvojo.

— Nežinau. Kažkas susiję su ta dingusia mergina.

— Kete Kalver?

— Taip. Ja.

— O kas dėl jos?

Treneris vėl nusisuko į vaizdo grotuvą ir pakeitė kasetes. Paskui kažką surinko savo kompiuteryje.

— Man atrodo, kad galbūt ji anksčiau susitikinėjo su Horčiu. Kažkas tokio.

— Ir kas gi nutiko?

— Hortis iš pat pradžių buvo tikras kenkėjas. Kartą išsiaiškinau, kad mano žaidėjams jis kiša narkotikus: kokainą, dopingą ir dar vienas Dievas težino ką. Taigi jį išmečiau. Tik vėliau sužinojau, kad vaikinams steroidus jis tiekė trejus metus.

Kurgi ne — vėliau, pagalvojo Mironas. Tačiau šį kartą jis nieko neatsakė.

— Ir ką visa tai turi bendra su Kristianu?

— Pradėjo sklisti kalbos, kad dėl Horčio išmetimo iš komandos kaltas Kristianas. Hortis juos apkvailino, pripasakojo, kad Kristianas įskundė, jog jie visi vartoja steroidus, ir panašiai.

— Ar tai buvo tiesa?

— Ne. Prieš vienerias rungtynes du geriausi mano žaidėjai pasirodė tokiomis stiklinėmis akimis, kad beveik nieko nebematė. Štai tada ir ėmiausi veiksmų. Kristianas čia niekuo dėtas. Tačiau žinot, kaip būna. Jie visi manė, kad Kristianas — žvaigždė. Jei jis būtų norėjęs, kad kas nors nušluostytų jam užpakalį, treneriai taip ir būtų liepę padaryti.

— Ar paaiškinote savo vaikinams, kad Kristianas neturi su tuo nieko bendra?

Klarkas susiraukė.

— Manai, būtų padėję? Jie būtų pamanę, kad aš jį ginu, bandau apsaugoti. Ir būtų ėmę dar labiau nekęsti. Kol šitas reikalas nekliudė žaidimui — o jis nekliudė — tai buvo ne mano reikalas.

— Jūs tikras charakterių formuotojas, treneri.

Jis įbedė į Mironą pirmakursius bauginantį žvilgsnį. Vena ant kaktos ėmė stipriau pulsuoti.

— Nieko tu nesupranti, Bolitarai.

— Ne pirmas kartas.

— Aš rūpinuosi savo vaikinais.

— Taip, kurgi ne. Leidote Horčiui likti komandoje tol, kol jis tavo vaikinams pumpavo pavojingus, tačiau žaidimą stiprinančius narkotikus. Kai jis ėmė kišti kitokius — tokius, kurie neigiamai veikė žaidėjus — staiga tapote teisingu valdovu.

— Neprivalau klausytis šitų nesąmonių, — šūktelėjo Denis Klarkas. — Ypač iš tokio nieko verto kraugerio. Eik velniop iš mano kabineto. Tučtuojau.

— Gal norėtumėt kada drauge nueiti į kiną? — pasiūlė Mironas. — O gal į Brodvėjaus šou?

— Lauk!

Mironas išėjo. Dar viena diena, dar vienas draugas. Svarbiausia — žavesys.

Iki pasimatymo su šerifu Džeiku jis turėjo dar marias laiko, tad nusprendė pasivaikščioti. Universiteto teritorija atrodė beveik kaip miestas vaiduoklis, tik pažeme nesiūbavo gubojos. Studentai buvo išvykę vasaros atostogų. Pastatai stovėjo be gyvybės ir liūdni. Tolumoje girdėjosi iš grotuvo sklindanti Elvio Kostelos melodija. Iš už kampo išniro dvi merginos, vilkinčios trumpučius šortus ir labiau liemenėles primenančias palaidinukes. Jos vedėsi gauruotą mažą šicu veislės šunytį. Šis atrodė taip, tarsi per ilgai būtų sukęsis džiovyklėje. Eidamas pro merginas Mironas nusišypsojo ir linktelėjo. Nė viena jų nenusišypsojo. Keista. O štai šunėkas ant jo suurzgė. Oho.

Mironas jau buvo netoli savo automobilio, kai pastebėjo užrašą: „Universiteto paštas".

Jis sustojo, apsidairė. Chm. Verta pamėginti.

Pašto vidus buvo išdažytas žaliai, tokia pačia spalva kaip mokyklos tualetas. Ilgo, V formos koridoriaus sienos buvo nukabinėtos pašto dėžutėmis. Tolumoje girdėjosi radijas. Dainos suprasti nebuvo įmanoma — pernelyg stipriai ir monotoniškai gaudė bosai.

Mironas priėjo prie pašto langelio. Už jo, susikėlęs kojas, sėdėjo vaikinukas. Muzika sklido iš jo ausinių. Jis muzikos klausėsi iš mažo grotuvėlio, kurio ausinės tokios mažytės, kad sugrūdamos tiesiai į

ausis. Vaikino juodi marškinėliai tysojo ant stalo, beisbolo kepurėlė kėpsojo tarsi sombreras per siestą. Ant kelių gulėjo knyga. Philipo Rothos „Operacija Šailokas".

— Gera knyga, — užkalbino Mironas.

Vaikis nepakėlė galvos.

— Gera knyga, — pakartojo Mironas, tik šį kartą garsiai.

Vaikinukas išsitraukė iš ausų ausines. Jis buvo blyškios odos, raudonais plaukais. Kai nusiėmė kepurę, pasimatė jo afrikietiška šukuosena.

— Ką?

— Sakau, gera knyga.

— Skaitėt?

Mironas linktelėjo.

Vaikinukas atsistojo. Jis buvo aukštas, ilgakojis.

— Žaidi krepšinį? — paklausė Mironas.

— Aha, — atsakė vaikinukas. — Ką tik baigėsi pirmieji metai. Nedaug pažaidžiau.

— Aš Mironas Bolitaras.

Vaikino žvilgsnis liko abejingas.

— Žaidžiau krepšinį už Djuką.

Mirkt, mirkt.

— Tik neprašyk autografo.

— Prieš kiek metų žaidėte? — paklausė vaikinukas.

— Baigiau prieš dešimtmetį.

— Aaa, — nutęsė šis, lyg tai viską paaiškintų.

Mironas mintyse greitai paskaičiavo: kai jis laimėjo nacionalinį titulą, tas vaikas buvo gal septynerių ar aštuonerių. Staiga Mironas pasijuto siaubingai senas.

— Tada mes mėtydavome į persikų spalvos krepšius.

— Ką?

— Nesvarbu. Ar galiu tavęs kai ko paklausti?

— Klauskit, — gūžtelėjo pečiais vaikis.

— Ar čia visada taip ramu?

— Šiuo metų laiku — taip. Studentų nėra, tad ir laiškų beveik nebūna.

— Ar tu rūšiuoji laiškus?

— Aišku.

— Ir išimi?

— Išimu?

— Iš čia siunčiamą korespondenciją.

— Na, taip, bet čia tik viena dėžė. Prie pagrindinių durų.

— Ir tai vienintelė universiteto pašto dėžė?

— Aha.

— Ar pastaruoju metu iš čia daug siųsta?

— Beveik nieko. Trys, keturi laiškai per dieną.

— Ar pažįsti Kristianą Stylą?

— Girdėjau apie jį, — atsakė vaikis. — O kas negirdėjo?

— Prieš kelias dienas jis gavo didelį manilinį voką. Pašto ženklo nebuvo, tad turėjo būti įmesta tiesiai į universiteto pašto dėžę.

— Taip, prisimenu. O ką?

— Ar matei, kas jį įmetė? — paklausė Mironas.

— Ne, — atsakė vaikinas. — Bet tie laiškai buvo vieninteliai, kuriuos išėmiau per visą dieną.

Mironas kilstelėjo galvą.

— Laiškai?

— Ką?

— Sakei, laiškai. Daugiskaita.

— Taip. Du dideli vokai. Lygiai tokie patys, skyrėsi tik adresai.

— Ar prisimeni, kam buvo adresuotas antrasis?

— Žinoma, — atsakė vaikinas. — Harisonui Gordonui. Jis mūsų dekanas.

19 skyrius

Nensė Serat numetė lagaminą ant grindų ir įjungė autoatsakiklį. Juostelė cypdama atsisuko atgal. Savaitgalį ji praleido Kankune —

paskutinės atostogos prieš pradedant dirbti moksline bendradarbe Restono universitete, jos alma mater.

Pirmoji žinutė buvo nuo motinos.

— Nenoriu drumsti tavo atostogų, mieloji. Tačiau pamaniau, kad turėtum žinoti, jog vakar mirė Ketės Kalver tėvas. Jį nudūrė plėšikas. Siaubinga. Šiaip ar taip, pagalvojau, kad norėsi žinoti. Paskambink mums, kai grįši. Mudu su tėčiu tavo gimtadienio proga norėtume nusivesti tave kur nors papietauti.

Nensei sulinko kojos. Ji susmuko ant kėdės ir nebegirdėjo kitų dviejų žinučių — viena buvo iš odontologijos kabineto, priminė, kad penktadienį jai reikia ten apsilankyti, o kita iš draugės, kuri planavo vakarėlį.

Adamas Kalveris nužudytas! Ji negalėjo tuo patikėti. Motina sakė, kad tai apiplėšimas. Nensė nusistebėjo. Ar tai atsitiktinumas? O gal žmogžudystė susijusi su jo apsilankymu?..

Ji paskaičiavo dienas.

Ketės tėvas apsilankė tą pačią dieną, kai buvo nužudytas.

Balsas iš atsakiklio sugrąžino ją į tikrovę.

— Sveika, Nense. Čia Džesika Kalver, Ketės sesuo. Prašau, paskambink man, kai grįši. Man reikia su tavimi kuo greičiau pasikalbėti. Aš apsistojusi pas savo mamą. Numeris 555-1477. Tai labai svarbu. Ačiū.

Nensei staiga pasidarė labai šalta. Ji išklausė kitas žinutes. Paskui kelias minutes sėdėjo nejudėdama ir svarstydama. Ketė negyva — ar bent jau taip visi manė. O dabar nužudytas jos tėvas, ir praėjus vos kelioms valandoms po pokalbio su Nense.

Ką tai reiškė?

Kambary buvo tylu, Nensė girdėjo tik savo trūkčiojantį kvėpavimą. Tada ji paėmė telefoną ir surinko Džesikos numerį.

Dekano kabinetas buvo užrakintas, tad Mironas patraukė tiesiai prie jo namo universiteto teritorijos vakarinėje dalyje. Tai buvo senas Viktorijos laikų pastatas, dengtas kedrų malksnomis. Mironas

paspaudė skambutį. Duris atidarė labai patraukli moteris. Ji meiliai nusišypsojo.

— Kuo galiu jums padėti?

Moteris vilkėjo kreminės spalvos kostiumą. Ji nebuvo jauna, tačiau tokia gracinga, graži ir seksuali, kad Mironui net burna išdžiūvo.

— Laba diena, — pasisveikino jis. — Ieškau dekano Gordono. Aš esu Mironas Bolitaras ir...

— Krepšininkas? — pertraukė moteris. — Na, žinoma. Turėjau jus iš karto pažinti.

Gracija, grožis, seksualumas ir dar žinios apie krepšinį.

— Prisimenu, stebėdavau jus, kai žaidėte Nacionalinėje studentų sporto asociacijoje, — tęsė ji. — Visada jums plodavau.

— Ačiū...

— O kai susižeidėte... — Moteris nutilo, papurtė galvą. Jos kaklas buvo kaip Odrės Hepburn. — Aš verkiau. Jaučiausi taip, lyg ir pati būčiau sužeista.

Gracija, grožis, seksualumas, krepšinio žinios ir — o! — jausmingumas. Be to, jos kojos buvo ilgos, o kūno linkiai gundantys.

— Labai malonu, dėkoju.

— Malonu su jumis susipažinti, Mironai.

Net ir jo vardas iš jos lūpų skambėjo gražiai.

— O jūs turbūt dekano Gordono žmona.

Ji nusijuokė:

— Taip, aš Madlena Gordon. Deja, šiuo metu mano vyro nėra namuose.

— Ar jis greitai grįš?

Ji nusišypsojo, lyg klausimas būtų dviprasmiškas. O tada pasižiūrėjo į jį taip, kad Mironui net skruostai užkaito.

— Ne, — lėtai atsakė Madlena. — Jo nebus dar kelias valandas.

Ypač pabrėžė žodį „valandas".

— Na, tada ilgiau jūsų nebetrukdysiu.

— Jūs netrukdote.

— Užsuksiu kitą kartą, — ištarė Mironas.

Madlena (jam patiko šis vardas) santūriai linktelėjo.

— Nekantriai lauksiu.

— Buvo malonu susipažinti.

— Ir man buvo malonu, — dainingai atsakė ji. — Viso gero, Mironai.

Durys lėtai, lyg erzindamos užsidarė. Mironas pastovėjo dar porą sekundžių, kelis kartus giliai įkvėpė ir nuskubėjo atgal prie savo automobilio. Uf...

Jis žvilgtelėjo į laikrodį. Laikas susitikti su šerifu Džeiku.

Džeikas Korteris sėdėjo vienas nuovadoje, kuri labiau priminė Meiberio nemokamo korespondencijos pristatymo punktą. Tik Džeikas buvo juodaodis. O Meibere juodaodžių niekada nebuvo. Kaip ir Grineikerse ar kurioje kitoje panašioje vietovėje. Jokių žydų, lotynų amerikiečių, azijiečių ar kitos etninės grupės narių. O būtų visai gražu. Galėtum pavakarieniauti graikiškoje užeigoje arba bakalėjos parduotuvėje pasišnekučiuoti su už prekystalio dirbančiu vyruku, vardu Abdula.

Mironas nusprendė, kad Džeikui maždaug penkiasdešimt penkeri. Jis vilkėjo civilinius drabužius, švarką buvo nusivilkęs, kaklaraištį atsilaisvinęs. Didžiulis pilvas taip išsišovęs į priekį, lyg priklausytų kam nors kitam. Ant stalo mėtėsi kartoniniai segtuvai, sumuštinio likučiai, obuolio graužtukas. Džeikas vos vos gūžtelėjo pečiais ir kažkuo panašiu į pašluostę nusivalė nosį.

— Sulaukiau skambučio, — tarsi prisistatydamas pasakė jis. — Turėčiau tau padėti.

— Labai ačiū, — ištarė Mironas.

Džeikas atsilošė ir susikėlė kojas ant stalo.

— Žaidei krepšinį su mano sūnumi. Džerardu. Iš Mičigano valstijos.

— Žinoma, — atsakė Mironas, — prisimenu jį. Kietas vaikinas. Tikras galiūnas prie lentos. Puikus gynėjas.

Džeikas išdidžiai linktelėjo.

— Jis toks. Ne itin taiklus, tačiau aikštelėje labai reikalingas.

— Mokėjo prispausti, — pridūrė Mironas.

— Aha. Dabar jis policininkas. Niujorke. Jau antro rango detektyvas. Geras policininkas.

— Kaip ir jo senis.

— Aha, — nusišypsojo Džeikas.

— Perduokit jam nuo manęs linkėjimų, — paprašė Mironas. — O dar geriau, trinktelėkit alkūne į šonkaulius. Vis dar esu jam skolingas keletą tokių smūgių.

Džeikas atlošė galvą ir nusikvatojo.

— Toks jau tas Džerardas. Niekada nebuvo subtilus. — Jis išsišnypštė nosį į pašluostę. — Bet esu tikras, kad atėjai čia ne apie krepšinį pasikalbėti.

— Ne, manau, kad ne.

— Tai gal pasakysi, dėl ko, Mironai?

— Dėl Ketės Kalver bylos, — atsakė jis. — Aš ja domiuosi. Ypač slaptai.

Džeikas vėl išsipūtė nosį. Garsas priminė avių poravimąsi.

— Ir kodėl gi ši byla tave domina? Be to, kad esi Kristiano Stylo agentas ir kažkada turėjai ryšių su Ketės seserimi.

— Jūs nuodugnus, — pagyrė Mironas.

Džeikas atsikando gabalėlį pradėto valgyti sumuštinio, gulėjusio ant stalo, ir nusišypsojo.

— Vyrams patinka, kai juos giria.

— Jūs teisus. Domiuosi tuo dėl Kristiano Stylo. Jis mano klientas. Bandau jam padėti.

Džeikas įdėmiai žiūrėjo į Mironą ir laukė. Senas triukas. Tylėk pakankamai ilgai, ir liudininkas pats pradės kalbėti. Mironas neužkibo.

Po minutėlės Džeikas pasidavė.

— Taigi leisk man kai ką paaiškinti, — tarė jis. — Kristianas Stylas pasirašo su tavimi bendradarbiavimo sutartį. Vieną dieną įsikalbate. Jis sako: „Žinai, Mironai, kadangi jau laižai mano lelijos

baltumo užpakalį, norėčiau, kad pažaistum suknistą seklį ir surastum seną mano draugužę, kuri jau pusantrų metų dingusi, o farai ir federalai negali jos rasti." Ar šitaip buvo, Mironai?

— Kristianas nesikeikia, — pasakė Mironas.

— Na, ką gi, gerai, nori šitą dalį praleisti? Praleiskim. Jei nori, kad aš papasakočiau, ką žinau, turėsi ir tu papasakoti.

— Taip būtų teisinga, — sutiko Mironas. — Bet aš negaliu. Bent jau kol kas.

— Kodėl ne?

— Tai gali įskaudinti daug žmonių, — atsakė Mironas. — Ir tikriausiai yra visiškai nereikšminga.

Džeikas susiraukė.

— Ką nori tuo pasakyti?

— Negaliu bendradarbiauti.

— Velniop.

— Sakau jums, Džeikai. Negaliu nieko pasakoti.

Šerifas vėl įdėmiai į jį pasižiūrėjo.

— Štai ką tau pasakysiu, Bolitarai. Nesivaikau šlovės. Aš toks, kaip ir mano sūnus. Esu darbinis arklys. Nesiekiu populiarumo, kad padaryčiau karjerą. Man penkiasdešimt treji metai. Didesnės karjeros jau nepasieksiu. Gal nuskambės ir senamadiškai, tačiau aš tikiu teisingumu. Man patinka matyti, kaip triumfuoja tiesa. Aštuoniolika mėnesių gyvenu su ta Ketės Kalver dingimo byla. Žinau ją mintinai. Ir neturiu nė menkiausio supratimo, kas įvyko tą naktį.

— Vis dėlto kas, jūsų manymu, nutiko? — paklausė Mironas.

Džeikas paėmė tušinuką ir ėmė barbenti į stalą.

— Ką galima spėti remiantis įkalčiais?

Mironas linktelėjo.

— Ji pabėgo.

Mironas nustebo.

— Kas verčia jus taip sakyti?

Džeiko veidą lėtai nušvietė šypsena.

— Aš tai žinau, o tau teks išsiaiškinti.

— Pi Ti sakė, kad jūs padėsit.

Džeikas gūžtelėjo pečiais ir atsikando dar gabalėlį sumuštinio.

— O kaip dėl Ketės sesers? Kaip suprantu, judu buvote gana artimi.

— Dabar mes draugai.

Džeikas tyliai švilptelėjo.

— Mačiau ją per televiziją, — pasakė jis. — Sunku būti draugais su taip atrodančia moterimi.

— Jūs tikrai šiuolaikiškas vyrukas, Džeikai.

— Na, taip, tik pamiršau atnaujinti „Cosmo“ prenumeratą.

Jiedu kurį laiką spoksojo vienas į kitą. Džeikas atsilošė kėdėje ir apžiūrinėjo savo nagus.

— Ką nori sužinoti? — paklausė jis.

— Viską, — atsakė Mironas. — Nuo pradžios.

Džeikas sukryžiavo rankas ant krūtinės, giliai įkvėpė ir lėtai iškvėpė.

— Universiteto apsaugai paskambino Ketės Kalver kambario draugė Nensė Serat. Ketė su Nense gyveno studenčių draugijos „Psi Omega“ name. Gražus namas. Visos gražios baltaodės merginos šviesiais plaukais ir akinamai baltais dantukais.

Mironas linktelėjo. Jis pastebėjo, kad Džeikas neskaito ir net nežvilgteli į bylą. Jis viską pasakojo iš atminties.

— Nensė Serat budinčiam policininkui pasakė, kad Ketė Kalver tris dienas nebuvo grįžusi į savo kambarį.

— Kodėl Nensė taip ilgai laukė? — paklausė Mironas.

— Atrodo, Ketė ir taip nedažnai nakvodavo savo draugijos name. Daugiausia naktų ji praleisdavo tavo kliento kambaryje. Na to, kuris nemėgsta keiktis. — Jis nusišypsojo. — Kad ir kaip ten būtų, vieną dieną taviškis vaikinukas įsikalbėjo su Nense; pasirodo, mergina manė, kad Ketė visą laiką praleidžia su Kristianu, o šis galvojo, kad ji su Nense. Štai tada jie ir suprato, kad ji dingo, ir paskambino universiteto apsaugai. Iš ten pranešė apie tai mums, tačiau niekas iš pradžių per daug nesijaudino. Kelias dienas dingusi studentė — vargu ar

žemę sukrečiantis įvykis. Tačiau paskui vienas apsaugai pasamdytas policininkas ant šiukšlių konteinerio viršaus rado kelnaites, ir na, tu jau žinai, kas tada nutiko. Istorija išplito žaibišku greičiu.

— Skaičiau, kad ant kelnaičių buvo kraujo, — pastebėjo Mironas.

— Žiniasklaida išpūtė burbulą. Kraujo dėmė buvo, bet sausa, greičiausiai menstruacijų. Mes ištyrėme. Kraujo grupė B, rezus neigiamas. Kaip ir Ketės Kalver. Bet buvo dar ir spermos. Antikūnų pakako DNR tyrimui ir kraujo testui atlikti.

— Ar turėjote įtariamųjų?

— Tik vieną, — atsakė Džeikas. — Tavo vaikiną, Kristianą Stylą.

— Kodėl jį?

— Priežastis paprasta. Jis — jos vaikinas. Tą vakarą mergina ėjo pas jį. Nieko tikslaus ir įrodomo. Tačiau DNR testas jį išlaisvino nuo kaltinimų. — Džeikas atidarė mažutį šaldytuvą sau už nugaros. — Nori kokakolos?

— Ačiū, ne.

Šerifas išsiėmė skardinę ir ją atidarė.

— Tu tikriausiai skaitei laikraščiuose, — tęsė jis. — Ketė buvo studenčių draugijos vakarėlyje. Išgėrė taurę ar dvi, nieko baisaus, apie dešimtą vakaro išėjo susitikti su Kristianu ir dingo. Istorijos pabaiga. Bet dabar aš truputį ją papildysiu.

Mironas palinko į priekį. Džeikas gurkštelėjo kokakolos ir ąžuolo kamieno storio ranka nusišluostė burną.

— Pasak kelių jos draugijos seserų, — toliau pasakojo jis, — Ketė atrodė išsiblaškiusi. Tiesiog nesava. Dar žinome, kad kelios minutės prieš išeinant iš namo jai paskambino. Ketė paaiškino Nensei Serat, kad skambino Kristianas ir kad ji eina su juo susitikti. Kristianas neigia skambinęs. Visi skambučiai buvo iš vietinio universiteto ryšio linijų, tad niekaip negalime nieko išsiaiškinti. Tačiau kambario draugė tvirtina, kad kalbėdama telefonu mergina atrodė įsitempusi, visai ne tokia, kokia būdavo kalbėdamasi su savo meile Ponu Nekeikūnu. Ketė padėjo telefono ragelį ir su Nense nulipo žemyn. Paskui, prieš

išnykdama visam laikui, ji papozavo dabar jau visiems žinomai paskutinei nuotraukai.

Džeikas atidarė stalčių ir padavė Mironui nuotrauką. Mironas, aišku, buvo matęs ją galybę kartų. Ji buvo spausdinama kiekviename šalies spaudos leidinyje. Dvylikos studenčių draugijos seserų nuotrauka. Ketė stovėjo antra iš kairės. Ji vilkėjo melsvą megztuką ir sijoną. Kaklą puošė perlų vėrinys. Labai tvarkinga. Pasak Ketės draugijos seserų, mergina išėjo viena tuoj pat, kai tik buvo nufotografuota. Ir niekada nebegrįžo.

— Gerai, — tęsė Džeikas, — taigi ji išeina iš kokteilių vakarėlio. Vėliau ją matė tik vienas žmogus.

— Kas? — paklausė Mironas.

— Komandos instruktorius. Tonis Gardola. Gana keista, bet jis matė ją įeinančią į persirengimo kambarį maždaug penkiolika minučių po dešimtos. Tokiu laiku persirengimo kambarys turėjo būti tuščias. Tonis ten buvo tik todėl, kad kažką pamiršo. Jis paklausė, ką ji čia veikia, ir Ketė atsakė, kad susitinka su Kristianu. Tonis pagalvojo, kad šiuolaikiniai vaikai velnio nešti. Ar ne iškrypimas susitikinėti persirengimo kambaryje. Tačiau nusprendė per daug neklausinėti.

— Tai paskutinis mūsų tikslus liudijimas apie ją. Dar žinome, kad galbūt ją matė apie vienuoliktą vakaro vakariniame universiteto teritorijos pakraštyje. Kažkas matė šviesiaplaukę moterį, vilkėjusią melsvą megztuką ir sijoną. Tačiau buvo pernelyg tamsu, kad atpažintų. Liudininkas teigė, kad gal nebūtų atkreipęs dėmesio, jei moteris nebūtų skubėjusi. Ji ne bėgo, o tik labai greitai žingsniavo.

— Kur tiksliai vakarinėje teritorijos dalyje? — paklausė Mironas.

Džeikas atvertė bylą, ištraukė žemėlapį, tačiau nenuleido akių nuo Mirono veido. Jis išskleidė žemėlapį ir parodė.

— Čia, — pasakė. — Priešais Milikeno halę.

— Kas ta Milikeno halė? — pasiteiravo Mironas.

— Matematikos fakulteto pastatas. Užrakinamas devintą vakaro. Bet liudininkas sakė, kad ji ėjo į vakarus.

Mirono žvilgsnis nusekė taku į vakarus. Ten stovėjo keturi pastatai, pavadinti „Fakulteto gyvenamieji namai". Mironas prisiminė tą vietą.

Ten gyveno dekanas Gordonas.

— Kas yra? — paklausė Džeikas.

— Nieko.

— Nemeluok, Bolitarai. Tu kažką žinai.

— Nieko.

Džeikas suraukė antakius.

— Puiku. Nori šitaip žaisti? Tada nešdinkis iš čia. Aš vis dar turiu kozirį, bet nesirengiu jo rodyti.

Mironas šito tikėjosi. Džeikui Korteriui teks ką nors papasakoti. Kol Mironas viską gali pakreipti savo naudai, viskas gerai.

— Man atrodo, — lėtai pratarė Mironas, — kad Ketė ėjo dekano namų link.

— Ir?

Mironas nieko neatsakė.

— Ji pas jį dirbo, — pasakė Džeikas.

Mironas linktelėjo.

— Koks ryšys?

— O, esu tikras, kad tai visiškai nekalta, — atsakė Mironas. — Bet jūs galėtumėt panorėti jo apie tai paklausti. Juk jūs toks kruopštus.

— Sakai, kad...

— Aš nieko nesakau. Tai tik pastebėjimas.

Džeikas vėl įdėmiai į jį pasižiūrėjo. Mironas atlaikė jo žvilgsnį. Džeiko Korterio apsilankymas tikriausiai nepalauš dekano Gordono, tačiau turėtų nors šiek tiek suminkštinti.

— O dabar apie tą kozirį...

Džeikas delsė.

— Ketė Kalver iš senelės paveldėjo pinigų, — pasakė jis.

— Dvidešimt penkis tūkstančius, — pridūrė Mironas. — Visi trys vaikai gavo po tiek pat. Pinigai guli kreditinėje sąskaitoje.

— Ne visai, — paprieštaravo Džeikas. Jis atsistojo, pasikėlė aukš-

tyn kelnes. — Nori sužinoti, kodėl sakiau, kad įkalčiai rodo, jog Ketė pabėgo?

Mironas linktelėjo.

— Tą dieną, kai Ketė Kalver dingo, ji užėjo į banką, — tęsė Džeikas. — Pasiėmė visą savo palikimą. Iki paskutinio skatiko.

20 skyrius

Mironas važiavo atgal į Niujorką. Įsijungė radiją. Skambėjo klasikinis hitas „Careless Whisper". Džordžas Maiklas dejavo, kad jis niekada daugiau nešoks, nes „kaltos kojos, nepataikančios į ritmą". Gili prasmė, pagalvojo Mironas. Labai gili.

Jis pakėlė automobilio telefono ragelį ir paskambino Esperansai.

— Kas gero? — paklausė jis.

— Grįžti į kontorą?

— Jau pakeliui.

— Aš niekur nesustočiau, — patarė Esperansa.

— Kodėl?

— Nustebsi, koks klientas tavęs laukia.

— Kas?

— Čezas Landroksas.

— Jis turėtų slapstytis Vašingtone.

— Na, jis čia. Ir atrodo siaubingai.

— Liepk jam sėdėti ir nejudėti. Aš tuoj būsiu.

— Štai kas, — pradėjo Čezas. — Noriu nutraukti mūsų kontraktą.

Jis žingsniavo po kabinetą pirmyn atgal lyg būsimasis tėvelis gimdymo skyriaus laukiamajame ir iš tiesų atrodė siaubingai. Savimi pasitikinčios šypsenos kaip nebūta. Išdidi laikysena dingo, dabar jis vaikščiojo susigūžęs. Vis laižėsi lūpas, akys bėgiojo į šonus, nuolat gniaužė pirštus.

— Kodėl tau nepradėjus nuo pradžių? — pamėgino nuraminti Mironas.

— Nėra jokių pradžių, — sušvokštė Čezas. — Noriu atsiskirti. Rengiesi dėl to mane primušti?

— Kas atsitiko?

— Nieko neatsitiko. Persigalvojau, štai ir viskas. Dabar noriu dirbti su Rojumi O'Konoru. Jis turi patirtį. Tu mielas vyrukas, Mironai, tačiau neturi tokių ryšių kaip jie.

— Aha.

Tyla. Tik žingsniai pirmyn atgal.

— Ar atiduosi kontraktą?

— Kaip jie tave palaužė, Čezai?

— Nesuprantu, kokias nesąmones čia kalbi. Kiek kartų turėsiu kartoti? Aš nenoriu, kad būtum mano agentas, aišku? — Čezas buvo siaubingai susinervinęs, net svyravo. — Noriu priklausyti „TruPro".

— Ne taip paprasta, — pasakė Mironas.

— Muši mane dėl to? — vėl paklausė jis.

— Tai jų nesustabdys, Čezai. Tu mėšle iki pat kaklo. Turi leisti, kad tau padėčiau.

Čezas sustojo.

— Padėtum? Nori man padėti? Tada atiduok mano kontraktą. Ir neapsimesk, kad aš tau rūpiu. Tu tiesiog nori savo dalies.

— Ar tikrai taip manai? — paklausė Mironas.

Jis papurtė galvą.

— Žmogau, tu nesupranti. Aš nenoriu, kad būtum mano agentas. Noriu būti su „TruPro".

— Suprantu. Ir, kaip jau sakiau, tai ne taip paprasta. Tie vyrukai laiko tave už kiaušų. Manai, paleis, jei darysi, ką jie liepia. Bet šito nebus. Tikrai nebus nieko gero. Kai tik jie ko užsinorės, vėl įkiš ranką tau į kelnes ir suspaus. Jie nesiliaus, Čezai. Nesiliaus, kol neišspaus iš tavęs visko, kas įmanoma.

— Žmogau, tu nė velnio nežinai. Neprivalau tau nieko aiškinti. — Jis priėjo prie stalo, tačiau žvilgsnis buvo nusuktas į šalį. — Noriu to prakeikto kontrakto. Noriu jo dabar.

Mironas pakėlė telefono ragelį.

— Esperansa, atnešk man Čezo kontraktą. Originalą. — Jis padėjo ragelį. — Bus čia po minutėlės.

Čezas tylėjo.

— Tu nežinai, į ką įsivėlei, — tęsė Mironas.

— Atsiknisk, žmogau. Aš tiksliai žinau, į ką įsivėliau.

— Leisk tau padėti, Čezai.

Jis prunkštelėjo.

— Ką tu gali padaryti?

— Galiu juos sustabdyti.

— O taip, kurgi ne. Jau puikiai pasidarbavai.

— Kas atsitiko?

Bet Čezas tik papurtė galvą.

Įėjo Esperansa ir padavė Mironui kontraktą. Mironas ištiesė jį Čezui. Šis čiupo popierių ir nuskubėjo prie durų.

— Atleisk, Mironai. Tačiau toks jau tas verslas.

— Čezai, tu negali jų nugalėti. Tik ne vienas. Jie iščiulps tave iki paskutinio kraujo lašo.

— Nesijaudink dėl manęs. Galiu pasirūpinti savimi.

— Aš taip nemanau.

— Tiesiog laikykis atokiau. Čia jau nebe tavo reikalas.

Jis išėjo nė neatsigręžęs. Vos tik Čezas dingo, duris tarp konferencijų salės ir Mirono kabineto pravėrė Vinas.

— Įdomus pokalbis, — pastebėjo jis.

Mironas susimąstęs linktelėjo.

— Mes netekome kliento, — pasakė Vinas. — Kaip blogai.

— Viskas ne taip paprasta, Vinai.

— Štai kur tu klysti, — tvirtai atsakė vyras. — Viskas labai paprasta. Jis metė tave dėl kitos agentūros. Ir pasakė: „Tai jau nebe tavo reikalas“.

— Čezas buvo priverstas.

— Ir tu pasisiūlei jam padėti. Jis atsisakė.

— Jis — išsigandęs vaikas.

— Jis — suaugęs žmogus, viską nusprendžiantis pats.

Mironas pakėlė galvą.

— Juk žinai, ką jie jam padarys.

— Čia laisvas pasaulis, Mironai. Landroksas dar koledže nusprendė pasiimti pinigus. O dabar nusprendė grįžti pas juos.

— Ar paseksi jį?

— Prašau?

— Pasek Čezą. Pažiūrėk, kur jis nuneš tą kontraktą.

— Tu viską komplikuoji, Mironai. Palik kaip yra.

— Negaliu. Juk žinai, kad negaliu.

Vinas linktelėjo.

— Manau, žinau. — Jis minutėlę pagalvojo. — Padarysiu tai dėl mūsų verslo, — pasakė jis. — Dėl didesnių pajamų. Jei susigrąžinsime Landroksą, gausime gražaus pelno. Tu gali mėgautis vaidindamas superherojų, tačiau man tai tikrai ne moralinis žygis. Aš darau tai dėl pinigų. Ši priežastis vienintelė. Pinigai.

Mironas linktelėjo.

— Aš ir nenorėčiau, kad būtų kitaip.

— Puiku. Taigi šį klausimą mes išsiaiškinome. Ir dar noriu, kad paimtum šį daiktą.

Vinas ištiesė jam trisdešimt aštuntojo kalibro „Smith&Wesson“ ir per petį segamą dėklą. Mironas jį užsidėjo. Nešioti ginklą labai nepatogu, tačiau jausmas geras, tarsi priminimas apie apsauginį burbulą. Kartais tas jausmas priverčia pasijusti stipriu, net neįveikiamu.

O tada dažniausiai gauni kulką.

— Būk labai atsargus, — pasakė Vinas. — Gatvėse sklando gandai.

— Kokie gandai?

— Už tavo galvą oficialiai paskelbtas atlygis, — paprasčiausiai atsakė Vinas, tarsi tai būtų linksmas pokalbis kokteilio vakarėlyje. — Trisdešimt tūkstančių dolerių tam, kas tave nudės.

Mironas susiraukė.

— Trisdešimt tūkstančių? Po velnių, juk aš — buvęs federalinis agentas. Turėčiau būti vertas mažiausiai šešiasdešimties, septyniasdešimties gabalų.

— Prasta ekonominė padėtis. Sunkūs laikai.

— Tai aš nukainotas?

— Atrodo, taip.

Mironas atidarė revolverį ir patikrino kulkas. Kaip ir įtarė — Vinas užtaisė ginklą kulkomis, kurių galiukai buvo perrėžti kryžmai, kad išbėgtų švinas. Negana to, kad naudojo kulkas sidabriniais galiukais ir tuščiais galais, Vinui mat dar reikėjo įrėžti tą papildomą rėžį.

— Tokias naudoti draudžiama.

Vinas prisidėjo ranką prie krūtinės.

— O Dieve. Kaip siaubinga.

— Ir nebūtinos.

— Jei taip sakai.

— Sakau.

— Jos efektyvios.

— Aš jų nenoriu, — nukirto Mironas.

— Puiku. — Vinas ištiesė Mironui neprakirstas kulkas. — Ir būk žioplys.

21 skyrius

Džesika išklausė žinutes autoatsakiklyje.

— Labas, Džesika. Čia Nensė Serat. Labai apgailestauju dėl tavo tėvo. Jis buvo toks mielas žmogus. Negaliu tuo patikėti. Tos dienos, kai buvo nužudytas, rytą jis buvo pas mane. Kaip keista. Tądien jis buvo toks nostalgiškas. Papasakojo man apie tą mylimiausią geltoną megztinį, kurį jis padovanojo Ketei. Kokia graži istorija. O, kad būčiau galėjusi kuo padėti. Tiesiog negaliu patikėti... Na, kalbu padrikai, atleisk. Visada taip, kai nervinuosi. Šiaip ar taip, šiandien iki dešimtos vakaro manęs nebus. Vėliau gali atvažiuoti arba paskambinti. Iki.

Džesika atsuko pranešimą ir išklausė dar kartą. Paskui dar. Nensė Serat matė jos tėvą žmogžudystės dienos rytą.

Dar vienas atsitiktinumas?

Ne, pamanė ji.

*

Mironas paskambino motinai.

— Kelias dienas nebūsiu namie.

— Ką?

— Pagyvensiu pas Viną.

— Mieste?

— Taip.

— Niujorke?

— Ne, mama, Kuveite.

— Nekalbėk taip su savo motina, pataupyk savo išmintį draugams, — išbarė ji. — Tai kodėl lieki mieste?

Hm. Pasakyti jai tiesą? Todėl, mama, kad gangsteris paskelbė atlygį už mano galvą, o aš nenoriu tau ir tėčiui sukelti pavojaus. Ne. Gali susijaudinti.

— Artimiausius kelis vakarus ilgai dirbsiu.

— Ar tikrai?

— Taip.

— Būk atsargus, Mironai. Nevaikščiok naktį vienas.

Duris pravėrė Esperansa.

— Skubus skambutis trečiąja linija, — pranešė ji pakankamai garsiai, kad girdėtų ir Mirono motina.

— Mama, nebegaliu kalbėti. Skubus skambutis.

— Paskambink mums.

— Paskambinsiu. — Jis padėjo ragelį ir pakėlė akis į Esperansą. — Ačiū.

— Nėra už ką.

— Ar tikrai kas skambina?

Ji linktelėjo.

— Vėl Timis Simpsonas. Bandžiau pati sutvarkyti, bet jis teigia, kad jo bėdai išspręsti reikalinga tavo ypatinga erudicija.

Timis Simpsonas buvo „Red Sox“ naujokas. Aukščiausios klasės rakštis užpakaly.

— Labas, Timi.

— Ei, Mironai, pralaukiau dvi prakeiktas valandas, kol tau prisiskambinau.

— Buvau išvykęs. Kas nutiko?

— Supranti, aš Toronte, „Hiltone“. Ir šiame viešbutyje nėra karšto vandens.

Mironas luktelėjo. Paskui paklausė:

— Timi, ar aš gerai išgirdau? Sakei, kad...

— Velniškai neįtikėtina, ar ne? — šūktelėjo Timis. — Žinai, nueinu į dušą, laukiu penkias minutes, laukiu dešimt. Tas prakeiktas vanduo ledinis, Mironai. Šaltas kaip ledas. Taigi galiausiai skambinu apačion, į registratūrą, supranti? Kažkoks pusprotis vadybininkas aiškina man, kad jie turi kažkokių bėdų su santechnika. Mironai, santechnikos problemos — tarsi būčiau apsistojęs kokiame nors kempinge. Tada klausiu, kada bus pataisyta. O jis man ilgai liežuviu mala, kad nežino. Ar gali patikėti, kad čia toks mėšlas?

Ne, pagalvojo Mironas.

— Timi, kodėl skambini man?

— Jėzau Kristau, Mironai, juk aš — profesionalas, tiesa? Ir sėdžiu tokioj skylėj, kur nėra karšto vandens. Norėjau paklausti, ar mano kontrakte yra kas apie tai parašyta?

— Punktas apie karštą vandenį? — patikslino Mironas.

— Arba dar kas nors. Na, turiu omeny, kad jie neišsisuktų. Prieš rungtynes man reikia nusiprausti. Reikia karšto dušo. Negi per daug reikalauju? Na, ką man daryti?

Įgrūsk galvą į unitazą ir paleisk vandenį, pagalvojo Mironas, pirštų galiukais masažuodamas smilkinius.

— Pažiūrėsiu, kuo galiu padėti, Timi.

— Mironai, pasikalbėk su viešbučio vadovu. Paaiškink jam, kaip šitai svarbu.

— Taip, — atsakė Mironas, — ta Rytų Europos našlaičių problema yra menkniekis palyginti su tavo bėda. Bet jei karštas vanduo greitai neatsiras, persikraustyk į kitą viešbutį. Sąskaitą nusiųsime „Red Sox“.

— Gera mintis. Ačiū, Mironai.

Pypt, pypt.

Mironas spoksojo į telefoną. Neįtikėtina. Jis atsilošė ir susimąstė, kaip išspręsti šias tris dideles bėdas: staigų Čezo Landrokso pasitraukimą, galimą Ketės Kalver atsiradimą ir Toronto „Hiltono" santechnikos problemą. Pastarąją nutarė pamiršti. Vienam žmogui jau per daug.

Svarbiausia bėda: Čezas Landroksas turės reikalų su Frenku Eiku. Yra tik vienas žmogus, galintis padėti to išvengti. Didysis broliukas Hermanas.

Mironas pakėlė ragelį ir surinko numerį. Jis vis dar prisiminė jį mintinai. Atsiliepė po pirmo signalo.

— „Klensio taverna".

— Čia Mironas Bolitaras. Norėčiau pasimatyti su Hermanu.

— Palaukite. — Praėjo penkios minutės, kol Mironas išgirdo: — Rytoj. Antrą valandą.

Pypt, pypt. Atsakymo nė nelaukė — kam reikia? Kada Hermanas Eikas sutinka priimti, tada ir eini — kitokios galimybės nėra.

Antroji bėda: Ketė Kalver. Žurnalas „Nips" įmestas į pašto dėžutę universiteto teritorijoje. Jis išsiųstas ne tik Kristianui Stylui, bet ir dekanui Harisonui Gordonui. Kodėl? Mironas žinojo, kad Ketė dirbo pas dekaną. Gal tas darbas buvo kur kas daugiau nei sekretoriavimas? Galbūt romanas? O kaip mieloji dekano žmonelė? Ar ji dėvi apatinius?

Na, bet Mironas jau nukrypo nuo tikslo.

Viso šio reikalo katalizatorius — reklama „Nips" žurnale. Garis Gradis teigė neturįs su tuo nieko bendra. Galbūt. O galbūt ir ne. Tačiau bet kuriuo atveju nuotrauka turėjo patekti į Fredžio Niklerio rankas. Gerasis senis Fredis atsidūrė šio reikalo centre.

Mironas susirado telefono numerį ir paskambino.

— „KAS". Kuo galiu jums padėti?

— Norėčiau pasikalbėti su Fredžiu Nikleriu.

— Kaip turėčiau jus pristatyti?

— Mironas Bolitaras.

— Prašau palaukti.

Praėjo minutė. Tada atsiliepė pats Fredas Nikleris:

— Alio?

— Pone Nikleri, čia Mironas Bolitaras.

— Taip, Mironai. Kuo galėčiau jums būti naudingas?

— Norėčiau atvažiuoti ir dar šio to paklausti apie tą reklamą.

— Deja, dabar esu gana užsiėmęs, Mironai. Gal paskambinkite rytoj? Pamėginsime ką nors sutarti.

Tyla.

— Mironai? Girdite?

— Pone Nikleri, ar žinote, kas tos nuotraukos autorius?

— Aišku, ne.

— Jūsų draugas Džeris teigia nieko apie tai nežinąs.

— Nagi, Mironai. Jūs protingas žmogus. O ką tikėjotės iš jo išgirsti?

— Jis sako nedėjęs tos nuotraukos į reklamą.

— Na, tai neįmanoma. Jis — reklamos skelbėjas. Jis ir davė nuotrauką.

— Tada jūs turite tos nuotraukos kopiją?

Pauzė.

— Turėtų būti kažkur byloje.

— Gal galėčiau užsukti ir ją paimti?

— Klausykit, Mironai, nenoriu būti šiurkštus, bet dabar tikrai esu užsiėmęs. Tai bus tik ta pati nuotrauka, kurią jau matėte.

— Ketės nuotrauka buvo tik „Nips" žurnale, — pasakė Mironas.

— Prašau?

— Jos nuotrauka. Kituose jūsų žurnaluose jos nebuvo. Tik „Nips".

Pauzė.

— Ir ką? — paklausė Nikleris, tačiau balsas staiga nebeskambėjo taip tvirtai.

— Ogi tą, kad ta pati reklama buvo visuose šešiuose žurnaluose. Lygiai toks pat puslapis su lygiai tomis pačiomis nuotraukomis. Išskyrus vieną mažą pakeitimą „Nips". Kažkas pakeitė tik vieną nuo-

trauką apatinėje eilutėje. Kažkas sukeitė nuotraukas tik viename žurnale, o ne visuose. Kodėl?

Fredis Nikleris atsikosėjo.

— Aš tikrai nežinau, Mironai. Štai ką jums pasakysiu: išsiaiškinsiu ir jums pranešiu. Manęs jau laukia galybė neatsakytų skambučių. Turiu bėgti. Viso.

Mironas atsilošė. Fredas Nikleris pradeda panikuoti.

Drebančia ranka Fredas Nikleris surinko numerį. Po trijų signalų pasigirdo balsas:

— Apygardos policija.

Fredas atsikrenkštė:

— Prašau sujungti su Polu Dankanu.

22 skyrius

Devinta valanda vakaro.

Mironas paskambino Džesikai. Papasakojo jai, ką sužinojo apie dekaną.

— Ar tikrai manai, kad Ketė turėjo romaną su dekanu? — paklausė Džesika.

— Nežinau. Tačiau po susitikimo su jo žmona esu linkęs abejoti.

— Gerai atrodo?

— Labai, — atsakė Mironas. — Ir išmano apie krepšinį. Ji net verkė, kai aš susižeidžiau.

Džesika krenkštelėjo.

— Tobula moteris.

— Ar girdžiu pavydo gaidelę?

— Pasvajok, — atkirto Džesika. — Faktas, kad vyras vedęs gražią moterį, nekliudo jam užmegzti romanų su gražiomis studentėmis.

— Tiesa. Tada klausimas: kodėl dekano Gordono pavardė atsidūrė ant tokio gėdingo siuntinuko?

— Negaliu paaiškinti, — atsakė ji. — Bet šiandien aš irgi sužinojau kai ką įdomaus. Nužudymo dienos rytą mano tėvas lankėsi pas Nensę Serat, Ketės kambario draugę.

— Kodėl?

— Dar nežinau. Nensė tik paliko žinutę mano autoatsakiklyje. Po valandos su ja susitiksiu.

— Gerai. Paskambink, jei dar ką sužinosi.

— Kur tu būsi? — paklausė Džesika.

— Naktimis dirbu su „Chippendale", — atsakė Mironas. — Mano sceninis vardas Zoro.

— Turėtų būti Mažylis.

— Oi.

Stojo nejauki tyla. Galiausiai ją nutraukė Džesika.

— Gal šį vakarą užsuk pas mane? — pasiūlė ji iš visų jėgų stengdamasi kalbėti ramiai.

Mironui ėmė smarkiai plakti širdis.

— Bus jau vėlu.

— Nieko tokio. Aš nedaug miegu. Tiesiog pasibelsk į mano miegamojo langą, Zoro.

Ji padėjo ragelį. Kitas penkias minutes Mironas sėdėjo nejudėdamas ir galvojo apie Džesiką. Jiedu pradėjo susitikinėti likus mėnesiui iki jo karjeros pabaigos. Ji liko su juo. Slaugė jį. Mylėjo. Jis kaip įmanydamas bjauriai mėgino atstumti ją — norėjo apsaugoti. Tačiau Džesika jo nepaliko. Bent jau ne tada.

Esperansa įėjo nepasibeldusi. Pasižiūrėjo į jį ir sušnypštė:

— Liaukis.

— Ką?

— Tu vėl nutaisei tokį veidą.

— Kokį veidą?

Esperansa parodė jo grimasą.

— Tokį šlykštų įsimylėjusio šunyčio veidelį.

— Nesąmonė.

— Kurgi ne. Keli man pasibjaurėjimą, Mironai.

— Ačiū.

— Žinai, ką manau? Manau, kad tau labiau rūpi vėl įlįsti į Džesikos kelnaites nei surasti jos seserį.

— Jėzau, kas, po velnių, tau yra?

— Aš buvau su tavimi, prisimeni? Kai ji tave paliko.

— Ei, aš jau didelis berniukas. Galiu pats savimi pasirūpinti.

Esperansa papurtė galvą.

— Ir vėl *déjà vu*.

— Ką?

— Pasirūpinsiu savimi. Paistalai. Kalbi kaip Čezas Landroksas. Jūsų abiejų smegenys ne toje vietoje.

Tamsus Esperansos veidas jam priminė Ispanijos naktis, auksinį smėlį, mėnulio pilnatį bežvaigždžiame danguje. Praeity jiedviem buvo kilę minčių suvilioti vienas kitą, tačiau visada vienas jų susivokdavo, ką tai reikštų, ir liaudavosi. Dabar tokių pagundų jau nebebuvo. Be Vino, Esperansa buvo artimiausia Mirono draugė. Ir vaikinas žinojo, kad ji rūpinasi nuoširdžiai.

Jis pakeitė temą.

— Ar yra kokia priežastis, kad įėjai neįspėjusi?

— Kai ką radau.

— Ką?

Esperansa skaitė iš stenografisto bloknoto. Kam jis jai reikalingas, Mironas niekaip nesuprato. Ji absoliučiai nemokėjo stenografuoti.

— Pagaliau pavyko išsiaiškinti, kam buvo skirtas antrasis Gario Gradžio skambutis po tavo apsilankymo. Jis skambino į fotostudiją „Global Globes Pictures“. Ji įsikūrusi Dešimtojoje aveniu, netoli tunelio.

— Pigus rajonas.

— Pats pigiausias, — pabrėžė Esperansa. — Manau, studijos specializacija — pornografija.

— Gera turėti specializaciją. — Mironas žvilgtelėjo į laikrodį. — Ar kas girdėti iš Vino?

— Nieko.

— Padiktuok į jo balso paštą tos fotostudijos adresą. Gal spės susitikti su manimi.

— Važiuosi ten šįvakar? — paklausė Esperansa.

— Taip.

Mergina garsiai užvertė bloknotą.

— Neprieštarausi, jei vilksiuosi drauge?

— Į fotostudiją?

— Taip.

— O tau šį vakarą nėra paskaitų? — Esperansa vakarais Niujorko universitete studijavo teisę.

— Ne. Ir aš jau paruošiau visus namų darbus, tėveli. Tikrai paruošiau.

— Užsičiaupk ir važiuojam.

23 skyrius

Kekšynas.

Čia buvo visokiausių. Baltaodžių, juodaodžių, azijiečių, meksikiečių — pačių įvairiausių rasių ir tautų. Dauguma jaunos, labai jaunos, klupinėjančios su per aukštais kulniukais, kaip suaugusius žaidžiantys vaikai. Iš tikrųjų jos dar ir buvo vaikai. Dauguma lieknos, net perdžiūvusios, tarsi vabzdžių sukandžiotomis adatų subadytomis rankomis, smarkiai išsišovusiais skruostikauliais, dėl ko jų veidai bauginamai priminė kaukoles. Tuščiomis ir giliai įdubusiomis akimis, nušiurusiais ir į šiaudus panašiais plaukais.

— Negi jie nesupranta, kad mylisi su lavonais?

Esperansa stabtelėjo ir galvojo.

— Nežinau, iš kur citata.

— Fantinės žodžiai „Vargdieniuose“. Miuzikle.

— Negaliu sau leisti lankytis Brodvėjaus miuzikluose. Mano bosas šykštus.

— Tačiau protingas.

Mironas stebėjo šviesiaplaukę, vilkinčią septintajame dešimtmetyje buvusiais madingais aptemptais šortais, vedančią derybas su krovininiame „Forde“ sėdinčiu ištvirkėliu. Jos istorija aiški. Mironas buvo matęs mergaičių (kartais ir vaikinukų) lygiai tokių pat kaip ši, išlipančių iš tarpmiestinio autobuso, atvykusio iš Vakarų Virdžinijos ar Vakarų Pensilvanijos, arba iš tų skurdžių platybių, kurias niujorkiečiai paprasčiausiai vadina centrine JAV dalimi. Ji pabėgo iš namų — galbūt norėjo išvengti prievartos, bet greičiausiai todėl, kad jai pasidarė nuobodu ir manė esanti „sukurta“ didmiesčiui. Iškelta galva, plačiai šypsodamasi, tarsi pakerėta išlipo iš autobuso, nors ir be penso kišenėje. Sąvadautojai nusižiūrėjo ją ir kantriai lyg grifai laukė. Kai atėjo tinkamas laikas, jie pasirodė ir puolė savo auką. Supažindino su Niujorku, surado, kur gyventi: su maistu, karštu vandeniu, galbūt kambarį su sūkurine vonia ir nuostabiu apšvietimu, gal su puikiu kompaktinių plokštelių grotuvu ir nuotoliniu pultu valdoma kabeline televizija. Jie pažadėjo jai susitikimą su fotografu, gavo kelis modelio darbelius. Paskui išmokė, kaip reikia linksmintis, iš tikrųjų linksmintis, o ne trintis su alaus bokalu ir spuoguotu bernužėliu, maigančiu ją ant užpakalinės automobilio sėdynės. Jie parodė jai, kaip patirti malonumą iš geriausio produkto, pirmarūšių baltų miltelių.

Bet viskas keitėsi. Kažkas turėjo sumokėti už visą tą gerą. Modelio darbelių niekas nebesiūlė, o šiaip išlaikyti niekas jos nesirengė. Be to, pasilinksminimai jau tapo labiau būtinybe nei prabanga. Kaip maistas ar oras. Ji nebegalėjo gyventi neįtraukusi nosin miltelių ar nesusileidusi savo mėgstamos dozės.

Ji greitai krito žemyn ir netrukus pasiekė dugną. O tada jau nebeturėjo jėgų — iš tiesų net ir noro — pakilti.

Taip ji atsidūrė čia.

Mironas pastatė automobilį. Jiedu su Esperansa tyliai išlipo. Žinoma, buvo naktis. Tokios vietos egzistavo tik naktį. Su pirmaisiais saulės spinduliais jos išnykdavo.

Mironas niekada nebuvo su kekše, tačiau žinojo, kad Vinas daugybę kartų naudojosi jų paslaugomis. Mėgstamiausia jo vieta buvo

azijietiškas viešnamis Aštuntojoje gatvėje, vadinamas „Kilmingaisiais namais". Devintojo dešimtmečio viduryje savo apartamentuose Vinas su keliais draugais rengdavo vadinamąsias „kiniškas naktis" — „Hunan Garden" aprūpindavo maistu, o „Kilmingieji namai" — moterimis. Tiesa ta, kad moterims Vinas nieko nejautė. Jis jomis nepasitikėjo. Jam tereikėjo kekšių. Vinas niekada neleisdavo moteriai prisirišti. O juk prostitutės išmetamos. Vienkartinės.

Mironas nemanė, kad Vinas vis dar dalyvaudavo tokiuose renginiuose — tik ne šiame ligų apniktame rajone — tačiau nebuvo tikras. Jiedu niekada apie tai nekalbėjo.

— Graži vietelė, — tarė Mironas. — Vaizdinga.

Jie praėjo pro pastatą, panašų į naktinį klubą. Muzika kurtino net lauke. Į Mironą atsitrenkė paauglys žalia pašiaušta šukuosena — Mironas nesuprato, mergina ar vaikinas. Tiesiog panašus į Laisvės statulą. Akyse šmėžavo daugybė motociklų, auskarų — tiek ausyse, tiek speneliuose — tatuiruočių, grandinėlių. Ant kiekvieno kampo jį sveikino ištisas kekšių choras: „Labas, branguti"; jų veidai susiliejo į vieną žmonijos atmatų masę. Ši vieta priminė apsigimėlių karnavalą.

Virš durų kabojo užrašas: F.U. KLUBAS. Klubo logotipas — aukštyn iškeltas didysis pirštas. Subtilu. O ant lentos kreida buvo užrašyta:

AUDRINGA „MEDICININĖ" NAKTIS!

GYVA MUZIKA!

Tik čia koncertuos

SPENELIO TEPINĖLIS IR

TIESIOSIOS ŽARNOS TERMOMETRAS

Mironas žvilgtelėjo pro praviras duris. Žmonės ne šoko, o šokinėjo aukštyn žemyn. Jų galvos tabalavo lyg ant guminių kaklų, rankos daužėsi į šonus. Jo dėmesį patraukė vienas vaikis, gal penkiolikos — jis atrodė apimtas palaimos, ilgi plaukai prilipę prie prakaituoto

veido. Įdomu, kuri grupė grojo ant scenos: „Spenelio tepinėlis“ ar „Tiesiosios žarnos termometras“? Nesvarbu. Skambėjo taip, lyg kas būtų skerdęs kiaulę.

— Studija šalimais, — pasakė Esperansa.

Siaubingas pastatas rausvu fasadu priminė nedidelį viešnamį. Languose lyg pamirštos kalėdinės dekoracijos stovėjo kekšės.

— Čia? — paklausė Mironas.

— Trečiame aukšte, — atsakė Esperansa.

Nepanašu, kad ją būtų bauginusi aplinka, bet, kita vertus, ji ir kilusi iš rajono, nedaug geresnio už šį. Jos veidas išliko ramus. Esperansa niekada neparodydavo silpnumo. Dėl savo temperamento ji dažnai užsiplieksdavo, tačiau per visą laiką, kiek Mironas ją pažinojo, niekada nematė jos verkiančios.

Mironas žengė prie įėjimo. Storulė prostitutė, įsispraudusi į kostiumą, kuris spaudė ją kaip dešrelę, apsilaižė lūpas ir atskubėjo jo pasitikti.

— Ei, nori papūkšėti? Penkiasdešimt žalių.

Mironas stengėsi neužsimerkti.

— Ne, — nuleisdamas galvą tyliai atsakė jis. Norėjo pasakyti ką nors išmintinga, ką nors, kas pakeistų ją ir jos situaciją. Tačiau teištarė: — Atsiprašau, — ir paskubom šmurkštelėjo pro šalį.

Storulė gūžtelėjo pečiais ir nuėjo.

Aukštyn. Čia niekas nestebino. Laiptai buvo nugulti žmonių, dauguma be sąmonės, o gal ir negyvi. Mironas ir Esperansa atsargiai per juos perlipo. Koridoriuje baubė muzikos kakofonija — viskas pradedant Neilu Diamondu ir baigiant gal „Spenelių tepinėliu“. Girdėjosi ir kitokių garsų: dūžtantys buteliai, riksmai, keiksmai, trenksmai, vaiko verksmas. Pragaro orkestras.

Šiaip taip užlipę į trečią aukštą, Mironas su Esperansa pamatė įstiklintą biurą. Viduje žmonių nebuvo, tačiau nuotraukos ant sienų — jau neminint rimbų bei antrankių — nepaliko abejonių, kad jiedu rado tai, ko ieškojo. Mironas spustelėjo rankeną. Neužrakinta.

— Lik čia, — paliepė jis.

— Gerai.

Mironas žengė į vidų.

— Sveiki!

Niekas jam neatsakė, tačiau iš kito kambario sklido muzika. Panašu į kalipso muziką. Mironas vėl šūktelėjo ir įėjo į studiją.

Pribloškė jos profesionali įranga. Švaru, ryškiai apšviesta ir pristatyta didelių baltų skėčių, kokius visada matai fotostudijose. Ant trikojų stovėjo galybė fotoaparatų, o viršuje kabojo įvairiausių spalvų prožektoriai.

Tik, aišku, ne įranga jį pribloškė. Pirmiausia jam į akis krito ant motociklo sėdinti nuoga moteris. Tiksliau, ji nebuvo visiškai nuoga — avėjo juodus ilgaaulius. Ir nieko daugiau. Tikrai ne kiekvienai moteriai tinkantis įvaizdis, tačiau ji, atrodo, jautėsi gerai. Kol kas moteris jo nepastebėjo — buvo įsigilinusi į rankose laikomą žurnalą. „Valstybės saulė". Antraštė skelbė: šešiolikmetė tampa senele. Chm. Mironas žengė artyn. Moters krūtys buvo didelės, tačiau po jomis pastebėjo randus. Implantai, madingi devintojo dešimtmečio aksesuarai.

Moteris nustebusi pakėlė galvą.

— Labas, — pasakė ir šiltai nusišypsojo Mironas.

Ji suklykė. Veriamai.

— Nešdinkis iš čia velniop! — suriko moteris prisidengdama krūtinę.

Drovumas. Tikra retenybė šiais laikais. Kaip miela.

— Aš esu... — mėgino prisistatyti Mironas.

Dar vienas veriantis klyksmas. Už nugaros jis kažką išgirdo ir staigiai apsisuko. Ten stovėjo liesas pusnuogis vaikinukas ir šypsojosi. Jis ištiesė spyruoklinį peilį, ir jo veidą nušvietė maniakiška šypsena. Briuso Li sudėjimo kūnas tviskėjo šviesoje. Vaikinas žemai pritūpė ir ranka ragino Mironą prieiti artyn. Tikra „Vestsaido istorija". O jei dar spragtelėtų pirštais...

Atsidarė durys, pro kurias sklido raudona šviesa. Į studiją įžengė garbanota raudonplaukė, tačiau Mironas negalėjo tiksliai pasakyti, ar plaukai raudoni atrodė dėl iš tamsaus kambarėlio sklindančios šviesos, ar iš tiesų buvo tokios spalvos.

— Jūs pažeidėte privačios nuosavybės teises, — kreipėsi ji į Mironą. — Hektoras turi teisę nužudyti jus čia, kur stovite.

— Nežinau, kur įgijote teisininko diplomą, — atsakė Mironas, — tačiau jei Hektoras nebus atsargus, aš atimsiu iš jo žaisliuką ir pasiųsiu jį ten, kur neprasiskverbia saulės spinduliai.

Hektoras sukikeno. Jis ėmė mėtyti peilį iš vienos rankos į kitą.

— Oho, — neva susižavėjo Mironas.

Nuogas modelis nubėgo į persirengimo kambarį. Moteris iš tamsaus kambario įžengė į studiją ir uždarė duris. Jos plaukai iš tiesų buvo raudoni, tiksliau, degintų kaštonų spalvos. Oda persikinė, kreminė. Kokių trisdešimties metų ir atrodė, nors ir keistai nuskambės, pasipūtusi.

— Ar jūs savininkė? — paklausė Mironas.

— Hektoras puikiai valdo peilį, — ramiai atsakė ji. — Jis galėtų išpjauti žmogui širdį ir parodyti ją jam, kol dar nenumirė.

— Tai turėtų pagyvinti vakarėlį.

Hektoras žengė artyn. Mironas nepajudėjo iš vietos.

— Galėčiau pademonstruoti kovos menų sugebėjimus, — pradėjo Mironas. Jis greitai išsitraukė pistoletą ir nusitaikė Hektorui į krūtinę. — Tačiau ką tik nusiprausiau po dušu.

Hektoras iš nuostabos išpūtė akis.

— Tegul tai būna tau pamoka, vyruti, — tęsė Mironas. — Pusė žmonių šiame pastate tikriausiai nešiojasi ginklą. Jei vaikštinėsi mosuodamas šiuo žaisliuku, kas nors, ne toks geraširdis kaip aš, paleis į tave kulką.

Neatrodė, kad pistoletas būtų nustebinęs raudonplaukę.

— Nešdinkis iš čia, — paliepė ji Mironui. — Tuoj pat.

— Ar jūs savininkė? — vėl pabandė sužinoti Mironas.

— Turi kratos orderį?

— Aš ne faras.

— Tada nešk iš čia savo sėdynę. — Kalbėdama ji visa bangavo. Jos klubai ir kojos nuolat judėjo. Vaikinukui parodė, kad pasidėtų peilį. — Gali eiti, Hektorai.

— Ne taip greitai, Hektorai, — įsiterpė Mironas. — Eik į tamsų kambariuką. Nenorėčiau, kad tau kiltų minčių grįžti čia su ginklu.

Hektoras žvilgtelėjo į raudonplaukę. Ji linktelėjo, ir vaikinas pakluso.

— Uždaryk duris, — paliepė Mironas.

Jis uždarė. Mironas nuėjo iš paskos ir užsklendė skląstį.

Raudonplaukė susidėjo rankas ant klubų.

— Dabar laimingas? — paklausė ji.

— Beveik apimtas ekstazės.

— O dabar nešdinkis.

— Klausykit, — nutaisęs savo tirpdančią šiltą šypseną tarė Mironas. — Nenoriu jokių bėdų. Tik atėjau nusipirkti nuotraukų. Aš Bernis Vorlis. Dirbu naujame pornografiniame žurnale.

— Ar aš tikrai atrodau tokia kvaila? — išsiviepė raudonplaukė. — Bernis Vorlis, atėjai nusipirkti nuotraukų. Kurgi ne.

Staiga pasigirdo garsai. Žmonės. Daug jų. Sąmyšis. Koridoriuje. Būtent ten, kur jis paliko Esperansą. Vieną.

Mironas apsisuko ir pasileido bėgte — atrodė, širdis tuoj iššoks iš krūtinės. Jeigu jai kas nors nutiko...

Jis plėšte atplėšė duris. Esperansą supo daugybė žmonių, dauguma jų klūpėjo. O ji šypsodamasi stovėjo viduryje ir — Mironas negalėjo tuo patikėti — dalijo autografus!

— Čia Pokahontas! — sušuko kažkas.

— Užrašyk man: „Su meile Manueliui“.

— Tu vis dar mano numylėtinė!

— Prisimenu, kaip nugalėjai Karalienę Karimbą. Kokia kova!

— O ta Hana. Kokia negarbinga kovotoja. Kai ji metė tau į akis druskos, galėjau ją nužudyti.

Esperansa pastebėjo Mirono žvilgsnį, gūžtelėjo pečiais ir toliau pasirašinėjo ant senų matematikos knygų ir popieriaus skiaučių. Raudonplaukė atsekė paskui jį prie durų. Pamačiusi Esperansą, ji visa nušvito.

— Poka?

Esperansa atsisuko.

— Liuse?

Jiedvi apsikabino. Įėjo į studiją, o Mironas — paskui.

— Kur buvai, mergyte? — paklausė Liusė.

— Ir šen, ir ten.

Moterys pasibučiavo. Į lūpas. Šiek tiek per ilgai. Esperansa atsisuko.

— Mironai?

— A?

— Tavo akys išpūstos.

— Tikrai?

— Visko aš tau nepasakoju.

— Pats matau, kad ne, — atsakė jis. — Tačiau dabar bent jau suprantu, kodėl mano pribloškianti išvaizda neapstulbino tavo draugės.

Jiedviem pasirodė juokinga.

— Liuse, čia Mironas Bolitaras.

Liusė nužvelgė jį nuo galvos iki kojų.

— Jis tavo vaikinas?

— Ne. Tik geras draugas. Ir viršininkas.

— Jis panašus į vieną mano pažįstamą, dalyvaudavusį iškrypėlių šou toliau gatvėje esančiame klube. Jo pasirodymas — šlapintis ant moterų.

— Aš ne jis, — užtikrino ją Mironas. — Man ir viešuose tualetuose pakankamai sunku nusišlapinti.

Liusė vėl atsisuko į Esperansą.

— Gerai atrodai, Poka.

— Ačiū.

— Nebedalyvauji imtynėse?

— Visiškai.

— Tačiau vis dar dirbi klubuose?

— Kai tik galiu.

— „Nautilus“?

— A...

— Matyti, — šelmiškai šypsodamasi pasakė Liusė. — Atrodai išties pribloškiamai.

Mironas atsikrenkštė.

Moterys nekreipė į jį dėmesio.

— Vis dar fotografuoji imtynininkes? — paklausė Esperansa.

— Retkarčiais. Esu įklimpusi į šitą mėšlą.

Esperansa vėl atsisuko į Mironą.

— Liusė — tai netikras jos vardas, mes ją taip vadiname dėl plaukų — ji visoms imtynininkėms darydavo reklamines nuotraukas.

— Jau supratau, — atsakė Mironas. — Kaip manai, ar ji galėtų mums padėti?

— Ką norit sužinoti? — paklausė Liusė.

Mironas ištiesė jai „Nips“ žurnalą. Parodė į Ketės nuotrauką.

— Noriu sužinoti apie šitą, — pasakė jis.

Liusė sekundėlę žiūrėjo į nuotrauką.

— Jis faras? — paklausė Esperansos.

— Sportininkų agentas.

— A. — Tolesnio bendradarbiavimo ji neprašė. — Dėl šios nuotraukos galime turėti bėdų.

— Kaip tai? — paklausė Mironas.

— Nuotraukoje mergina be liemenėlės.

— Ir ką?

— Ir tą, kad tai nelegalu. 900-ųjų linijų reklamose draudžiama naudoti pusnuogių merginų nuotraukas. Mums teks mokėti baudas, jei valdžia pamatys.

— Mums? — pakartojo Mironas. Vėl ta gudri apklausos technika.

— Esu viena šių pornotelefoninių kompanijų savininkė. Šiame pastate daug tokių linijų.

— Nelabai suprantu, — tarė Mironas. — Ką nori pasakyti — apsinuoginti merginoms draudžiama? Vos ne kiekviena mergina šiame žurnale yra nuoga.

— Bet ne 900-ųjų linijų reklamose, — pataisė Liusė. — Prieš kelerius metus išleistas įstatymas. 900-osios linijos turėjo apsivalyti. Pažiūrėk. — Ji pervertė puslapį ir parodė kitą reklamą. — Mergina gali

atrodyti gundomai, tačiau negali būti nuoga. Ir pažvelk, kokie linijų pavadinimai: „Slapta išpažintis“ arba „Pokalbiai su merginomis“. O dabar atkreipk dėmesį į 800-ųjų linijų pavadinimus. Visiškai kitokie.

Mironas prisiminė pokalbį su Tonia 900-ąja linija. Jis nustebo, kad mergina nepasakė nieko vulgaraus.

— Taigi seksas telefonu galimas tik kitomis linijomis?

— Taip. Supranti, joms reikia tikro leidimo. Štai kaip valdžia tai supranta. 900-ąja linija gali skambinti bet koks bukagalvis. Mokestis nuskaitomas automatiškai. O skambinant 800-ąja linija ar kitais numeriais taip nėra. Tenka pasinaudoti savo kreditine kortele arba perskambinama tau. Mokestis nuskaičiuojamas tik tokiu būdu.

— Taigi visos kalbos, kad 900-osios linijos vulgarios...

— ...nesąmonė, — užbaigė Liusė. — Jos konservatyvios. Kalbėdamos šiomis linijomis negalime sakyti nieko nepadoraus. Mums jos daugiausia kaip jaukas, nes jomis labai lengva naudotis. Vyrukui tereikia tik surinkti numerį. Jokių kredito kortelių. Jokių perskambinimų. Daugiausia kalbame apie maudymąsi arba masažus — gundančius, bet ne seksualinius. Įaudriname vyruką, supranti, apie ką aš?

— Manau, taip.

— Šiaip ar taip, tie vyrukai, kurie skambina, gana greitai susijaudina. Mes bandome ištraukti iš jo nepadorų žodį, kas paprastai nebūna sunku. Ir kai taip įvyksta, sakome: „Oi, branguti, šia linija aš negaliu kalbėti nepadoriai, bet tu galėtum man perskambinti numeriu X, kur nuskaičiuojama iš kreditinės kortelės“. Vyrukai perskambina ir vėl už tai moka.

— Ar jie nesibaimina dėl kreditinės kortelės sąskaitos? — paklausė Mironas.

Liusė papurtė galvą. Jos kūnas tebebangavo. Tai ir erzino, ir kartu atrodė erotiškai.

— Dažniausiai kompanijų pavadinimai būna niekuo neišsiskiriantys, — paaiškino ji. — Norvudo korporacija arba Telemark — jokių „Karštų lesbiečių“ ar „Nepatyrusių žvaigždučių“. Nori pamatyti?

— Ką pamatyti?

— Veiksmą viršuje. Kur mes atsakinėjame į kai kuriuos skambučius. Daug žmonių dirba savo namuose, tačiau čia turiu ir dabar dirbančią šešių ar septynių žmonių komandą.

— Na, aišku, — gūžtelėjo pečiais Mironas.

Liusė nusivedė juos vienu aukštu aukščiau. Laiptinėje nemaloniai dvokė. Moteris atidarė duris, ir vos įžengus vidun, skubiai uždarė.

— Čia „Amžinųjų fantazijų" linijos, — tarė ji.

Mironas negalėjo patikėti tuo, ką matė. Net išsižiojo. Jis tikėjosi bjaurių, storų ar senų moterų. Tačiau tik ne šito.

Čia sėdėjo vyrai. Visi darbuotojai buvo vyrai.

— Gėjų linijos? — paklausė Mironas.

Liusė šypsodamasi papurtė galvą.

— Sulaukiame vos kelių gėjų skambučių. Gal vieno iš šimto.

— Bet... čia vyrai.

Mironas Bolitaras, kandžių pastabų mėgėjas.

Jis išgirdo, kaip vienas jų šiurkščiu sunkvežimio vairuotojo balsu tarė:

— Taip, galiūne, slysk vidun. Štai taip. O, taip, kaip gera.

Liusė nusišypsojo tam vyrui. Šis pavartė akis ir tęsė:

— Nesustok, eržile. Jok ant manęs.

Mironas nudžiugo pamatęs, kad Esperansa atrodė lygiai taip pat suglumusi.

— Kas čia vyksta, Liuse? — paklausė ji.

— Tokie laikai, — atsakė moteris. — Vyrai yra pigesnė darbo jėga. Dauguma merginų gatvėse. Čia broliai, pusbroliai, gatvės vaikai.

— Bet jų balsai...

— Naudojame balso pakeitiklius. Gaunu jų pigiau. Mažos mergytės balsas gali skambėti kaip Berio Vaito arba atvirkščiai. Šie vyrukai gali tapti prikimusiomis moteriškėmis, nekaltomis paauglėmis, mažomis mergaitėmis — ko tik pageidaujama.

Mironas buvo priblokštas.

— Ar klientai tai žino? — paklausė jis.

— Aišku, ne. — Ji atsisuko į Esperansą. — Kvailys. Bet gana žavus.

Mironas Bolitaras — lesbietės svajonių vyras.

Kambarys atrodė kaip bet kuris telefoninės informacijos biuras. Telefonai buvo modernūs. Švietė daugybė linijų, prie kiekvienos pažymėta, kokį vaidmenį reikia vaidinti. Aistringa namų šeimininkė. Valdingoji. Šventeiva. Krūtinga gražuolė ir panašiai. Kiekvienas darbuotojas turėjo dar po vieną telefoną kreditinėms kortelėms verifikuoti.

— Linijomis, pažymėtomis C raide, turi būti kalbama nekaltai, — paaiškino Liusė. — Dar apie šimtas žmonių dirba savo namuose. Dauguma jų moterys.

— Aistringos namų šeimininkės?

— Kai kurios. Dauguma tiesiog paprastos namų šeimininkės. Šiaip ar taip, štai kodėl ta reklama man pasirodė keista. 900-ojoje linijoje negali būti apsinuoginusių merginų.

Jie išėjo iš kambario ir nulipo žemyn į studiją. Mironas vos nepargriuvo užkliuvęs už girtuoklio, sugalvojusio atsistoti būtent tada, kai Mironas žengė per jį.

— Ar viena kompanijų viršuje vadinasi „ABC"? — paklausė Mironas.

— Aha.

— Mes žinome, kad vakar jums skambino Garis Gradis. Gal galėtumėt pasakyti, kodėl?

— Kas toks?

— Garis Gradis.

Liusė papurtė galvą.

— Tokio nepažįstu.

— O kaip Džeris?

— O taip, jis. — Ji nusijuokė. — Taip ir maniau, kad tai netikras jo vardas. Jis visada būdavo toks paslaptingas.

— Tai ko jis norėjo?

Ji linktelėjo, lyg tik dabar jai būtų šovusi kažkokia mintis.

— Dabar supratau.

— Ką supratai?

— Jis klausė manęs apie nuotrauką, kurią dariau prieš kelerius metus.

— Šitą? — paklausė Mironas, vėl rodydamas į Ketės nuotrauką.

— Aha. Viena jo mergaičių.

Mironas su Esperansa susižvalgė.

— Nori pasakyti, kad buvo ir kitų?

— Kelios. Gal šešios, o gal ir daugiau.

Mironas pajuto, kaip vėl sukilo pyktis.

— Nepilnametės?

— Iš kur man, po velnių, žinoti?

— Neklausei? — nusistebėjo Mironas.

— Ar aš panaši į policininką? Klausyk, jei atėjai čia manęs erzinti...

— Ne, ne, — įsikišo Esperansa. — Gali juo pasitikėti.

— Nė velnio negaliu, Poka. Jis įsiveržia čia su sušiktu pistoletu, velniškai išgąsdina mano modelį...

— Mums reikia tavo pagalbos, — pertraukė ją Esperansa. — Man reikia tavo pagalbos.

— Nenoriu tau nieko bloga, Liuse, — pasakė Mironas. — Mane tik domina mergina iš nuotraukos.

Liusė dvejojo.

— Na, gerai, — galiausiai nusileido ji. — Tačiau nuleisk garą.

Mironas sutikdamas linktelėjo.

— Džeris atvedė pas tave šią merginą?

— Taip, kai turėjau kitą studiją, už kelių namų nuo čia. Kaip jau sakiau, jis buvo atvedęs kelias merginas. Norėjo jų nuotraukų įvairiausiems dalykams. Pornografiniams žurnalams, nepadorių filmų reklamoms ir panašiai. Dauguma buvo visa galva pranašesnės už tas, kurios paprastai įeina pro šias duris. Tačiau tas nuotraukas jis dažniausiai laikė paslėpęs, kol praeis kiek laiko. Gal kol mergaitės taps pilnametės.

Vėl pykčio banga. Mironas suspaudė kumščius.

— Taigi Džeris vakar tavęs klausė apie tą nuotrauką?

— Aha.

— Ką jis norėjo sužinoti?

— Gal pastaruoju metu pardaviau kopijas.

— Pardavei?

Pauzė.

— Taip. Prieš kelis mėnesius.

— Kas jas nupirko?

— Manai, vedu registracijos žurnalą?

— Jis ar ji?

— Jis.

— Ar atsimeni, kaip jis atrodė?

Liusė išsiėmė cigaretę, prisidegė ir giliai užsitraukė.

— Ne itin įsimenu veidus.

— Ką nors, Liuse, — paragino Esperansa. — Jaunas, senas, ką tik prisimeni.

Vėl užsitraukė. Tada prakalbo:

— Senas. Ne senukas, bet ir nejaunas. Galėtų būti mano tėvo amžiaus. Ir jis žinojo, ką daro. — Ji pažvelgė į Mironą. — Ne taip, kaip tu. Bernis Vorlis. Jėzau.

— Ką turi omeny sakydama, kad jis žinojo, ką darė? — spaudė Mironas.

— Tas vyras pasiūlė sumokėti man didelę sumą su viena sąlyga: turėjau tuoj pat padėti priešais jį visas nuotraukas ir negatyvus. Gudru. Jis norėjo būti tikras, kad neturėsiu laiko pasidaryti kopijų.

— Kiek jis tau sumokėjo?

— Iš viso šešis su puse tūkstančio. Grynaisiais. Penkis gabalus už nuotraukas ir negatyvus. Plius tūkstantį už Džerio telefono numerį. Sakė norįs asmeniškai susisiekti su ta mergina. Paskui jis man padavė dar penkis šimtus, kad nieko nepasakočiau Džeriui.

Pasigirdo dar vienas veriantis klyksmas. Niekas nekreipė dėmesio.

— Ar atpažintum tą vyrą, jei vėl jį pamatytum? — paklausė Mironas.

— Nežinau, — atsakė Liusė. — Dabar jo negaliu įsivaizduoti, bet

jei susidurčiau akis į akį... kas žino? — Iš tamsaus kambarėlio pasigirdo beldimas. — Nieko prieš, jei išleisiu Hektorą?

— Mes jau išeiname, — pasakė Mironas. Jis ištiesė jai savo vizitinę. — Jei dar ką nors prisimintumei...

— Taip, paskambinsiu. — Liusė pakėlė akis į Esperansą. — Nepradink, Poka.

Esperansa linktelėjo, tačiau nieko nepasakė. Lipdami žemyn jiedu tylėjo. Kai atsidūrė gatvėje, Esperansa ištarė:

— Nenorėjau tavęs šokiruoti.

— Čia ne mano reikalas, — atsakė Mironas. — Aš tik šiek tiek nustebau.

— Liusė — lesbietė. Esu šiek tiek eksperimentavusi. Labai seniai.

— Neprivalai aiškintis, — pasakė Mironas. Tačiau džiaugėsi, kad ji jam papasakojo. Mironas neturėjo paslapčių nuo Esperansos. Ir jam nepatiko manyti, kad ji kažką nuo jo slepia.

Jie jau rengėsi eiti prie automobilio, kai staiga Mironas pajuto į šonkaulius įremtą pistoleto vamzdį.

— Elkis ramiai, Mironai, — pasigirdo balsas.

Tai buvo tas pats vyras su skrybėle, su kuriuo jau turėjo reikalų garaže. Jis įkišo ranką Mironui po švarku ir ištraukė jo pistoletą. Antrasis vyras, šis buvo su Gene Šalito stiliaus ūsais, čiupo Esperansą ir prispaudė ginklą jai prie smilkinio.

— Jei Mironas sujudės, — kreipėsi Skrybėlė į savo draugelį, — ištaškyk tos kalės smegenis ant šaligatvio.

Vyriškis šyptelėjęs linktelėjo.

— Einam, — bakstelėjęs Mironui ginklu tarė Skrybėlė. — Mažumėlę pasivaikščiosim.

24 skyrius

Džesika pastatė automobilį priešais Nensės Serat nuomojamą namą. Iš tiesų jis, stovintis tamsios gatvės pabaigoje maždaug už

mylios nuo Restono universiteto, labiau priminė vasarnamį. Net ir tamsoje Džesika pastebėjo lašišos rausvumo namo spalvą. Ant vėjo aplaužyto ženklo matėsi išblukęs gatvės pavadinimas ir namo numeris: Akro gatvė, 118. Įvažiavime stovėjo mėlyna „Honda Accord“ su ant buferio užklijuotu Restono universiteto lipduku.

Džesika nužingsniavo kadaise buvusio betoninio tako likučiais. Ji paspaudė skambutį ir tuoj pat išgirdo, lyg kažkas būtų sprukęs. Praėjo kelios sekundės. Prie durų niekas nepriėjo. Ji vėl paskambino. Bruzdesio šį kartą nesigirdėjo. Jokio garso.

— Nense? — šūktelėjo ji. — Čia Džesika Kalver.

Ji dar kelis kartus paspaudė skambutį, nors buvo neįmanoma neišgirsti tokio dydžio namelyje. Nebent Nensė duše. Gali būti. Pro užuolaidas sklido šviesa. Automobilis stovėjo įvažoje. Džesika girdėjo bruzdesį.

Nensė turi būti namie.

Džesika paspaudė rankeną. Įprastomis aplinkybėmis ji nebūtų mėginusi atidaryti durų. Juk Nensę matė tik vieną kartą. Tačiau šios aplinkybės vargu ar buvo įprastos. Tad ji suėmė rankeną ir pasuko.

Užrakinta.

Kas toliau?

Ji dar penkias minutes stovėjo prie durų ir vis spaudė skambutį. Tylu. Džesika apėjo aplink namą — tamsoje susigaudyti padėjo nuo gatvės šviesų švytintys namo dažai. Ji užkliuvo už triratuko, kuris atrodė lyg archeologinė iškasena. Kojos pynėsi aukštoje žolėje, dygios viršūnėlės kuteno blauzdas. Eidama vis žvilgčiojo pro mažus užuolaidų tarpelius.

Atsidūrusi vidiniame kieme pastebėjo, kad virtuvėje užuolaidos neužtrauktos. Šviesa nedegė. Čia buvo velniškai tamsu, negelbėjo nė rausva namo spalva. Prisispaudusi prie stiklo ir rankomis iš šonų prisidengusi akis, ji pažvelgė pro virtuvės langą. Iš prieškambario sklido šiek tiek šviesos. Ant stalo gulėjo rankinė. Ir raktai.

Kažkas yra name.

Už nugaros sukrebždėjo, ir Džesika net pašoko. Ji greitai apsisuko, tačiau buvo pernelyg tamsu, kad ką nors pamatytų. Širdis daužėsi

kaip padūkusi. Nepaliaujamai čirpė svirpliai. Džesika abiem kumščiais pabeldė į duris.

— Nense! Nense!

Savo balse ji išgirdo panikos gaidelę ir iškoneveikė save už tai. *Susiimk. Pati save gąsdini.*

Džesika nutilo, kelis kartus giliai įkvėpė ir atsipalaidavo. Paskui vėl prisispaudė veidu prie stiklo ir pažvelgė pro langą. Įsižiūrėjo į iš prieškambario sklindantį šviesos ruoželį ir...

Kažkas praėjo!

Džesika net atšoko. Žmogaus ji nematė, nematė nieko išskyrus tai, kad kelioms sekundės dalelėms šviesos ruoželis pradingo. Ji vėl prisispaudė prie lango. Nieko nematyti. Bet kažkas tikrai praėjo ir užstojo šviesą. Džesika uždėjo delną ant virtuvės durų rankenos.

Šios durys nebuvo užrakintos. Rankena lengvai pasisuko.

Tik jau neik vidun, kvaile! Skambink policijai!

Ir ką pasakyti? Kad pasibeldžiau į duris, bet niekas neatidarė, o tada ėmiau žvilgčioti pro langus ir pamačiau kažką vaikštant?

Skamba ne taip jau blogai.

O man skamba nekaip. Be to, turėčiau ieškoti telefono. Kol surasčiau, viskas (kad ir kas čia vyktų) gali baigtis. Galiu prarasti savo galimybę...

Kokią galimybę?

Džesika užgniaužė proto balsą. O tada atidarė duris. Baiminosi, kad jos siaubingai cyps, tačiau šios atsidarė nepaprastai tyliai. Mergina žengė į virtuvę, bet duris paliko atviras. Jei reikėtų greitai sprukti.

— Nense?

Kete?

Ji užsidengė rankomis burną. Visai nesirengė jos kviesti. Ketės čia nėra. Džesika velniškai norėtų, kad būtų, tačiau neįmanoma. Ketės čia nėra. O jei būtų, ji tikrai nebijotų atidaryti durų savo seseriai. Jos mažoji sesutė. Taip nuostabiai besišypsanti sesuo. Sesuo, kurią ji mylėjo...

Sesuo, kuriai leidai pradingti. Sesuo, kuriai taip nekantriai numetei ragelį tą naktį, kai ji dingo.

Kelias minutes Džesika stovėjo virtuvėje. Visur buvo tylu, išskyrus tuos iš proto varančius svirplius. Vanduo nebėgo. Jokio krebždesio. Jokių žingsnių. Džesika atsegė rankinę ir ištraukė nuotrauką. Vairuotojo pažymėjimas ir įvairios kreditinės kortelės — viskas Nensės Serat vardu. Pervertė viską iki galo ir staiga sustingo pamačiusi piniginės dydžio nuotrauką.

Tą nuotrauką. Studenčių draugijos seserų nuotrauką. Paskutinę Ketės nuotrauką.

Džesika metė piniginę, lyg ta būtų raupsuota ir gyva. Gana, mintyse ištarė Džesika. Ji pajudėjo šviesos link. Lėtai pastatė vieną koją, paskui pritraukė kitą. Po kelių sekundžių ji jau buvo prie durų. Jos šiek tiek pravertos, todėl ir sklido šviesos rėžis. Prigludusi lyg policininkas su pistoletu, pasirengusi blogiausiam, Džesika staigiai pastūmė duris.

O blogiausia buvo tai, ką ji pamatė.

Džesika net susverdėjo.

— Jėzau Kristau...

Nensė gulėjo ant nugaros, rankos prispaustos prie šonų. Akys, išvirtusios kaip du golfo kamuoliukai, spoksojo į Džesiką. Veidas buvo tamsiai violetinis, lyg milžiniška mėlynė. Lūpos plačiai pražiotos ir iškreiptos agonijos. Liežuvis iškištas lyg nugaišusios žuvies. Ant skruosto matėsi siaura, dar nenudžiūvusi seilių srovelė.

Nensei aplink kaklą buvo apsukta virvė — ne, viela — vos matoma. Ji, perrėžusi odą, buvo giliai įsmigusi į mėsą. Vielos pėdsaką žymėjo kraujo rėžis.

Džesika suglumusi spoksojo. Kelioms akimirkoms pasaulis tarsi išnyko, liko tik siaubas. Ji pamiršo, kad pirmą kartą paspaudusi skambutį girdėjo bruzdesį. Pamiršo šešėlį, uždengusį šviesą.

Ji neišgirdo artėjančių žingsnių. Vis dar spoksodama į Nensę, nepajėgdama atplėšti nuo jos akių, Džesika pajuto galvoje aštrų skausmą. Akyse žybtelėjo. Kūnas sulinko per juosmenį ir griuvo į priekį. Paskui pajuto dilgčiojantį tirpulį.

Ir nieko daugiau.

25 skyrius

Ponas Skrybėlė žinojo, ką daro.

— Eik nuo manęs atsilikęs per kelis žingsnius, — šūktelėjo jis savo naujajam partneriui.

Garaže Skrybėlė ir Raumenų Kalnas (kuris, matyt, nekaip jautėsi) neįvertino Mirono. Skrybėlė dusyk tos pačios klaidos nekartos. Jis ne tik nenuleido akių ir ginklo nuo Mirono, bet ir stengėsi užtikrinti, kad naujasis partneris (Ūsai) su Esperansa laikytųsi saugaus atstumo.

Išmintinga.

Mironui knietėjo imtis veiksmų, tačiau šiomis aplinkybėmis nebuvo prasmės. Jei ir pavyktų iš Skrybėlės atimti ginklą, vis tiek negalės nukreipti jo į Ūsus — šis spės nušauti arba jį, arba Esperansą.

Jam teks laukti ir stebėti. Visiškai aišku, ką Skrybėlė ir Ūsai ketino daryti. Juos pasamdė ne tam, kad nupirktų jam ledų, pamokytų šokti ar net sumuštų. Šį kartą ne.

— Paleiskit ją, — tarė Mironas. — Ji čia niekuo dėta.

— Žingsniuok į priekį, — atsiliepė Skrybėlė.

— Jums jos nereikia.

— Judinkis.

Pirmą kartą prabilo Ūsai:

— Gal man vėliau reikės kompanijos, — sukikeno jis. Tada sustojo, įrėmė pistoletą Esperansai į dešinį skruostą, o kairįjį palaižė šlapiu kaip karvės liežuviu. Esperansa įsitempė. Ūsai dėbtelėjo į Mironą. — Prieštarauji, drauguži?

Mironas suprato, kad šiuo atveju žodžiai arba nieko nepadės, arba tik pakenks. Taigi laikė liežuvį už dantų.

Jie pasuko už kampo. Tvokstelėjo šiukšlių kvapas. Jos buvo supiltos į bemaž šešių pėdų aukščio krūvas abiejose siauros alėjos pusėse. Skrybėlė paskubom nužvelgė teritoriją. Vieta atrodė apleista.

— Eik, — paragino jis, vėl bakstelėdamas Mironui pistoleto vamzdžiu. — Į alėjos galą.

Mironas jautėsi lyg eitų virve. Stengėsi žengti kiek įmanoma lėčiau.

— Ką darysime su šita subinyte? — paklausė Ūsai.

Ponas Skrybėlė nenuleido akių nuo Mirono.

— Ji mus matė, — atsakė jis. — Ji liudininkė.

— Bet mūsų nesamdė jos nudėti, — suinkštė Ūsai.

— Ir kas?

— O tas, kad nepraraskim veltui tokio kąsnelio, — jis nusišypsojo, — ypač kai galime pirma ją išdulkinti.

Ponas Ūsai net nusikvatojo dėl tokio savo pasiūlymo. Skrybėlei nebuvo juokinga. Jis žengė žingsnį atgal taikydamas pistoletu Mironui į nugarą. Mironas atsisuko į jį veidu. Juodu skyrė maždaug šešios pėdos. Mironas stovėjo prie galinės sienos. Jokios galimybės pabėgti. Artimiausias langas bemaž už dvylikos pėdų nuo žemės. Visiškai nėra kur bėgti.

Skrybėlė pakėlė ginklą ir nusitaikė tiesiai Mironui į veidą. Mironas nemirksėjo. Jis žiūrėjo Skrybėlei į akis.

Ir tada jos dingo. Skrybėlės akys dingo. Kartu su puse jo galvos.

Kulka nuplėšė kaukolę per patį vidurį, perskeldama pono Skrybėlės galvą kaip kokoso riešutą. Vyras susmuko ant žemės, skrybėlė nusileido paskui jį.

Pažįstama kulka.

Ūsorius suklykė ir numetė ginklą. Jis pakėlė rankas aukštyn.

— Pasiduodu!

Mironas šoko į priekį.

— Nešauk! Jis pasi...

Tačiau pistoletas vėl pykštelėjo. Ūsoriaus veidas pranyko raudonų purslų migloje. Mironas sustojo ir užsimerkė. Ūsorius nugriuvo ant purvino betono šalia Skrybėlės. Prišoko Esperansa ir apsivijo rankomis Mironą. Abu pasuko atgal.

Apžiūrinėdamas savo darbą, lyg čia būtų skulptūra, kuria nėra labai patenkintas, pasirodė Vinas. Jis vilkėjo pilką kostiumą, raudonas kaklaraištis parištas tobulu Vindzoro mazgu. Jo šviesūs plaukai

kaip visada tvarkingai sušukuoti į kairį šoną — konservatyvi šukuosena. Dešinėje rankoje laikė keturiasdešimtojo kalibro pistoletą. Vino skruostai buvo rausvi, ir veide švytėjo vos pastebima šypsenėlė.

— Labas vakaras, — pasisveikino jis.

— Kiek laiko tu jau čia? — paklausė Mironas.

Išėjęs iš fotostudijos jis nepastebėjo Vino. Tačiau žinojo, kad šis netoliese. Mironas tiesiog jautė jį.

— Atvažiavau, kai judu įžengėte į tą nesveikos reputacijos namą, — atsakė Vinas ir nusišypsojo. — Tačiau norėjau, kad mano pasirodymas turėtų dramos atspalvį.

Mironas paleido iš glėbio Esperansą.

— Geriau paskubėkim, — paragino Vinas. — Kol dar neatvyko policija.

Visi trys nužingsniavo tylėdami. Esperansa drebėjo. Mironui irgi nebuvo per karšta. Tik Vinas atrodė visiškai nesukrėstas to, kas įvyko. Atėjus prie automobilio, prie Vino prisiartino ta pati jauna stora prostitutė, kaip dešrelė įsispraudusi į kostiumą.

— Ei, tu, nori papūkšėti? Penkiasdešimt žalių.

Vinas pažvelgė į ją.

— Geriau jau leisčiausi, kad mano sėklą ištrauktų su kateteriu.

— Gerai, — tarė mergina. — Keturiasdešimt žalių.

Vinas nusijuokė ir nuėjo šalin.

26 skyrius

— Visi ekipažai į Akro gatvę 118. Visi ekipažai į Akro gatvę 118.

Polas Dankanas girdėjo kvietimą per savo policijos radijo siųstuvą. Jis buvo vos už kelių kvartalų nuo įvykio vietos, tačiau čia ne jo apylinkė. Jis negalėjo atsakyti į kvietimą. Taip tik atkreiptų dėmesį ir kiltų klausimas, ką jis čia veikė.

Viskas ėmė aiškėti. Šiandien jam paskambino Fredas Nikleris,

tų pigių žurnalų leidėjas. Tai, ką jis papasakojo Polui, daug ką paaiškino. Nors ne viską. Tačiau dabar jis suprato, kodėl Džesika aną vakarą taip elgėsi. Ji sužinojo apie Ketės nuotrauką. Matyt, jai pranešė Mironas Bolitaras.

Bet iš kur Mironas gavo tą žurnalą?

Nesvarbu. O tai, kad įsitraukė Mironas Bolitaras, jau svarbu. Jo negalima neįvertinti. Džesika ir pati nemenka rakštis užpakaly. O dabar ji prie šono turi Mironą ir tikriausiai tą Viną Lokvudą, psichopatą Mirono draugelį. Polas kai ką žinojo apie ankstesnį jų darbą federalams. Tiesa, nedaug ką. Mironas su Vinu buvo pavaldūs tik patiems didžiausiems viršininkams. Jų darbas beveik visada būdavo įslaptintas. Bet Polas žinojo jų reputaciją. Šito pakako.

Kaukiančiomis sirenomis pro jį pralėkė policijos automobilis. Tikriausiai skuba į Akro gatvės 118-ąjį namą. Polas pasigarsino policijos radijo stotelę. Norėjo girdėti kiekvieną žodį.

Jis svarstė, gal paskambinti Kerolei. Bet ką galėjo jai pasakyti? Telefonu ji neatviravo, tik pranešė jam apie Nensės paliktą balso žinutę Džesikai. Tai ką gi Džesika žinojo? Kaip ji išsiaiškino?

Ir pagaliau ką spaudžiama pasakė Kerolė?

Pro šalį pralėkė du greitosios pagalbos automobiliai. Irgi su įjungtomis sirenomis. Polas sunkiai nurijo seiles. Jis norėjo sustoti, tačiau dar labiau — važiuoti kiek galima toliau.

Ir vėl Polas Dankanas pagalvojo apie savo draugą Adamą Kalverį. Negyvas. Nužudytas. Kai tiek visko vyko, Polas net neturėjo laiko gedėti.

Taip, gedėti.

Tai galėjo nuskambėti keistai — Polas Dankanas gedi Adamo Kalverio. Ypač jei kas nors žinotų, kaip Adamas praleido paskutiniąsias savo gyvenimo valandas.

Vinas su Mironu išleido Esperansą rytinėje Grinvič Vilidžo dalyje prie buto, kuriame ji gyveno drauge su seserimi ir pussesere. Mironas palydėjo ją iki durų.

— Gerai jautiesi?

Esperansa linktelėjo. Jos veidas buvo mirtinai išblyškęs. Po užpuolimo ji neištarė nė žodžio.

— Vinas... — ji nutilo, papurtė galvą. Prireikė visos minutės, kol jai pavyko susitvardyti. — Jis išgelbėjo mums gyvybę. Manau, tai svarbiausia.

— Taip.

— Pasimatysime rytoj.

Mironas grįžo į automobilį. Paskambino Džesikai. Jos dar nebuvo namie, bet jis sugebėjo prižadinti jos motiną. Jis su Vinu nuvažiavo į visą parą dirbančią užkandinę Šeštojoje aveniu — į vieną tų graikiškų restoranų su Tolstojaus romano storumo valgiaraščiu. Vinas buvo vegetaras. Jis užsisakė salotų ir gruzdintų bulvyčių. Mironas paprašė atnešti dietinės kokakolos. Valgyti vis tiek negalėtų.

Kai jie įsitaisė savo vietose, Mironas paklausė:

— Kas nutiko Čezui?

Vinas rankose sukinėjo krepšelį su sužiedėjusia duona. Veide matėsi nepasitenkinimas, bet galiausiai jis išsirinko pakelį sūrių trapučių.

— Ponas Landroksas iš mūsų valdomų kontorų nuskubėjo tiesiai į pastatą, pažymėtą 466-uoju numeriu Penktojoje aveniu, — pradėjo jis. — Įlipo į liftą ir paspaudė aštuntojo aukšto mygtuką — ten įsikūręs Rojus O'Konoras ir „TruPro Enterprises“. Žengdamas į liftą Landroksas tavo kontraktą tvirtai spaudė glėbyje. Kai išėjo, kontrakto nebesimatė. Kišenių, kuriose būtų tilpęs toks dokumentas, jis neturėjo. Išvada: ponas Landroksas atidavė kontraktą kažkam „TruPro Enterprises“.

— Tie tavo dedukcinai sugebėjimai, — tarė Mironas. — Žodžiu, jie labai keisti.

Vinas nusišypsojo.

— Kaip matau, jautiesi geriau.

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Mudu ne tokie patys, — pridūrė Vinas. — Tai, ką padariau tiems parazitams, tu vadini egzekucija. O aš tai vadinu naikinimu.

— Tau nereikėjo jo žudyti.

— Norėjau jį nužudyti, — ramiai pasakė Vinas. — Ir abejoju, kad kuris nors iš mūsų ilgai verks dėl jo mirties.

Nors ir tiesa, tačiau Mironui dėl to ne lengviau. Jis nebenorėjo apie tai kalbėti.

— Kur Čezas Landroksas patraukė išėjęs iš „TruPro"?

Vinas atsikando kraštelį trapučio.

— Prieš atsakydamas turėčiau pabrėžti, kad iš pastato poną Landroksą išlydėjo stambus vyrukas, atitinkantis tavo draugo Arono apibūdinimą. Aukštas. Pasitikintis savimi. Sportiškas. Vilkėjo kostiumą be marškinių. Užsidėjęs akinius nuo saulės, nors saulė jau buvo nusileidusi.

— Panašu į Aroną.

— Gatvėje jie išsiskyrė. Aronas įsėdo į ilgą limuziną. Čezas Landroksas nuėjo į „Omni" viešbutį.

— Kurį „Omni"? — paklausė Mironas. Manhatane jų buvo keletas.

— Į tą, netoli Karnegio rūmų. Vestibiulyje Landroksas susitiko su savo motina. Jųdviejų susitikimas buvo gana jaudinantis. Motina ir sūnus apsikabino. Abu verkė.

— Hm, — numykė Mironas.

Padavėja atnešė maistą ir gėrimus. Ji padėjo juos ant stalo, tušinuku pasikasė užpakalį ir grįžo į virtuvę.

— Ir kur jie nuėjo paskui?

— Aukštyn. Užsisakė į kambarį maisto.

Mironas susimąstė.

— Ko Čezo motina atsibeldė čia iš Filadelfijos?

— Manyčiau, — iš laikiklio išsitraukęs servetėlę ir tiesdamasis ją ant kelių tarė Vinas, — sprendžiant iš jų abiejų sielvarto, Frenkas Eikas prisikasė iki Čezo Landrokso per jo šeimos narį.

— Pagrobimas?

Vinas gūžtelėjo pečiais.

— Galimas dalykas. Juk Frenkas pasiuntė du vyrus nužudyti

tavęs. Labai abejoju, ar jam sudrebės ranka pagrobti kažką iš vargšų kvartalo.

Stojo tyla.

— Braidome giliai po šūdą, — pasakė Mironas.

— Tikrai. Pernelyg giliai.

Čezas turėjo didelę šeimą. Jei Frenkas iš tikrųjų norėjo jam smogti, galėjo pagrobti vieną jo brolį ar seserį.

— Viskas išsispręs rytoj, — pasakė Mironas. — Užsiregistravau pasimatymui su Hermanu Eiku. Antrą valandą. Įprastoje vietoje.

— Ar aš turėčiau dalyvauti?

— Kuo būtiniausiai.

Vinas valgė savo salotas.

— Juk žinai, kad tai nebus lengva.

Mironas linktelėjo.

— Hermanas Eikas nemėgsta kištis į savo brolio reikalus.

— Žinau.

Vinas padėjo šakutę.

— Jei išdrįsčiau pateikti pasiūlymą.

— Klausau.

— Frenkas Eikas užsiundė ant tavęs du profesionalus. Jų pirmalaikė mirtis neįtikins jo liautis.

— Aha. Tai koks gi tavo pasiūlymas?

— Pasitrauk iš šio žaidimo. Pasiūlyk mainus. Tu jiems atiduodi Landroksą. Jie atšaukia tavo galvos medžiotojus.

— Negaliu šito padaryti.

— Gali. Pats nusprendei kitaip.

— Semantika.

— Neprivalai jam padėti.

— Aš noriu jam padėti, — atsakė Mironas.

Vinas atsiduso.

— Žmogus privalo bandyti apšviesti net tuos, kurie patys nori sėdėti tamsoje. Ar jau turi planą?

— Vis dar galvoju.

— Įtemptai?

Mironas linktelėjo.

— Tarp kitko, — tarė Vinas, — ką sužinojai iš tos fotografės?

Mironas papasakojo jam susitikimo su Liuse smulkmenas.

— Tai kas gi nusipirko tas nuotraukas? — paklausė Vinas.

— Mintyse sukasi viena pavardė, — atsakė Mironas.

— Kas?

— Adamas Kalveris.

— Ketės tėvas?

Mironas linktelėjo.

— Pagalvok. Pirkėjas buvo įkopęs į šeštą dešimtį. Jis norėjo visų nuotraukų ir visų negatyvų tuoj pat. Jis nieko nepaliko.

— Tėvas, ginantis savo dukrą?

— Atrodo logiška, — atsakė Mironas.

— Bet Ketė dingo daugiau nei prieš metus. Kaip Adamas Kalveris staiga sužinojo apie nuotraukas?

— Galbūt jis visą laiką apie jas žinojo.

— Tai kodėl tada tiek ilgai laukė ir tik dabar nupirko?

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Rytoj sužinosime daugiau. Rengiuosi į studiją pasiųsti Esperansą su Adamo nuotrauka. Pažiūrėsim, ar Liusė jį atpažins.

Vinas įsidėjo į burną dar kąsnį salotų.

— Gana keista įvykių raida.

— Taip.

— Bet, — Vinas nutilo, baigė kramtyti, — yra dar kai kas, apie ką galbūt nepagalvojai: jei Adamas Kalveris, norėdamas apsaugoti savo dukrą, nusipirko visas nuotraukas ir negatyvus, kaip jos nuotrauka atsidūrė žurnale?

Mironas galvojo apie tai. Tiesiog dar neturėjo atsakymo.

Padavėja atnešė sąskaitą. Mironas atsiskaitė už abu — iš viso aštuoni doleriai penkiasdešimt centų. Ponas Kilniaširdis. Juodu išvažiavo iš centro. Vinas gyveno San Remo pastate šalia vakarinės Centrinio parko dalies. Prašmatni vieta. Automobilis riedėjo 72-ąja gatve, kai suskambo telefonas.

Mironas žvilgtelėjo į savo įvairiaspalvį laikrodį. Esperansos dovana.

Jau po vidurnakčio.

— Gana vėlus laikas skambinti į automobilio telefoną, — pastebėjo Vinas.

Mironas pakėlė ragelį:

— Alio.

Kalbėjo greitai:

— Bolitarai, čia Džeikas Korteris. Tuoj pat vežk savo užpakalį į Šv. Barnabo ligoninę Livingstone.

— Kas atsitiko?

— Tiesiog važiuok. Tučtuojau.

27 skyrius

— Mums paskambino apie pusę dvyliktos, — pasakė Džeikas lydėdamas Mironą per Šv. Barnabo ligoninės vestibiulį.

Džeiko veidas buvo ryžtingas, akys raudonos ir paburkusios. Jiedu nuskubėjo pro apvalų lankytojų stalą ir sustojo laukti lifto.

— Ar Džesika sveika? — paklausė Mironas.

— Jai viskas bus gerai, — atsakė Džeikas. Paskui pridūrė: — Norėčiau tą patį pasakyti apie Nensę Serat.

— Kas nutiko?

— Ji pasmaugta viela. — Liftas atsidarė. Džeikas paspaudė penktojo aukšto mygtuką. — Kai niekas neatidarė durų, Džesika pati įėjo pro vidinio kiemo duris. Žudikas, matyt, dar buvo ten. Jis trenkė jai per galvą ir pabėgo. Atsipeikėjusi Džesika paskambino mums. Kaip jau sakiau, jai labai pasisekė, kad tas niekšas jos neužmušė.

Liftas dzingtelėjęs atsidarė.

— Kokioje ji palatoje? — paklausė Mironas.

— Penki šimtai penkioliktoje.

Mironas pasileido koridoriumi bėgte. Pasuko už kampo. Džesika,

mirtinai išbalusi, gulėjo lovoje. Šalia stovėjo gydytojas ir ruošė švirkštą. Džeikas atsekė paskui Mironą, tačiau liko stovėti tarpduryje.

— Mironai? — Džesikos balsas drebėjo.

— Aš čia, — sušnibždėjo jis, paimdamas jos ranką. Ji atrodė tokia maža, silpna ir vieniša. — Aš neišeisiu.

Gydytojas suleido jai vaistų.

— Jums reikia pailsėti, — pasakė jis.

— Aš gerai jaučiuosi, — bandė tvirtinti Džesika. — Noriu važiuoti namo.

— Geriau jums naktį praleisti čia, kad galėtume stebėti.

— Bet...

— Paklausyk jo, Džese, — pertraukė Mironas. — Vis tiek šiąnakt jau nieko nebegalėsime padaryti.

Vaistai pradėjo veikti. Džesika užmerkė akis:

— Nensė...

— Viskas gerai, — ramino Mironas.

— Jos veidas buvo mėlynas...

— Ššš...

Džesika užmigo. Mironas pažvelgė į gydytoją.

— Ar ji sveika?

— Viskas gerai. Manau, šokas dėl to, ką pamatė, buvo stipresnis nei smūgis į galvą.

Džeikas uždėjo ranką Mironui ant peties.

— Einam, nupirksiu tau puodelį kavos.

— Noriu likti čia.

— Vėliau galėsi grįžti. O dabar mums reikia pasikalbėti.

Mironas pasižiūrėjo į Džesiką. Ši kietai miegojo.

— Kurį laiką ji miegos, — užtikrino gydytojas.

Jie tylėdami nuėjo koridoriumi ir liftu nusileido į vestibiulį. Pastate jautėsi ligoninės kvapas — specifinis dezinfekcijos ir ligoninės maisto mišinys. Vinas jau buvo pastatęs automobilį ir dabar sėdėjo laukiamajame. Pamatęs juos, atsistojo.

— Čia tavo draugas Vinas? — rodydamas smakru paklausė Džeikas. — Tas, apie kurį man pasakojo Pi Ti?

— Taip.

— Pasakyk, kad jis liktų ten. Noriu pasikalbėti su tavimi akis į akį.

Mironas pamojo Vinui, kad neitų. Vinas linktelėjo, atsisėdo, pasiėmė laikraštį ir užsikėlė koją ant kojos. Džeikas kokią minutę stebėjo jį.

— Ar jis tikrai toks pamišęs, kaip teigė Pi Ti?

— Panašiai.

— Einam.

Jie pasiėmė kavos ir susirado staliuką kampe.

— Nusikaltimo vietos tyrėjų komanda dabar apieško Nensės namus. Jie man skambtelės, jei ką nors aptiks.

— O ką jau žinote? — paklausė Mironas.

— Nedaug. Pastarąsias kelias dienas Nensė praleido Kankune — tėvų dovana universiteto baigimo proga.

— Ar jiems jau pranešė?

Džeikas papurtė galvą.

— Važiuosiu pas juos tuoj pat, kai tik mudu pasikalbėsime.

Stojo tyla. Ją nutraukė Džeikas.

— Tad kaip su tuo susijusi Džesika?

— Ji norėjo, kad aš pasiaiškinčiau apie jos tėvo nužudymą. Ji netikėjo, kad jį nužudė per nevykusį apiplėšimą.

Džeikas linktelėjo.

— Jai atrodė, kad tėvo nužudymas kažkaip susijęs su jos seserimi?

— Taip.

— Taip ir maniau. Automobilyje turiu bylą.

Mironas išsitiesė.

— Adamo Kalverio nužudymo bylą?

— Ei, aš ne idiotas, Bolitarai. Ėmėte knaisiotis praėjus aštuoniolikai mėnesių. Kodėl? Aišku, kad dėl tėvo žmogžudystės. Jūs įžvelgėte sąsają. Tačiau turiu būti atviras. Aš jos nematau. Byloje nematau visiškai jokių sąsajų. Gal kelis neaiškumus. Bet jokio ryšio su Ketės Kalver dingimu.

— Kokie tie neaiškumai? — pasiteiravo Mironas.

— Nužudymo dieną Adamas Kalveris turėjo būti Denveryje, teismo medicinos ekspertų konferencijoje. Tačiau ten nepasirodė, neišskrido rytiniu lėktuvu.

— Ar byloje parašyta, kodėl?

— Adamas blogai jautėsi. Tinkama priežastis.

— Kas taip sakė?

— Jo žmona.

Pauzė.

— Kas dar?

— Daugiau nieko. Nusikaltimo vieta — rami gatvė, niekuo neišsiskirianti. Jam perdūrė širdį.

— Ką jis ten veikė?

— Žmona sakė, kad išėjo nupirkti kažkokių produktų.

Mironas susimąstė.

— Keista eiti apsipirkti, kai blogai jautiesi, — ištarė jis.

— Taip, lengva dabar mums taip kalbėti čia sėdint. O policininkai visą dėmesį sutelkė į užpuoliko paiešką. Niekas iš tiesų per daug nesijaudino dėl to, kad Kalveris neišskrido į Denverį ir ką tai galėtų reikšti.

— Yra žmogžudystės liudininkų?

— Ne. Byla gana skurdi. — Džeikas palinko į priekį ir įsispoksojo Mironui tiesiai į akis. Mironas nenusuko žvilgsnio į šalį. — O dabar, — lėtai tarė Džeikas, — pradėk man pasakoti. Ir neaiškink tų nesąmonių, kad nenori, jog kas nors nukentėtų. Tam jau per vėlu. Kodėl tu iš tikrųjų įsitraukei į visa tai?

— Jau sakiau. Dėl Džesikos.

Džeikas dar labiau palinko į priekį — dabar jųdviejų veidus skyrė tik mažas tarpelis.

— Liaukis mane gaišinęs, — pro dantis iškošė jis. — Aš ne aklas. Matau, kad Džesika Kalver — gardus kąsnelis. Bet nepradėk man pasakoti tų kvailysčių, kad tu paprasčiausiai nusprendei viską mesti ir patenkinti jos norą. Nesi taip stipriai įklimpęs.

— Reikia dar atsižvelgti ir į Kristianą, — pasakė Mironas.

— O ką?

— Jis mano svarbiausias klientas. Ir vis dar liūdi dėl savo sužadėtinės dingimo.

Džeikas prunkštelėjo.

— Aha, kurgi ne.

— Ką tai turėtų reikšti?

— Tai reiškia, — pasakė Džeikas, — jog aš neįsitikinęs, kad Kristianas visiškai dėl to nekaltas.

— Bet juk sakėte, kad spermos DNR testas...

— Nesakau, kad jis ją išprievartavo.

— Tada ką sakote?

— Kad jis gali būti įsivėlęs, — atsakė Džeikas. — Tavo klientas neturi tvirto alibi tam laikui, kai ji dingo. Jis teigia vienuoliktą valandą jau miegojęs, tačiau niekas negali šito patvirtinti.

— Jis gyvena vienas kambaryje, — tarė Mironas. — Kas gi patvirtins, kad jis miegojo, jei gyvena vienas?

— Tai įtartina, — atkirto Džeikas.

— Kodėl? Ketę Kalver po dešimtos matė įeinančią į komandos persirengimo kambarį, tiesa?

Džeikas linktelėjo.

— Ir žinote, kad iki pusės vienuolikos Kristianas kalbėjosi su komandos koordinatoriumi, — tęsė Mironas. — Šitai patvirtinta.

— Bet čia jo alibi ir baigiasi.

— Tada jis nuėjo miegoti. Vienuoliktą valandą Ketę matė vaikštančią kitoje universiteto teritorijos pusėje. Nematau jokių sąsajų.

— Gal ir nėra, — paprasčiausiai atsakė Džeikas. — Bet jis — jos vaikinas. Vaikinas visada įtariamas pirmiausia. Ir yra dar kai kas.

— Kas?

— Jo komandos draugai.

Džeikas baigė gerti kavą. Jis užsivertė puodelį — paskutiniai lašai.

— Atrodo, jie linkę bendradarbiauti, tačiau keli jų kalbėjo labai jau miglotai. Nepasakė nieko, prie ko galėčiau prikibti, tačiau kai ku-

rie nervinosi labiau nei turėtų. Lyg kažką norėtų pridengti. Galbūt, tik galbūt, jie gynė savo geriausią žaidėją.

„Tik kad, — pagalvojo Mironas, — niekas iš komandos Kristiano nemėgo". Jo komandos draugai tikrai nesinertų iš kailio jį gindami. Tiesą sakant, atvirkščiai.

Tad kodėl jie nervinosi?

Džeikas atsilošė ir nusišypsojo — buvo patenkintas pakeitęs taktiką.

— Na, Mironai, buvau siaubingai mielas, ar ne? Papasakojau tau viską, ką žinau, o tu vis dar slapukauji. Taip negražu. Dar kažkas — kažkas, ko tu man nepapasakojai — lyg gauruotas vabalas kanda tau į užpakalį. Prieš kelias valandas aplankiau mudviejų draugą dekaną Gordoną, kaip tu ir patarei. Tas vyras buvo širdingas, draugiškas, visai nepasipūtęs šiknius. O tai jam nebūdinga. Tiesą sakant, manau, jis velniškai išsigandęs. Tik kodėl?

— Ar jis jums ką nors papasakojo?

— O, jis išties buvo paslaugus. Liaupsino, kokia nuostabi mergina buvo Ketė, kokia gerbtina studentė, kaip stropiai dirbo ir panašiai, ir panašiai. A, tiesa. Dar jis man sakė, kad jį aplankė tavo buvusi mergina, dabar gulinti viršuje. Atrodo, Džesika norėjo savo sesers bylos. Tik įsivaizduok.

— Mes stengėmės surinkti kiek galima daugiau informacijos.

— Apie ką?

Mironas pažvelgė į savo kavą. Ji atrodė kaip kanalizacijos srutos.

— Nužudymo dienos rytą Adamas Kalveris apsilankė pas Nensę Serat.

Džeikas kiek nustebo.

— Iš kur žinai?

— Džesikos telefone Nensė paliko žinutę, kad lauks jos šį vakarą dešimtą. Dar ji pasakė, kad matėsi su Adamu Kalveriu jo nužudymo dienos rytą.

— Jėzau Kristau. — Džeikas sukryžiavo rankas ir susidėjo jas ant pilvo. — Taigi Adamas Kalveris rytą aplanko Nensę Serat. Jis

kažką sužino. Kažką svarbaus. Labai svarbaus, kad net atšaukia savo kelionę.

— Kažką labai svarbaus, — pridūrė Mironas, — kad už tai jį nužudo.

Džeikas susimąstęs linktelėjo.

— Tada žudikas turi atsikratyti informacijos šaltinio.

— Nensės Serat.

— Taip, — sutiko Džeikas. — Bet aš kelias valandas apklausiau tą merginą. Klausiau jos visko...

Jis nutilo, veidu nuslinko šešėlis. Mironas suprato, apie ką jis galvojo. Kiekvienas bent šio to vertas policininkas užduotų sau tokius pat klausimus. Negi aš susimoviau? Negi kažko nepastebėjau? Ar ne dėl manęs nužudyta jauna mergina?

— Jei Nensė žinojo kažką labai svarbaus, — prabilo Mironas, — žudikas nebūtų laukęs aštuoniolika mėnesių, kad ją nutildytų. Manau, viskas šiek tiek sudėtingiau nei mūsų sukurtas scenarijus. Manau, Adamas Kalveris jau daug ką buvo išsiaiškinęs. Nensė buvo tik paskutinė grandis, viena pati niekam nieko nereiškianti — išskyrus Adamui Kalveriui.

— Bandai mane paguosti?

— Ne. Tokia mano versija. Jei manyčiau, kad jūs susimovėt, taip ir pasakyčiau.

— Tu nematei jos kūno, — tyliai ištarė Džeikas. — Pasmaugtieji neatrodo gražiai. Ta prakeikta viela beveik nupjovė jai galvą. Nemalonus būdas numirti, Mironai. — Jis nutilo, papurtė galvą. — Tai pamatęs suprantu, ko Džesika savęs klausia, nes ir aš vis klausiu savęs to paties.

— Ir ko gi?

— Ar Ketę ištiko panašus likimas?

Įsivyravo tyla. Jie gurkšnojo kavą. Mirono jau buvo atšalusi. Šalta, dumblą primenanti kava šiuo atveju tiko.

— Pi Ti man viską apie tave papasakojo, — sriūbtelėjęs didelį gurkšnį tarė Džeikas. — Sakė, kad tu gudrus, kad galiu tavimi pasitikėti. Jis apie nedaugelį taip kalba. Sakė, kad tu ir tas Vinas labai gerai

dirbate. Tik šiek tiek per daug savarankiškai, bet dabar aš galiu tuo pasinaudoti. Aš policininkas. Turiu laikytis taisyklių. O tu — ne. Taigi esi galingesnis. Bet čia mano teritorija, ir aš nesirengiu sėdėti sudėjęs rankų kaip koks filmų detektyvas. — Jis padėjo rankas ant stalo. Jos buvo didelės, su nuospaudomis, be žiedų. — Taigi dabar noriu, kad papasakotum man viską, Mironai. Tuojau pat. Čia tik aš ir tu. Duodu tau žodį, niekas nesužinos. Nieko nenutylėk. Supranti?

Mironas linktelėjo.

— Taigi pradėk pasakoti, vaikine. Klausau ištempęs ausis.

Mironas išsitraukė žurnalą ir padavė jį Džeikui.

— Viskas prasidėjo nuo šito.

28 skyrius

Rytiniuose laikraščiuose dar nebuvo minima Nensės Serat žmogžudystė, tačiau radijas jau pradėjo rengti ankstyvus pranešimus apie nužudytą moterį. Taigi tik laiko klausimas. Mironas įsuko į 280-ąjį kelią. Vaizdinga. Tarsi gražią dieną važiuotum per Vakarų Beirutą. Per radiją Bilis Džoelis dainavo: „Myliu tave tokią, kokia esi". Lengva kalbėti, mintyse sumurmėjo Mironas, kai esi vedęs Kristę Brinkli.

16W išvažiavimas vedė tiesiai į Midoulendo stovėjimo aikštelę. Nužudymai ir intrigos įdomu, bet sumokėti sąskaitas Mironas galėjo tik dirbdamas agentu. Jo laukia susitikimas su Otu Berku, kuris tikėjosi atsako į savo reikalavimą dėl Kristiano kontrakto. Mironas vieną jam parengė.

Naktį jis praleido ligoninės palatoje prie Džesikos mėgindamas patogiai įsitaisyti kėdėje, kuri labiau priminė viduramžių kankinimo įrenginį. Tačiau jis nekreipė dėmesio. Mironui patiko žiūrėti į ją miegančią. Sukilo prisiminimai. Jis visą laiką tikėjosi, kad kada nors jie vėl miegos kartu, nors praėjusi naktis buvo tikrai ne tokia, kokios troško.

Džesė prabudo prieš dvi valandas. Karinga. Irzli. Reikli. Žodžiu, tokia, kaip visada. Iki brolis Edvardas išvežė ją namo, Mironas papa-

sakojo viską, ką žinojo — ypač apie savo apsilankymą Liusės fotostudijoje. Džesika davė jam tėvo nuotrauką, kad parodytų Liusei. Mironas nustebo, kad mergina nešiojosi ją piniginėje. Tačiau dar labiau nustebo akies krašteliu pastebėjęs ketverių metų senumo nuotrauką — nors Džesė labai stengėsi nustumti ją taip, kad jis jos nepamatytų. Bet jis pamatė ir tiksliai prisiminė akimirką, kada buvo fotografuota. Paskutinį jųdviejų savaitgalį „Martos vynuogyne". Tik jiedu. Įdegę, laimingi, atsipalaidavę. Vakarėlis Vino vasarnamyje. Pakilimas prieš neišvengiamą kritimą.

Mironas neturėjo laiko nuvažiuoti persirengti, todėl atrodė taip, tarsi vakarą būtų praleidęs skalbinių pintinės dugne.

Otas jo laukė „Titanų" stadiono savininko ložėje. Laris Hansonas irgi buvo ten. Otas pasveikino Mironą rankos paspaudimu ir plačia šypsena. Ponas Linksmuolis. Laris tik pamojo ranka. Jis nežiūrėjo Mironui į akis. Nenuostabu. Laris Hansonas buvo kietas vyrukas, gal net žiaurus, tačiau stengėsi žaisti garbingai. Jis nemėgo sukčiauti ir jam nepatiko tai, ką dabar darė Otas. Tiesą sakant, jis atrodė taip, tarsi norėtų skradžiai žemę prasmegti.

— Prašau, Mironai, — išskėsdamas rankas tarė Otas, — sėsk, kur tik nori.

— Kaip visada tobulas šeimininkas, Otai.

— Stengiuosi, Mironai. Ačiū, kad pastebėjai.

— Čia buvo sarkazmas, Otai. Tai vadinama sarkazmu.

Oto šypsena tebešvietė. Jo smaili barzdelė buvo kaip visada — nei trumpesnė, nei ilgesnė. Matyt, kasdien pakerpa, pagalvojo Mironas. Jie atsisėdo, kad matytų aikštę. Už tokias vietas aistruoliai galėtų ir nužudyti. Apačioje, aikštėje, išsibarstę sportininkai. Mironas pastebėjo prie šoninės linijos žingsniuojantį Kristianą. Nusiėmęs šalmą, aukštai iškėlęs galvą. Kristianas nežinojo, kad nužudyta Nensė Serat — jos pavardė dar nepaskelbta — tačiau jau greitai jį apguls žurnalistai. Tik tiek Mironas tegalėjo jį apsaugoti, nors puoselėjo viltį, kad naujienos apie tai, jog Kristianas pasirašė kontraktą, šiek tiek nukreips dėmesį nuo žmogžudystės.

— Na, — pliaukštelėdamas delnais tarė Otas, — ar pasirengęs pasirašyti?

Aikštėje Kristianą pristatė grupelei ilgaplaukių vyrų. Mironas atpažino juos iš vaizdo siužeto per MTV. Jie — naujausias Oto įrašų studijos atradimas. Grupė „Still Life". Skambėjo gerai, bet kažin ar jie tikrai neatrasti talentai?

— Žínoma, — atsakė Mironas. — Nieko daugiau ir nenorime.

— Puiku. Tušinuką turiu.

— Kaip gerai. O aš turiu kontraktą.

Mironas padavė jį Otui. Šis greitai perskaitė. Lūpos vis dar šypsojosi, tačiau akys apsiblausė. Jis perdavė kontraktą Lariui Hansonui.

— Kažko nesupratau, Mironai. Čia juk paskutinysis tavo pasiūlymas.

— Esi pastabus, Otai.

— Maniau, mes sudarėme sutartį, — ištarė jis.

— Teisingai. Ji čia.

— Atrodo, tu pamiršti... — jis nutilo, ieškojo tinkamo žodžio, — kad Kristianas staiga nuvertėjo.

— Kalbi tarsi apie užsienio valiutą.

Otas nusijuokė. Pažvelgė į Larį, lyg sakytų: ir tu juokis. Lariui pavyko išspausti tik šypsenėlę.

— Gerai, Mironai, pripažįstu. Tam tikra prasme mes visi esame prekės. Tačiau dabar tavo klientas biržoje turi mažiausią vertę.

— Dėkoju, kad pratęsi mano metaforą, Otai, bet aš taip nemanau. — Mironas pasižiūrėjo į Larį Hansoną. — Kaip jis žaidžia, Lari?

— Na, dar per anksti, — atsikrenkštęs atsakė Laris. — Tikrai ne kažin ką galima pasakyti po tokio trumpo laiko.

— Bet jei reikėtų jį įvertinti?

Laris vėl atsikrenkštė.

— Sakykim, — atsakė jis, — Kristiano žaidimas nenuvylė.

— Na štai, — pamėgdžiodamas Oto šypseną šūktelėjo Mironas. — Jei ką, tai po paskutiniųjų pasirodymų aikštėje jo vertė pakilo.

Dabar turime skanų jo potencialo kąsnelį. Nesuprantu, kodėl turėtum tikėtis, kad prašysime mažesnės sumos.

Otas linkčiodamas galvą pakilo. Susidėjo rankas už nugaros ir nuėjo prie baro.

— Norėtum atsigerti, Mironai?

— Ar turite „Yoo-Hoo"?

— Ne, neturime.

— Tada nieko.

Otas įsipylė „7-Up". Lariui Hansonui nieko nepasiūlė.

— Pripažinsiu, — prabilo Otas, — kol kas Kristianas žaidžia įspūdingai, nors turiu tave, Mironai, ir tave, Lari, įspėti, kad yra didžiulis skirtumas tarp treniruočių ir rungtynių. Tarp to, kaip sportininkas žaidžia atsipalaidavęs ir įtemptoje situacijoje.

Mironas ir Laris susižvalgė. Tas žvilgsnis reiškė: pretenzingas kvailys.

— Ir norėčiau dar pridurti, — tęsė Otas, — kad mūsų produktas priklauso ne vien tik nuo žaidimo. Jei, pavyzdžiui, mūsų komanda laimėtų pagrindinį prizą, bet dar būtų įsivėlusi į didelį narkotikų arba sekso skandalą, mūsų produkto vertė gali smukti.

— Gal galėtum pademonstruoti tai grafiškai? — paprašė Mironas. — Nelabai suprantu.

— Tai reiškia, — aiškino Otas, — kad dėl tos nuotraukos nepadoriame leidinyje Kristiano vertė krito.

— Bet ten ne jo nuotrauka.

— Tai jo sužadėtinės nuotrauka.

— Buvusios sužadėtinės.

— Paslaptingomis aplinkybėmis dingusios sužadėtinės.

— Mudu su Kristianu linkę surizikuoti, — pasakė Mironas. — Nuotrauka buvo mažame leidinyje. Kol kas gandas apie ją nepasklido. Ir nemanome, kad pasklis.

Otas gurkštelėjo savo „7-Up". Atrodo, jam patiko tas gėrimas, pasigardžiuodamas net ištarė aaa..., lyg filmuotųsi reklamoje.

— Tačiau gali sužinoti žiniasklaida.

— Nemanau, — paprieštaravo Mironas. — Kalbėjomės apie tai su Kristianu. Mudu abu manome taip pat.

— Tada judu kvailiai.

Tobulame fasade atsirado plyšys.

— Nà, Otai, nelabai gražu.

Fasadas vėl užsivėrė, švelniai tarsi elektrinis automobilio langas.

— Leisk priminti mūsų ankstesnį pokalbį šia tema, Mironai. Pažiūrėsim, ar prisimeni. Sutarėme, kad tu pasiimi kontraktą ir per tris dienas sumažini sumą. Jei ne, nuogos panelės Kalver nuotrauka bus paviešinta ir sužlugdys nuostabią tavo kliento karjerą.

— Bet, Otai, jis nieko nepadarė. Tai tik Ketės Kalver nuotrauka.

— Nesvarbu. Žiniasklaidai nepatinka nė menkiausias prieštaringos reputacijos dvelksmas. Prisimink, Mironai: versle daug svarbiau kaip atrodai nei koks esi iš tikrųjų.

— Išorė prieš tikrovę, — tarė Mironas. — Reikėtų kur nors užsirašyti.

Otas ištraukė savo parengtą kontraktą.

— Pasirašyk, — paliepė jis. — Tuoj pat.

Mironas tik nusišypsojo.

— Pasirašyk, Mironai. Antraip aš tave sužlugdysiu.

— Nemanau, Otai.

Mironas pradėjo atsisseginėti marškinių sagas.

— Ką čia darai?

— Per daug nesusijaudink, Otai. Liausiuosi atsegęs trečią sagą. Tiek pakaks, kad parodyčiau tau štai ką.

Jis parodė prie krūtinės pritvirtintą mažą mikrofoną.

— Kas čia per velnias...

— Čia laidukas, Otai. Jis eina iki magnetofoniuko, pritvirtinto man prie diržo. Gali paviešinti tą nuotrauką, čia tavo reikalas. Tai gal pakenks Kristianui, o gal ir ne. O tada aš paviešinsiu šį įrašą. Ir dar pateiksiu tau ieškinį dėl nuostolių, kuriuos Kristianas gali patirti dėl tavo veiksmų. Be to, pasirūpinsiu, kad būtum suimtas už prievartą ir šantažą. — Mironas nusišypsojo. — Visada norėjau turėti įrašų studiją. Merginoms tai patinka, ar ne, Otai?

Otas ramiai žiūrėjo į jį.

— Lari?

— Taip, pone Berkai.

— Paimk iš jo magnetofoną. Jei reikės — jėga.

Mironas pažvelgė į Hansoną.

— Esi stambus vyrukas, Lari, — ištarė Mironas. — Ir žinau, kad esi pats kiečiausias gynėjas per visą amerikietiško futbolo istoriją. Bet jei pakilsi nuo šios kėdės, tavo kūnas atsidurs gipse.

Laris nežymiai linktelėjo. Nebijojo, tačiau ir nepajudėjo iš vietos.

— Mes dviese, — pasipūtė Otas. — Galiu pakviesti į pagalbą apsaugininkus.

— Aš taip nemanau, pone Berkai. — Laris beveik šypsojosi. — Ir nemanau, kad keli apsaugininkai labai jį išgąsdintų. Kaip, Mironai?

— Turbūt ne.

— Pone Berkai, manau, turėtume pasirašyti šį kontraktą. Šitaip visiems būtų geriausia.

— Aš net paliaupsinčiau spaudoje, — pasakė Mironas. — Rašytų, kaip Kristianas džiaugiasi žaisiąs tokioje nuostabioje ir gerbiamoje „Titanų“ komandoje.

Otas minutėlę pagalvojo.

— Jei pasirašysiu, atiduosi įrašą?

— Ne.

— Kodėl?

— Tu pasilaikyk žurnalą, o aš pasilaikysiu įrašą. Pavadinkime tai mažyčiu mūsų pačių teroro balansu. Atkirčiu šaltajam karui.

— Bet aš tau duodu žodį...

— Nereikia, Otai, man skauda, kai juokiuosi.

Otas vėl minutėlę susimąstė. Jis buvo sukrėstas, bet laikėsi ramiai. Tokio amžiaus vyrukai išmoksta priimti pralaimėjimus.

— Mironai?

— Taip.

— Negaliu apsakyti, kokie sujaudinti „Titanai“ turėdami savo gretose Kristianą Stylą, ateities sportininką.

— Tiesiog pasirašyk čia, Otai.

— Man bus labai malonu, Mironai.

— Ne, Otai, man malonu.

Otas pasirašė. Jiedu paspaudė vienas kitam rankas. Sandoris baigtas.

— Gal kartu susitikim su žurnalistais, Mironai?

— Skamba nuostabiai, Otai.

— Apačioje yra dušas. Jei nori, pasirūpinsiu, kad tau atneštų skutimosi priemones.

— Labai malonu girdėti.

Otas vėl šypsojosi. Tas vyras niekada nebūna ilgai prislėgtas. Jis pakėlė telefono ragelį.

— Kristianas Stylas pasamdytas, — pranešė Otas. Paskui, atsisukęs ir mirktelėjęs Mironui, pridūrė: — Už pačią didžiausią kada nors naujokui mokėtą algą.

Mironas irgi jam mirktelėjo ir pakėlė nykščius aukštyn. Draugai visam gyvenimui. Jis žvilgtelėjo į laikrodį. Pakaks laiko nusiprausti po dušu, surengti spaudos konferenciją ir tada bus pats laikas važiuoti į miestą susitikti su Hermanu Eiku.

Mironas neturėjo nė menkiausio supratimo, kaip susitvarkys su broliais Eikais.

29 skyrius

Į tėvų namus Džesika grįžo dešimtą valandą. Rytą gydytojas dar norėjo atlikti kelis tyrimus, bet ji atsisakė. Galiausiai jie priėjo kompromisą — Džesikai teko pažadėti, kad šią savaitę užsuks į jo kabinetą. Namo ją parvežė Edvardas; visą kelią jiedu tylėjo.

Dar gatvėje mergina pastebėjo, kad motinos automobilio nėra. Gerai. Tiek visko patyrusi, ji neturėjo jokio noro aiškintis su isterike motina, tad primygtinai pareikalavo nieko jai nepasakoti apie praėjusios nakties įvykį. Mamai ir taip jau užtenka. Nereikia jos dar labiau liūdinti.

Džesika patraukė tiesiai į darbo kambarį. Tėvas rengėsi kažką

daryti, tiek jau aišku. Pernelyg daug keistų įvykių, kad būtų galima manyti kitaip. Rytą, prieš savo žūtį, jis aplankė Nensę Serat. Neišskrido į teismo medicinos ekspertų konferenciją Denveryje, nes blogai jautėsi — šitaip jis niekada nebūtų pasielgęs. Gali būti, kad jis net nupirko Keitės aktų nuotraukas.

Nereikia būti Šerloku Holmsu, kad suprastum, jog kažkas ne taip.

Džesika įjungė šviesas. Kambarys jai atrodė per daug apšviestas. Ji pasuko įtampos reguliatorių. Edvardas liko apačioje; girdėjosi, kaip virtuvėje jis atidarė šaldytuvą.

Mergina ėmė raustis tėvo stalčiuose. Neturėjo nė menkiausio supratimo, ko ieško. Gal mažutės knygelės su viršelyje užrašytais žodžiais: SVARBUS ĮKALTIS. Būtų gerai. Džesika bandė negalvoti apie Nensę Serat, apie jos mėlyną sustingusį veidą, tačiau tos mintys taip ir sukosi galvoje. Ji stengėsi prisiminti malonesnius dalykus, pavyzdžiui, kaip pabudusi pamatė Mironą, tarsi cirko akrobatą susirangiusį ligoninės krėsle. Tas vaizdas privertė ją nusišypsoti.

Dokumentų stalčiuje ji rado segtuvą, pažymėtą IBS. Tėvo ataskaitos iš internetinės bankininkystės sistemos. Džesika ištraukė segtuvą. Ta internetinė bankininkystės sistema iš tiesų puikus dalykas. Viską galima sužinoti vienoje vietoje — savo akcijas, obligacijas, kitus indėlius, čekius, kreditinės kortelės pervedimus. Džesika ir pati naudojosi šia sistema.

Ji patikrino pastaruoju metu pervestas sumas ir išrašytus čekius. Nieko neįprasta. Tačiau ataskaita išspausdinta prieš tris savaites. Džesikai reikėjo naujesnės.

Ji atvertė paskutinį puslapį. Apačioje smulkiu šriftu buvo išspausdinta: „Jūsų sąskaitos numeris alfabetinis. Norėdami sužinoti sąskaitos informaciją telefonu, surinkite savo identifikacijos kodą: 982334“.

Informacija telefonu. 800-oji linija. Džesika ne kartą naudojosi ja savo sąskaitai patikrinti. Ji surinko numerį ir iš karto išgirdo įrašą:

— Jūs paskambinote į Meril Linč bankininkystės aptarnavimo centrą. Surinkite savo sąskaitos numerį arba identifikacijos kodą.

Džesika suspaudė skaičiukus.

— Norėdami sužinoti savo sąskaitos likutį, spauskite vienetą. Informaciją apie čekių išgryninimą — spauskite dvejetą. Norėdami sužinoti apie paskutiniuosius indėlius, spauskite trejetą. Norėdami sužinoti paskutiniuosius atsiskaitymus mokėjimo kortele, spauskite šešetą.

Džesika nusprendė pradėti nuo išlaidų, o paskui patikrinti čekius. Ji nuspaudė šešetą.

— Gegužės dvidešimt aštuntą dieną iš „Visa" kortelės nurašyta dvidešimt aštuoni doleriai penkiasdešimt centų. Gegužės dvidešimt aštuntą dieną iš „Visa" kortelės nurašyta keturiolika dolerių septyniasdešimt penki centai.

Automatas neteikė informacijos, kur pervestos šios sumos. Tas pats bus ir su čekiais. Vien tik sumų sužinojimas nieko gera neduos.

— Gegužės dvidešimt septintą dieną iš „Visa" kortelės nurašyta trys tūkstančiai keturi šimtai septyniasdešimt aštuoni doleriai ir keturiasdešimt keturi centai.

Džesika įsitempė. Trys tūkstančiai dolerių? Už ką? Ji padėjo ragelį, paspaudė numerio pakartojimo mygtuką ir surinko atpažinimo kodą.

— Norėdami sužinoti...

Šįkart Džesika nuspaudė nulį — sujungti su klientų aptarnavimo vadybininku.

— Labas rytas, — pasigirdo malonus moteriškas balsas. — Kuo galiu jums padėti?

— Iš mano „Visa" kortelės nuskaičiuota daugiau nei trys tūkstančiai dolerių. Norėčiau sužinoti, kur buvo atliktas šis mokėjimas.

— Jūsų atpažinimo numeris?

— 982334.

Kitame linijos gale girdėjosi klaviatūros tarškesys.

— Ir jūsų pavardė? — paklausė vadybininkė.

Džesika žvilgtelėjo į dokumentus. Ačiū Dievui, sąskaita bendra.

— Kerolė Kalver, — atsakė ji.

— Luktelėkit minutėlę, ponia Kalver.

Vėl klaviatūros tarškesys.

— Štai, yra. Trys tūkstančiai keturi šimtai septyniasdešimt aštuoni doleriai keturiasdešimt keturi centai. Parduotuvė „Šnipo akis“ Manhatane.

„Šnipo akis“? Ką, po velnių, visa tai reiškia?

— Ačiū, — padėkojo Džesika.

— Ar dar ko nors norėtumėte, ponia Kalver?

— Taip. Mudu su vyru viską registruojame kompiuteryje, tik, bėda, jis sugedo. Ar galėčiau sužinoti, kokie pastaruoju metu buvo išrašyti čekiai?

— Žinoma.

Vėl klaviatūros tarškesys.

— Šimtas devynioliktas čekis 295 dolerių sumai „Volvo“ atstovybei išrašytas gegužės dvidešimt penktąją.

Įmoka už automobilį.

— Šimtas aštuonioliktas čekis 649 dolerių sumai „Getaway“ nekilnojamojo turto agentūrai išrašytas irgi gegužės dvidešimt penktąją.

Pala, pala.

— Ar pasakėte „Getaway“ nekilnojamojo turto agentūra?

— Taip, teisingai.

— Ar nurodyta, kur ji yra?

— Deja, tokios informacijos mes neturime.

Vadybininkė išvardijo kitus šį mėnesį išrašytus čekius. Nieko neįprasta. Džesika padėkojo ir padėjo telefono ragelį.

Šeši šimtai keturiasdešimt devyni doleriai „Getaway“ nekilnojamojo turto agentūrai. Trys tūkstančiai keturi šimtai septyniasdešimt aštuoni doleriai keturiasdešimt keturi centai parduotuvei „Šnipo akis“. Vis daugiau nesuprantamų dalykų.

Į duris pasibeldė Edvardas.

— Sveika, — ištarė jis.

— Sveikas.

Nuleidęs galvą jis įžengė į tėvo darbo kabinetą.

— Atleisk dėl ano karto, — prabilo Edvardas. Jis kelis kartus sumirksėjo savo nepakartojamo grožio blakstienomis. — Dėl to, kad taip išbėgau.

— Nieko tokio.

— Timptelėjai jautrų nervą, — teisinosi jis. — Uždavinėjai tokius klausimus...

— Turėjau juos užduoti, — atsakė Džesika. — Manau, viskas susiję. Tai, kas nutiko Ketei. Tai, kas nutiko tėčiui. Tai, dėl ko pasikeitė Ketė.

Edvardas krūptelėjo išgirdęs žodį „pasikeitė". Paskui papurtė galvą. Šiandien jo marškinėliai buvo su Byviu ir Tešlagalviu.

— Tu klysti, — pasakė jis. — Tai visiškai nesusiję su tuo, kas jai nutiko.

— Galbūt, — atsakė Džesika. — Vienintelis būdas išsiaiškinti — viską man papasakoti.

— Man nemalonu. Tai skausminga.

— Aš tavo sesuo. Gali manimi pasitikėti.

— Mes niekada nebuvome artimi, — tiesiai pasakė Edvardas. — Ne taip, kaip tu su Kete.

— Arba tu su Kete, — pridūrė Džesika. — Bet aš vis tiek tave myliu.

Ji nutilo ir laukė.

— Nežinau, nuo ko pradėti, — tarė brolis. — Viskas prasidėjo paskutiniaisiais jos mokslo metais. Tu persikraustei į Vašingtoną. Aš mokiausi Kolumbijos universitete. Gyvenau bendrabutyje su savo draugu Metu. Prisimeni jį?

— Aišku. Ketė dvejus metus su juo susitikinėjo.

— Beveik trejus, — pataisė Edvardas. — Meto ir Ketės draugystė buvo tarsi iš praėjusio amžiaus. Jie susitikinėjo trejus metus, o jis taip ir nepalietė jos žemiau kaklo. Na, niekada. Ir tikrai ne todėl, kad nemėgino. Nors Metas moralės klausimais buvo nepaprastai griežtas, tačiau tai nereiškė, kad jis nebandė jos prispausti. Tačiau Ketė laikė jį per atstumą.

Džesika prisiminusi linktelėjo. Tada Ketė jai dar pasipasakodavo.

— Mama mylėjo Metą, — tęsė Edvardas. — Jos manymu, jis buvo pats nuostabiausias. Ji vis kviesdavosi vaikinuką arbatos. Tė-

čiui jis irgi patiko. Atrodė, viskas klostosi gerai. Jiedu planavo kitais metais susižadėti, baigę mokslus susituokti, žodžiu, tobula meilės istorija. Bet vieną dieną Ketė jam paskambino ir pranešė, kad viskas baigta. Be jokių paaiškinimų.

— Metas buvo pritrenktas. Jis mėgino su ja pasikalbėti, bet Ketė nenorėjo jo matyti. Ir aš bandžiau su ja pasikalbėti, bet ji liepė man nesikišti. Paskui ėmė sklisti kalbos.

Džesika pasimuistė kėdėje.

— Kokios kalbos? — paklausė ji.

— Tokios, — lėtai ištarė Edvardas, — kokių brolis nenori girdėti apie savo seserį.

— A.

— Blogiau nei „a". Vaikinai nuolat apie ją tauškė. Jie kikeno, kad kažkas pagaliau rado raktą nuo Panelės Nekaltybės skaistybės diržo ir dabar nebegali jo užrakinti. Aš net buvau įsivėlęs į muštynes. Velniškai gavau į kaulus gindamas Ketės garbę. — Žodį „garbę" jis išspjovė tarsi neskanų kąsnį.

— Ji ir namuose pasikeitė. Daugiau nebevaikščiojo į bažnyčią. Maniau, mamą ištiks širdies smūgis — juk žinai jos požiūrį į tokius dalykus.

Džesika linktelėjo. Ji labai gerai žinojo.

— Tačiau ji nė karto nepapriekaištavo. Ketė pradėjo vėlai grįžti. Vaikščiojo į koledžo vakarėlius. Kartais net negrįždavo visą naktį.

— Ir mama jos nesustabdė? — paklausė Džesika.

— Ji negalėjo, Džese. Tai neįtikėtina. Ketė visą gyvenimą bijojo motinos. O dabar tarsi surado kažkokį apsauginį talismaną. Mama negalėjo jos paliesti.

— O kaip tėtis?

— Juk žinai, jis niekada nebuvo toks griežtas kaip mama. Visiems norėjo būti draugas. Tačiau gana keista — tuo laikotarpiu Ketė buvo artimesnė su tėvu. Jį sujaudino netikėtas jos dėmesys. Manau, jis baiminosi, kad jei bus teisingas, atstums ją nuo savęs.

Būdinga tėvui.

— Kaip elgeisi tu? — paklausė Džesika.

— Pasakiau jai tiesą.

— Ką ji sakė?

— Iš esmės nieko. Ji nei paneigė, nei pripažino. Tiesiog stovėjo ir nykiai šypsojosi. Pasakė, kad aš nesuprantu, koks esu naivus. Naivus. Gali patikėti, kad Ketė galėjo pavadinti ką nors naiviu?

Džesika minutėlę susimąstė.

— Tačiau niekas iš to, ką pasakei, nepaaiškina, kas privertė ją pasikeisti?

Edvardas jau žiojosi, tačiau nutilo. Skėstelėjo rankomis, o paskui tiesiog numetė jas prie šonų, lyg šios būtų pernelyg sunkios išlaikyti pakėlus. Jo balsas nuskambėjo vos girdimai.

— Kažkas, susiję su mama.

— Kas?

— Nežinau. Gal mama žino. Ketė atitolo nuo tavęs ir nuo manęs. Bet ji vis tiek mus mylėjo. Mama gavo stipriausią smūgį.

Džesika atsilošė tėvo kėdėje ir galvojo apie paskutiniuosius brolio žodžius.

— Žinojau, kad kelerius pastaruosius metus Ketė pasikeitė, bet nė nenutuokiau... — ji nutilo.

— Bet tai baigėsi, Džese. Privalai tai prisiminti.

— Kas baigėsi? — paklausė ji.

— Tas Ketės gyvenimo tarpsnis. Štai kodėl nemanau, kad tai susiję su jos dingimu. Kai ji dingo, viskas jau buvo praeity.

— Ką nori pasakyti — praeity?

— Ji pasikeitė. Na, nesakau, kad kiekvieną sekmadienį ėmė vaikščioti į bažnyčią ar tapo draugės su mama. Tačiau tai, kas buvo pakeitęs ją į bloga, pagaliau ją paleido. Sugrįžo senoji Ketė. Manau, tam daug įtakos turėjo Kristianas. Mano nuomone, jis padėjo jai išeiti iš kritinės padėties. Ji liovėsi elgtis kaip pasileidėlė. Baigėsi narkotikai, išgėrinėjimai, vakarėliai. Ir visa kita. Kartais net atsirasdavo ankstesnė šypsena.

Džesika prisiminė Ketės mokyklos įvertinimus. Siaubingus pažymius paskutiniaisiais metais ir mokslų koledže pradžioje. O paskui

pažymiai staiga vėl tapo puikūs — antrąjį pirmo kurso semestrą, kai ji sutiko Kristianą. Edvardas nemelavo.

Tad ar praeitis nesvarbi? Ar tas jos gyvenimo periodas, kaip tvirtino Edvardas, jau buvo praeity? Galbūt. Tačiau Džesika abejojo. Tada kodėl dabar Ketės nuotrauka atsidūrė pornografiniame žurnale? Ir liko pagrindinis klausimas: kodėl iš viso Ketė pasikeitė?

Džesika vis dar nežinojo. Bet dabar ji bent puikiai nutuokė, kas gali žinoti.

30 skyrius

Mironui tik keli dalykai patiko labiau nei susitikti su Hermanu Eiku. Pavyzdžiui, šaukštu iškrapštyti akies obuolį.

— Per radiją girdėjau tavo spaudos konferenciją, — pasakė Vinas. Jo žalio lenktyninio „Jaguaro“ stogas buvo nuleistas. Mironas nelabai tuo džiaugėsi: bet kada į burną gali įlėkti koks vabalas. — Manau, Kristianas patenkintas sandėriu.

— Labai.

— Žurnalistai dar neklausinėja apie Nensę Serat?

— Džeikas kol kas nepaskelbė pavardės. Kai tik sužinos...

— Bus smagumėlis.

— Būtent.

— Ar Kristianas žino? — paklausė Vinas.

— Dar ne. Jis buvo toks laimingas. Norėjau, kad ilgiau pasidžiaugtų.

— Turėtum jį įspėti.

— Įspėsiu. Džeikas pažadėjo man pranešti tuoj pat, kai tik paskelbs pavardę.

— Atrodo, tau patinka tas draugužis Džeikas, — pastebėjo Vinas.

— Jis geras vyras. Galime juo pasitikėti.

Vinas pakrutino pirštus, stipriau suėmė vairą ir spustelėjo greičio pedalą.

— Aš nepasitikiu teisėsaugos pareigūnais, — pasakė Vinas. — Taip saugiau.

Automobilis lėkė labai greitai. Vestsaido greitkelis nebuvo pritaikytas tokiam greičiui — keturių juostų kelias su kas dvidešimt jardų įrengtais šviesoforais. Be to, užsitęsęs remontas irgi nepadėjo. Tie kelio darbai, atrodo, truko nuo neatmenamų laikų. Istorijos knygose rašoma, kad Piteris Minui, olandas, 1626 metais nupirkęs iš indėnų Manhataną, dažnai skundėsi dėl trukdžių maždaug toje vietoje, kur dabar 57-oji gatvė.

Tačiau tai netrukdė Vinui spausti greičio pedalą.

— Gal galėtum truputį lėčiau? — paprašė Mironas.

— Nėra ko jaudintis. Vairuotojo pusėje įtaisyta oro pagalvė.

— Nuostabu.

Jie artėjo prie Eiko kontoros. Mironui spaudė skrandį — nepadėjo ir dėl nuleisto stogo į veidą pučiantis smogas. Jo nervai buvo įtempti. O štai Vinas atrodė atsipalaidavęs. Kita vertus, ne jį nužudyti paliepė Frenkas Eikas.

Suskambo Vino automobilio telefonas. Jis atsiliepė:

— Alio? — Vinas perdavė ragelį Mironui. — Čia Pi Ti.

— Kas atsitiko? — paklausė Mironas.

— Labas, Mironai, kaip šiandien jautiesi?

— Negaliu skųstis.

— Džiugu girdėti. Ei, niekada neatspėsi, kas nutiko vakar naktį.

— Kas?

— Gatvėje rasti nužudyti du geriausi Niujorko gangsteriai. Liūdna, ar ne?

— Tragedija, — sutiko Mironas.

— Jie dirbo Frenkui Eikui.

— Kas įvyko?

— Panaudotos keturiasdešimt ketvirtojo kalibro įpjautos kulkos. Tiesiog nunešė tų banditų galvas.

— Kokia netektis.

— Taip, aš irgi dėl to nesigraužiu. Šiaip ar taip, gatvėse šnekama,

kad čia ne pabaiga. Lavonai neįvykdė to, ko pageidavo Frenkas Eikas. Tebegalioja įsakymas nužudyti tą šlykštynę, kuris užrūstino Frenką.

— Šlykštynę? — perklausė Mironas.

— Na, buvo malonu su tavimi pasikalbėti, Mironai. Rūpinkis savimi.

— Ir tu, Pi Ti.

Mironas padėjo ragelį.

— Įsakymas vis dar galioja? — paklausė Vinas.

— Mhm.

— Hermano kontoroje jie tavęs nenušaus, — užtikrino Vinas. — Jis niekada to neleistų.

Mironas žinojo, kad tai tiesa. Net ir tarp tokių žmonių, kurie tikriausiai kalti dėl šimtų žmonių mirčių, galiojo tam tikri įstatymai. Kai kurie idiotai manė, kad tie įstatymai pagrįsti kažkokia etika. Nieko panašaus. Įstatymai gangsteriams buvo reikalingi dėl dviejų dalykų: pirma, taip jie atrodė tarsi normalūs žmonės ir, antra, tai buvo būdas apsisaugoti patiems ir apsaugoti savo pozicijas. O etika gangsteriams tas pats, kas sąžiningumas politikams.

Kelio remontas privertė juos stabtelėti ties Dvyliktąja gatve, tačiau jie vis tiek atvyko anksčiau. Ore buvo juntamas picos kvapas — tikriausiai todėl, kad automobilį pastatė priešais piceriją įspūdingu pavadinimu: „Pirmoji originali Rėjaus pica Niujorke. Iš tikrųjų mes nejuokaujame, tikrų tikriausiai mes tokie". Šaligatviu ryžtingai pražingsniavo aukšta moteris mėlynu dalykiniu kostiumėliu ir stilingais akiniais nuo saulės. Mironas jai nusišypsojo, ji irgi atsakė tuo pačiu.

Antrą valandą popiet Klensio taverna jau ūžė. Mironas stabtelėjo prieš pat duris, pasitvarkė plaukus, pasisuko kairėn, nusišypsojo, pasisuko dešinėn, nusišypsojo, pakėlė galvą aukštyn, nusišypsojo.

Vinas klausiamai pažvelgė į jį.

— Federalai fotografuoja visus įeinančius, — paaiškino Mironas. — Tiesiog noriu atrodyti kuo gražiau.

— Sakai man tai tik dabar. O aš atrodau kaip velnias.

Tavernos klientai buvo vien vyrai. Ne pati linksmiausia vieta išlenkti burnelę. Iš automatinio patefono plyšavo Bobas Segeris.

Dekoras — amerikietiško alaus reklamos. Daugybė neoninių užrašų su kompanijų pavadinimais: *Budweiser, Bud Light, Miller, Miller Lite, Schlitz.* Reklaminis *Michelob* laikrodis. Veidrodis iš *Coors.* Padėklai iš *Pabst.* Bokalai puošti *Rolling Rock* logotipais.

Mironas žinojo, kad čia visur prislapstyta FTB pasiklausymo įrangos. Hermanas Eikas neėmė į galvą. Bet kas, šioje tavernoje pasakęs ką nors, kas tikrai galėjo pakenkti, buvo absoliutus kvailys ir nusipelnė būti pričiuptas. Rimti pokalbiai vykdavo tik galinėse patalpose. Eikas pasirūpino, kad kiekvieną dieną jos būtų patikrinamos, ar nėra „blakių“.

Jiems įžengus vidun, Vinas sulaukė kelių susidomėjusių žvilgsnių. Mat jis ne visai atitiko Klensio tavernos klientūros stilių. Tačiau niekas nežiūrėjo pernelyg ilgai. Šiame bare niekas į nieką nežiūri pernelyg ilgai.

— Ar ten tavo draugas Aronas? — paklausė Vinas.

Aronas stovėjo baro gale; kaip įprastai vilkėjo baltą kostiumą. Šį kartą ir marškinius, tik aptemptus, išryškinančius krūtinės raumenis, ir be rankovių. Didžiuliu tarsi šulinio dangtis delnu Aronas pamojo jiems prieiti.

— Labas, Mironai, — tarė Aronas. — Nuoširdžiai malonu vėl tave matyti.

Mironas Bolitaras, ponas Populiarusis.

— Aronai, norėčiau pristatyti tau Viną Lokvudą.

Aronas kreivai šyptelėjo.

— Malonu, Vinai.

Jiedu paspaudė vienas kitam rankas įdėmiai nužvelgdami ir vertindami. Nė vienas nesuvirpėjo.

— Jie laukia gale, — pasakė Aronas. — Einam.

Aronas nuvedė juos iki užrakintų veidrodinių durų. Šios iš karto atsidarė. Visi trys įėjo. Juos pasitiko du banditai akmeniniais veidais. Priešais driekėsi ilgas koridorius. Ir čia — tai buvo naujiena — lyg oro uoste buvo įrengtas metalo detektorius.

Aronas gūžtelėjo pečiais, tarsi sakytų: „Laiko ženklas“.

— Būkite malonūs, ištraukite savo ginklus. O paskui praeikite.

Mironas ištraukė savąjį trisdešimt aštuntojo kalibro pistoletą, Vinas — naują keturiasdešimt ketvirtojo. Vakarykšis, be abejonės, jau buvo sunaikintas. Jiedu žengė į priekį. Metalo detektorius nesupypsėjo, tačiau banditai vis tiek apieškojo juos daiktu, įtartinai primenančiu vibratorių. Paskui apieškojo dar kartą, tik jau ranka.

— Labai kruopščiai, — tarė Vinas.

— Beveik malonu, — pridūrė Mironas. — Maniau, paprašys mane pasukti galvą ir pakosėti.

— Ei, šmaikštuoli, — sumurmėjo vienas banditas, — einam ten.

Abu banditai nulydėjo juos koridoriumi tolyn. Aronas liko stovėti ir žiūrėjo. Mironui tai nepatiko. Sienos buvo baltos, kilimas — oranžinis kaip kontoroje. Ant sienų kabojo Prancūzijos Rivjeros nuotraukos. Klensio tavernos priekinė dalis priminė pigų restoraną, galinė — odontologo kabinetą.

Koridoriaus gale pasirodė dar du vyrai. Abu ginkluoti.

Mironas palinko Vinui prie ausies:

— Oho.

Vinas linktelėjo.

Anie du vyrai nukreipė ginklus į Mironą ir Viną. Vienas šūktelėjo:

— Ei, tu, Auksine Sruoga. Ateik čia.

Vinas žvilgtelėjo į Mironą.

— Auksinė Sruoga?

— Manau, jis turi omeny tave.

— A. Šviesūs plaukai. Dabar supratau.

— Aha, aukseli, nešk čionai savo sėdynę.

— Vėliau, — atsakė Vinas ir patraukė koridoriumi tolyn.

Du banditai, sutikti prie metalo detektoriaus, išsitraukė ginklus. Keturi vyrai, keturi pistoletai. Stipri ginkluotė. Po vakarykštės nakties neberizikuoja.

— Rankas už galvos. Greitai.

Vinas su Mironu, kuriuos dabar skyrė maždaug dešimt pėdų, pa-

darė, kas liepta. Vienas prie metalo detektoriaus sutiktų banditų prisiartino prie Mirono. Neperspėjęs ginklo buože smogė jam į inkstus.

Mironas suklupo ant kelių. Jį ėmė pykinti. Banditas spyrė jam į šonkaulius. Paskui dar kartą. Mironas nugriuvo ant grindų. Priėjo ir kitas banditas. Jis užšoko Mironui ant šlaunų, lyg šios būtų pagaliukai laužui kurti. Paskui viena jo koja atsidūrė ant inksto, į kurį ką tik buvo smogta. Mironas pamanė, kad tuoj apsivems.

Lyg per rūką jis pastebėjo Viną. Šis nepajudėjo iš vietos, veidas neišdavė jokių emocijų. Vinas įvertino padėtį ir greitai priėjo išvadą: jis negalėjo padėti. Jaudintis ir nervintis neverta, tad tik ramiai stebėjo vyrus. Kad, neduok Dieve, nepamirštų veidų.

Spyriai nesiliovė. Mironas susirietė lyg embrionas ir stengėsi kiek įmanoma jų išvengti. Spyriai buvo velniškai skausmingi, tačiau pernelyg skuboti, kad galėtų rimtai pakenkti. Vienas spyris pataikė netoli akies. Neabejotinai liks mėlynė.

Ir tada pasigirdo balsas:

— Kas per velnias... Tuoj pat liaukitės!

Spyriai akimirksniu liovėsi.

— Pasitraukit nuo jo!

Vyrai atsitraukė.

— Atleiskite, pone Eikai.

Mironas apsivertė ant nugaros. Vargais negalais sugebėjo atsisėsti. Prie atidarytų durų stovėjo Hermanas Eikas.

— Ar gerai jautiesi, Mironai?

— Kaip niekad anksčiau, Hermanai, — suinkštė Mironas.

— Negaliu apsakyti, kaip apgailestauju, — pasakė Hermanas Eikas. — Bet kai kurie žmonės dar labiau pasigailės.

Vyrai nusisuko. Mironas pavartė akis. Viskas čia tik vaidyba. Hermano Eiko vyrai be leidimo nemuštų žmogaus koridoriuje. Viskas surežisuota. Dabar Mironas neva skolingas Hermanui, o derybos dar nė neprasidėjo. Jau neminint fakto, kad skausmas — puikus baimės žadintojas, pats tinkamiausias kokteilis prieš derybas.

Iš kito koridoriaus galo atėjo Aronas. Jis padėjo Mironui atsistoti ir gūžtelėjo pečiais, lyg sakytų: „Pigus ėjimas, bet ką padarysi".

— Ateik, — pakvietė Hermanas. — Pasikalbėkime mano kabinete.

Mironas nedrąsiai įžengė į kabinetą. Nesilankė čia kelerius metus, tačiau nedaug kas pasikeitė. Ant vienos sienos kabojo Lerojaus Neimano tapyta golfo žaidimo scena. Daugybė tų kvailų senamadiškų golfo žaidėjų karikatūrų. Kabineto kampe kabojo kino ekranas — buvo rodomas golfo laukas. O priešais ekraną įrengta vieta, iš kurios mušamas kamuoliukas. Žaidėjas muša kamuoliuką į ekraną. Tada kompiuteris apskaičiuoja, kur kamuoliukas būtų nusileidęs, ir ekrane pasirodo tos vietos vaizdas. Paskui žaidėjas muša antrą kartą. Pramogų miestas.

— Gražus kabinetas, — tarė Vinas.

— Ačiū, sūnau, — nusišypsojo Hermanas Eikas.

Dantys protezuoti vainikėliais. Hermanas ką tik buvo įkopęs į septintą dešimtį, įdegęs, sportiškas, vilkėjo baltas kelnes ir geltonus golfo marškinėlius su išsiuvinėtu auksiniu lokiu toje vietoje, kur paprastai būna krokodilas — tarsi pasirengęs turnyrui Majami Biče. Eiko plaukai buvo žili. Tačiau ne savi. Perukas arba ta geroji plaukų priauginimo sistema, kad kiti nepastebėtų. Ant rankų — rudos senatvinės dėmės. Veidas gana lygus, tikriausiai dėl kalogeno injekcijų arba odos tempimo operacijos. O štai kaklas išdavė: oda sudribusi, apsmukusi, priminė didelį kapšelį.

— Ponai, prašau, sėskit.

Jie atsisėdo. Kabineto durys užsidarė. Viduje liko Aronas, du nauji banditai ir Hermanas Eikas. Mirono šleikštulio priepuolis ėmė rimti.

Hermanas pakėlė golfo lazdą ir prisėdo ant stalo krašto.

— Kaip suprantu, Mironai, — prabilo jis, — tarp judviejų su Frenku iškilo nesusipratimų.

— Apie tai ir norėjau pasikalbėti.

Hermanas linktelėjo.

— Frenkai?

Durys atsidarė. Įžengė Frenkas. Buvo matyti, kad jiedu broliai — abiejų veido bruožai beveik identiški. Tačiau tuo panašumas ir

baigėsi. Frenkas svėrė mažiausiai dvidešimčia svarų daugiau už savo vyresnįjį brolį. Jo figūra priminė kriaušę — siauri pečiai ir per pilvą tarsi uždėtas guminis ratas. Frenkas buvo absoliučiai nuplikęs. Dantys pajuodę, su dideliais tarpais. O veidas visada iškreiptas pykčio.

Abu broliai užaugo gatvėje. Abu savo karjerą pradėjo nuo smulkių chuliganizmų ir šioje srityje kryptingai kopė aukštyn. Per visus tuos metus abu palaidojo savo nušautus vaikus. Abu nušovė daugybę kitų žmonių vaikų. Hermanas mėgo pabrėžti, kad jis pasiekė aukštesnį lygį nei vulgarus jo jaunesnysis brolis — gerų knygų, meno, golfo lygmeny. Tačiau pabėgti ne taip lengva. Dvi to paties medalio pusės. Frenkas nemaloniai priminė Hermanui apie jų šaknis ir tikrąją prigimtį. Tik Frenkas tame pasaulyje jautėsi patogiai ir buvo savas. O Hermanas — ne.

Frenkas vilkėjo mėlyną sportinį kostiumą su geltonais papuošimais. Bliuzonas buvo neužtrauktas ir, mėgdžiodamas *Yves St. Aron* mados stilių, jis nevilkėjo marškinių. Plaukai ant krūtinės buvo sulipę ar nuo kažkokio aliejaus, ar nuo prakaito. Gana įdomu. Siauros kelnės buvo keliais dydžiais per mažos ir išryškino išsikišimą tarpkojyje. Mironas vėl pajuto šleikštulį.

Frenkas neištarė nė žodžio. Jis atsisėdo prie savo brolio stalo ir laukė.

— Na, Mironai, — tęsė Hermanas, — kaip suprantu, viskas dėl kažkokio juodaodžio berniuko, žaidžiančio krepšinį.

— Čezo Landrokso, — patikslino Mironas. — Tik nesu tikras, kad jį sužavėtų „berniuko“ apibūdinimas.

— Atleiskite senam žmogui, nelabai žinančiam politiškai teisingus terminus. Nenorėjau parodyti nepagarbos.

Vinas sėdėjo tyliai ir stebėjo aplinką.

— Leiskite man paaiškinti, kaip aš tai suprantu, — tęsė Hermanas. — Ir pasistengsiu būti objektyvus. Jūsų ponas Landroksas sudarė sandėrį. Pasiėmė pinigus. Ketverius metus iš tų pinigų jis rėmė savo šeimą. O kai atėjo laikas atidirbti, sulaužė žodį.

— Čia objektyvu? Čezas Landroksas yra tik vaikas...

— Išklausykite mane, — švelniai nutraukė Hermanas. — Mes juk ne socialiniai darbuotojai. Puikiai tai supranti. Mes verslininkai. Mes investavome į tą jaunuolį. Surizikavome paskirti jam kelis tūkstančius dolerių. Ta investicija jau turėjo duoti dividendų, tačiau įsikišai tu.

— Aš neįsikišau. Jis pats atėjo pas mane. Jis — išsigandęs vaikas. O'Konoras užsiundė ant jo savo banditus, kai Čezui tebuvo aštuoniolika. Ne be priežasties įstatymai neleidžia artintis prie tokio amžiaus vaikų. Dabar tas vaikas mėgina išsikapanoti, kol neįklimpo pernelyg giliai.

Hermanas buvo nusiteikęs skeptiškai.

— Ei, nagi, Mironai. Šiais laikais vaikai greitai suauga. Jis puikiai žinojo, ką darė. Taip, tas sandėris buvo nelegalus — kas čia tokio. Vaikis šitai žinojo. Ir vis tiek norėjo pinigų.

— Jis juos grąžins.

Pirmą kartą prabilo Frenkas Eikas:

— Šūdą jis grąžins.

Mironas pamojo ranka.

— Labas, Frenkai. Viršininko apranga.

— Eik tu šikt, vabalo šūde. Sandėris yra sandėris.

Mironas atsisuko į Viną.

— Vabalo šūde?

Vinas gūžtelėjo pečiais.

— Tartasi buvo taip, — tęsė Mironas, — Čezas bet kada gali nutraukti sutartį ir grąžinti pinigus. Taip jam sakė Rojus O'Konoras.

— Man nusišvilpt, ką sakė O'Konoras.

— Frenkai, prašyčiau, — įsiterpė Hermanas, — mes neturėtume būti nusiteikę priešiškai.

— Ei, eina jis šikt, Hermanai. Tas šunsnukis nori mane išdulkinti. Jis nori nukniaukti kąsnį nuo mano sušikto stalo. Esmė ne tik ta, kad tas Landroksas nigeris. Čia tik pradžia. Šitokiu būdu mes pasirašėme galybę sutarčių. Prarasime vieną — prarasime visas. Sakau, turime parodyti kitiems agentams, jog neleisime savęs niekinti. Sakau, turime atsikratyti Bolitaro tuoj pat.

— Man ši mintis nepatinka, — tarė Mironas.

— O kas, po velnių, tavęs klausė?

— Tiesiog išsakau savo nuomonę.

— Frenkai, prašau, tai nepadeda. Pažadėjai, kad leisi man viską sutvarkyti.

— Ką sutvarkyti? Nudėk tą kalės vaiką. Ir taškas.

— Palauk kitame kambaryje. Aš tuo pasirūpinsiu, prižadu.

Frenkas piktai dėbtelėjo į Mironą. Šis nesirengė atsakyti tuo pačiu. Jis suprato, kad čia spektaklio dalis. Suprato, kad tiedu mėgina įbauginti jį bemaž tokiais pat būdais kaip bandė Otas Berkas ir Laris Hansonas. Tačiau dėl tos pačios keistos priežasties ore tvyrantis mirties kvapas suteikė tik dar daugiau energijos.

O štai Vinas išliko susimąstęs.

— Na, Aronai, — suurzgė Frenkas. — Nešdinamės iš čia. — Jis atsistojo. — Bet tavo galvos medžioklė vis dar tęsiasi.

— Puiku, — tarė Hermanas. — Jei nori jį nužudyti, aš nestosiu skersai kelio.

— Jis jau beveik lavonas.

Aronas su Frenku išėjo. Pastarasis trinktelėjo durimis. Pernelyg, pagalvojo Mironas, tačiau suvaidinta gerai.

— Jis malonus, — pasakė Mironas.

Hermanas nužingsniavo į kitą kabineto galą. Paėmęs golfo lazdą, kelis kartus, tarsi per treniruotę, užsimojo.

— Aš su juo neprasidėčiau, Mironai. Frenkas tikrai piktas. Man tu visada patikai. Nuo pat pradžių. Bet nesu tikras, kad šį kartą galėsiu tau padėti.

„Pati pradžia“ buvo antraisiais Mirono mokslo metais Djuke. Ne patys geriausi prisiminimai. Tėvas tada lošė. Ir pralošinėjo. Likus dienai iki rungtynių su Džordžijos valstijos komanda Mironas, grįžęs į bendrabučio kambarį, rado ten savo tėvą ir du Hermano Eiko banditus. Tiedu banditai paaiškino jam, kad jei Džordžijos valstijos komanda praloš didesniu nei dvylikos taškų skirtumu, jo tėvas neteks piršto. Tada pirmą kartą Mironas matė savo tėvą verkiantį. Per

rungtynes, likus vos keturiasdešimčiai sekundžių iki pabaigos, jis tris kartus prarado kamuolį — Djuko komanda laimėjo tik dešimties taškų skirtumu.

Tėvas ir sūnus niekada apie tai nesikalbėjo.

— Mironai, kodėl tas vaikis — Čezas Landroksas — tau toks svarbus?

— Manau, jis vertas būti išgelbėtas.

— Nuo ko išgelbėtas?

— Jis tik vaikas, Hermanai. Frenkas jį spaudžia. Noriu, kad tai baigtųsi.

Hermanas nusišypsojo, pasikeitė lazdą ir dar kelis kartus užsimojo. Paskui pakėlė ją aukštyn.

— Tebesi kovotojas, a, Mironai?

— Vargu. Tik mėginu padėti vaikui.

— Ir sau pačiam.

— Gerai. Ir sau pačiam.

Mironas pastebėjo, kad Hermanas avi specialiai golfui žaisti skirtus batus. Jėzau. Dauguma žmonių mano, kad golfą vadinti sportu — kvailystė. Kitiems jis tampa manija visam gyvenimui. Vidurio nėra.

— Nemanau, — tarė Hermanas tyrinėdamas kilimą, — kad galiu sustabdyti Frenką. Jis labai ryžtingas.

— Jūs vadovaujate paradui, — paprieštaravo Mironas. — Visi tai žino.

— Bet Frenkas — mano brolis. Neprispausiu jo padu, nebent būtų absoliučiai būtina. Nemanau, kad šis atvejis būtent toks.

— Ką Frenkas jam padarė?

— Prašau?

— Kaip jis įbaugino tą vaikį?

— A, — numykė Hermanas. Jis vėl pakeitė lazdą. Šį kartą pasirinko su mediniu galu. — Jis pagrobė jo seserį. Manau, seserį dvynę.

Mironas pajuto, kaip jam sutraukė skrandį. Jie buvo teisūs. Tačiau nė kiek nejautė dėl to pasitenkinimo.

— Ar ji sveika?

— O, aš nesijaudinčiau, — atsakė Hermanas, lyg būtų išgirdęs iš tiesų kvailą klausimą. — Jie jos nenuskriaus. Kol Landroksas bendradarbiaus.

— Kada jie rengiasi ją paleisti?

— Po kelių dienų. Nori užtikrinti, kad sutartis teisėta ir kad Landroksui nekyla pašalinių minčių.

— Ko sieki, Hermanai? Ko nori už tai, kad sustabdytum Frenką?

Hermanas užsimovė golfo pirštinę ir labai lėtai, stebėdamas savo rankas, užsimojo.

— Aš senas žmogus, Mironai. Turtingas senas žmogus. Ką galėtum man duoti?

Vinas sėdėdamas palinko į priekį — pirmą kartą sujudėjo.

— Pone Eikai, jūsų lazda juda pernelyg laisvai. Pamėginkite šiek tiek pasukti riešą. Šiek tiek dešinėn.

Staigus pokalbio pakeitimas nustebino visus. Hermanas pasižiūrėjo į Viną.

— Atsiprašau. Negirdėjau, kas jūs toks.

— Vinzoras Hornas Lokvudas III.

— A, tai jūs tas nemirtingasis Vinas. Ne visai tokio tikėjausi. — Jis pamėgino suimti lazdą, kaip patarė. — Keistai jaučiuosi.

— Pasitreniruokite kelias savaites, — pasiūlė Vinas. — Ar dažnai žaidžiate?

— Kada tik galiu. Man tai daugiau nei žaidimas. Tai...

— Šventa, — užbaigė už jį Vinas.

Hermano akys pagyvėjo.

— Būtent. Jūs žaidžiate, pone Lokvudai?

— Taip.

— Tačiau ne tokiomis sąlygomis kaip aš.

— Ne, — atsakė Vinas. — O kur jūs žaidžiate?

— Tokiam kaip aš nelengva surasti gerus laukus. Įstojau į klubą Vestčesteryje — Šv. Antonijaus. Žinote jį?

— Ne.

— Laukai nieko ypatinga. Žinoma, turi aštuoniolika duobučių. Labai uolingi. Reikia būti vos ne kalnų ožiu.

Golfo istorijos. Mironas jas dievino. Kaip ir visi, ar ne?

— Kai ko nesuprantu, — įsiterpė Mironas. — Turėdamas tokią įtaką, kodėl, na, nežaidžiate ten, kur norite?

Hermanas su Vinu pasižiūrėjo į Mironą taip, tarsi šis būtų nuogas bedievis, besimeldžiantis Vatikane.

— Atleiskite jam, — ištarė Vinas. — Mironas nesupranta golfo. Ir tikrai nenutuokia, kas yra devintoji metalinė riedmuša.

Hermanas nusijuokė. Banditai irgi. Mironas nesuprato, kodėl.

— Puikiai suprantu, — atsakė Mironas. — Golfas — būrelis kvailai apsirengusių vyrų, kurie didžiulius vertingos žemės plotus naudoja tam, kad galėtų lazda pamušinėti kamuoliuką.

Mironas nusijuokė. Niekas jam nepritarė. Golfo žaidėjai nepasižymi humoro jausmu.

Hermanas įdėjo lazdą atgal į krepšį.

— Tam, kad pakliūtų į golfo klubą, žmonės nenaudoja prievartos, nepapirkinėja ir nebaugina, — paaiškino jis. — Pernelyg gerbiu šį žaidimą ir negaliu taip šiurkščiai elgtis. Tai tas pats, kaip įremti pistoletą kunigui į smilkinį, kad jis leistų atsisėsti pirmame klaupte.

— Šventvagystė, — pakomentavo Vinas.

— Būtent. Nė vienas tikras golfo žaidėjas taip nepasielgtų.

— Tikras golfo žaidėjas turi būti pakviestas, — pridūrė Vinas.

— Taip. Ir garsiuose laukuose ne tik žaidžiama. Taip parodoma pagarba. Labai norėčiau būti pakviestas į vieną geriausių pasaulio klubų. Tai mano svajonė. Tačiau jai nelemta išsipildyti.

— O gal norėtumėte būti pakviestas į du? — paklausė Vinas.

— Du... — Hermanas nutilo. Vieną sekundės dalelę jo akys išsiplėtė, tačiau greitai vėl apsiblausė, lyg jis baimintųsi, kad jį tik erzina. — Ką turite omeny?

Vinas parodė į nuotrauką ant kairiosios sienos.

— „Meriono" golfo klubą, — pasakė jis. Paskui parodė į nuotrauką ant galinės sienos. — Ir „Pušų slėnio" klubą.

— Ir?

— Manau, esate apie juos girdėjęs?

— Girdėjęs? — pakartojo Hermanas. — Tai du geriausi klubai Rytų pakrantėje, tiksliau, du geriausi pasaulyje. Sakykite duobutę. Na, bet kurią iš bet kurio lauko.

— Šešta duobutė „Merione".

Hermano veidas nušvito kaip vaiko Kalėdų rytą.

— Viena labiausiai neįvertintų duobučių pasaulyje. Pirmasis smūgis mušamas beveik aklai ir jis neką tepadeda. Tikras žaidimas prasideda nuo vidurinės duobutės, reikia laikytis arčiau ribos, kuri yra dešinėje pusėje. Geriausia rinktis vidurinę metalinę riedmušą, tinkančią šiek tiek ūgtelėjusiai žolei, ir saugotis duobučių kairėje ir dešinėje.

— Labai įspūdinga, — nusišypsojo Vinas.

Pasigirdo šnarpštelėjimas.

— Tik nesakykite, pone Lokvudai, kad jūs esate žaidę „Merione" ir „Pušų slėnyje".

Hermano balse pasigirdo kažkas panašaus į pagarbią baimę.

— Esu abiejų jų narys.

Hermanas garsiai įkvėpė. Mironas jau pamanė, kad senis persižegnos.

— Narys, — nepatikliai ištarė jis. — Abiejų?

— Ir norėčiau savaitgalį pakviesti jus būti mano svečiu abiejuose klubuose. Pamėginsime per dieną pereiti septyniasdešimt dvi duobutes, po trisdešimt šešias kiekviename klube. Pradėsime penktą ryto. Na, nebent jums per anksti.

Hermanas papurtė galvą. Mironui pasirodė, kad jo akys buvo pritvinkusios ašarų.

— Ne per anksti, — išstenėjo jis.

— Ar kitas savaitgalis jums tinka? — paklausė Vinas.

Hermanas pakėlė telefono ragelį.

— Paleiskite mergaitę, — ištarė jis. — Ir medžioklė atšaukiama. Bet kas, palietęs Mironą Bolitarą, taps lavonu.

31 skyrius

Vinas su Mironu grįžo į kontorą. Mironui nuo spyrių visur skaudėjo, bet, ačiū Dievui, niekas nesulaužyta.

— Nekaip atrodai, — pastebėjo Esperansa.

— Tu pernelyg kreipi dėmesį į išvaizdą.

Mironas padavė jai Adamo Kalverio nuotrauką.

— Patikrink, gal tavo draugė Liusė jį atpažins.

Esperansa atidavė pagarbą.

— Jawohl, Kommandant. — Iš visų senųjų laidų Esperansos mėgstamiausia buvo „Hogano didvyriai". Mironas tos laidos nelabai mėgo, nors būtų norėjęs dalyvauti ten, kai jauna televizijos žvaigždutė ištarė: „Ei, turiu idėją situacijų komedijai! Tegul veiksmas vyksta karo belaisvių stovykloje nacistinėje Vokietijoje. Nepaprastai juokinga".

— Kiek skambučių? — pasiteiravo jis.

— Koks milijonas. Daugiausia iš žurnalistų — nori, kad pakomentuotum Kristiano sutartį. — Esperansa nusišypsojo. — Gerai padirbėta.

— Ačiū.

— Tas Otas Berkas, — ištarė ji laikydama pieštuką netoli burnos, — gal jis nevedęs?

Mironas pasibaisėjęs pažvelgė į ją.

— Kam tau reikia žinoti?

— Jis gana žavus.

Šleikštulys grįžo.

— Juokauji, tiesa? Pasakyk, kad taip.

Esperansa koketiškai nusišypsojo, tačiau nieko nepasakė. Mironas patraukė į savo kabinetą.

— Palauk, — sulaikė jį Esperansa. — Vos prieš kelias minutes gavai keistą žinutę.

— Nuo?..

— Moters, vardu Madlena. Pavardės nepasisakė. Iš balso pasirodė geidulinga.

Dekanienė. Hm.

— Paliko numerį?

Esperansa linktelėjo ir padavė lapelį.

— Nepamiršk: prezervatyvas — tavo draugas.

— Ačiū, mama.

— Jei jau prakalbome apie ją, tai tavo motina skambino du kartus. O vieną kartą — tėvas. Atrodo, jie dėl tavęs nerimauja.

Mironas įžengė į savo kabinetą. Šiokia tokia privati šventovė. Jam čia patiko. Dažniausiai derybas ir svarbius susitikimus jis organizuodavo pasitarimų kambaryje, tad savo kabinetą galėjo įsirengti kaip norėjo. Pro kairėje pusėje esantį langą, žinoma, matėsi Manhatanas. Ant sienos, už rašomojo stalo, kabojo įrėminti Brodvėjaus miuziklų plakatai: „Smuikininkas ant stogo", „Pižamų žaidimas", „Kaip sulaukti sėkmės versle daug nesistengiant", „Don Kichotas", „Vargdieniai", „Vestsaido istorija", „Fantomas".

Ant kitos sienos kabojo reklaminiai filmų kadrai: Hamfris Bogartas ir Ingrida Bergman iš „Kasablankos", Vudis Alenas ir Diana Kyton iš „Anės Hol", Ketrina Hepburn ir Spenseris Treisis iš „Adomo šonkaulis", Groučo, Čiko ir Harpo iš „Naktis operoje", Adamas Vestas ir Bartas Vordas iš „Betmano". Auksinis televizijos amžius.

Ant galinės sienos puikavosi Mirono klientų nuotraukos. Po kelių dienų čia atsiras ir Kristiano Stylo, vilkinčio mėlyną „Titanų" uniformą, atvaizdas.

Mironas surinko Madlenos Gordon numerį. Įsijungė autoatsakiklis. Jos šilkinis balsas. Išgirdus jį Mironui vėl ėmė džiūti gerklė. Jis padėjo ragelį — žinutės nepaliko. Žvilgtelėjo į laikrodį ant galinės sienos. Jis buvo didžiulio rankinio laikrodžio formos, vidury matėsi „Boston Celtics" logotipas.

Pusė keturių.

Pakaks laiko nuvažiuoti į universitetą. Madlena nesvarbu. Mironas labai norėjo susitikti su dekanu. Ir norėjo pasirodyti netikėtai.

Prie Esperansos stalo jis pranešė:

— Trumpam išvykstu. Jei reikės, skambink į automobilį.

— Tu šlubuoji? — paklausė Esperansa.

— Truputį. Eiko vyrukai pavaišino.

— A. Iki pasimatymo.

— Velniškai skauda, bet iškęsiu.

— Aha.

— Nekelk scenos.

— Giliai savyje aš mirštu.

— Būk gera, pamėgink susisiekti su Čezu Landroksu. Perduok jam, kad mums reikia pasikalbėti.

— Gerai.

Mironas išėjo. Pasiėmė iš garažo savo automobilį. Vinas buvo pamišęs dėl automobilių. Jis dievino savo žalią sportinį „Jaguarą". Mironas vairavo mėlyną „Ford Taurus". Jis nebuvo iš tų, kuriuos galima pavadinti automobilių mėgėjais. Mašina jam buvo reikalinga tik tam, kad galėtų iš taško A nuvykti į tašką B. Ji jam nebuvo ir socialinės padėties simbolis. Ir ne antrieji namai. Ir ne jo mažutė.

Kelionė netruko ilgai. Mironas pasirinko kelią pro Linkolno tunelį. Pravažiavo garsųjį Jorko motelį. Prie jo kabojo didelė iškaba:

11,99 USD UŽ VALANDĄ
95 USD UŽ SAVAITĘ
VEIDRODINIAI KAMBARIAI

Parko kelyje sumokėjo kelio mokestį. Moteris būdelėje buvo labai draugiška. Atiduodama grąžą pažvelgė į jį.

Iš automobilio telefono Mironas paskambino motinai ir užtikrino ją, kad jam viskas gerai. Ji liepė paskambinti tėvui, nes šis labiausiai jaudinasi. Mironas paskambino tėvui ir užtikrino jį, kad yra gyvas ir sveikas. Šis liepė paskambinti motinai, nes tai ji nerimauja. Nuostabus bendravimas. Laimingos santuokos paslaptis.

Mironas pagalvojo apie Ketę Kalver. Pagalvojo apie Adamą Kalverį. Paskui apie Nensę Serat. Pamėgino nubrėžti visus juos jungiančias linijas. Tačiau šios išėjo labai jau menkos. Mironas neabejojo, kad viena linijų yra Fredas Nikleris, Ponas Pornografinis Žurnalas. Ta nuotrauka pati neatsirado „Nips" žurnale. Atrodo, Fredas rimtai

darbuojasi. Jis turi žinoti gerokai daugiau nei pasakoja. Vinas knaisiojasi po jo aplinką, pažiūrėsim, ką pavyks iškasti.

Po pusės valandos Mironas įvažiavo į universiteto teritoriją. Šiandien čia ypač tuščia. Nematyti nė vieno žmogaus. Vos vienas kitas automobilis. Jis pastatė savo fordą šalia dekano namų ir pasibeldė į duris. Jas atidarė Madlena (jam vis dar patiko tas vardas). Pamačiusi Mironą, ji nudžiugo, šiek tiek kilstelėjo galvą, nusišypsojo.

— Na, labas, Mironai.

— Sveika.

Madlena Gordon buvo pasirengusi žaisti tenisą. Trumpas baltas sijonėlis. Nuostabios kojos. Balti marškinėliai. Mironas pastebėjo, kad marškinėliai persišviečia. Skvarbi akis — tikro tyrėjo požymis. Madlena suprato, kad jis tai pastebėjo. Tačiau neatrodė, kad būtų įsižeidusi.

— Atleiskite, kad sutrukdžiau, — tarė Mironas.

— Nesutrukdėte, — atsakė ji. — Kaip tik rengiausi lįsti po dušu.

Hm.

— Jūsų vyro nėra, tiesa?

Ji sukryžiavo rankas ant krūtinės.

— Nebus dar kelias valandas, — atsakė Madlena. — Gavote mano žinutę?

Mironas linktelėjo.

— Gal norėtumėte užeiti?

— Pone Robinson, jūs mėginate mane suvilioti, ar ne?

— Prašau?

— Iš filmo „Absolventas“.

— A, — Madlena aplaižė savo lūpas. Jos buvo labai seksualios. Žmonės dažnai neįvertina lūpų. Jie pastebi nosį, smakrą, akis, skruostikaulius. O Mironas buvo iš tų, kurie atkreipia dėmesį į burną. — Manau, turėčiau įsižeisti, — tęsė ji. — Turiu omeny, aš ne tiek daug vyresnė už jus, Mironai.

— Teisingai pastebėta. Citata išbraukiama.

— Taigi, — tarė Madlena. — Klausiu dar kartą. Norėtumėt užeiti?

— Žinoma, — atsakė Mironas.

Priblokšk ją greitu sąmoju. Kaip ji atsilaikys prieš tokį žavingą sąmojingumą?

Viduje buvo gražu. Didelis erdvus kambarys kairėje. „Tiffany" šviestuvai. Persiški kilimai. Prancūzų vaikinų ilgais garbanotais plaukais biustai. Senelio laikrodis. Tapyti griežtų veido bruožų vyriškių portretai.

— Gal prisėstumėt? — pasiūlė Madlena.

— Dėkui.

Geidulinga. Tokį žodį pavartojo Esperansa. Jis tiko. Ne tik Madlenos balsui, bet ir jos manieroms, eisenai, žvilgsniui, visai jos asmenybei.

— Gal ko išgersite? — paklausė ji.

Mironas pastebėjo, kad ji jau buvo pasiruošusi gėrimą.

— Žinoma, tą patį, ką jūs geriate.

— Degtinė su toniku.

— Skamba puikiai. — Jis nekentė degtinės.

Madlena sumaišė gėrimą. Mironas gurkštelėjo stengdamasis nesusiraukti. Nebuvo tikras, kad pavyko. Dekano žmona atsisėdo šalia.

— Niekada anksčiau taip nesielgiau, — pasakė ji.

— Tikrai?

— Bet jūs mane labai traukiate. Tai viena priežasčių, kodėl stebėdavau jūsų žaidimą. Jūs tikrai labai gražus. Bet, esu tikra, jums jau bloga tai girdėti.

— Na, nežinau, ar „bloga" — tinkamas žodis.

Madlena užmetė koją ant kojos. Ne taip kaip Džesika, tačiau buvo verta pamatyti.

— Vakar pamačiusi jus prie savo durų nusprendžiau, kad negaliu prarasti tokios galimybės. Pasakiau sau: pamiršiu atsargumą ir tiesiog atsiduosiu likimui į rankas.

— Suprantu. — Mironas negalėjo liautis šypsotis.

Madlena atsistojo ir ištiesė jam ranką.

— Kaip dėl to dušo?

— A, gal galėtume pirma pasikalbėti?

Jos veidu perbėgo suglumimo šešėlis.

— Kas nors negerai?

Mironas apsimetė susidrovėjęs.

— Argi jūs neištekėjusi?

— O tai jums trukdo?

Nelabai.

— Taip, manau, trukdo.

— Pasigėrėtina, — tarė Madlena.

— Ačiū.

— Ir kvaila.

— Ačiū.

Moteris nusijuokė.

— Tiesą sakant, tai miela. Bet mudviejų santuoką su dekanu Gordonu galima pavadinti gana atvira.

Hm.

— Gal galėtumėte šiek tiek smulkiau paaiškinti?

— Paaiškinti?

— Tik kad pasijusčiau šiek tiek geriau.

Madlena vėl atsisėdo. Balto sijonėlio tarsi ir nebuvo, o kojos išties nuostabios.

— Anksčiau man niekad neteko aiškinti, — pasakė ji.

— Suprantu. Bet man įdomu.

— Kas? — Madlena kilstelėjo antakius.

— Gal galėtume pradėti nuo jūsų apibūdinimo „atvira santuoka“?

Dekanienė atsiduso.

— Mes draugaujame nuo pat vaikystės. Mudviejų tėvai drauge vasarodavo Hajanise. Abu esame kilę iš gerų šeimų. — Tardama tuos žodžius ji ore parodė kabutes. — Manėme, šito pakanka. Tačiau ne.

— Tai kodėl nesiskiriate?

Ji klausiamai pažvelgė į Mironą.

— Kodėl aš jums tai pasakoju?

— Dėl mano nuoširdžių mėlynų akių, — atsakė jis. — Jos hipnotizuoja.

— Galbūt taip ir yra.

Dabar jau Mironas užsidėjo drovumo kaukę. Ponas Prisitaikėlis.

— Mano vyras įtakingas politikas. Jis buvo ambasadorius. Yra didelė tikimybė tapti universiteto rektoriu. Jei mes išsiskirtume...

— Viskas būtų baigta, — spėjo Mironas.

— Taip. Net ir šiais laikais menkiausias skandalas gali sugriauti karjerą ir visą gyvenimą. Tačiau svarbiausia, mudu vis dar esame geri draugai. Tiesą sakant, geriausi draugai. Tik mudviem kartais reikia įaudrinimo iš šalies.

— Kartais?

— Kartą per du mėnesius, — atsakė Madlena.

Oi!

— Kaip apskaičiavote, kad būtent tiek reikia laiko? — pasiteiravo Mironas. — Čia tikriausiai koks naujas algoritmas?

Dekano žmona nusišypsojo.

— Daug diskutavome. Tiksliau, derėjomės. Kartą per mėnesį atrodė lyg ir per dažnai. O kartą per tris mėnesius — per retai.

Mironas linktelėjo.

— Ir mes visada naudojame prezervatyvą, — pridūrė ji. — Taip su Harisonu sutarėme.

— Suprantu.

— Ar turi? — paklausė ji. — Prezervatyvą.

— Užsimovęs?

Madlena nusišypsojo.

— Aš viršuje kelis turiu.

— Ar galiu dar kai ko paklausti?

— Jei jau taip reikia...

— Kaip judu galite būti tikri, kad kitas laikosi, na, tokio dažnumo?

— Paprastai, — atsakė dekanienė. — Mudu pasipasakojame vienas kitam. Viską. Tai suteikia pikantiškumo.

Madlena iš tiesų buvo keista, tačiau dėl to Mironą ji tik dar labiau traukė.

— O jūsų vyras. Ar jis paišdykauja su studentėmis?

Moteris palinko į priekį ir uždėjo delną jam ant šlaunies.

— Tokie dalykai tave užveda?

— Aha.

Jis pamėgino viliūgiškai nusišypsoti. Tačiau nelabai išėjo. Iš Madlenos akių matėsi, kad moteris juo nepatikėjo.

Ji atitraukė ranką.

— Ką sumanei, Mironai?

— Sumaniau?

— Jaučiu, tu manimi naudojiesi, — pasakė dekano žmona. — Tačiau ne taip, kaip aš norėjau.

O, žmogau!

— Aš tik nusiteikiu.

— Man taip neatrodo, Mironai. — Akimirką ji įdėmiai žiūrėjo į jį. — Nors trumpam pabūk atviras. Ar mudu eisime į lovą?

— Ne, — atsakė jis, — neisime.

— Dar niekada nebuvau atstumta.

— O aš dar niekada nesu atsisakęs tokio pasiūlymo, — pasakė Mironas. — Geriau pagalvojus, niekada ir nesu sulaukęs tokio pasiūlymo.

— Čia dėl to, kad esu ištekėjusi?

— Ne.

— Esi kam nors pasižadėjęs? — paklausė Maldena.

— Blogiau. Santykiai su man labai svarbiu žmogumi atsidūrė kryžkelėje. Ir nė nenutuokiu, kuriuo keliu pasuksiu. Esu sumišęs.

— Kaip miela.

Jis vėl nutaisė drovuolio veidą.

— Jei nieko neišeis?.. — paklausė Madlena.

— Tada aš grįšiu.

Moteris jį pabučiavo. Stipriai. Tai buvo velniškai geras bučinys. Mironas pajuto jį net kojų pirštuose.

— Tik įžanga, — ištarė ji.

Jei būtų daugiau, Mironas būtų nebegyvas.

— Man tikrai reikia pasikalbėti su jūsų vyru. Gal žinote, kada jis bus namie?

— Negreitai. Dabar jis savo kontoroje, kitame universiteto teritorijos gale. Vienas. Teks garsiai pasibelsti, kad jus išgirstų.

Mironas atsistojo.

— Dėkoju.

— Mironai?

— Taip?

— Pasakodami apie savo romanus, mes niekada neminime vardų. Aš nežinau, ar Harisonas išdykauja su studentėmis. Labai tuo abejočiau.

— O kaip Ketė Kalver?

Madlena staigiai pašoko. Jos veidas įsitempė.

— Manau, tau geriau išeiti.

— Nuoširdžios mėlynos akys, — priminė Mironas. — Pažiūrėkit į nuoširdžias mėlynas akis.

— Ne šį kartą. Ir kai stebėdavau tavo žaidimą, žiūrėdavau ne į akis.

— O?

— Į užpakaliuką, — pasakė Madlena. — Jis gražiai atrodė tuose aptemptuose šortuose.

Mironas pasijautė pigiai. O gal pagautas ekstazės. Tikriausiai pagautas ekstazės.

— Ar tarp jų buvo romanas? — paklausė jis.

Moteris nieko neatsakė.

— Pakrutinsiu užpakaliuką, jei reikia.

— Romano tarp jų nebuvo, — tvirtai atkirto ji. — Tiek jau aš žinau.

— Tai ko tada taip širstate?

— Tu klausi, ar mano vyras turėjo neleistiną romaną su studente, kuri tikriausiai nužudyta. Man šis klausimas buvo netikėtas.

— Ar pažinojote Ketę Kalver?

— Ne.

— Ar jūsų vyras kada nors pasakojo apie ją?

— Kad lyg ir ne. Žinau tik tiek, kad mergina dirbo jo kontoroje. — Madlena pažvelgė į senovinį laikrodį, atsistojo ir palydėjo Mironą iki durų. — Pasikalbėk su mano vyru, Mironai. Jis geras žmogus. Papasakos tau viską, ką nori sužinoti.

— Pavyzdžiui?

Ji papurtė galvą.

— Dėkui, kad atvažiavai.

Madlena buvo sutrikusi: tikriausiai įsižeidė dėl tokio apklausos metodo. Kad Mironas pasinaudojo savo raumeningu kūnu informacijai išpešti. Jis ir anksčiau taip buvo daręs. Jam tai patiko. Šiaip ar taip, geriau nei mosuoti pistoletu.

Mironas apsisuko ir išėjo. Madlena tikriausiai žiūrėjo į jo užpakaliuką. Jis pasistengė labiau jį pakraipyti ir nuskubėjo į kitą universiteto teritorijos galą.

32 skyrius

Bergeno apygardos „Geltonuosiuose puslapiuose“ Džesika surado „Getaway“ nekilnojamojo turto agentūrą. Jų biuras buvo įrengtas kotedže šalia „McDonald's“ restorano Naujojo Džersio 17-ame kelyje ties Niujorko ir Naujojo Džersio riba. Tik dvidešimt minučių važiuoti automobiliu, tačiau, atrodo, Džesika atsidūrė senoviniame kaime. Tiesą sakant, ji net pastebėjo pašarų parduotuvę.

Biure buvo tik vienas žmogus.

— Na, sveika atvykus, — pernelyg plačiai šypsodamasis tarė vyriškis.

Jis buvo kokių penkiasdešimt penkerių, praplikęs, su ilga žilstelėjusia barzda lyg koks koledžo dėstytojas. Vilkėjo flanelinius marškinius, ryšėjo juodą kaklaraištį, mūvėjo „Levi's“ džinsus ir avėjo raudonus sportinius batelius.

— Aš Tomas Korbetas, „Getaway“ nekilnojamojo turto agentūros prezidentas. — Jis ištiesė jai savo vizitinę kortelę. — Kuo galėčiau būti jums naudingas?

— Aš daktaro Adamo Kalverio duktė, — prisistatė Džesika. — Gegužės dvidešimt penktąją jis išrašė jums 649 dolerių čekį.

— Taip, ir ką?

— Jis neseniai mirė. Norėčiau sužinoti, už ką jis mokėjo.

Korbetas žengė žingsnį atgal.

— Labai apgailestauju, — tarė jis. — Jūsų tėvas buvo mielas žmogus.

— Dėkoju. Gal galėtumėt pasakyti, kodėl jis kreipėsi į jus?

Akimirką agentūros prezidentas pagalvojo ir gūžtelėjo pečiais.

— Nematau priežasties, kodėl negalėčiau. Jis išsinuomojo namelį.

— Kur nors netoliese?

— Už kokių penkių ar šešių mylių. Miške.

— Kuriam laikui?

— Mėnesiui. Pradedant nuo gegužės dvidešimt penktosios. Nuoma tęsis dar porą savaičių, tad jei norėtumėt pasinaudoti...

— Koks tai namelis? — paklausė Džesika.

— Koks? Mažiukas. Vienas miegamasis, vienas vonios kambarys su dušo kabina, svetainė ir virtuvėlė.

Tai nieko nepaaiškino.

— Ar galėtumėt man nurodyti kelią ir duoti atsarginius raktus?

Jis vėl susimąstė.

— Namas stovi gana atokiai, — ištarė Tomas. — Nelengva rasti, mieloji.

Už kreipinį „mieloji“ Džesika labiau dievino tik „vaikuti“ ir „brangute“. Tačiau dabar nebuvo laiko aiškintis sentimentų. Ji prikando lūpą ir nutylėjo.

— Namelis stovi atokiai, — tęsė Tomas. — Nutolęs, jei suprantat, ką turiu omeny. Truputis medžioklės, truputis žvejybos, bet daugiausia tyla ir ramybė. — Jis paėmė nepaprastai sunkų raktų rinkinį. — Aš jus nuvešiu.

— Ačiū.

Korbetas vairavo „Toyota LandCruiser“ ir visą kelią šnekėjo, lyg Džesika būtų klientė.

— Štai mūsų vietinė bakalėjos parduotuvė.

Tai buvo didelis „A&P“ prekybos centras.

Mergina nustebo, kai jis įsuko į negrįstą kelią. Jie važiavo tiesiai į mišką.

— Gražu ar ne? Tikrai gražu.

— Aha.

Juos supo žalia lapija. Džesika nebuvo gamtos mylėtoja. Jai gamta reiškė vabalus, drėgmę, purvą, taip pat vandentiekio ir kanalizacijos nebuvimą. Žmonija vystėsi milijonus metų, kol pabėgo iš miškų, tai kam veržtis atgal? Bet svarbiausia, kad jos tėvas jautė tą patį. Jis nekentė miško.

Kodėl jam prireikė išsinuomoti namelį čia?

Tomas parodė į priešais dunksančią daubą.

— Prieš dvejus metus medžiotojas čia nušovė vyruką. Nelaimingas atsitikimas. Medžiotojas pamanė, kad tai elnias, ir iššovė jam į galvą.

— Aha.

— Šiame miške rasti keli lavonai. Manau, per pastaruosius dvejus metus — trys. Vos prieš kelis mėnesius rasta mergina. Spėjama, pabėgusi iš namų. Sunku tiksliai pasakyti, nes kūnas buvo labai suiręs.

— Jūs velniškas pardavėjas, Tomai.

Korbetas nusikvatojo.

— Na, aš moku atskirti, kas nesirengia pirkti.

Džesika, žinoma, viską žinojo apie tuos lavonus. Policija žudiko nesučiupo, bet manė, kad tas psichopatas laiko sučiupęs dar vieną jauną merginą, tą, kuri dar nerasta.

Ketę Kalver.

Ar gali būti, kad Ketės lemtis tokia paprasta ir tokia siaubinga? Ji — dar viena kažkokio psichopato auka, kaip visi ir mano?

Ne, sakė sau Džesika. Pernelyg daug spragų.

— Aš užaugau šiose vietose, — tęsė Tomas. — Mano vaikystėje apie šiuos miškus sklido legendos. Senoliai pasakojo, kad čia gyveno vyras su kabliu rankos vietoje, grobė blogus berniukus ir kabliu perskrosdavo jiems pilvą.

— Žavinga.

— Kartais pagalvoju, gal dabar jie pradėjo grobti jaunas merginas.

Džesika tylėjo.

— Mes vadinome jį ponu Kabliu, — toliau dėstė Korbetas.

— Kaip?

— Ponu Kabliu. Mes taip jį vadinome.

Jie nutolo dar mylią nuo civilizacijos.

— Štai ir namelis, — tarė Tomas. — Štai ten, už medžių.

Tai buvo mažutis medinis namukas su didele veranda.

— Kaimiškas, ar ne?

Labiau būtų tikę sakyti „aptriušęs". Džesika žvilgtelėjo į verandą, tačiau bedančių kaimiečių, grojančių bandžomis, ten nesėdėjo.

— Ar mano tėvas paaiškino, kodėl norėjo išsinuomoti šį namelį?

— Sakė norįs nuo visko pabėgti ir pagyventi šiame miške.

Jokios logikos. Juk visą šio mėnesio savaitę tėtis rengėsi praleisti medicinos ekspertų konferencijoje. Ir Adamas Kalveris buvo ne iš tų, kuriems reikėjo ramybės. Jis dirbo su lavonais. O per atostogas norėjo atsidurti Las Vegase, Atlantik Sityje ar kokioje kitoje vietoje, kur daug žmonių ir veiksmo. O dabar ima ir išsinuomoja miško trobelę.

Tomas įkišo raktą ir atrakino. Paskui stumtelėjęs duris pasakė:

— Paskui jus.

Džesika įžengė į svetainę. Ir stabtelėjo.

Tomas įėjo paskui ją.

— Kas per velnias? — sušnibždėjo jis.

33 skyrius

Dekano Gordono kontora buvo Komptono rūmuose. Pastatas tik trijų aukštų, tačiau užėmė didelį plotą. Priekyje akį rėžė graikiškos kolonos. Išorinės sienos — plytų. Baltos dvivėrės durys. Viduje, priešais duris, buvo skelbimų lenta, kurioje kabėjo seni pranešimai apie beveik visuose universitetuose veikiančių grupių — Afrikos ir Amerikos mainų programos komiteto, Gėjų ir lesbiečių sąjungos, Palestinos išvaduotojų, Koalicijos moterų dominavimui sustabdyti, Pietų Afrikos laisvės kovotojų — veiklą. Buvo pranešama, kad visi vasarą atostogaus. Linksmos dienos.

Didžiuliame vestibiulyje nebuvo nė gyvos dvasios. Jame dominavo marmuras: marmurinės grindys, baliustrados, kolonos. Sienos nukabinėtos milžiniškais mantijomis vilkinčių žmonių portretais; daugelis tų vyrų griūtų negyvi, jei galėtų perskaityti, kas parašyta skelbimų lentoje. Degė visos šviesos. Mirono žingsniai aidėjo tuščioje patalpoje ir jam norėjosi sušukti: „Aidas!". Tačiau būtų pernelyg vaikiška.

Dekanatas įsikūręs kairiojo koridoriaus gale. Durys buvo užrakintos. Mironas stipriai pabeldė.

— Dekane Gordonai?

Už tamsių durų pasigirdo bruzdesys. Po kelių sekundžių jos atsivėrė. Dekanui Gordonui ant nosies puikavosi stori akiniai. Vyriškio plaukai buvo reti, trumpai apkirpti, gražiame veide spindėjo tyros rudos akys. Bruožai švelnūs, tarsi veido kaulai specialiai būtų suapvalinti tam, kad sušvelnintų išvaizdą. Jis atrodė mielas, vertas pasitikėjimo. Mironui tai labai nepatiko.

— Atleiskite, — prabilo dekanas. — Iki rytojaus ryto dekanatas uždarytas.

— Mums reikia pasikalbėti.

Dekano veide matėsi sumišimas.

— Ar aš jus pažįstu?

— Nemanau.

— Juk jūs ne studentas?

— Vargiai.

— Gal galėčiau paklausti, kas jūs?

Mironas ramiai į jį pasižiūrėjo.

— Jūs žinote, kas aš. Ir žinote, apie ką noriu pasikalbėti.

— Neturiu nė menkiausio supratimo, apie ką jūs kalbate, bet iš tiesų esu gana užsiėmęs...

— Pastaruoju metu skaitėte gerų žurnalų?

Dekanas Gordonas suvirpėjo.

— Ką pasakėte?

— Manau, galėčiau ateiti, kai dekanatas bus pilnas. Gal atneščiau šiokių tokių skaitalų universiteto vadovams, nors, manau, jie tikriausiai skaito tik mokslinius straipsnius.

Jokio atsako.

Mironas nusišypsojo visažinio šypsena. Na, bent tikėjosi, kad taip atrodė. Iš tiesų jis visiškai nenutuokė, kokį vaidmenį šioje misterijoje vaidino dekanas. Teks spėti.

Dekanas atsikosėjo į kumštį. Iš tiesų tai nebuvo nei kosulys, nei atsikrenkštimas. Tiesiog būdas išlošti laiko, kad galėtų pagalvoti. Galiausiai jis pasakė:

— Prašau užeiti.

Gordonas grįžo į savo kabinetą. Mironas nusekė paskui. Jiedu praėjo pro kelias kėdes laukiamajame, pro sekretorės stalą. Rašomąją mašinėlę slėpė rusvai žalsvos spalvos uždangalas nuo dulkių. Maskuotė karo atvejui.

Dekano kabinetas buvo tipinis universiteto vadovybės darbo kambarys. Daug medžio. Diplomų. Seni Restono universiteto koplyčios eskizai. Ant stalo stovėjo įvairūs prizai ir įrėmintos iškarpos. Knygų lentynos pilnos mokslinės literatūros. Tos knygos neliečiamos. Jos sudėtos tik tradicijų, profesionalumo, kompetencijos įspūdžiui sukurti. Ir būtinai šeimos nuotrauka. Madlena su kokių dvylikos ar trylikos metų mergaite. Mironas pakėlė fotografiją.

— Graži šeima, — ištarė jis. — Graži žmona.

— Ačiū. Prašau sėstis.

Mironas atsisėdo.

— Sakykite, kur dirbo Ketė?

Dekanas taip ir liko pritūpęs.

— Prašau?

— Kur buvo jos stalas?

— Kieno?

— Ketės Kalver.

Dekanas Gordonas sėdosi lėtai, tarsi į karštą vonią.

— Gretimame kabinete ji dalijosi vienu stalu su kita studente.

— Patogu.

Dekanas suraukė antakius.

— Atleiskite, neišgirdau jūsų pavardės.

— Diljusas. Domas Diljusas.

Dekanas leido sau šyptelėti. Jis atrodė labai įsitempęs. Nėra abejonių, kad tam įtakos turėjo atsiųstas žurnalas. Ir nėra abejonių, kad vakarykštis Džeiko vizitas tą įtampą dar padidino.

— Kuo galiu jums padėti, pone Diljusai?

— Manau, žinote. — Vėl visažinio šypsena. Ir dar tos sąžiningos mėlynos akys. Jei dekanas Gordonas būtų moteris, jau stovėtų apsinuoginęs.

— Deja, neturiu nė menkiausio supratimo, — atsakė dekanas.

Mironas nesiliovė šypsotis. Jautėsi tarsi idiotas ar ryto žinių „orų berniukas“ — jei yra koks nors skirtumas. Senas triukas. Apsimesti, kad žinai daugiau nei iš tikrųjų žinai. Priversti kalbėti. Kabintis prie žodžių. Improvizuoti.

Dekanas susidėjo rankas ant stalo. Stengėsi atrodyti ramus.

— Šis pokalbis labai keistas. Galbūt galėtumėte paaiškinti, kodėl jūs čia?

— Pamaniau, mums reikia pasišnekučiuoti.

— Apie ką?

— Iš pradžių apie jūsų anglų kalbos katedrą. Ar vis dar verčiate studentus skaityti „Beovulfą“?

— Prašyčiau, kad ir kuo jūs ten vardu, aš neturiu laiko žaidimams.

— Ir aš neturiu.

Mironas išsitraukė „Nips“ numerį ir tėškė jį ant stalo. Žurnalas jau atrodė apsilankstęs ir nuskaitytas, tarsi būtų priklausęs hormonų audrų kamuojamam paaugliui.

Dekanas tik užmetė akį į jį.

— Kas čia? — paklausė jis.

— Tai kas dabar žaidžia žaidimus?

Dekanas Gordonas atsilošė, pirštais pasikasė smakrą.

— Kas jūs? — paklausė jis. — Iš tikrųjų.

— Nesvarbu. Aš tik pasiuntinys.

— Ko pasiuntinys?

— Pasiuntinys kieno, — pataisė Mironas. — Šitaip reikia sakyti. O dar esate universiteto dekanas.

— Man nereikia pamokymų, jaunuoli.

Mironas pažvelgė jam į akis.

— Neapsimetinėkite.

Gordonas įkvėpė oro lyg rengdamasis nerti po vandeniu.

— Ko jūs norite?

— Ar dar nepakankamai prisipramogavote?

— Nejuokinga.

— Ne, nejuokinga.

— Tad būkit malonus ir liaukitės žaisti. Ko iš manęs norite?

Mironas vėl pabandė išspausti visažinio šypseną. Akimirką dekanas Gordonas atrodė sumišęs, tačiau paskui irgi nusišypsojo. Taip pat visažinio šypsena.

— O gal turėčiau klausti, — pridūrė jis, — kiek norite?

Dabar Gordonas atrodė labiau susitvardęs. Susidorojo su netikėtu smūgiu ir laikėsi. Buvo iškilusi problema. Tačiau buvo ir išeitis. Kaip visada.

Pinigai.

Dekanas iš viršutinio stalčiaus išsitraukė čekių knygelę.

— Na?

— Ne taip paprasta, — atsakė Mironas.

— Ką norite pasakyti?

— Ar nemanote, kad kažkas turi sumokėti?

Dekanas gūžtelėjo pečiais.

— Sakykite sumą.

— Ar nemanote, kad čia svarbu ne pinigai?

Dekanas atrodė suglumęs, tarsi Mironas ką tik būtų paneigęs gravitacijos dėsnį.

— Nesuprantu, ką jūs norite pasakyti.

— O kaip teisingumas? — paklausė Mironas. — Privalome gerbti Ketę. Labai.

— Sutinku. Ir noriu sumokėti. Bet ką gero jai dabar gali duoti kerštas? Jūs pasiuntinys, ar ne?

— Taip.

— Tada grįžkite ir pasakykite Ketei, kad paimtų pinigus.

Mironui širdis beveik iššoko. Tas vyras, žmogus, kuris neabejotinai susijęs su tuo, kas įvyko aną naktį, manė, kad Mironas buvo gyvos Ketės Kalver pasiuntinys. Elkis švelniai ir protingai, Mironai. Labai švelniai.

Bet kaip...

— Ketė jumis nepatenkinta, — pamėgino jis.

— Nenorėjau jai nieko bloga.

Mironas prisidėjo ranką prie krūtinės ir teatrališkai iškėlęs galvą pacitavo Šekspyrą.

— Ką tai turėtų reikšti?

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Mėgstu į pokalbį įterpti citatas. Taip atrodau protingas. Gal manote kitaip?

Dekanas nusivaipė.

— Gal galėtume grįžti prie reikalo?

— Žinoma.

— Sakote, Ketė nenori pinigų?

— Aha.

— Tada ko ji nori?

Geras klausimas.

— Ji nori, kad į viešumą iškiltų tiesa. Be išsisukinėjimų, neaiškumų, be ribų.

— Kokia tiesa?

— Liaukitės vaidinti kvailį, — atkirto Mironas slėpdamas susierzinimą. — Juk nesirengėte išrašyti čekio jos mylimiausiam labdaros fondui?

— Bet aš nieko nepadariau, — veik suinkštė dekanas. — Tą naktį Ketė staiga dingo. Nuo tada jos nebemačiau. Iš kur turėjau žinoti, ką galvoti ar ką daryti?

Mironas nutaisė skeptišką žvilgsnį. Nes neturėjo supratimo, ką dar daryti. Dabar jis žaidė Džeiko žaidimą — laikyk liežuvį už dantų ir tikėkis, kad jis pats užsiners kilpą ant kaklo. Šis būdas buvo itin sėkmingas su politikais. Šie gimę su pažeista chromosoma, tad neišlaiko ilgos tylos.

— Ji turi suprasti, — tęsė dekanas. — Padariau, ką galėjau. Ji dingo. Ką turėjau daryti? Eiti į policiją? Ar šito ji norėjo? Galvojau apie ją. Galbūt ji persigalvojo. Nežinojau. Mėginau atsižvelgti į jos interesus.

Skeptišką žvilgsnį išlaikyti pasidarė lengviau po paskutiniojo sakinio. Tik Mironas labai norėjo suprasti, apie ką, po galais, dekanas kalba. Jiedu sėdėjo ir žiūrėjo vienas į kitą. Ir staiga dekano Gordono veidui kažkas nutiko. Mironas nesuprato, kas, tačiau atrodė, kad jis visas sukrito. Akys ėmė skausmingai trūkčioti. Dekanas papurtė galvą.

— Gana, — tyliai pratarė jis.

— Ko gana?

Gordonas užvertė čekių knygelę.

— Aš nemokėsiu, — pasakė jis. — Perduokit Ketei, kad padarysiu, ko tik ji panorės. Stosiu jos pusėn, ir nesvarbu, kiek man tai kainuos. Šitai jau per ilgai tęsiasi. Negaliu taip gyventi. Nesu blogas žmogus. Ji serga. Jai reikia pagalbos. Aš noriu padėti.

Mironas šito nesitikėjo.

— Tikrai taip galvojate?

— Taip.

— Norit padėti savo buvusiai meilužei?

Dekanas staigiai kilstelėjo galvą.

— Ką pasakėt?

Mironas aklai čiuožė plonyčiu ledu. Atrodo, paskutinysis jo komentaras buvo nevykęs.

— Pasakėte „meilužė"?

Ojojoi.

— Jus atsiuntė ne Ketė, — tęsė dekanas. — Ji čia niekuo dėta, ar ne?

Mironas neatsakė.

— Kas jūs? Kuo iš tiesų jūs vardu?

— Mironas Bolitaras.

— Kas?

— Mironas Bolitaras.

— Ar jūs policininkas?

— Ne?

— Tada kas?

— Sporto agentas.

— Kas?

— Aš atstovauju sportininkams.

— Jūs... Tad ką turite bendra su visu tuo?

— Aš draugas, — pasakė Mironas. — Bandau surasti Ketę.

— Ar ji gyva?

— Nežinau. Bet, atrodo, jūs manote, jog ji gyva.

Dekanas Gordonas atidarė apatinį stalčių, išsitraukė cigaretę, prisidegė.

— Rūkymas kenkia, — įspėjo Mironas.

— Mečiau rūkyti prieš penkerius metus. Bent jau taip visi mano.

— Dar viena maža paslaptis?

Dekanas nusišypsojo, tačiau nelinksmai.

— Taigi jūs tas, kuris atsiuntė žurnalą.

Mironas papurtė galvą.

— Nea.

— Tada kas atsiuntė?

— Nežinau. Mėginu išsiaiškinti. Tačiau žinau apie tai. Ir dar žinau, kad jūs kažką slepiate apie Ketės dingimą.

Gordonas giliai užsitraukė ir išpūtė ilgą dūmų debesį.

— Galėčiau tai neigti. Galėčiau neigti viską, apie ką šiandien kalbėjomės.

— Galėtumėt, — sutiko Mironas. — Bet aš turiu žurnalą. Kam meluoti? Ir dar turiu draugą šerifą Džeiką. Tačiau jūs teisus. Galiausiai tai būtų tik mudviejų žodžių mūšis.

Dekanas Gordonas nusiėmė akinius ir pasitrynė akis.

— Ne, — lėtai ištarė jis, — taip nebus. Aš iš tikrųjų galvoju taip, ką pirma ir sakiau. Tikrai. Noriu jai padėti. Privalau padėti.

Mironas nelabai žinojo, ką ir galvoti. Atrodė, tas vyras nuoširdžiai kenčia, tačiau Mironas buvo matęs dar ne tokių spektaklių. Ar tas kaltės jausmas tikras? Ar tas staigus atsivėrimas dėl to, kad dekanas turi sąžinę, ar tik savisauga? Mironas nežinojo. Nelabai jam ir rūpėjo, svarbiausia buvo išsiaiškinti tiesą.

— Kada paskutinį sykį matėte Ketę? — paklausė Mironas.

— Tą naktį, kai ji dingo, — atsakė Gordonas.

— Ji atėjo į jūsų namus?

Dekanas linktelėjo.

— Buvo vėlu. Spėju, gal vienuolikta ar pusė dvylikos. Buvau savo darbo kambaryje. Žmona jau miegojo viršuje. Suskambo durų skambutis. Ne vieną kartą. Pakartotinai, nekantriai. Ir dar beldimas į duris. Skambino ir beldė Ketė.

Gordono balsas skambėjo automatiškai, tarsi skaitytų pasaką vaikui.

— Ji verkė. O tiksliau, nesuvaldomai raudojo. Net negalėjo kalbėti. Nusivedžiau ją į savo darbo kambarį. Įpyliau brendžio, apgaubiau vilnoniu apklotu. Ji atrodė, — dekanas nutilo, tarsi svarstė, — labai maža. Bejėgė. Atsisėdau priešais ją ir paėmiau jos ranką. Ji staigiai ištraukė ir liovėsi ašaroti. Ne pamažu, o staiga, iš karto. Tapo

labai rami. Veidas pasidarė absoliučiai tuščias, be jokių emocijų. Paskui prabilo.

Dekanas iš stalčiaus išsiėmė dar vieną cigaretę. Įsidėjo ją į burną. Degtuką uždegė tik iš ketvirto karto.

— Ji pradėjo nuo pradžių, — tęsė dekanas. — Balsas skambėjo neįtikėtinai ramiai. Nė karto nesutrūkčiojo — labai keista, turint omeny, kad vos prieš akimirką mergina buvo apimta isterijos. Tačiau žodžiai neatitiko ramaus tono. Ji pripasakojo man istorijų... — Gordonas vėl nutilo, papurtė galvą. — Jos buvo mažų mažiausiai gluminančios. Pažinojau Ketę beveik metus. Maniau, ji dėmesinga, miela, puiki mergina. Nesirengiu čia moralizuoti ar teisti. Bet visada maniau, kad ji senamadiška, kaip aš sakau. O čia ji ima pasakoti man tokias istorijas, kad paraustų net jūreivis.

— Ji pradėjo nuo to, kad buvo tokia, kaip aš ir maniau. Kaimynų mergaitė. Visų mylima. Tačiau paskui ji pasikeitė. Tapo, jos pačios žodžiais tariant, „pasileidusia šliundra". Pradėjo su vaikinais iš savo kurso. Bet greitai įplaukė į platesnius vandenis. Suaugę vyrai. Mokytojai, tėvų draugai. Sadistiniai aktai, homoseksualūs santykiai, netgi orgijos. Pozavo aktams. Palikuonims, pasišaipė pati.

— Ar ji minėjo pavardes? — paklausė Mironas. — Mokytojų, suaugusiųjų ar kitų?

— Ne. Jokių vardų.

Jiedu nutilo. Dekanas Gordonas atrodė išsekęs.

— Kas nutiko paskui? — paragino Mironas.

Gordonas lėtai pakėlė galvą, tarsi tam reikėtų didžiulių pastangų.

— Jos pasakojimas pakrypo kita linkme, — tarė jis. — Geresne. Ji pasakė, kad suvokė elgusis blogai ir kvailai. Sakė, kad pradėjo spręsti problemas. Tada sutiko Kristianą ir įsimylėjo. Norėjo viską palikti praeity, tačiau nebuvo lengva. Praeitis taip paprastai neišnyksta. Ji vis bandė, o tada... — Dekanas vėl nutilo.

— O tada? — paragino Mironas.

— Tada Ketė tiesiog pasižiūrėjo į mane — niekada to nepamir-

šiu — ir pasakė: „Šį vakarą mane išprievartavo". Štai taip. Lyg niekur nieko. Žinoma, mane tai pribloškė. Jų buvo šeši, pasakė ji. O gal septyni, Ketė nebuvo tikra. Grupinis išprievartavimas persirengimo kambaryje. Paklausiau, kada. Ji atsakė, kad viskas prasidėjo mažiau nei prieš valandą. Ji nuėjo į persirengimo kambarį su kai kuo susitikti. Kaip sakė, su šantažuotoju. Na, buvusiu gerbėju, kuris grasino atskleisti jos praeitį. Ji rengėsi sumokėti, kad jis tylėtų.

Ta didelė suma, paimta iš paveldėtų pinigų, pagalvojo Mironas.

— Tačiau atėjusi į persirengimo kambarį pamatė, kad šantažuotojas ne vienas. Su juo buvo keli komandos draugai, tarp jų ir vienas buvęs gerbėjas. Jie jos nemušė. O ji nesipriešino. Jų buvo per daug, ir jie buvo pernelyg stiprūs. — Dekanas užsimerkė, balsas perėjo į šnabždesį. — Jie paėmė ją paeiliui.

Stojo tyla.

— Kaip jau sakiau, Ketė pasakojo man visa tai taip šaltakraujiškai, kaip dar niekada nebuvau girdėjęs jos kalbant. Žvilgsnis buvo aiškus, ryžtingas. Ji pasakė, kad yra tik vienas būdas palaidoti praeitį. Kartą ir visam laikui. Jai teks viską atskleisti, iškelti praeitį į dienos šviesą, kad ji susitrauktų ir numirtų lyg vampyras. Ji sakė žinanti, ką turi daryti.

Vėl įsivyravo tyla.

— Ką? — paklausė Mironas.

— Pateikti kaltinimus ją išprievartavusiems vaikinams. Pažvelgti savo praeičiai į akis ir tada ją pamiršti. Antraip ta praeitis persekios ją visą likusį gyvenimą.

— Ką jūs pasakėte?

Dekanas Gordonas net susigūžė nuo šio klausimo. Užgesino cigaretę. Pažvelgė į stalčių, tačiau kitos neišsitraukė.

— Liepiau jai nusiraminti. — Jis nusijuokė tai prisiminęs. — Nusiraminti. Bet ta mergina jau buvo tokia rami, kad būtų galėjusi skaityti telefonų knygą. O aš patariau jai nusiraminti. Jėzau.

— Ką dar?

— Pasakiau jai, jog ji vis dar šoko būsenos. Tikrai taip maniau. Pasakiau, kad pirmiausia turėtų viską apsvarstyti, pasverti ir ne-

skubėti priimti sprendimų, kurie neabejotinai paveiks tolesnį jos gyvenimą. Patariau jai pagalvoti, ką praeities paviešinimas reikš jos šeimai, draugams, sužadėtiniui ir jai pačiai.

— Kitaip sakant, — patikslino Mironas, — mėginote įtikinti ją nepateikti kaltinimų.

— Galbūt. Bet niekada taip ir nepasakiau, ką iš tiesų galvojau: pasileidusi šliundra, įsivėlusi į pornografiją ir turėjusi įvairiausių seksualinių santykių, rengėsi pareikšti, kad ją išprievartavo grupelė koledžo vaikinų, du iš kurių, kaip pati pripažino, kažkada buvo jos meilužiai. Norėjau, kad ji apie viską pamąstytų ir nesielgtų neapgalvotai.

— Nesupaprastinkit visko, — tarė Mironas. — Jūs nė velnio dėl jos nesijaudinote. Ji atėjo pas jus pagalbos, o jūs galvojote apie viską, išskyrus ją pačią. Galvojote apie savo brangiąją mokslo įstaigą. Galvojote apie skandalą. Apie futbolo komandą, kuri rengėsi nacionalinės lygos turnyrui. Pagalvojote apie savo karjerą, kaip atrodys, kad Ketė dirbo jūsų kontoroje, kad naktį ji atėjo į jūsų namus. Jūs būsite įtrauktas. Žmonės ims jumis domėtis, galbūt iškils į paviršių jūsų neįprastas vedybinis susitarimas.

Ši frazė privertė dekaną išsitiesti.

— Koks mano vedybinis susitarimas?

— Ar jums ką nors sako frazė „kartą per du mėnesius“?

Dekanui net lūpa atvipo.

— Iš kur?.. — Jis nutilo, šyptelėjo. — Jūs puikiai informuotas jaunuolis.

— Visažinis, — pataisė Mironas. — Kaip Dievas.

— Nekomentuosiu savo santuokos, bet ir nesirengiu tvirtinti, kad tokios egoistiškos mintys neatėjo man į galvą. Tačiau buvau susirūpinęs ir dėl Ketės. Tokia klaida kaip ši...

— Išprievartavimas, dekane. Ne klaida. Ketė buvo išprievartauta. Ji nepadarė „klaidos“. Ji nebuvo neprotingo poelgio auka. Būrelis futbolininkų prirėmė ją persirengimo kambaryje ir paeiliui paėmė prieš jos valią.

— Jūs supaprastinate situaciją.

— Tai jūs supaprastinate situaciją. Ketė jums visiškai nerūpi.

— Netiesa.

Mironas papurtė galvą. Dabar ne laikas.

— Tai kas gi nutiko vėliau, kai davėte Ketei savo patarimą?

Gordonas pamėgino gūžtelėti pečiais, tačiau jam nelabai pavyko.

— Ji keistai į mane pasižiūrėjo, tarsi būčiau ją išdavęs, nors iš tiesų tik bandžiau padėti. O gal ji mano žodžiuose įžvelgė tą patį, ką ir jūs. Nežinau. Tada atsistojo ir pasakė, kad rytoj rytą ateis pateikti kaltinimų. Paskui išėjo. Nieko apie ją negirdėjau iki tol, kol gavau tą žurnalą. Ir prieš kelias dienas dar sulaukiau skambučio.

— Kokio skambučio?

— Prieš kelias dienas, labai vėlai vakare, man paskambino. Moteriškas balsas — galbūt Ketės, o gal ir ne — pasakė: „Pasimėgauk žurnalu. Ateik ir pasiimk mane. Aš išgyvenau".

— „Ateik ir pasiimk mane. Aš išgyvenau?"

— Taip, kažkas panašaus.

— Ką ji turėjo omeny?

— Neturiu nė menkiausio supratimo.

— Ką pagalvojote išgirdęs, kad Ketė dingo?

— Pamaniau, ji pabėgo. Nusprendė, kad visko jau per daug. Galvojau, kad sugrįš, kai bus pasirengusi. Policija irgi taip manė, kol rado jos apatinius. Tada jie įtarė nusikaltimą. Bet aš žinojau, kad tie apatiniai tikriausiai išmesti po išprievartavimo, nesusiję su jos dingimu. Ir vis dar manau, kad ji pabėgo.

— Negi jums nešovė galvon mintis, kad galbūt prievartautojai norėjo ją nutildyti?

— Taip, pagalvojau apie tai. Bet tie berniukai negalėjo...

— Prievartautojai, — pataisė Mironas. — Berniukai, grupiniu būdu išžaginę merginą, nepadariusią jiems nieko bloga. Jūs nemanėte, kad jie gali įvykdyti žmogžudystę?

— Jei jie būtų norėję ją nužudyti, nebūtų paleidę, — tvirtai atsakė dekanas. — Štai kaip aš mąsčiau.

— Taigi laikėte liežuvį už dantų?

Jis linktelėjo.

— Tai buvo klaida. Dabar tai suprantu. Tikėjausi, kad ji tiesiog pabėgo kelioms dienoms norėdama atsitiesti. Kai prabėgo savaitė, suvokiau, kad jau per vėlu ką nors pasakoti.

— Ir nusprendėte gyventi su melu.

— Taip.

— Bet juk ji buvo tik studentė. Sunkiausią gyvenimo akimirką kreipėsi pagalbos į jus. O jūs nuo jos nusisukote.

— Negi manote, kad šito nesuprantu? — suriko dekanas. — Negi manote, kad pastaruosius pusantrų metų tai manęs nekankina?

— Aha, jūs tikras humanistas.

— Kokio velnio jūs iš manęs norite, Bolitarai?

Mironas atsistojo.

— Atsistatydinkite. Nedelsiant.

— O jei nesutiksiu?

— Tada aš sumaišysiu jus su purvais, ir šitai bus bjauriau nei kada įsivaizdavote. Pirmas dalykas rytoj rytą — pateikite savo prašymą atsistatydinti.

Gordonas, pirštais prilaikydamas smakrą, pažvelgė aukštyn. Praėjo šiek tiek laiko. Jo veidas sušvelnėjo, tarsi po masažuotojo prisilietimo. Akys užsimerkė, pečiai suglebo. Paskui jis lėtai linktelėjo.

— Gerai, — pasakė jis. — Ačiū.

— Čia ne atgaila. Jūs taip lengvai neišsisuksit.

— Suprantu.

— Dar paskutinis klausimas: ar Ketė minėjo kokias nors pavardes?

— Pavardes?

— Prievartautojų.

Dekanas dvejojo.

— Ne.

— Tačiau turite įtarimų?

— Jie niekuo nepagrįsti.

— Sakykit.

— Praėjus kelioms dienoms po jos dingimo pastebėjau vieną studentą, besimėtantį dideliais pinigais. Rūpesčių keliantį studentą. Jis nusipirko naują BMW pakeliamu stogu. Atkreipiau į jį dėmesį, nes važiavo per žolynus. Sugadino veją.

— Kas jis?

— Buvęs futbolininkas. Buvo išmestas iš komandos už narkotikų prekybą. Jis vardu Džiunioras Hortonas. Dar jį vadina...

— Horčiu.

Daugiau netaręs nė žodžio Mironas išėjo. Skubėjo dingti iš pastato. Buvo graži diena. Šilta ir nedrėgna, saulė jau suko vakarop, oras kvepėjo šviežiai nupjauta žole ir vyšnių žiedais. Mironui norėjosi pasitiesti paklotą. Norėjosi prigulti ir pagalvoti apie Ketę Kalver.

Tačiau nėra laiko.

Rakindamas automobilio dureles, išgirdo skambant automobilio telefoną. Skambino Esperansa.

— Iš Liusės nieko nepešiau, — pasakė ji. — Nuotraukas nupirko ne Adamas Kalveris.

Dar viena teorija nuėjo šuniui ant uodegos. Jau rengėsi užvesti variklį, kai netikėtai išgirdo Džeiko Korterio balsą.

— Pamaniau, galiu tave čia rasti.

Mironas iškišo galvą pro langą.

— Kas nutiko, Džeikai?

— Rengiamės pranešti spaudai Nensės Serat vardą.

Mironas linktelėjo.

— Ačiū, kad įspėjai.

— Bet aš čia ne dėl to.

Mironui nepatiko jo tonas.

— Ir mes jau turime įtariamąjį, — tęsė Džeikas. — Nuvežėme jį apklausti.

— Ką tokį?

— Tavo klientą, — atsakė Džeikas. — Kristianą Stylą.

34 skyrius

— Kodėl Kristianas? — paklausė Mironas.

— Nensė Serat namą išsinuomojo vos prieš savaitę, — atsakė Džeikas, — o po dienos ar dviejų išvyko į Kankuną. Ji dar nė neišsipakavo daiktų.

— Ir ką?

— Tad kaip Kristiano Stylo pirštų atspaudai — aiškūs, švieži atspaudai — atsirado visame name? Ant laukujų durų rankenos. Ant stiklinės. Ant židinio atbrailos.

Mironas stengėsi neatrodyti suglumęs.

— Nagi, Džeikai. Negali suimti žmogaus vien už tai. Spauda jį gyvą suvalgys.

— Lyg man tai rūpėtų.

— Tu neturi jokių įkalčių.

— Galime teigti, kad jis buvo nusikaltimo vietoje.

— Ir kas iš to? Galite teigti, kad Džesika buvo nusikaltimo vietoje. Rengiesi ir ją suimti?

Džeikas atsisagstė švarką; išvirto pilvas. Šerifas vilkėjo rudą kostiumą, pirktą kokiais 1972-aisiais. Su atvartais. Ne mados vergas tas Džeikas.

— Gerai, gudruoli, — tęsė jis, — gal man pasakysi, ką tavo klientas veikė Nensės Serat name?

— Mes jo paklausim. Jis kalbėsis su tavimi. Kristianas geras vaikis, Džeikai. Nesugriauk jo karjeros dėl kažkokių įtarimų.

— Aha. Nenorėčiau atimti iš tavęs komisinių.

— Nevykęs pokštas, Džeikai.

— Tu neobjektyvus, Bolitarai. Tas vaikis — vertingiausias tavo klientas, bilietas į viršūnes. Nenori, kad jis būtų kaltas.

Mironas tik pasižiūrėjo į jį ir nieko nepasakė.

— Palik savo automobilį čia, — tarė Džeikas. — Nuvešiu tave į nuovadą.

Ši buvo vos už mylios. Kai jiedu įsuko į automobilių aikštelę, Džeikas pasakė:

— Atvyko naujasis apygardos prokuroras. Jaunas šulas, vardu Rolandas.

Oho.

— Keris Rolandas? — paklausė Mironas. — Toks garbanotais plaukais?

— Pažįsti jį?

— Aha.

— Baisiai mėgsta reklamą, — tarė Džeikas. — Pasikrauna matydamas save per televiziją. Vos nesusileido išgirdęs Kristiano pavardę.

Mironas galėjo įsivaizduoti. Jiedu su Rolandu buvo seni pažįstami. Įvykiai pasisuko negera linkme.

— Ar jis jau paviešino Kristiano vardą?

— Dar ne, — atsakė Džeikas. — Keris nusprendė laikyti paslaptyje iki vienuoliktos. Tokiu būdu atsidurs visų kanalų tiesioginiame eteryje.

— Ir turės pakankamai laiko pasidaryti šukuoseną.

— Irgi svarbu.

Kristianas sėdėjo mažame belangiame kambarėlyje, ne didesniame nei aštuonios pėdos ilgio ir tiek pat pločio. Sėdėjo ant kėdės prie stalo. Vienas.

— Kur Rolandas? — paklausė Mironas.

— Už veidrodžio.

Net ir tokioje prastoje nuovadoje buvo veidrodinis stiklas. Mironas įžengė į kambarį, pažvelgė į veidrodį, pasitaisė kaklaraištį ir vos susilaikė neparodęs Rolandui didžiojo piršto. Bet vėl nugalėjo ponas Suaugęs.

— Pone Bolitarai?

Mironas atsisuko. Kristianas pamojavo jam, tarsi minioje būtų pastebėjęs pažįstamą veidą.

— Tau viskas gerai? — pasiteiravo Mironas.

— Viskas gerai, — atsakė Kristianas. — Tik nesuprantu, ką čia veikiu.

Įėjo uniformuotas pareigūnas su magnetofonu. Mironas atsisuko į Džeiką.

— Ar jis suimtas?

Džeikas nusišypsojo.

— Vos nepamiršau, Bolitarai. Juk tu irgi teisininkas. Malonu turėti reikalų su profesionalu.

— Ar jis suimtas? — pakartojo klausimą Mironas.

— Dar ne. Mes tik norime užduoti jam kelis klausimus.

Uniformuotasis pareigūnas viską parengė. Tada Džeikas pradėjo.

— Pone Stylai, aš esu šerifas Džeikas Korteris. Ar prisimenate mane?

— Taip, pone. Jūs tyrėte mano sužadėtinės dingimo bylą.

— Teisingai. O dabar, pone Stylai, norėčiau paklausti: ar pažįstate moterį, vardu Nensė Serat.

— Restone ji su Kete gyveno viename kambaryje.

— Ar jums žinoma, kad vakar vakare Nensė Serat buvo nužudyta?

Kristiano akys išsipūtė. Jis pasisuko į Mironą. Šis linktelėjo.

— Dieve mano... ne.

— Ar judu su Nense Serat buvote draugai?

— Taip, pone, — Kristiano balsas nuskambėjo dusliai.

— Pone Stylai, ar galėtumėte pasakyti mums, kur buvote vakar vakare?

— Kuriuo laiku vakar vakare? — įsiterpė Mironas.

— Nuo tada, kai išėjo iš treniruotės iki tada, kai ėjo miegoti.

Mironas dvejojo. Čia buvo spąstai. Jis galėjo pamėginti sušvelninti padėtį arba galėjo leisti Kristianui susitvarkyti pačiam. Daugeliu atvejų jis būtų įsikišęs ir subtiliai įspėjęs, ką gali reikšti netinkamas atsakymas. Tačiau šį kartą tik atsilošė ir laukė.

— Jei norite sužinoti, ar vakar vakare buvau su Nense Serat, — tyliai ištarė Kristianas, — atsakymas „taip“.

Mironas atsipūtė. Jis pažvelgė į veidrodinį stiklą ir iškišo liežuvį. Ponas Suaugęs kažkur dingo.

— Kada tai buvo? — paklausė Džeikas.

— Apie devintą.

— Kur su ja susitikote?

— Jos namuose.

— Akrų gatvė 118?

— Taip, pone.

— Koks buvo jūsų apsilankymo tikslas?

— Tą rytą Nensė grįžo iš kelionės. Ji paskambino ir pasakė, kad turi su manimi pasikalbėti.

— Ar pasakė, kodėl?

— Sakė, kad tai susiję su Kete. Telefonu daugiau man nieko neaiškino.

— Kas nutiko, kai atvykote į jos namus Akrų gatvėje 118?

— Nensė išgrūdo mane pro duris. Ji sakė, kad turiu tuoj pat išeiti.

— Ar paaiškino, kodėl?

— Ne, pone. Paklausiau Nensės, kas vyksta, tačiau ji primygtinai reikalavo išeiti. Pažadėjo paskambinti po dienos ar dviejų ir viską paaiškinti, bet dabar esą privalau išeiti.

— Ką darėte?

— Minutę ar dvi ginčijausi su ja. Ji pradėjo pykti ir kalbėti kažkokias nesąmones. Galiausiai nusileidau ir išėjau.

— Kokias „nesąmones" ji kalbėjo?

— Kažką apie seserų susitaikymą.

Mironas išsitiesė.

— Tiksliau? — pasiteiravo Džeikas.

— Tiksliai neprisimenu. Lyg sakė: „Laikas seserims susitaikyti". Pone, ji tikrai kalbėjo nelabai rišliai.

Džeikas pažvelgė į Mironą. Mironas atsakė tuo pačiu.

— Ar prisimeni, ką dar ji sakė?

— Ne, pone.

— Ar važiavai tiesiai namo?

— Taip, pone.

— Kada grįžai namo?

— Manau, penkiolika minučių po dešimtos. Gal šiek tiek vėliau.

— Ar kas nors gali patvirtinti?

— Nemanau. Tiesiog nuėjau į butą Englvude. Nežinau, gal koks kaimynas ir matė.

— Gal galėtumėte minutėlę čia palaukti?

Džeikas parodė Mironui eiti paskui. Mironas linktelėjo ir pasilenkė prie Kristiano.

— Kol grįšiu, nesakyk daugiau nė žodžio.

Kristianas linktelėjo.

Mironas su Džeiku nuėjo į kitą kambarį. Kitaip sakant, į kitą veidrodinio stiklo pusę. Apygardos prokuroras Keris Rolandas su Mironu mokėsi Harvardo teisės mokykloje. Ryškus vyrukas. Tikras teisininkas. Aukščiausiojo teismo klerkas. Kerio Rolando politinės ambicijos užsimezgė tikriausiai dar motinos įsčiose.

Jis atrodė lygiai taip pat kaip ir Harvarde. Pilkas kostiumas su liemene (taip, į paskaitas jis vaikščiojo kostiumuotas). Erelio nosis. Mažytės tamsios akys. Palaidi garbanoti plaukai, kokius nešiojo Peteris Framptonas aštuntajame dešimtmetyje, tik šiek tiek trumpesni.

Rolandas papurtė galvą. Paskui tarsi pasibjaurėdamas ištarė:

— Kūrybingas klientas, Bolitarai.

— Ne toks kūrybingas, kaip tavo kirpėjas, — atkirto Mironas.

Džeikas vos susilaikė nenusikvatojęs.

— Sakyčiau, mes jį pričiupom, — tęsė Rolandas. — Pranešime apie tai spaudos konferencijoje.

— Dabar matau, — tarė Mironas.

— Ką matai?

— Kaip svaigsti tardamas žodį „spauda“.

Pasigirdo prunkštimas.

Rolandas susinervino.

— Vis dar komediantas, a, Bolitarai? Na, tavo klientas pasiekė dugną.

— Aš taip nemanau, Keri.

— Man nerūpi, ką tu manai.

Mironas atsiduso.

— Kristianas pagrįstai paaiškino, kodėl lankėsi Nensės Serat namuose. Jei daugiau nieko neturite, vadinasi, neturite nieko. Beje, įsivaizduok, kokios bus antraštės, jei vaikinas nekaltas. „Jaunas apygardos prokuroras padarė didžiulę klaidą". „Siekiant naudos apjuodintas vietos herojaus vardas". „Pakirsti „Titanų" šansai laimėti didžiąją taurę". „Tapo nekenčiamiausiu žmogumi valstijoje".

Rolandas sunkiai nurijo seiles apakintas prožektorių šviesų — jis apie tai nepagalvojo.

— Šerife Korteri, ką jūs manote?

— Mes neturime pasirinkimo, — pasakė Džeikas. — Turime jį paleisti.

— Tikite jo pasakojimu?

Džeikas gūžtelėjo pečiais.

— Kas žino? Tačiau neturime pakankamai įkalčių jį laikyti suimtą.

— Gerai, — sunkiai linktelėdamas ištarė Rolandas. — Jis gali eiti. Bet geriau tegul neišvyksta iš miesto.

Mironas pasižiūrėjo į Džeiką.

— Neišvyksta iš miesto? — Jis nusijuokė. — Ar jis ką tik pasakė „neišvyksta iš miesto"?

Džeikas stengėsi susivaldyti. Tačiau jo lūpa akivaizdžiai virpėjo.

Rolando veidas išraudo.

— Nesubrendėlis, — iškošė jis. — Šerife, noriu, kad ši byla būtų papildoma kasdien.

— Taip, pone.

Rolandas nužvelgė visus rūsčiu žvilgsniu. Tačiau niekas neparklupo. Prokuroros skubiai išėjo iš kambario.

— Turėtų būti labai juokinga dirbti su juo, — pasakė Mironas.

— Be galo linksma.

— Ar dabar mudu su Kristianu galime eiti?

Džeikas papurtė galvą.

— Ne, kol neišgirsiu visko apie tavo pokalbį su dekanu Gordonu.

35 skyrius

Mironas papasakojo Džeikui apie pokalbį su dekanu. Paskui nuvežė namo Kristianą. Pakeliui papasakojo ir jam. Viską. Kristianas norėjo žinoti. Mironas mieliau būtų nutylėjęs, tačiau suprato, kad neturi teisės nuo vaikino visko slėpti.

Kristianas nepertraukinėjo klausimais. Tiesą sakant, jis iš viso nieko nesakė. Sporto aikštelėje vaikinas garsėjo šaltakraujiškumu, o dabar užsidėjo pačią geriausią žaidimo kaukę.

Kai Mironas baigė pasakoti, kelias minutes abu patylėjo. Paskui Mironas paklausė:

— Ar gerai jautiesi?

Kristianas linktelėjo. Jo veidas buvo išblyškęs.

— Ačiū, kad buvote su manimi atviras, — tarė jis.

— Ketė tave mylėjo, — pasakė Mironas. — Labai mylėjo. Nepamiršk šito.

Jis vėl linktelėjo.

— Turime ją surasti.

— Stengiuosi.

Kristianas pasisuko, kad galėtų matyti Mirono akis.

— Kai dėl manęs ėmė varžytis visos tos didelės agentūros, procesas man atrodė — na, nežinau — toks įspūdingas. Viskas vyko dėl pinigų. Ir dabar viskas vyksta dėl pinigų, žinau. Nesu naivus, tačiau jūs kitoks. Instinktyviai supratau, kad galiu jumis pasitikėti. Na, manau, bandau pasakyti, kad jūs man tapote daugiau nei agentas. Džiaugiuosi, kad pasirinkau jus.

— Ir aš džiaugiuosi, — atsakė Mironas. — Gal ir ne pats tinkamiausias laikas paklausti, tačiau iš kur apie mane sužinojai?

— Kai kas man pateikė stulbinamą rekomendaciją.

— Kas?

— Nežinote? — nusišypsojo Kristianas.

— Klientas?

— Ne.

Mironas papurtė galvą.

— Neturiu nė menkiausio supratimo.

Kristianas atsilošė sėdynėje.

— Džesika, — pasakė jis. — Ji man papasakojo jūsų gyvenimo istoriją. Apie jūsų sporto dienas, apie traumą, ką jums teko patirti, kad dirbote FTB, kad vėl pradėjote studijuoti. Ji sakė, kad jūs — pats geriausias iš visų jos pažįstamų žmonių.

— Džesika nedažnai taip kalba.

Jiedu vėl nutilo. Naujojo Džersio greitkelyje buvo uždaryta vidurinė juosta, todėl teko sulėtinti greitį. Reikėjo važiuoti vakariniu apvažiavimu. Mironas jau rengėsi persirikiuoti, kai Kristianas pasakė kai ką, dėl ko jis vos nenuspaudė stabdžių pedalo.

— Kartą mano motina pozavo nuoga.

Mironas pamanė, kad blogai išgirdo.

— Ką?

— Kai buvau mažytis. Nežinau, ar tos nuotraukos kada nors buvo išspausdintos. Abejoju. Tada ji jau nebebuvo labai patraukli. Buvo vos dvidešimt penkerių, tačiau atrodė kaip šešiasdešimties. Motina dirbo prostitute Niujorke. Gatvėse. Nežinau, kas mano tėvas. Ji spėjo, kad vienas vyrukas iš viengungių vakarėlio, tačiau neturėjo supratimo, kuris jų.

Mironas pašnairavo į vaikiną. Kristianas žiūrėjo tiesiai priešais save. Veidas vis dar buvo ramus.

— Maniau, tu su tėvais gyvenai Kanzase, — atsargiai pratarė Mironas.

Kristianas papurtė galvą.

— Mane užaugino seneliai. Mama mirė, kai buvau septynerių. Jie mane įsivaikino. Kadangi mūsų pavardė buvo ta pati, tai aš visiems sakiau, kad jie tikri mano tėvai.

— Nežinojau. Apgailestauju, — pasakė Mironas.

— Nereikia. Jie buvo nuostabūs tėvai. Spėju, padarė daug klaidų augindami mano motiną. Bet man jie buvo geri ir mylintys. Labai jų ilgiuosi.

Stojo dar sunkesnė tyla. Jie pravažiavo Midoulendą. Greitkelio pabaigoje Mironas sumokėjo mokestį ir, vadovaudamasis ženklais, nuvažiavo Džordžo Vašingtono tilto link. Kristianas buvo nusipirkęs butą dvi mylios iki tilto ir šešios mylios nuo „Titanų" stadiono.

Kai jie jau pradėjo stabdyti, suskambo automobilio telefonas. Mironas atsiliepė:

— Alio?

— Kur tu?

Skambino Džesika.

— Englvude.

— Važiuok ketvirtuoju keliu į vakarus iki 17-ojo šiaurinio išvažiavimo, — greitai išbėrė ji. — Lauksiu tavęs Ramsyje, „Pathmark" stovėjimo aikštelėje.

— Kas yra?

— Tiesiog važiuok. Tučtuojau.

36 skyrius

Pamatęs Džesiką, stovinčią blausioje „Pathmark" automobilių aikštelės šviesoje, skausmingai gražią su aptemptais mėlynais džinsais ir raudona didele iškirpte palaidinuke, Mironas iš karto suprato, kad nutiko bėda. Didelė bėda.

— Labai blogai? — paklausė jos.

Ji atidarė automobilio dureles ir įsliuogė šalia jo.

— Dar blogiau.

Mironas negalėjo susivaldyti. Jis negalėjo liautis galvojęs, kokia ji graži. Atrodė šiek tiek pablyškusi, akys truputį įdubusios. Džesika dar neturėjo raukšlelių tinklo aplink akis, tačiau veide jų matėsi. Ar

jų buvo vakar, ar tą dieną, kai ji apsilankė jo kontoroje? Mironas neprisiminė. Tačiau jis pamanė, kad ji dar niekada neatrodė taip nuostabiai. Netobulumai, jei norite juos taip pavadinti, tik darė ją tikroviškesnę, taigi dar patrauklesnę. Mironas manė, kad dekanienė Madlena patraukli, tačiau palyginti su akinamu Džesikos švytėjimu ji nebuvo verta nė skatiko.

— Gal norėtum man papasakoti?

Ji papurtė galvą.

— Geriau parodysiu.

Ji pasakė, kur važiuoti. Kai privažiavo kelią, pavadintą Raudonuoju žvyrkeliu, Džesika paaiškino:

— Mano tėvas išsinuomojo čia namelį.

— Šiuose miškuose?

— Taip.

— Kada?

— Prieš dvi savaites. Išsinuomojo mėnesiui. Pasak nekilnojamojo turto agento, jis norėjo šiek tiek tylos ir ramybės. Vietos, kur galėtų nuo visko pabėgti.

— Nelabai panašu į tavo tėvą, — pastebėjo Mironas.

— Visiškai nepanašu, — sutiko Džesika.

Po kelių minučių jie atvažiavo prie namelio. Mironui buvo sunku patikėti, kad Adamas Kalveris, žmogus, kurį jis gana gerai pažino draugaudamas su Džesika, būtų norėjęs čia praleisti atostogas. Tas vyras mėgo azartinius lošimus. Jam patiko žirgų lenktynės, ruletė, kortų stalas. Jam patiko veiksmas. Tonio Beneto koncertas paplūdimy jam buvo ramus laiko leidimas.

Džesika išlipo iš automobilio. Mironas nusekė jai iš paskos. Merginos laikysena buvo tobula. Kaip ir eisena; anksčiau Mironas ypač mėgdavo stebėti ją einančią. Tačiau dabar žingsniai atrodė netvirti, tarsi kūnas abejotų, ar kojos pajėgs jį išlaikyti.

Jiems einant girgždėjo medinis prieangis. Mironas pastebėjo daug papuvusių lentų. Džesika atrakino duris ir jas stumtelėjo.

— Pažiūrėk, — pasakė ji.

Mironas pažiūrėjo. Nieko nepasakė. Jautė įbestą merginos žvilgsnį.

— Patikrinau jo mokėjimo kortelę, — tęsė Džesika. — Jis išleido daugiau nei tris tūkstančius dolerių parduotuvėje „Šnipo akis".

Mironas žinojo tą parduotuvę. Čia tikrai jų prekės. Ant sofos gulėjo trys „Panasonic" vaizdo kameros. Visos pakabinamos. Dar buvo trys maži monitoriai. Irgi „Panasonic". Tokie, kokius galima pamatyti aukštos klasės apsaugos kambaryje. Du vaizdo grotuvai „Toshiba". Daugybė kabelių, laidų ir panašių dalykų.

Tačiau ne šie daiktai kėlė didžiausią nerimą. Mirono žvilgsnį tarsi vaiko prie spindinčios monetos prikaustė kiti du daiktai. Jie buvo svarbiausi. Pernelyg svarbūs, kad galėtum nepastebėti.

Atremtas į sieną stovėjo šautuvas. O ant grindų šalia jo gulėjo antrankiai.

— Kokį velnią jis čia darė? — stebėjosi Džesika.

Mironas numanė, ką ji galvoja. Netoli nuo čia rastos kelios negyvos merginos. Per televiziją rodė sumuštus, suniokotus kūnus, ir tas vaizdas sklandė virš jų tarsi vaiduoklis.

— Kada jis visa tai nusipirko? — paklausė Mironas.

— Prieš dvi savaites. — Jos žvilgsnis buvo tvirtas. — Klausyk, turėjau laiko apie tai pagalvoti. Net jei blogiausi mūsų nuogąstavimai teisingi, tai nieko nepaaiškina. O kaip dėl tos nuotraukos žurnale? Arba Ketės rašysenos ant voko? Arba telefono skambučiai? Ir kodėl jis nužudytas?

Mironas pažvelgė jai į akis. Jis suprato, kad Džesika ieško paaiškinimo — bet kokio, tik ne to, kuris buvo jiems prieš akis.

— Ar gerai jautiesi? — paklausė jis.

Mergina susikryžiavo rankas po krūtine, delnais suėmė alkūnes, tarsi apkabino save.

— Jaučiuosi taip, — atsakė ji, — tarsi žemė slystų iš po kojų.

— Ar galėsi dar atlaikyti?

Jos rankos nusviro prie šonų.

— Kodėl klausi? Kas dar?

Mironas delsė.

— Po velnių! — pratrūko Džesika. — Neslėpk nuo manęs!

— Džese...

— Juk žinai, kad nekenčiu, kai stengiesi mane saugoti kaip mažą mergytę! Sakyk, po galais, kas yra!

— Tą naktį, kai Ketė dingo, ją išprievartavo būrelis Kristiano komandos draugų.

Džesika atrodė taip, tarsi ką tik būtų gavusi antausį. Mironas ištiesė rankas.

— Apgailestauju, — pasakė jis.

— Papasakok, kas nutiko. Viską.

Jis taip ir padarė. Jos vaiskios, tvirtos akys apsiblausė, pasidarė negyvos. Džesika stovėjo neįprastai rami.

— Šunsnukiai, — tepajėgė išspausti ji. — Prakeikti šunsnukiai.

Mironas linktelėjo.

— Vienas jų ją nužudė, — ištarė Džesika. — Arba visi. Kad nutildytų.

— Gali būti.

Ji nutilo, mąstė. Paskui jos akys vėl atgijo.

— Tarkim, — lėtai pradėjo ji, — mano tėvas sužinojo apie išprievartavimą.

Mironas linktelėjo.

— Ką jis būtų daręs? — tęsė Džesika. — Kaip tu reaguotum, jei tai būtų tavo dukra?

— Įsiusčiau, — atsakė Mironas.

— Ar įstengtum save kontroliuoti?

— Ketė ne mano dukra, — atsakė jis. — Ir vis tiek nesu tikras, kad pajėgiu save kontroliuoti.

Džesika linktelėjo.

— Taigi galbūt, tik galbūt, tai viską paaiškina. Ši technika, antrankiai, šautuvas. Galbūt šio namelio miškuose jam reikėjo tam, kad galėtų sučiupti prievartautoją ir pats įvykdytų teisingumą.

— Ketė buvo išprievartauta šešių. O ši vieta skirta vienam.

— Bet, — šiek tiek šypsodamasi tęsė Džesika, — tarkim, mano tėvas buvo lygiai tokioje pat padėtyje kaip mes.

— Nesuprantu.

— Tarkim, jis žinojo tik vieno prievartautojo pavardę. Galbūt to Hortono. Ką jis būtų daręs? Ką tu darytum?

— Aš, — atsakė Mironas, — turbūt pagrobčiau jį ir priverščiau viską papasakoti.

— Būtent.

— Bet čia tik spėjimas. Kam reikėtų įrašų technikos? Kam kameros ir monitoriai?

— Įrašyti prisipažinimą, būti tikram, kad niekas keliu neatvažiuoja. Aš taip spėju, nežinau. Turi geresnį scenarijų?

Mironas neturėjo.

— Ar jau apžiūrėjai namelį?

— Neturėjau progos. Mane čia atvežė nekilnojamojo turto agentas. Visa tai pamatęs, jis vos negavo širdies smūgio.

— Ką jam pasakei?

— Jog žinojau apie visus tuos daiktus. Kad mano tėvas buvo privatus detektyvas, dirbęs paslapčia.

Mironas suraukė antakius.

— Ir jis tuo patikėjo?

— Atrodo.

Mironas papurtė galvą.

— Maniau, esi rašytoja.

— Pastaruoju metu man nėra įkvėpimo. Be to, man geriau sekasi rašyti nei kalbėti.

— Remdamasis savo patirtimi, — ištarė Mironas, — turėčiau paprieštarauti.

— Puikus laikas pokštauti, — pastebėjo Džesika.

— Tik mėginu sumažinti įtampą.

Džesika šyptelėjo.

— Apsidairykim aplink, — pasiūlė Mironas.

Neteko ilgai ieškoti. Svetainėje nebuvo nei spintų, nei stalčių. Viskas matoma — elektroninė įranga, antrankiai, šautuvas. Virtuvėje — jokių staigmenų. Tas pats ir vonioje. Liko tik miegamasis.

Šis buvo mažutis. Tokio dydžio kaip svečių miegamasis vasarnamyje. Dvigulė lova užėmė beveik visą kambarį. Iš abiejų pusių prie sienų pritvirtinti šviestuvai skaityti — net vietos naktiniams staleliams nebuvo. Tualetiniam staliukui — irgi. Lova paklota flaneline patalyne. Jiedu patikrino spintą.

Juodos kelnės, juodi marškinėliai, juodas megztukas. Ir blogiausia — juoda slidininko kaukė.

— Slidininko kaukė birželį? — nusistebėjo Mironas.

— Gal jos jam reikėjo Hortonui pagrobti, — pabandė spėti Džesika. Tačiau jos tonas rodė, jog ji abejoja.

Mironas priklaupė ant grindų ir pažvelgė po lova. Ten pamatė plastikinį maišelį. Ištiesė ranką, pasiekė jį ir dulkėtomis grindimis prisitraukė. Maišelis buvo raudonas. Viršuje atspaustos raidės BAME.

— Bergeno apygardos medicinos ekspertas, — paaiškino Džesika.

Maišelis viršuje buvo užsegamas. Mironas jį atsegė ir ištraukė pilkas paprastas treningo kelnes su užrišama virvele. Paskui vėl įkišo ranką ir ištraukė geltoną megztuką su raudona T raide. Ant abiejų drabužių buvo pridžiūvusio purvo.

— Atpažįsti? — paklausė Mironas.

— Tik geltoną megztuką, — atsakė Džesika. — Čia senas mano tėvo megztukas — iš Tarlou universiteto komandos.

— Keistas daiktas slėpti čia, po lova.

Džesikos akys nušvito.

— Nensės žinutė! Jėzau Kristau, ji sakė, kad mano tėvas papasakojo jai apie Ketės geltoną megztuką!

— Oho, truputį lėčiau. Ką tiksliai Nensė sakė?

— Ji sakė — kartoju pažodžiui: „Jis papasakojo man viską apie tą mėgstamą geltoną megztuką, kurį jis atidavė Ketei. Kokia graži istorija". Būtent taip ji pasakė. Mano tėvas niekada jo nedėvėjo. O Ketė nešiojo. Vietoj naktinių arba naminio drabužėlio.

— Ar tavo tėtis jį jai atidavė?

— Taip.

— Tada kaip jis vėl atsidūrė pas jį?

— Nežinau. Manau, buvo tarp jos asmeninių daiktų.

— Tačiau tai nepaaiškina, kodėl tėvas apie jį klausė Nensės Serat. Nei kodėl yra paslėptas čia, po lova.

Jiedu stovėjo tylėdami.

— Kažko mes čia nesuprantame, — tarė Džesika.

— Galbūt tavo tėvas šiuose drabužiuose įžvelgė kažką, ko mes kol kas nematome.

— Ką nori pasakyti?

— Nežinau, — prisipažino Mironas. — Tačiau akivaizdu, kad tie drabužiai jam buvo reikšmingi. Galbūt jis juos rado kokioje neįprastoje vietoje. Arba juos rado policija.

— Tačiau tą naktį, kai dingo, Ketė vilkėjo melsvus drabužius. Tai nustatyta.

Mironas prisiminė studenčių liudijimus ir nuotrauką. Bet vėlgi...

— Yra vienas būdas patikrinti.

— Koks?

Mironas nubėgo prie automobilio. Pagaliau ilgą vasaros dieną pakeitė sutemos. Jis pakėlė telefono ragelį tikėdamasis, kad yra ne per daug toli nuo ryšio zonos. Užsidegė trys padalos. Pakankamai, kad telefonas veiktų. Surinko dekano Gordono kontoros numerį. Išlaukė dvidešimt signalų. Niekas neatsiliepė. Tada surinko dekano namų numerį. Ragelį pakėlė po trečio signalo.

— Alio? — pasigirdo dekano Gordono balsas.

— Ką Ketė vilkėjo, kai atėjo į jūsų namus?

Nėra reikalo prisistatinėti ar sveikintis.

— Ką vilkėjo? Atrodo, palaidinukę ir sijoną.

— Kokios spalvos?

— Melsvos. Atrodo, palaidinė buvo truputį įplėšta.

Mironas padėjo ragelį.

— Atgal į pradžią, — ištarė Džesika.

Galbūt, pagalvojo Mironas. Tačiau mintyse praplaukė kažkoks

vaizdas. Jis negalėjo jo paaiškinti, pasakyti, kas tiksliai ten buvo. Tačiau jis tikrai praplaukė ir dar sugrįš.

— Važiuojam, — imdama jį už rankos tyliai ištarė Džesika. Iš automobilio sklindančios šviesos pakako įžiūrėti jos akis. Jos buvo gražios, o nuo apšvietimo atrodė beveik geltonos. — Noriu važiuoti kuo toliau nuo čia.

Jausdamasis sutrikęs, Mironas uždarė automobilio dureles. Salono šviesėlė užgeso, juos apgaubė tamsa. Mironas nebegalėjo įžiūrėti Džesikos veido.

— Kur nori važiuoti?

— Kur nors, — pasigirdo iš tamsos jos balsas, — kur galėtume pabūti vieni.

37 skyrius

Mahvoje jie rado aukštos klasės „Hiltoną".

Mironas paprašė paties geriausio likusio liukso. Džesika stovėjo šalia. Viešbučio durininkas nužvelgė merginą geidulingu, o Mironą — pavydžiu žvilgsniu. Vestibiulyje vyko daugybė susitikimų. Vyrai su smokingais, moterys — su ilgomis suknelėmis. Tačiau visi vyrai smalsiai spoksojo į Džesiką, vilkinčią džinsus ir raudoną susagstomą palaidinę.

Mironas buvo prie to pripratęs. Kai jie pirmą kartą išėjo drauge, jis pajuto kone iškrypėlišką malonumą matydamas vyrų žvilgsnius, ir tarsi koks vaikigalis pagalvojo: jūs žiūrit, o aš liečiu, cha cha. Tačiau vėliau tuose žvilgsniuose jis ėmė įžvelgti to, ko visai nebuvo, ir ėmė jaustis nebesaugiai.

Džesikai tie žvilgsniai buvo įprastas dalykas. Ji mokėjo jų nepastebėti ir neatrodyti šalta, pasipiktinusi ar susidomėjusi.

Jų kambarys buvo šeštame aukšte. Vos spėję uždaryti duris, ėmė bučiuotis. Džesikos liežuvis švelniai raitėsi ir nardė sukeldamas Mirono kūnui bejėgiškus spazmus. Jis pradėjo atseginėti Džesikos

palaidinę. Jam išdžiūvo burna. Mironas aiktelėjo vėl ją pamatęs. Tapo sunku kvėpuoti, ėmė svaigti galva. Delnu apėmė šiltą merginos krūtį ir pajuto malonų svorį. Džesika sudejavo jam į burną.

Jiedu krito į lovą.

Mylėdavosi jie visada stipriai, nepasotinamai, tačiau šį kartą aistra buvo žvėriška, tiesiog būtina, tačiau kartu nepaprastai švelni.

Vėliau, jau daug vėliau, Džesika atsisėdo ir švelniai pabučiavo jam į skruostą.

— Tai, — ištarė ji, — buvo nuostabu.

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Neblogai.

— Neblogai?

— Man. Tai tau buvo nuostabu.

Džesika nuleido kojas ant grindų ir įsliuogė į viešbučio chalatą.

— Aš patyriau malonumą.

— Taip ir skambėjo.

— Buvau truputį triukšminga?

— Kas per koncertą būna truputį triukšmingas? Tu rėkei labai garsiai.

Džesika stovėjo prie lovos ir šypsojosi. Chalatas buvo laisvai užrištas, matėsi tarpas tarp krūtų ir kojos — tokios net bauginamai ilgos.

— Negirdėjau, kad būtum skundęsis.

— Kaip galėjai girdėti per savo šūksnius? — pajuokavo Mironas.

— Kelinta dabar valanda?

— Vidurnaktis. — Jis siekė telefono. — Alkana?

Džesika į jį pažvelgė taip, kad Mironas tą žvilgsnį pajuto net kojų pirštuose. Na, ne visai kojų pirštuose.

— Išbadėjusi, — iškošė pro dantis.

— Turiu omeny maistą, Džese. Maistą.

— A.

— Ar kada per sveikatos pamokas mokeisi apie tai, kad vyrams reikia laiko atsigauti.

— Tikriausiai tą dieną nebuvau mokykloje.

— Trys dalykai: pasisotinti, atsistatyti, atsigauti. — Jis pažvelgė į valgiaraštį. — Po velnių.

— Kas?

— Nėra austrių.

— Mironai?

— Aha.

— Prileisiu karštą vonią.

— Džese...

Ji nekaltai pasižiūrėjo į jį.

— Galėsime pamirkti, kol atneš maistą. Atsistatyti. Vienas tų trijų dalykų.

— Tik pamirkti?

— Tik pamirkti.

Ji sakė „pamirkti“. Tuo jis buvo tikras. Pamirkti. Ne pasimeilinti. Tačiau nuo to viskas ir prasidėjo. Meilindamasi Džesika prikėlė jį gyvenimui. Mironas bandė gintis, jis baiminosi dėl to, ką jautė. Tačiau kovoti nepajėgė. Džesė žaidė su juo, pakylėjo iki viršūnės, leido apsvaigti, o paskui atstumdavo. Mironas buvo bejėgis. Mintyse plaukė tokie žodžiai kaip dangus, ekstazė, rojus, ambrozija.

Absoliuti kapituliacija.

— Dabar, — sušnibždėjo Džesika ir paleido jį.

Nervai buvo įtempti iki galiukų ir spengė. Baltas karštas išsiveržimas buvo toks galingas, kad net užgulė ausis. Akys įskaudo nuo ryškios šviesos.

— Nuostabu, — vos sugebėjo išlementi Mironas.

— Neblogai, — gulėdama vonioje ir šypsodamasi atsakė Džesika.

Pasigirdo beldimas į duris. Tikriausiai atnešė maistą. Nė vienas jų net nepajudėjo.

— Gal atidarysi, — pasiūlė Džesika.

— Mano kojos neklauso, — atsiliepė Mironas. — Negaliu jų pajudinti. Galbūt niekada nebevaikščiosiu.

Vėl beldimas.

— Aš neapsirengusi, — pasiteisino ji.

— O aš ką, pasirengęs spaudos konferencijai?

— Galiu lažintis, sulauktum daug dėmesio.

Mironas tik sudejavo.

Vėl beldimas.

— Nagi, Mironai. Tik apsisuk rankšluostį aplink savo beformį užpakalį ir pajudėk.

Jau antra moteris šiandien pamini jo užpakalį. Mironas čiupo rankšluostį ir nuėjo prie durų. Vėl beldimas.

Sekundėlę.

Jis atidarė duris. Ne maistas.

— Kambarių tvarkymas, — tarė Vinas. — Gal galėčiau pervilkti patalynę?

— Negi nematai ženklo „Netrukdyti".

Vinas žvilgtelėjo į durų rankeną.

— Atsiprašau. Aš nekalbėti angliškai.

— Kaip, po velnių, mus radai?

— Susekiau pagal tavo mokėjimo kortelę, — atsakė Vinas, lyg tai būtų pats paprasčiausias dalykas pasaulyje. — Įsiregistravai čia dvidešimt dvi minutės po aštuntos vakaro. — Vinas įkišo galvą pro duris. — Sveika, Džesika!

— Labas, Vinai! — pasigirdo iš vonios.

Mironas girdėjo, kaip ji lipa iš sūkurinės vonios. Jam net silpna pasidarė įsivaizdavus, kaip vanduo varva nuo jos nuogo kūno.

— Įeik, — sumurmėjo Mironas.

— Dėkoju. — Vinas ištiesė jam kartoninį voką. — Pamaniau, gal norėtum žvilgtelėti.

Iš vonios kambario išėjo Džesika. Chalatas buvo surištas stipriau. Ji rankšluosčiu džiovinosi plaukus.

— Kas čia? — paklausė ji.

— Policijos medžiaga apie Fredą Niklerį arba Niką Frederiksą, — atsakė Vinas.

— Vaizdingas slapyvardis, — pastebėjo Mironas.

— Tinkantis lakios vaizduotės vyrukui.

Džesika atsisėdo ant lovos.

— Jis pornografijos leidėjas, tiesa?

Mironas linktelėjo. Medžiagos nebuvo daug. Jis pradėjo skaityti nuo naujausių datų. Kelių eismo taisyklių pažeidimai, du kartus baustas už vairavimą apsvaigus, suėmimas už sukčiavimą paštu.

— 1978-ieji, — pasufleravo Vinas.

Mironas akimis surado datą. 1978-ųjų birželio 30 diena. Fredas Nikleris suimtas už sukeltą grėsmę vaiko gerovei. Kaltinimai panaikinti.

— Ir?

— Ponas Nikleris buvo įsivėlęs į vaikų pornografiją, — paaiškino Vinas. — Tada jis buvo tik smulkus fotografas. Tačiau jį sučiupo, galima sakyti, kišant ranką į indą su sausainiais. Tiksliau, fotografuojant aštuonerių metų berniuką.

— Jėzau, — pasibaisėjo Džesika.

Mironas prisiminė jų susitikimą. „Tik sąžiningas vyrukas, mėginantis sąžiningai užsidirbti".

— Tai jau tikrai.

— Kodėl kaltinimai buvo panaikinti? — paklausė Džesika.

— O, — iškeldamas pirštą aukštyn pasakė Vinas, — čia ir prasideda pats įdomumas. Daugeliu atvejų tai nėra neįprasta istorija. Fredas Nikleris buvo tik fotografas. Maža žuvelė. Valdžia norėjo didesnės žuvies. Maža žuvelė išdavė didžiąją mainais į bausmės sušvelninimą.

— Ir jie visiškai panaikino kaltinimus? — nusistebėjo Mironas. — Net nenubaudė?

— Net nenubaudė. Atrodo, ponas Nikleris dar sutiko retkarčiais padėti policijai.

— Ir kodėl gi šis faktas toks reikšmingas?

— Pavyko susitarti Nikleriui ir bylą tyrusiam pareigūnui, — pasakė Vinas. Jis trumpai žvilgtelėjo į Džesiką. — Tą bylą tyręs pareigūnas buvo tavo draugas Polas Dankanas.

38 skyrius

— Štai ir mūsų vaikinas, — pranešė Vinas. — Ponas Džiunioras Hortonas.

Hortis atrodė kaip buvęs futbolininkas. Aukštas ir stambus, raumeningas, iššokusiomis venomis. Jo rankos atrodė kaip gumbuoti medžio kamienai. Apsirengęs lyg iš reperių vaizdo klipo. Marškiniai nesukišti. Platūs šortai žemiau kelių. Kojinių nemūvėjo. Avėjo juodus „Reebok“ sportinius batelius su auliukais. Ant galvos — „Chicago White Sox“ beisbolo kepurėlė. Tamsūs akiniai nuo saulės ir daugybė papuošalų.

Buvo devinta valanda ryto. 102-oji gatvė Manhatane. Gatvė rami. Hortis pardavinėjo narkotikus. Jis tai sėsdavo, tai vėl išeidavo iš kalėjimo, o ilgiausia laisvės pertrauka tikriausiai buvo laikas Restono universitete. Kartą sėdo už ginkluotą apiplėšimą. Du kaltinimai seksualine prievarta. Vos dvidešimt ketverių, o jau banditas. Kaip ir dauguma kalinių, laiką kalėjime leido kilnodamas svarmenis. Pumpuodamas raumenis. Mūsų kalėjimai suteikia galimybę žiauriems vyrukams fiziškai stiprėti, kad išėję galėtų dar labiau bauginti ir luošinti. Puiki sistema.

Džesika su jais nevažiavo. Ji pakavo daiktus tėvo darbo kabinete — tai yra morge — ir ieškojo kokių nors užuominų. Mironas šiaip taip sugebėjo įtikinti ją nesikalbėti su Polu Dankanu, kol jie sužinos kiek daugiau. Ji labai nenoriai pakluso, tačiau tokia jau ta Džesika.

Hortis baigė sandorį su vaikiu, kuris atrodė ne vyresnis nei dvylikos, pliaukštelėjo jam per delną ir patraukė į vakarus. Ausinuko jis neturėjo, tačiau žingsniavo taip, lyg būtų jo klausęsis. Labai nervingai. Akys buvo paraudusios. Kas kelis žingsnius jis nusišnirpšdavo ir atbula ranka nusišluostydavo nosį.

— Berniukai ir mergaitės, ar matote kokaino prisiuosčiusį žmogų?

— Gal jam gripas, — paprieštaravo Vinas.

— Aha, kolumbietiškos kilmės.

Jiedu atsitraukė, kad Hortis jų nematytų. Kai šis atsidūrė gatvės krašte, Mironas išniro jam tiesiai prieš nosį.

— Džiunioras Hortonas?

Hortis paniekinamai į jį pažvelgė.

— Koks čia šiknius nori sužinoti?

— Šmaikštus atsakymas, — tarė Mironas.

— Dink man iš kelio arba išspardysiu tau subinę. — Jis pastebėjo Viną. — Abiejų subinę.

— Subines, — pataisė Vinas. — Viena subinė. Dvi subinės. Daugiskaita.

— Kas per šūdas...

— Norim su tavimi pasikalbėti, — pasakė Mironas.

— Eik šikt.

— Jis tikras keikūnas, — atsisukęs į Viną pastebėjo Mironas.

— Tikrai, — pritarė Vinas. — Tuoj apsišlapinsiu.

Hortis žengė prie Vino. Jis buvo mažiausiai šešiom pėdom aukštesnis ir šešiasdešimt svarų sunkesnis. Hortis tikriausiai manė galįs pagąsdinti nedidelį vyruką. Mironas vos susitvardė nenusišypsojęs, kai Hortis išrėžė:

— Sumalsiu tave kaip šūdą.

— Jei dar kartą nusikeiksi, — pradinės mokyklos mokytojo tonu pabarė Vinas, — būsiu priverstas tave nutildyti.

— Tu? — iš širdies nusikvatojo vyrukas. Jis pasilenkė ir prikišo nosį prie pat Vino nosies. Vinas nesujudėjo. — Mažas grūdelis rengiasi mane užčiaupti? Apsišik...

Vinas tik vos sujudėjo. Jo ranka nėrė į priekį ir delnu smogė į saulės rezginį, o po akimirkos jau vėl buvo jam prie šono. Hortis, gaudydamas orą, negalėdamas įkvėpti, žengtelėjo atgal.

— Prašiau tavęs nesikeikti, — pasakė Vinas.

Horčiui atsigauti prireikė beveik pusės minutės. O tada jis vėl ėmė keiksnoti:

— Sušiktas šlykštus šunsnukis, — putojo išsitiesdamas. — Perplėšiu tavo sušiktą subinę.

Jis puolė Viną ištiesęs rankas lyg per rungtynes griebdamas gynėją. Vinas išsilenkė jo ir staigiai apsisukdamas spyrė vėl smūgiuodamas į saulės rezginį. Hortis susilenkė ir pargriuvo. Jo veide atsispindėjo įtūžis, skausmas, nuostaba ir, žinoma, sumišimas. Jis apsidairė norėdamas įsitikinti, ar niekas nemato. Juk, šiaip ar taip, jam nosį nušluostė aukštuomenės ponaitis.

— Kūne yra du šimtai šeši kaulai, — ramiai pasakė Vinas. — Kitą kartą vieną jų sulaužysiu.

Bet Hortis nesiklausė. Jo akys išsprogo. Veidą iškreipė įsiūtis. Svirduliuodamas atsistojo apsimesdamas, kad yra sumuštas labiau nei iš tiesų. Bandymas nustebinti. Prisiartinęs Hortis puolė.

Matyt, tikrai apsiuostęs, pagalvojo Mironas. Arba iš tiesų kvailas. Bet tikriausiai ir viena, ir kita.

Vinas pasilenkė į šoną ir spyrė jam į blauzdą. Pasigirdo trekštelėjimas lyg užlipus ant sausos šakos. Hortis suklykė ir nugriuvo. Vinas iškėlė koją dar vienam spyriui, tačiau Mironas galvos krestelėjimu jį sustabdė.

— Du šimtai penki, — pasakė Vinas lėtai nuleisdamas koją.

— Sulaužei man suš... — Jis nutilo ir, apglėbęs koją, siūbavo pirmyn atgal. — Sulaužei man koją!

— Dešinį blauzdikaulį, — pataisė Vinas.

— Kas per... kas tu toks?

— Mes užduosime tau kelis klausimus, — įsiterpė Mironas. — Tu į juos atsakysi.

— Man skauda koją. Man reikia gydytojo.

— Kai baigsim.

— Klausykit, aš tik dirbu Terelui. Jis paskyrė man šią teritoriją. Jei yra kokių bėdų, kalbėkitės su juo, aišku?

— Mes ne apie tai norime su tavimi pasikalbėti.

— Prašau, maldauju. Mano koja.

— Mokeisi Restono universitete?

Skausmo iškreiptame veide pasirodė nuostaba.

— Taip, ir ką? Norite mano autobiografijos?

— Pažinojai Ketę Kalver.

Dabar jau veide atsispindėjo panika.

— Jūs farai?

— Ne.

Tyla.

— Pažinojai Ketę Kalver?

— Kokią Ketę?

— Dvidešimt penktas, — tarė Vinas. — Kairysis šlaunikaulis. Šlaunikaulis yra didžiausias kaulas kūne...

— Gerai, pažinojau ją. Ir ką?

— Kaip jūs susipažinot? — paklausė Mironas.

— Vakarėlyje. Jos pirmąją savaitę universitete.

— Ar kada susitikinėjai su ja?

— Susitikinėjau? — nusijuokė Hortis. — Ne. Ji buvo ne iš tų, su kuriomis susitikinėjama.

— O kokia ji buvo?

— Tokia, kuri pirmą vakarą pačiulpė mano Džonsoną. Ir Vilio.

— Kas tas Vilis?

— Mano kambario draugas.

— Jis žaidžia amerikietišką futbolą?

— Aha. — Paskui pridūrė: — Bet tik tam tikras rungtynes, — lyg tai jį būtų darę prastesnį.

— Tęsk.

Hortis gūžtelėjo pečiais. Koja sparčiai tino, tačiau kokainas neblogai malšino skausmą.

— Suprantat, mes surengėme vakarėlį. Maurų name. Kur gyveno visi brolijos broliai. Ketė ten buvo tikriausiai vienintelė baltaodė pupytė. Ji atėjo apsirengusi kaip kekšė. Tikrai, suprantat? Mes ėmėme repuoti ir taip toliau. Truputį pauostėme. Jai patiko. Paskui pradėjome lėtą šokį. — Prisiminęs jis išsiviepė. — Trindamiesi vienas į kitą. Ji uždėjo savo ranką ant mano daikto. Pradėjo jį trinti ir visa kita. Tiesiog šokių aikštelėje. Taigi nusivedžiau ją į viršų, ir ji man pačiulpė. Bet tai dar ne viskas. Ji iš rankinės išsitraukė fotoaparatą — sušiktą

fotoaparatą! — ir paprašė leisti mane nufotografuoti. Na ir šūdas! Ji norėjo savo su mano daiktų nuotraukų.

Mironui vėl ėmė spausti skrandį. Vinas, kaip visada, atrodė nė kiek nesusidomėjęs.

Hortis tęsė:

— Kitą vakarą ji vėl atėjo. Tuo pat metu pramogavo ir su manim, ir su Viliu. Dar prifotografavome, kaip ir aną vakarą. Tik šį kartą ir aš turėjau fotoaparatą.

— Taigi tu pasidarei nuotraukų ir sau.

— Velnias, taip.

— Ar judu su Kete vėliau dar turėjote, hm, susitikimų?

— Nea. Ji ėmėsi kitų vyrukų. Per gerai atrodė kaip kekšė. Blondinė, puikios figūros ir visa kita.

— Vėliau kalbėjaisi su ja?

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Truputį. Nedaug. Bet kai ėmė susitikinėti su Kristianu, prasidėjo visai kita istorija.

— Ką nori pasakyti?

— Ji užrietė nosį, tarsi jos šūdas daugiau nebesmirdėtų. Tokie du meilučiai, tiesiog imk ir rodyk per televiziją. Staiga lyg niekur nieko šliundra ima manyti esanti gryna uogelė. Turiu omeny, ta kekšė jojo ant koto kaip laukinė kumelė, o dabar net nesisveikina. Tai neteisinga. Tiesiog neteisinga.

Ponas etiketo žinovas.

— Taigi nusprendei ją šantažuoti, — tarė Mironas.

— Jokiu būdu. Ohoho.

— Mes apie tai žinom, Horti. Mes žinom, kad ji sumokėjo tau už nuotraukas.

Hortis suprunkštė.

— O, šūdas, tai nebuvo šantažas. Tai verslo sandoris. Tiesiog vieną dieną paskambinau jai ir pasakiau, kad galėčiau jai perleisti kelias nuotraukas. O paskui pasakiau, kad nuotrauka verta tūkstančio. Ji mielai sutiko su viskuo ir pasakė, kad norėtų sumokėti už tokias nuostabias fotografijas. Atsakiau, kad jos man išties labai vertingos.

Sukelia sentimentalių prisiminimų ir panašiai. Bet galiausiai susitarėme, — pabrėžė jis. — Tai nebuvo šantažas. — Hortis paleido koją ir suinkštė. — Istorijos pabaiga.

— Kai ką praleidai.

— Ką?

— Grupinį išprievartavimą persirengimo kambaryje.

Jis neatrodė nustebęs. Tik šyptelėjo ir ištarė:

— Išprievartavimas? Žmogau, tu nesiklausai. Ta moteris buvo karšta patraukli kekšė. Po velnių, ji būtų nuoga šokusi į akmenų krūvą, jei tik žinotų, kad ten ras kotą. Jai tai patiko. Mes visi gerai pasilinksminome.

Vinas pažvelgė į Mironą. Žvilgsnis sakė: „Išlik ramus".

— Kiek jūsų buvo? — paklausė Mironas.

— Šeši.

— Kodėl, Horti, — tyliai paklausė jis, — tu tiesiog nepasiėmei pinigų? Kodėl turėjai dar ją išprievartauti?

— Juk ką tik sakiau...

— Ji atėjo į persirengimo kambarį ne savo noru seksualiai santykiauti su šešiais vyrais. Jūs ją išprievartavote.

— Ne, žmogau, — purtydamas galvą paprieštaravo jis. — Ji kekšių kekšė. O kekšė — visada kekšė. Taip jau yra. Ir nė velnio nesiskaito tas apsimetimas mandagia, gerų manierų ir panašiai. Futbolininko mergina. Mis Amerikos aistruolė. Kas, po velnių, ji manė sau esanti? Aha, aš jai parodžiau. Priminiau, iš kur ji, kas iš tiesų yra. Ne kažkokia sušikta šokių vakaro karalienė. Šliundra. Kotą mylinti kekšė.

Dabar jau Vinas žengė priešais Mironą. Dėl viso pikto.

— Be to, — tęsė Hortis, — buvau skolingas jos vaikinui. Stipriai.

— Kristianui Stylui?

— Aha. Jis su manimi blogai pasielgė. Ir aš atsakiau tuo pačiu. Paleidau per rankas jo kekšytę. Tik mažutis kerštas. Šikniui, per kurį mane išmetė iš komandos.

— Ne, — pasakė Mironas. — Kristianas čia niekuo dėtas.

— Ką čia šnekat?

— Kalbėjausi su treneriu Klarku. Du vyrukai į varžybas atėjo apsvaigę. Štai kodėl tave išmetė. Kristianas su tuo nesusijęs.

— A, — gūžtelėdamas pečiais ištarė Hortis. — Nesvarbu.

— Tavo apgailestavimas labai jaudinantis, — pasakė Mironas.

— Man reikia gydytojo. Ta koja mane pribaigs.

— Ar nesijaudinote, kad galit būti pričiupti?

— Ką?

— Ar nebijojot, kad ji praneš apie išprievartavimą?

Hortis nutaisė tokį veidą, lyg Mironas ką tik būtų prakalbęs japoniškai.

— Ar kvailas, žmogau? Kam ji galėjo pranešti? Ji juk sumokėjo man krūvą, kad tylėčiau. Jei būtų ką pasakiusi, viskas būtų iškilę aikštėn. Visa bjauri tiesa. Visi būtų sužinoję: Kristianas, jos mamytė, tėtukas, dėstytojai. Visi būtų sužinoję, jog ji sumokėjo pinigus, kad niekas nepaaiškėtų. O jei ir būtų tokia kvaila, sugalvotų papasakoti? Buvo nuotraukų ir liudytojų, ką ji išdarinėjo su manimi ir Viliu per vakarėlį. Kas, pamatęs tai, būtų patikėjęs, kad ji buvo išprievartauta?

Dekanas Gordonas pateikė tokį patį argumentą, prisiminė Mironas. Didūs protai panašiai mąsto.

— Ei, vyručiai, mano koja mane pribaigs.

— Ar vėliau dar matei Ketę? — vargais negalais išspaudė Mironas.

—Nea.

— Ar tu išmetei į konteinerį jos apatinius?

— Nea. Vienas vyrukas buvo jas pasiėmęs kaip suvenyrą. Bet išgirdęs, kad ji dingo, išsigando ir išmetė.

— Kas toks?

— Neminėsiu vardų.

— O taip, — užtikrino Vinas. — Minėsi.

Jis uždėjo koją ant sulaužyto šlaunikaulio. To pakako.

— Gerai, gerai. Kaip jau sakiau, mūsų buvo šeši. Trys brolijos nariai, du baltaodžiai ir vienas kinas.

Puiki prievartautojų komanda.

— Vienas buvo komandos smūgiuotojas. Tomis Vu. Dar Edas Vudsas, Bobis Teiloras, Vilis ir aš.

— Čia penki.

Hortis dvejojo.

— Leisk man atsipūsti, žmogau. Kitas vaikinas buvo tas, kuris išmetė apatinius. Bet jis mano draugas, žmogau. Ir dabar man duoda pinigų, kai sėdžiu duobėj, supranti. Negaliu jo išduoti. Jis svarbus žmogus.

— Ką turi omeny — svarbus?

— Žaidžia profesionalų futbolą. Negaliu pasakyti jo vardo.

Vinas tik šiek tiek spustelėjo koją. Hortis sukruto.

— Rikis Leinas.

Mironas net sustingo.

— „Jets" žaidėjas?

Kvailas klausimas. Kiek Rikių Leinų, baigusių Restono universitetą, dabar žaidžia profesionalų lygoje?

— Jo. Klausyk, tai viskas, ką žinau.

— Ar dar turi jam klausimų? — pasiteiravo Vinas Mirono.

Mironas papurtė galvą.

— Tada eik, — pasakė Vinas.

Mironas nepajudėjo iš vietos.

— Pasakiau, eik, — pakartojo Vinas.

— Ne.

— Girdėjai, ką jis sakė. Jis niekada nepripažins kaltės. Jis kiša narkotikus vaikams, prievartauja nekaltas moteris, šantažuoja, vagia ir dar juokiasi iš to.

Hortis atsisėdo.

— Kas per velnias?

— Eik, — pakartojo Vinas.

Mironas dvejojo.

— Jo, žmogau, papasakojau viską, ką žinau, — Horčio balsas drebėjo.

Mironas nejudėjo.

— Nepalik manęs vieno su tuo išprotėjusiu šunsnukiu! — suriko Hortis.

— Eik, — vėl paliepė Vinas.

— Ne, — papurtė galvą Mironas. — Aš pasiliksiu.

Vinas įdėmiai žiūrėjo į Mironą. Paskui linktelėjo ir priėjo prie Horčio, kuris mėgino nušliaužti, tačiau toli nenusigavo.

— Palik jį gyvą, — pasakė Mironas.

Vinas linktelėjo ir tarsi kruopštus chirurgas ėmėsi darbo. Jo veido išraiška visą tą laiką nė kiek nepasikeitė. Jei ir girdėjo Horčio riksmus, tai to neparodė.

Netrukus Mironas paliepė jam liautis. Vinas nenoriai atsitraukė. Ir jiedu nuėjo.

39 skyrius

Rikis Leinas gyveno Naujojo Džersio kooperatinių namų kvartale. Vinas liko laukti automobilyje. Priėjęs prie durų Mironas jautėsi beveik toks pat stiprus, kaip ir boso garsai iš Rikio stereoaparatūros. Jam teko tris kartus paspausti durų skambutį ir kelis kartus pabelsti, kol Rikis atidarė.

— Sveikas, Mironai.

Jis vilkėjo šilkinius marškinius, kurie buvo arba naujausios mados, arba pižamos viršutinė dalis. Sunku pasakyti. Marškiniai buvo atsagstyti, atidengė gerai ištreniruotą kūną. Kelnes prilaikė raištelis. Avėjo šlepetes.

— Mudviem reikia pasikalbėti, — pasakė Mironas.

— Užeik.

Muzika buvo kurtinanti ir siaubinga. Interjeras — elegantiškai modernus. Daug grūdinto stiklo. Daug juodų ir baltų spalvų. Daug suapvalintų kampų. Stereoaparatūra užėmė visą sieną. Šviesos ant vienodintuvo atrodė kaip iš „Žvaigždžių karų".

Rikis išjungė garso aparatūrą. Tyla buvo netikėta. Mironas pajuto, kaip liaujasi vibruoti krūtinė.

— Tai kas gi nutiko? — paklausė Rikis.

Mironas numetė jam stiklainį. Rikis sugavo ir klausiamai pasižiūrėjo.

— Pasisiok į jį, — pasakė Mironas.

— Ką?

— Noriu, kad nusišlapintum į šį stiklainį.

Rikis pasižiūrėjo į stiklainį. Paskui — į Mironą.

— Nesuprantu.

— Tu pastambėjai, — pasakė Mironas. — Vartoji steroidus.

— Ne, žmogau. Aš nevartoju.

— Tada duok man šlapimo pavyzdį. Tuoj pat. Atiduosiu ištirti į laboratoriją.

Rikis spoksojo į stiklainį ir tylėjo.

— Pirmyn, Riki. Negaliu laukti visą dieną.

— Tu mano agentas, Mironai. Ne motina.

— Tikra tiesa. Ar vartoji steroidus?

— Čia ne tavo reikalas.

— Suprasiu tai kaip teigiamą atsakymą.

— Suprask, kaip tik nori.

— Ar Hortis tau juos pardavė? O gal baigęs koledžą įsigijai naują tiekėją?

Tyla.

— Tu atleistas, Mironai, — ištarė Rikis.

— Esu priblokštas. O dabar papasakok man apie Ketės Kalver išprievartavimą.

Vėl tyla. Rikis stengėsi atrodyti ramus, tačiau veidas rodė ką kita.

— Viską apie tai žinau, — tęsė Mironas. — Tavo draugužis Hortis viską papasakojo. Beje, malonus vyrukas. Tikras meilutis.

Rikis žengtelėjo atgal. Jis padėjo stiklainį ant žvilgančio kubo, kuris, spėjo Mironas, buvo stalas. Nusisuko.

— Aš niekada jos neliečiau, — vos girdimai ištarė jis.

— Nesąmonė. Tu su dar penkiais vaikinais prispaudėte ją persirengimo kambaryje. Žaginote paeiliui.

— Ne. Buvo ne taip.

Mironas laukė. Rikis, vis dar stovėdamas nugara į Mironą, užsisagstė marškinius. Paskui iš grotuvo išėmė kompaktinę plokštelę ir įdėjo atgal į dėžutę.

— Aš ten buvau, — tyliu balsu pradėjo jis. — Tame persirengimo kambaryje. Buvau apsvaigęs. Mes visi buvom apsvaigę. Apsvaigę ir netekę proto. Hortis ką tik buvo gavęs naują siuntą ir... — Jis gūžtelėjo pečiais, tarsi taip užbaigdamas sakinį. — Supranti, viskas prasidėjo nuo iššūkio. Žinojom, kad šito nepadarysim. Manėm, prieisim prie pat krašto, tačiau nešoksim. Visi laukė, kad kas nors sustabdytų. — Jis vėl nutilo.

— Bet niekas nesustabdė, — spėjo Mironas.

Jis lėtai linktelėjo.

— Visa tai baigėsi. Bet per vėlai. Baigėsi, kai atėjo mano eilė, ir aš pasakiau „ne".

— Po to, kai visi kiti jau buvo pasilinksminę?

— Taip. Stovėjau ten ir žiūrėjau. Netgi raginau.

Tyla.

— Tu pasiėmei jos apatinius?

— Taip.

— O išgirdęs, kad policija pradėjo tyrimą, išmetei kelnaites į šiukšlių konteinerį.

Rikis atsigręžė į Mironą.

— Ne, — tarsi rengdamasis nusišypsoti paprieštaravo jis. — Nesu toks kvailas, kad numesčiau ant konteinerio viršaus. Būčiau jas sudeginęs.

Mironas akimirką svarstė. Puikus paaiškinimas.

— Tai kas tada jas išmetė?

Rikis gūžtelėjo pečiais.

— Spėju, kad Ketė. Aš jas jai atidaviau.

— Kada?

— Vėliau.

— Kada vėliau?

— Manau, apie vidurnaktį. Po viso to, kas nutiko... kai ji išėjo iš persirengimo kambario, mes tarsi atsitokėjome. Lyg kažkas būtų įjungęs šviesą, ir mes pagaliau supratome, ką padarę. Visi nutilome ir išsiskirstėme. Išskyrus Hortį. Jis juokėsi kaip prakeikta hiena ir vis labiau svaigo. Visi kiti grįžo į savo kambarius. Nė vienas neištarėme nė žodžio. Atsiguliau į lovą, bet tik trumpam. Paskui apsirengiau ir išėjau į lauką. Plano neturėjau. Tik norėjau surasti ją. Ką nors jai pasakyti. Tik norėjau... velnias, aš nežinau.

Rikis tarsi vaikas pirštais sukiojo, taršė savo plaukus. Dabar jis atrodė mažesnis.

— Galiausiai ją radau.

— Kur?

— Einančią per universiteto teritoriją.

— Kur tiksliai?

— Manau, vidury. Prie universiteto valgyklos.

— Kuria kryptimi ji ėjo?

Jis minutėlę susimąstė.

— Į pietus.

— Tarsi eitų iš fakulteto gyvenamųjų namų teritorijos?

— Taip.

Po to, kai išėjo iš dekano Gordono namų, pagalvojo Mironas.

— Tęsk.

— Priėjau prie jos. Pašaukiau vardu. Pamaniau, kad ji tiesiog pabėgs, na, supranti. Bet nepabėgo. Tik atsisuko ir įsispoksojo į mane. Ji nebuvo išsigandusi. Nedrebėjo. Tiesiog stovėjo ir spoksojo į mane. Pasakiau, kad apgailestauju. Ji nieko neatsakė. Atidaviau jai kelnaites. Pasakiau, kad gali panaudoti jas kaip įkaltį. Net pasakiau, kad aš liudyčiau. Neplanavau to sakyti. Tiesiog išsprūdo. Ketė paėmė kelnaites ir nuėjo. Netarusi nė žodžio.

— Ar tada ją matei paskutinį kartą?

— Taip.

— Ką ji vilkėjo?

— Vilkėjo?

— Kai paskutinį kartą ją matei?

Jis pažvelgė aukštyn, mėgino prisiminti.

— Manau, kažką melsva.

— Ne geltona?

— Ne, tikrai ne geltona.

— Ji nepersirengė po išprievartavimo?

— Nemanau. Ne, vilkėjo tuos pačius drabužius.

Mironas patraukė prie durų.

— Tau reikės daugiau nei naujo agento, Riki. Reikės ir gero advokato.

40 skyrius

Laukiamajame šalia Esperansos sėdėjo Džeikas. Kai įžengė Mironas su Vinu, jis atsistojo.

— Turi minutę laiko?

Mironas linktelėjo.

— Einam į mano kabinetą.

— Akis į akis, — pasakė Džeikas.

Vinas be žodžių apsisuko ir išėjo.

— Nieko asmeniška, — pasiteisino Džeikas, — tačiau tas vyrukas man kelia šiurpą.

— Einam, — pakvietė Mironas ir stabtelėjo prie Esperansos stalo. — Ar susisiekei su Čezu?

— Dar ne.

Jis padavė Esperansai voką.

— Viduje yra fotografija. Nuvešk ją Liusei. Galbūt ji atpažins.

Esperansa linktelėjo.

Mironas su Džeiku įėjo į kabinetą. Oro kondicionierius dirbo visu pajėgumu. Malonus jausmas.

— Tai kas gi jus čia atvedė, Džeikai?

— Buvau užsukęs pas Džoną Džėjų, — atsakė jis, — kai ką patikrinau.

— Kriminalinėje laboratorijoje?

— Aha.

— Ką nors radot? — pasiteiravo Mironas.

Džeikas neatsakė. Palinkęs į priekį ir prisimerkęs, jis apžiūrinėjo ant sienos kabančias klientų nuotraukas.

— Apie kai kuriuos šių vyrukų esu girdėjęs, — pasakė jis. — Tačiau didelių žvaigždžių čia nėra.

— Ne, didelių žvaigždžių nėra.

— Nė vieno, panašaus į Kristianą Stylą.

Mironas atsisėdo. Jis susikėlė kojas ant stalo.

— Vis dar manote, kad jis nužudė Nensę Serat?

Džeikas tarsi kilstelėjo pečius — kažkas panašaus į gūžtelėjimą.

— Sakykim, Kristianas nebėra pagrindinis įtariamasis.

— Tada kas?

Džeikas pasitraukė nuo sienos su nuotraukomis. Jis atsisėdo ir užsimetė koją ant kojos.

— Pasidomėjau Adamo Kalverio nužudymo byla. Radau kai ką įdomaus. Atrodo, policija susikoncentravo tik į žmogžudystės vietą ir aplinkinius namus. Nematė reikalo patikrinti dar ką nors. Jie buvo įsitikinę, kad Kalveris — atsitiktinė gatvės plėšiko auka. Aš pasirinkau kitą būdą. Apklausiau Kalverio kaimynus Ridžvude. Gražus miestelis. Nė vieno juodaodžio. Spėju, buvai ten?

Mironas linktelėjo.

— Taigi, pasikalbėjau su vyruku, gyvenančiu už dviejų namų nuo Kalverių. Jis pasakė tą vakarą, kai Adamas buvo nužudytas, vedžiojęs šunį. Laiko tiksliai neprisiminė, tačiau spėjo, kad buvo maždaug aštunta valanda. Kalverių namuose jis girdėjo smarkų ginčą. Viskas aplinkui net skambėjo. Ir sakė niekada anksčiau nieko panašaus negirdėjęs. Triukšmas buvo toks, kad net galvojo iškviesti policiją, tačiau nenorėjo kišti nosies. Juk kaimynystėje jie gyveno jau dvidešimt metų.

— Ar jis suprato, dėl ko buvo ginčijamasi?

Džeikas papurtė galvą.

— Ne. Girdėjo tik garsius balsus. Adamo ir Kerolės.

Mironas sėdėjo atsilošęs savo kėdėje ir tylėjo. Adamas ir Kerolė

Kalveriai ginčijosi likus kelioms valandoms iki vyro nužudymo. Mironas mėgino susieti tai su tuo, ką jau žinojo. Pirmą kartą viskas ėmė stotis į vietas.

— Ką dar išsiaiškinote? — paklausė Mironas.

— Apie Adamo Kalverio nužudymą? Nieko.

Stojo tyla.

— Tačiau, — po minutėlės tęsė Džeikas, — Nensės Serat nužudymo vietoje rasti keli plaukai. Ant paties kūno. O tiksliau, suspausti Nensės delne.

Mironas išsitiesė.

— Tarsi ji būtų išpešusi juos iš žudiko galvos?

— Galbūt, — atsakė Džeikas. — Bet mes patikrinome tuos plaukus ir šį rytą Džono Džėjaus laboratorijoje gavome patvirtinimą. Tie plaukai priklauso Ketei Kalver.

Mironas pajuto, kaip įsitempė jo kūnas. Jis negalėjo net kalbėti.

— Byloje turėjome kelis jos plaukus, — tęsė Džeikas. — Iš anksčiau. Tam atvejui, jei rastume kūną ar norėtume patikrinti, kur ji lankėsi. Ištraukėme juos iš plaukų šepečio universiteto bendrabučio kambary. Abu testai, atlikti laboratorijoje, sutapo. Neliko jokių abejonių. Tai Ketės plaukai.

Mironas papurtė galvą. Jautėsi lyg apsvaigęs. Vidinis balsas jam vis kartojo: „To negali būti!“

— Turi kokių minčių, Mironai?

— Tik tokių, kokių ir tu.

Džeikas linktelėjo.

— Apie tai, ką pasakė Kristianas.

— Laikas seserims susitaikyti, — pacitavo Mironas.

— Aha. Tarsi įgauna visiškai naują prasmę, ar ne?

— Tačiau vis tiek nieko nepaaiškina, — pridūrė Mironas. — Tarkim, Ketė Kalver gyva. Tarkim, Nensė Serat tai žino. Kam Ketei ją žudyti?

Džeikas gūžtelėjo pečiais.

— Man susidaro įspūdis, kad Ketė gali būti taip giliai įklimpusi, kad giliau jau nėra kur. Na, iš pradžių ta visa keista jos praeitis. Pa-

skui ji įsimyli vaikiną. Paskui yra šantažuojama. Tada grupinis išprievartavimas. Paskui dekanas atgręžia jai nugarą. Ji palūžta. Netenka pagrindo po kojomis. Pabėga. Galbūt papasakojo viską Nensei Serat, o gal ir ne. Tačiau Nensė kažkaip sužino. Ji suorganizuoja — tikriausiai netikėtą — dviejų seserų susitikimą. Ketė atvyksta anksčiau. Ji neapsidžiaugia tokiu Nensės siurprizu.

— Tad ją nužudo?

— Gali būti, — sutiko Džeikas. — Ketė netenka proto. Ji nenori būti surasta. Velnias, galbūt dėl tos pačios priežasties ji nužudė ir savo senį. Ji pakvaišusi. Galbūt kažkodėl ji trokšta atkeršyti. Savo tėvui, geriausiai draugei, net Kristianui ir dekanui Gordonui, dar kam nors, kam nusiuntė tą pikantišką žurnalą.

Mironui tai neatrodė panašu į tiesą.

— O kaip tada tas Adamo ir Kerolės Kalverių ginčas? Kaip jis siejasi su visa šia istorija?

— Kad aš žinočiau, — atsiliepė Džeikas. — Visą laiką mėginu suvokti tą mėšlą. Galbūt tas ginčas atsitiktinis? Gal Adamas buvo įsitempęs prieš susitikimą su savo dukra? Galbūt jos motina žino daugiau nei pasakoja?

Mironas susimąstė. Labai sudėtinga, tačiau paskutinis Džeiko sakinys atrodė logiškas. Galbūt tikrai Kerolė Kalver žino daugiau nei sako. Ne galbūt. Mironas net nutuokė, ką ji galėtų slėpti.

Laikas aplankyti Kerolę Kalver.

41 skyrius

Mironas privažiavo prie pažįstamo Viktorijos laikų stiliaus namo Ridžvude. Jis delsė. Turėjo apie tai pranešti Džesikai, tačiau yra dalykų, kuriuos moteris lengviau pasakys pažįstamam nei savo dukrai. Čia galėjo būti kaip tik toks atvejis.

Duris atidarė Kerolė Kalver. Ji ryšėjo prijuostę ir mūvėjo gumines pirštines. Pamačiusi Mironą nusišypsojo, bet tik lūpomis, ne akimis.

— Sveikas, Mironai.

— Sveika, ponia Kalver.

— Džesikos dabar nėra namie.

— Žinau. Norėjau pasikalbėti su jumis, jei turite minutėlę.

Šypsena nedingo. Tačiau veidu perbėgo šešėlis.

— Užeik, — pakvietė Džesikos motina. — Galėčiau pasiūlyti ko nors atsigerti? Gal arbatos?

— Būtų malonu.

Mironas įžengė vidun. Gyvendami drauge, jiedu su Džesika nedažnai čia apsilankydavo. Kartą ar du per didžiąsias šventes, tik tiek. Mironui niekada nepatiko šie namai. Kažkas čia slėgė, tarsi oras buvo per sunkus kvėpuoti.

Jis atsisėdo ant kietos tarsi parko suolelis sofos. Interjeras buvo pompastiškas. Daug religinių daiktų. Daugybė madonų, kryželių ir auksinių paveikslėlių. Daugybė aukštyn žiūrinčių romių veidų, apgaubtų aureolėmis.

Po kelių minučių Kerolė grįžo — be prijuostės ir pirštinių, tačiau su arbata ir trapios tešlos sausainiukais. Ji buvo patraukli moteris. Nebuvo panaši į savo dukras, tačiau abiejose Mironas galėjo įžvelgti jos bruožų. Tiesi Džesikos laikysena. Drovus Ketės juokas.

— Tai kaip laikaisi? — pasiteiravo Kerolė.

— Dėkui, gerai.

— Seniai nesimatėme, Mironai.

— Taip.

— Ar judu su Džesika?.. — Ji varžėsi. Dažnai. — Atleisk. Tai ne mano reikalas.

Ji įpylė arbatos. Mironas atsigėrė ir sutriauškino sausainį. Kerolė Kalver padarė tą patį.

— Rytoj bus pamaldos už mirusįjį, — pasakė ji. — Supranti, Adamo valia kūnas atiduotas medicinos mokyklai. Jam buvo svarbi tik siela. Kūnas — bevertis. Spėju, todėl, kad buvo patologas.

Mironas linktelėjo, gurkštelėjo dar arbatos.

— Na, oras tiesiog neįtikėtinas, — staiga ji pakreipė kalbą. Veide vis dar buvo ta pati sustingusi šypsena. — Lauke taip karšta. Jei grei-

tai nesulauksime lietaus, nurus visa pievelė priešais. O tik praėjusį sezoną sutvarkėm, taip brangiai kainavo...

— Netrukus čia atvyks policija, — šiurkštokai pertraukė Mironas. — Pamaniau, pirma turėtume pasikalbėti mudu.

Ji pridėjo delną prie krūtinės.

— Policija?

— Jie norės su jumis pasikalbėti.

— Su manimi? Apie ką?

— Jie žino apie ginčą, — pasakė Mironas. — Kaimynas vedžiojo šunį. Jis girdėjo jus pykstantis su daktaru Kalveriu.

Kerolė įsitempė. Mironas laukė, tačiau ji tylėjo.

— Daktaras Kalveris tą vakarą nesijautė blogai, tiesa?

Jos veidas išblyško. Padėjo arbatos puodelį ir medžiagine servetėle nusišluostė lūpų kampučius.

— Jis niekada ir nesirengė vykti į konferenciją Denveryje, ar ne, ponia Kalver?

Moteris nuleido galvą.

— Ponia Kalver?

Nė nesujudėjo.

— Žinau, nelengva, — švelniai ištarė Mironas, — tačiau aš bandau surasti Ketę.

Jos akys liko įbestos į grindis.

— Ar tikrai tiki, kad gali tai padaryti, Mironai?

— Galbūt. Nenoriu suteikti jums tuščių vilčių, bet, manau, tai įmanoma.

— Taigi tu manai, kad ji gyva?

— Taip, yra tokia galimybė.

Pagaliau ji pakėlė galvą. Akys buvo ašarotos.

— Padaryk, ką gali, kad ją surastum, Mironai. — Jos balsas nuskambėjo neįtikėtinai tvirtai ir garsiai. — Ji mano dukra. Mano vaikas. Ji visų svarbiausia. Nesvarbu, kas atsitiktų.

Mironas laukė, kad Kerolė tęstų, tačiau ji vėl nutilo. Bemaž po minutės Mironas tarė:

— Daktaras Kalveris tik apsimetė, kad vyksta į medikų konferenciją?

Ponia Kalver giliai atsiduso ir linktelėjo.

— Jūs manėte, kad aną rytą jis išskrido?

Dar vienas mechaniškas linktelėjimas.

— Paskui jis netikėtai grįžo?

— Taip.

Tylus Mirono balsas, atrodė, griaudėjo kambaryje. Senovinio laikrodžio tiksėjimas varė iš proto.

— Ponia Kalver, ką jis grįžęs pamatė?

Iš akių jai ėmė srūti ašaros. Ji vėl nuleido galvą.

— Ar jis, — tęsė Mironas, — pamatė jus su kitu vyru?

Tyla.

— Ar tas vyras buvo Polas Dankanas?

Kerolė pakėlė galvą. Jųdviejų akys susitiko.

— Taip, — patvirtino ji. — Aš buvau su Polu.

Mironas vėl laukė.

— Adamas paspendė spąstus, — tęsė ponia Kalver, — ir mes įkliuvome. — Žodžiai vėl skambėjo tvirtai ir garsiai. — Jis pasidarė įtarus. Nežinau, kodėl. Taigi pasielgė taip, kaip ir sakei — apsimetė, kad vyksta į konferenciją Denveryje. Jis net patikėjo man užsakyti lėktuvo bilietus, kad būčiau tikra, jog jis išvyko.

— Kas nutiko, kai jūsų vyras jus užtiko?

Drebančiais pirštais ji nusišluostė skruostus. Atsistojo, nusisuko.

— Būtent tai, kas nutinka, kai vyras užklumpa savo žmoną lovoje su savo geriausiu draugu. Adamas įsiuto. Jis daug gėrė, o tai tikrai nepadėjo. Jis rėkė ant manęs, išvadino visokiais bjauriais žodžiais. Aš šito nusipelniau. Nusipelniau gerokai daugiau. Jis grasino Polui. Bandėme jį nuraminti, bet, aišku, tai buvo neįmanoma.

Ji vėl pakėlė arbatos puodelį. Po kiekvieno žodžio moteris vis stiprėjo, jai darėsi lengviau kvėpuoti.

— Adamas išbėgo. Aš išsigandau. Polas išlėkė paskui jį. Tačiau Adamas sėdo į automobilį ir nuvažiavo. Paskui išvažiavo ir Polas.

— Kiek laiko judu su Polu Dankanu... — Mironas nepajėgė užbaigti klausimo.

— Šešerius metus.

— Ar dar kas nors žinojo?

Jos ramumas dingo. Staigiai. Tarsi vėjas būtų nupūtęs jį nuo veido. Kerolė palūžo ir ėmė raudoti. Mironas staiga suvokė. Ir pajuto, kaip ima gyslose stingti kraujas.

— Ketė, — sušnibždėjo jis. — Ketė žinojo.

Rauda dar sustiprėjo.

— Ji sužinojo, — tęsė jis, — paskutiniaisiais metais mokykloje.

Kerolė stengėsi suvaldyti ašaras, tačiau tam prireikė laiko. Mironas prisiminė, kaip Ketė gerbė savo motiną, tobulą moterį, moterį, sugebėjusią suderinti senamadiškas vertybes su moderniais vėjais. Kerolė Kalver buvo ir namų šeimininkė, ir parduotuvės savininkė. Ji užaugino tris nuostabius vaikus. Ji įskiepijo savo vaikams daugiau nei šeimos vertybių jausmą. Tvirta doktrina buvo jai vertybė, ir ji primygtinai reikalavo, kad vaikai jos laikytųsi. Džesika pasipriešino. Edvardas — irgi. Vienintelė Ketė liko sėkmingai užrakinta tarsi liūtas mažame narvelyje.

Bet galiausiai ir ji išsilaisvino.

— Ketė... — Kerolė Kalver nutilo, stipriai užsimerkė. — Ji mus užklupo.

— Ir štai tada ji pasikeitė, — užbaigė Mironas.

Kerolė Kalver linktelėjo, bet akių neatmerkė.

— Tai aš kalta. Dėl visko, kas nutiko, kalta aš. Tegul Dievas man atleidžia, — paskui ji papurtė galvą. — Ne. Aš neverta atleidimo. Aš jo nenoriu. Tik noriu susigrąžinti savo vaiką.

— Ką, judu pamačiusi, Ketė darė?

— Nieko. Iš pradžių. Tik apsisuko ir išbėgo. Tačiau kitą dieną ji nutraukė santykius su savo vaikinu Metu. Ir nuo tada... ji stengėsi, kad aš sumokėčiau už tai, ką padariau. Visus tuos metus aš veidmainiavau. Visus tuos metus melavau jai. Ir ji norėjo įskaudinti mane pačiu blogiausiu būdu, kokiu tik įmanoma.

— Ji pradėjo ištvirkauti, — pasakė Mironas.

— Taip. Ir pasirūpino, kad aš viską apie tai sužinočiau.

— Papasakodavo jums?

Kerolė Kalver papurtė galvą.

— Ketė daugiau su manimi nebesikalbėjo.

— Tad kaipgi jūs sužinodavote?

Ji delsė. Veidas buvo perkreiptas, oda įsitempusi.

— Nuotraukos, — paprasčiausiai atsakė ji.

Dar kai kas stojosi į vietas. Hortis ir fotoaparatas.

— Ji perduodavo jums savo nuotraukas su vyrais.

— Taip.

— Baltaodžiais, juodaodžiais, kartais daugiau nei su vienu.

Kerolė vėl užsimerkė, tačiau sugebėjo atsakyti:

— Ir ne tik su vyrais. Prasidėjo pamažu. Nuo kelių jos nuogos nuotraukų. Panašių kaip ta, žurnale.

— Tą nuotrauką jūs matėte anksčiau?

— Taip. Kitoje pusėje net buvo fotografo antspaudas.

— „Global Globes Photos"?

— Ne. Kažkas panašaus į „Uždraustas vaisius".

— Ar vis dar turite tą nuotrauką?

Kerolė papurtė galvą.

— Išmetėte jas?

Ji vėl papurtė galvą.

— Norėjau jas sunaikinti. Norėjau sudeginti ir apsimesti, kad niekada jų nemačiau. Tačiau negalėjau. Ketė mane baudė. Saugoti jas buvo tarsi atgaila. Niekada apie jas niekam nepasakojau, tačiau negalėjau ir išmesti. Juk suprantate tai, Mironai, tiesa?

Jis linktelėjo.

— Taigi paslėpiau jas palėpėje. Senoje skrynioje. Pamaniau, kad ten jos bus saugios.

Mironas suprato, ką ji pasakys toliau.

— Jūsų vyras jas surado.

— Taip.

— Kada?

— Prieš kelis mėnesius. Man jis taip ir nepasakė. Tačiau aš, aiš-

ku, supratau iš jo elgesio. Patikrinau palėpėje. Nuotraukų nebebuvo. Adamas nusprendė, kad jas ten paslėpė Ketė. Jis nė nenutuokė, kad ji jas atsiuntė man. O gal ir nutuokė. Gal dėl to pradėjo įtarinėti mane ir Polą. Nežinau.

— Ponia Kalver, gal žinote, ką jūsų vyras darė su tomis nuotraukomis?

— Ne. Jos buvo tokios siaubingos. Taip skausminga buvo į jas žiūrėti. Manau, Adamas jas sunaikino.

Mironas tuo abejojo. Kelias minutes jie abu sėdėjo tylėdami. Galiausiai Mironas prabilo:

— Džesika norės tai sužinoti.

Kerolė Kalver linktelėjo.

— Tu papasakok jai, Mironai.

Ji parodė jam į duris.

Mironas prie automobilio stabtelėjo ir apsisuko. Nužvelgė pilką Viktorijos laikų stiliaus namą. Prieš dvidešimt šešerius metus čia įsikėlė jauna šeima. Kieme pakabino sūpuokles, prie įvažiavimo — krepšinio lentą. Įsigijo didelį automobilį, vežiojo vaikus į sporto treniruotes bei chorinio dainavimo pamokas, lankė tėvų ir mokytojų asociacijos susirinkimus, rengė gimtadienių vakarėlius. Mironas aiškiai įsivaizdavo, kaip viskas vyko.

Paskui jis įsėdo į automobilį ir nuvažiavo.

42 skyrius

Mironas vėl susimąstė apie visos šios istorijos siūlelius.

Tokius siūlelius kaip Garis Gradis. Dekanas Gordonas. Nensė Serat. Kerolė Kalver. Kristianas Stylas. Fredas Nikleris. Polas Dankanas. Rikis Leinas. Hortis su banditais. Tačiau vieną siūlą jis buvo praleidęs.

Otas Berkas.

Tarkim, Džeikas teisus. Tarkim, žurnalai išsiuntinėti norint at-

keršyti, o gal išlieti kažkokį nesveiką ir neprotingą pyktį. Bet kuriuo atveju tai reiškė, kad visi, gavę „Nips" numerius, kažkaip susiję su Kete Kalver.

Išskyrus Otą Berką.

Kaip jis čia įsivėlęs? Otas net nepažinojo Ketės Kalver.

O gal pažinojo?

Mironas išsuko iš 4-ojo kelio ir ėmė važiuoti į pietus 17-uoju keliu iki 3-iojo kelio. Naujasis Džersis — kelių kraštas. Jis įvažiavo į Midoulendą ir pastatė automobilį netoli „Titanų" administracijos kontoros. Surado generalinio direktoriaus biurą ir paklausė Lario Hansono.

Jį įleido beveik tą pačią akimirką. Mironas greitai paaiškino savo vizito priežastį.

Laris Hansonas stebėjo jį ledine veido išraiška. Jo didžiulės plaštakos buvo sudėtos ant stalo. Kaklas įtemptas. Lariui buvo apie penkiasdešimt, tačiau nė kiek nesuglebęs. Mironas jau ne pirmą kartą pagalvojo, kad šis vyras primena seržantą iš senų komiškų piešinėlių. Jei dar į burną įkištum didelį cigarą...

Kabinetas buvo prikimštas prizų. Laris du kartus buvo pripažintas naudingiausiu lygos žaidėju. Dvylika kartų — pačiu profesionaliausiu. Per pirmąjį balsavimą buvo išrinktas vienu garbingiausių futbolininkų. Čia kabojo daugybė senų jo nuotraukų. Spalvotų ir nespalvotų. Tokia pati šukuosena. Tokia pati šiurkšti šypsena. Įvairiausiomis pozomis.

Kai Mironas baigė kalbėti, Laris minutėlę apžiūrinėjo savo dideles plaštakas, lyg pirmą kartą jas matytų.

— Kodėl klausi manęs? — ištarė jis. — Kodėl apie žurnalą neklausi Oto Berko?

— Nes jis man nepasakos.

— O kodėl manai, kas aš pasakosiu?

— Todėl, kad jūs nevisiškas šunsnukis.

Laris vos nenusišypsojo, tačiau susitvardė.

— Iš tavo lūpų tai išties daug reiškia, — tarė jis.

Mironas nutylėjo.

— Tai svarbu, a?

Mironas linktelėjo.

Laris atsilošė.

— Berkas negavo žurnalo paštu. Jis sužinojo apie jį iš privataus detektyvo.

Mironas pasimuistė kėdėje.

— Otas šniukštinėjo Kristianą?

— Tokio neabejotino dorumo žmogus kaip Otas Berkas niekada nenusileistų iki tokio lygio. — Lario tonas buvo monotoniškas.

— Po stalu jūs sukryžiavote pirštus, — šyptelėjo Mironas.

Laris vėl vos sulaikė šypseną.

— Tai neturi išeiti už šio kabineto sienų, Bolitarai. Suprantate?

— Galiu persižegnoti, — Mironas ranka atliko šį judesį.

— Berkas turi visą apsaugos diviziją, — paaiškino Laris. — Jie šniukštinėja apie visus, kuriems moka pinigus. Tarp jų ir mane. Jie visur turi savų šaltinių. Priežastis gana paprasta: jei atneši purvo į „Titanus", Berkui teks už tai pakloti dolerius. Taigi vienas tų šaltinių aptiko žurnalą.

— Kaip?

— Nežinau. Gal jis nuolatinis skaitytojas.

— Ar žinote jo pavardę?

— Brajanas Senfordas. Tikras nedorėlis. Dirba už Atlantik Sičio. Kazino maršrutas. Šnipinėja lošėjus ir panašiai. Jei koks „Titanų" žaidėjas įkiša banknotą į lošimo automatą, jis apie tai praneša, ypač po visų tų skandalų su Maiklu Džordanu. Berkas mėgsta viską žinoti. Taip jam lengviau derėtis.

Mironas atsistojo.

— Ačiū. Esu tikrai dėkingas.

— Ei, Bolitarai. Dėl šito mes netampame bičiuliais ar dar kuo. Kai kitą kartą kalbėsimės, vis tiek būsiu ne tavo pusėje. Supratai?

— Bet dabar tarp mudviejų šilta akimirka, ar ne, Lari? — ištarė Mironas.

Hansonas pasirėmė alkūnėmis į stalą ir nukreipė pirštą į Mironą.

— Aš vis tiek manau, kad esi mažutis šuns šūdo gabalėlis. Ir kai kitą kartą susitiksime, aš tai įrodysiu.

Mironas išskėtė rankas.

— Eikš, Lari. Gal apsikabinam?

— Šmaikštuolis.

— Ar tai reiškia „ne“?

— Padaryk man paslaugą, Bolitarai.

— Tik tark žodį, mėlynaki.

— Nešdinkis po velnių iš mano kabineto.

43 skyrius

Mironas paskambino Brajanui Senfordui. Įsijungė autoatsakiklis. Mironas perdavė, esą jis turįs išties svarbų reikalą, vertą dešimties gabalų, ir šį vakarą, septintą, jis užsuks į jo kontorą. Brajanas Senfordas bus ten. Už dešimt gabalų toks niekšelis kaip Senfordas leistų net peršauti savo motinai pilvą.

Mironas surinko savo kontoros numerį.

— „MB SportReps“, — atsiliepė Esperansa.

— Ar parodei Liusei nuotrauką?

— Aha.

— Ir?

— Radai pirkėją.

— Liusė įsitikinusi? — pasitikslino Mironas.

— Visiškai.

— Dėkui.

Jis padėjo ragelį. Reikia kažkaip prastumti valandą. Mironas pasuko į apygardos medicinos eksperto įstaigą — buvusią daktaro Adamo Kalverio darbovietę. Tik nuojauta, tačiau verta patikrinti.

Pastatas buvo vieno aukšto, plytinis, primenantis nedidelę pradinę mokyklą. Baldai — metalinės kėdės su plona minkšta sėdimąja dalimi — vėlgi kaip mokytojų. Žurnalai laukiamajame — priešisto-

rinių laikų. Grindų plytelės išdilusios ir pageltusios nuo laiko, kaip kadras „prieš“ iš valiklio reklamos.

— Ar yra daktarė Li? — pasiteiravo Mironas administratorės.

— Pakviesiu ją.

Selė Li buvo kinė, kokių keturiasdešimties metų, bet atrodė gerokai jaunesnė. Vilkėjo ligoninės personalo drabužiais, tačiau šie buvo švarūs, be jokių kraujo dėmių; nešiojo dvižidinius akinius. Priekinėje kišenėje įgrūstas cigarečių pakelis. Cigaretės ir chirurgo chalatas. Tas pats, kaip boulingo bateliai ir smokingas.

Anksčiau jie buvo kelis kartus susitikę. Selė Li dalyvavo daugelyje Kalverių šeimos švenčių. Pastaruosius dešimt metų ji buvo Adamo dešinioji ranka. Mironas pasisveikindamas pabučiavo jai į skruostą.

— Džesika man sakė, kad domiesi Adamo žūtimi, — be įžangų pasakė Selė.

Mironas linktelėjo.

— Gal galėtume minutėlę pasikalbėti?

— Aišku.

Daktarė nusivedė Mironą į savo kabinetą. Labai dalykišką. Jokių asmeninių daiktų. Daugybė anatomijos knygų. Metalinis stalas. Metalinė kėdė. Mažutis magnetofonas, kurį Selė tikriausiai naudojo atlikdama autopsijas. Ant sienos kabojo jos diplomai. Ji nebuvo ištekėjusi, neturėjo vaikų, tad ant stalo nestovėjo ir nuotrauka. Tik didelė peleninė. Didžiulė.

Li išsitraukė degtukus, prisidegė ir pasiteiravo:

— Kaip gyvena pokštininkas?

— Medicinos daktarė rūko, — tarė Mironas. — Ojojoi.

— Mano pacientai niekada nesiskundžia.

— Geras bruožas.

Selė giliai užsitraukė.

— Tai ką norėtum sužinoti?

— Ar judu su Adamu kada nors buvote užmezgę romaną?

— Taip, — nė nedvejodama atsakė. Ji žiūrėjo tiesiai Mironui į akis. — Maždaug prieš ketverius metus. Truko savaitę.

— Ar Adamas turėjo daug romanų?

— Na ir paklausei. Manau, kelis. O ką?

— Tik mėginu kai ką sudėlioti į vietas.

— Susiję su Adamo žmogžudyste?

— Taip.

Selė nusiėmė akinius.

— Ką Adamo meilės reikalai turi su tuo bendra?

— Turbūt nieko, — sutiko Mironas. — Kaip pastaruosius kelis mėnesius Adamas elgėsi?

— Truputį lyg kvanktelėjęs, — atsakė Li, vėl nė kiek nesudvejojusi.

— Kaip?

Šį kartą moteris truputėlį susimąstė.

— Darbe jis man neleido padėti rimtesnių bylų atvejais. Laikė jas sau.

— O kas čia neįprasta?

— Tai negirdėta. Svarbių bylų atvejais mes visada dirbdavome drauge.

— Tie atvejai, — įsiterpė Mironas, — ar tai už miesto miškuose rasti merginų kūnai?

Li pažvelgė jam į akis.

— Gal paaiškinsi man, iš kur žinai?

— Tik spėju.

— Kurgi ne, Mironai.

— Pasakei, kad bylos svarbios. Skaitau laikraščius. Būtent apie tas bylas visą laiką buvo rašoma.

Selė juo nepatikėjo, tačiau ir nespaudė.

— Tai kas gi dar? — paklausė Mironas.

Ji vėl giliai užsitraukė.

— Jis buvo labai išsiblaškęs. Kalbuosi su juo, jis linksi, tačiau iš tiesų nesiklauso.

— Kas dar?

Selė užgesino cigaretę, nors jos dar buvo likę gerokas galas. Prisidegė kitą.

— Naujas būdas mesti rūkyti, — paaiškino ji. — Surūkau tiek pat cigarečių per dieną, mažiau kartų užsitraukiu. Palaipsniui mažinu, kol galiausiai visai mesiu. Užtruks ne daugiau dvylikos metų.

— Sėkmės.

— Ačiū.

— Tai kas gi dar?

Ji vėl užsitraukė.

— Dėl paskutinės merginos, rastos miškuose, Adamas užsakinėjo daug keistų tyrimų.

— Ką turi omeny — keistų tyrimų?

— Nereikalingų tyrimų. Bent jau mano nuomone.

— Jūs taip ir nenustatėte jos tapatybės, tiesa? — paklausė Mironas.

— Tiesa.

— Tai gal jis atlikinėjo tyrimus mėgindamas kuo daugiau apie ją sužinoti ir už ko nors užsikabinti.

— Galbūt. Tačiau jis siuntė tyrimus po vieną. Sulaukdavo rezultato ir tik tada prašydavo atlikti kitą tyrimą. Antropologiniai įvertinimai, kiaušo forma ir dydis, dubens kaulai, siūlės ant kaukolės — po vieną testą vienu metu.

— Ir kokias iš to darote išvadas?

Ji gūžtelėjo pečiais.

— Aš iš to nedarau jokių išvadų. Čia tik pavyzdys to, ką turiu omeny sakydama, kad jis keistai elgėsi. Išsiblaškęs. Tas atvejis nuo pat pradžių keistas. Merginos kaukolė buvo suknežinta, tačiau ji mirė ne nuo to. Kitaip sakant, ji buvo gyva palaidota tuose miškuose ir mirė mėgindama iš ten išsikapstyti.

Stojo tyla.

— Ta mergina, — po minutėlės paklausė Mironas, — ką ji vilkėjo?

Selė šiek tiek įsitempė. Paskui palinko į priekį.

— Gerai, Mironai, sakyk, kas čia vyksta?

— Nieko. Kodėl klausi?

— Žinai, kodėl.

Jis patylėjo, o paskui ištarė:

— Merginos drabužiai dingo.

— Taip.

Mironas pajuto, kaip širdis nusirito į kulnus.

— O, velnias.

— Kas yra?

— Sele, reikia, kad atliktum keletą tyrimų.

44 skyrius

Brajano Senfordo, privataus detektyvo, adresas buvo *go go* baras, patogiai įsikūręs per vieną pastatą nuo „Merv Grifin's Resorts". Toks jau tas Atlantik Sitis. Dideli viešbučiai buvo kaip gražios gėlės, nepaliestos ir neužgožtos jas supančių nematomų skurdo bei ištvirkimo piktžolių. Didelės gėlės nepagražino rajono, kaip buvo žadėję kazino savininkai. Atvirkščiai, kontrastas tik dar labiau išryškino piktžoles, ir dėl to jos atrodė dar siaubingiau.

Baras vadinosi „Darbštuolis" ir atrodė būtent taip, kaip ir buvo galima tikėtis. Lauke žybsinčioje iškaboje trūko raidžių. Blausios šviesos lauke, ryškūs prožektoriai ant scenos. Viena po kitos šoko abejingos moterys, dauguma jų buvo net nepatrauklios. Daug sudribusio kūno. Daug implantų. Ir daug spuogų.

Mironas padarė didelę klaidą įžengęs į patalpą, kurią tik apytikriai galima pavadinti tualetu. Pisuarai buvo pripilti ledo kubelių — tinkamas pakaitalas nuleidimo mechanizmui, pamanė jis. Jokių pertvarų, tačiau tiems, kurie ten tuštinosi, atrodo, tai nė kiek netrukdė. Vienas vyrukas nusišypsojo ir pritūpęs pamojo Mironui.

Mironas nusprendė galįs pakentėti.

Jis nuėjo pas barmeną.

— Gal galite pasakyti, kaip patekti į Brajano Senfordo kabinetą?

— Kokio jums alaus?

— Aš tik noriu sužinoti...

— Kokio alaus?

Mironas išsitraukė penkis dolerius. Barmenas įsikišo juos į kišenę.

— Durys gale. Palipsit vieną aukštą laiptais.

Jis nelaukė, kol Mironas jam padėkos. Kapitalizmas.

Prie Mirono priėjo pertraukėlę turinti šokėja. Ji nusišypsojo. Visi dantys kreivut kreivutėliai, tarsi jos burnoje būtų pasidarbavęs išprotėjęs ortodontas.

— Labas, — ištarė ji.

— Sveika.

— Tu labai gražus.

— Aš neturiu pinigų.

Moteris apsisuko ir nuėjo šalin.

Laiptai ne girgždėjo, jie traškėjo. Mironas taip ir laukė, kada subyrės. Laiptų aikštelėje buvo tik vienos durys. Jos buvo atviros. Mironas pabeldė į sieną ir įkišo galvą vidun.

— Sveiki, — šūktelėjo Bolitaras.

Prie durų priėjo išsišiepęs vyriškis, turbūt Brajanas Senfordas. Vilkėjo smėlio spalvos kostiumą, kuris nežinia kada buvo lygintas.

— Jūs tas vyrukas, palikęs žinutę autoatsakiklyje?

— Taip.

Kabinetas buvo mažutis kazino. Ne darbo, o ruletės stalas. Kampe — ginkluotas plėšikas. Visur pridėta kortų malkų. Ant grindų pribarstyta suvenyrinių kauliukų, tokių su išgręžtomis skylutėmis. Čia pat mėtėsi ir žirgų lenktynių kortelės. Ir Keno kortos.

Vyriškis ištiesė ranką.

— Brajanas Senfordas. Tačiau visi mane vadina Blekdžeku. Žinot, kas man davė tokią pravardę?

Mironas papurtė galvą.

— Frenkis. Taip aš vadinu Frenką Sinatrą. Frenkiu. Ne Frenku. Vadinu jį Frenkiu. — Jis nutilo, laukė.

— Gera pravardė, — pagyrė Mironas.

— Matot, vieną vakarą mudu su Frenkiu lošėme „Sands“. Tada

jis atsisuka į mane ir sako: „Jo, tikras Blekdžekas. Jis nepralaimi". Štai taip, paprastai. Frenkis sako: „Ei, Blekdžekai". Lyg niekur nieko. Ta pravardė prilipo. Dabar visi mane vadina Blekdžeku. Ir dėl to kaltas Frenkis.

— Puiki istorija, — pagyrė Mironas.

— Na, žinot, kaip būna. Taigi kuo galiu jums padėti, pone?..

— Olsonas. Merlinas Olsonas.

Blekdžekas supratingai nusišypsojo.

— Gerai, galima ir taip. Prašom sėstis, pone Olsonai.

Mironas atsisėdo.

— Tačiau prieš pradedant, pone Olsonai, turiu pirmiausia pasakyti jums vieną dalyką.

Rankoje jis laikė kauliukus ir žaidė su jais delne taip, kaip kai kurie žmonės daro su kiniškais rutuliukais, kurie neva turi pagerinti kraujo apytaką.

— Ir ką gi?

— Esu labai užsiėmęs žmogus. Šiuo metu vyksta daug svarbių dalykų. Žinote, kaip aš pradėjau šį verslą?

Mironas papurtė galvą.

— Las Vegase, viešbutyje „Caesars Palace", buvau apsaugos vadas. Vyriausiasis vadovas. Žinot, ką tai reiškia. Buvai Las Vegase, ar ne? Bet Donis (taip aš vadinu Donaldą Trampą), taigi Donis manęs paprašė vadovauti apsaugai jo pirmajame viešbutyje pakrantėje. Paskui jis man ėmė neduoti ramybės, kad organizuočiau „Taj Mahal" apsaugą. Pasakiau jam: „Doni, man to jau per daug, suprantat?"

Taigi mano bėda tokia. Rytoj rytą turiu susitikti su Styviu — Styvu Vainu. Septintą valandą iš ryto. Puikus vyrukas tas Styvis. Tikras vyturys. Kasdien keliasi penktą. Ar žinot, kad jis beveik aklas? Jam katarakta ar kažkas panašaus. Jis tai slepia. Papasakoja tik artimiausiems draugams. Taigi Styvis nori vienos paslaugos. Paprastai jam pasakau „ne", tačiau čia asmeninė paslauga, o Styvis — geras draugas. Ne toks, kaip Donis. Mano, kad gavęs Marlą tapo kietuoliu.

— Pone Blekdžekai...

— Prašau, — pakeldamas aukštyn rankas ištarė jis, — vadinkite mane tiesiog Blekdžeku.

— Norėčiau užduoti jums kelis klausimus, p... Blekdžekai. Vienam svarbiam reikalui man reikalinga jūsų, profesionalo, erudicija.

Jis linktelėjo. Labai supratingas.

— Apie ką?

— Neseniai atlikote vieną darbelį mano draugui, — pasakė Mironas. — Ponui Otui Berkui.

Plati šypsena.

— Žinoma. Otas. Rafinuotas vaikis. Gudrus kaip velnias. Kai tik prireikia, jis man skambina.

Tikriausiai vadini jį Očiu, pagalvojo Mironas.

— Prieš kelias dienas perdavėte jam žurnalą. „Nips" numerį.

Dabar jau Blekdžekas atrodė atsargus. Jis parideno kauliukus ant stalo. Trys.

— Ir?

— Mums reikia sužinoti, kaip jūs jį aptikote?

— Kas tie „mes"?

— Aš dirbu su ponu Berku, — vien jau šis pasakymas Mironui sukėlė šleikštulį.

— Tai kodėl gi nepaskambino Kenas? Paprastai jis kontaktuoja.

Mironas pasilenkė į priekį. Konspiracija.

— Čia per daug svarbus reikalas Kenui, Blekdžekai. Mes nenorime niekam to patikėti, tik jums.

Jis linktelėjo. Vėl labai supratingai.

— Atvirai kalbant, Blekdžekai — šitai turi likti paslapty.

— Žinoma.

— Jūs — pirmasis eilėje, kuris galėtų pakeisti Keną. Bet mes žinome, kaip jūs užsiėmęs.

Jo akys sužibėjo.

— Vertinu tai, pone Olsonai, bet tokiam žmogui kaip Otas Berkas aš galėčiau...

— Bet pirmiausia pakalbėkime apie mus dominantį reikalą, gerai? Kaip aptikote žurnalą?

Vėl atsargumas.

— Nesupraskite manęs klaidingai, — tarė Senfordas, — bet iš kur man žinoti, kad jūs dirbate su Otu? Iš kur man žinoti, kad jūs ne koks šmikis iš gatvės?

— Žinojau, — nusišypsojo Mironas.

— Ką?

— Sakiau Otui, kad jūs kaip tik tas, kokio reikia tam darbui. Neskystas. Jūs atsargus. Mums tai patinka. Mums tokio reikia.

Blekdžekas gūžtelėjo pečiais. Jis paėmė kauliukus, dar kartą išmetė. Gyvatės akys.

— Aš profesionalas, — pasakė jis.

— Neabejotinai, — sutiko Mironas. — Tad gal pats asmenine linija paskambinkite Otui? Jis viską patvirtins. Esu tikras, žinote numerį.

Tai jį šiek tiek pristabdė. Žmogelis sunkiai nurijo seiles mėgindamas neišsiduoti, apsidairė, lyg į kampą įspraustas triušis.

— Na, nėra reikalo dėl šito trukdyti Oto, — pasakė Blekdžekas. — Juk žinot, kaip jam tai nepatinka. Matau, jūs — sąžiningas žmogus. Be to, iš kur žinotumėte apie žurnalą, jei Otas nebūtų jums pasakęs?

Mironas papurtė galvą.

— Jūs nepaprastas žmogus, Blekdžekai.

Šis tik droviai numojo ranka.

— Tai kaip radote tą žurnalą? — paklausė Mironas.

— Ar neturėtume pakalbėti apie mano atlygį? Telefonu kažką sakėte apie dešimt gabalų.

— Otas sakė, kad jūs vertas pasitikėjimo. Sakė sumokėsiąs per Keną. Juk taip gerai, ar ne? — Dar kartą išrideno. Vėl trejukė. Treniruotis, treniruotis.

— Ne aš radau žurnalą, — pasakė Blekdžekas. — Tai jis mane rado.

— Ką turit omeny?

— Buvau nusamdytas atlikti vieną darbą. Dalis jo buvo išsiuntinėti kai kuriems žmonėms to žurnalo kopijas.

— Ar Kristianas Stylas buvo vienas tų žmonių?

— Taip. Todėl man ir kilo įtarimas. Na, noriu pasakyti, man buvo duoti jau užklijuoti ir jau su užrašytais adresais vokai. Nė viena pavardė man nieko nesakė, išskyrus Kristiano. Otas jau buvo man užsiminęs, kad nori bet ką sužinoti apie Kristianą Stylą. Taigi atplėšiau voką ir žvilgtelėjau. Štai tada ir pamačiau tą nuotrauką.

— Kas jus pasamdė išsiuntinėti žurnalus?

Blekdžekas vieną žetoną uždėjo ant raudono laukelio, kitą — ant neporinio skaičiaus. Paskui pasuko ruletę.

— Gal norite pastatyti kelis žetonus?

— Ne. Kas jus pasamdė?

— Na, ši dalis paslaptinga. Nežinau. Gavau juos paštu dideliame siuntinyje su labai aiškiais nurodymais. Ir pinigais. Tačiau be pavardės.

— Jokio atgalinio adreso?

— Ne. Tik pašto ženklas.

— Iš kur?

— Iš čia, iš Atlantik Sičio. Tą siuntinį gavau maždaug prieš dešimt ar dvylika dienų.

Ruletė sustojo. Dvidešimt du. Juoda.

— Velnias, — nusikeikė Blekdžekas.

— Ar tebeturit tuos nurodymus?

— Aha, aišku. — Jis atidarė stalčių ir ištiesė Mironui popieriaus lapą. — Štai.

Laiškas buvo spausdintas:

„Gerbiamas p. Senfordai,

Norėčiau, kad už 5000 dolerių (išlaidos bus padengtos atskirai) atliktumėte šias paslaugas:

1. Rasite įdėtus septynis vokus. Du jų turi būti išsiųsti penktadienį iš Restono universiteto teritorijoje esančios pašto dėžutės. Kiti trys turi būti išsiųsti iš nurodytų ant vokų miestų pašto skyrių.

2. Prašau kiekvienam adresatui tuo pat metu išsiųsti ir po šį lankstinuką „Naujojo Džersio skambučiai“.

3. Prašau įsigyti telefono numerį zonoje, kurios kodas 201 ir kur veiktų grįžtamojo skambučio paslauga. Šis numeris turi būti iš karto išjungtas, jei kas nors paskambintų ar atsilieptų. Norėčiau, kad prie to telefono prijungtumėte autoatsakiklį ir įdėtumėte į jį kasetę, kurią pridedu. Dar noriu, kad iš to telefono paskambintumėte visais numeriais, kuriuos užrašiau žemiau. Pirmus du vakarus — šeštadienį ir sekmadienį — tiesiog paskambinkite po kelis kartus, palaukite, kol atsilieps, ir tylėkite, kol padės ragelį. Pirmadienį paskambinkite ir pasakykite: „Pasimėgauk žurnalu. Ateik ir pasiimk mane. Aš išgyvenau“. Prašau pasirūpinti, kad jūsų balsas skambėtų moteriškai ir neaiškiai. (Kaip žinote, yra specialių telefonų, kurie pakeičia balsus, vyriškas gali skambėti moteriškai.)

4. Pridėta 3000 dolerių. Kai įvykdysite šias užduotis, apie devintą mėnesio dieną susisieksiu su jumis asmeniškai ir sumokėsiu likusius du tūkstančius bei padengsiu išlaidas.

Turiu išlikti anonimas. Dėkoju už supratingumą“.

Mironas pakėlė galvą.

— Spėju, kad lankstinuke „Naujojo Džersio skambučiai“ paaiškinta apie grįžtamuosius skambučius?

Senfordas linktelėjo.

— Kas tie septyni žmonės?

Blekdžekas gūžtelėjo pečiais. Jis vėl išmetė kauliukus. Vėl gyvatės akys. Vyrukas turėjo ranką.

— Neprisimenu. Vienas buvo Kristianas. Kitas kažkoks dekanas. Dar vieną išsiunčiau iš miestelio, pavadinimu Glenrokas.

— Gariui Gradžiui.

— Aha, tokia pavardė. Dar trims išsiunčiau iš Niujorko.

— Vienas jų buvo Džiunioras Hortonas?

— A, aha, atrodo. Džiunioras. Lyg ir taip.

— Ir paskutinis?

— Kažkokiam kitame Naujojo Džersio miestuke. Netoli Glenroko.

Mironas pritilo.

— Ridžvude?

— Aha. Bent jau pabaiga tikrai „vudas". Moteriai. Prisimenu, nes visi kiti vokai buvo skirti vyrams.

— Kerolė Kalver? — paklausė Mironas.

Jis minutėlę pagalvojo.

— Jo. Tikrai. Ir vardas, ir pavardė iš K raidės.

Mirono pečiai susmuko.

— Ei, bičiuli, ar gerai jautiesi?

— Puikiai, — tyliai atsakė Mironas. — O kaip sekėsi su telefono skambučiais?

— Numeriai buvo ant kito lapo. Baigęs išmečiau. Kelis kartus paskambinau Stylui ir padėjau ragelį. Kai turėjau paskambinęs perduoti žinutę, linija buvo išjungta. Spėju, jis persikraustė.

Mironas linktelėjo. Kristianas persikėlė iš bendrabučio į butą.

— Tas vyrukas iš Niujorko — Džiunioras — jo niekada nebuvo namie, tad taip su juo ir nesusisiekiau. Visiems kitiems paskambinėjau ir perdaviau žinutę.

— Kiek jų pasinaudojo grįžtamojo skambučio paslauga?

— Tik du. Kristianas ir tas vyrukas iš Glenroko. Iš Niujorko vis tiek nebūtų galėję skambinti. Grįžtamojo skambučio paslauga veikia tik toje pačioje zonoje.

— Ar jau sulaukei žinių iš savo kliento?

— Ne. O vakar buvo devinta. Pasakysiu tau, geriau jau jis neapgautų Blekdžeko Senfordo. Jei nelinki sau blogo.

— Aha. Ar dar ką nors galit man papasakoti?

— Apie šį reikalą? Ne. Ei, gal norėtum nueiti į „Merv's"? Jie mane ten pažįsta. Galėčiau gauti gerą stalą. Gal šiek tiek paloštume kortomis. Pamatytum, kaip žaidžiu.

Viliojantis pasiūlymas, pagalvojo Mironas ir atsakė:

— Gal kokį kitą kartą.

— Na, gerai. Sakyk, kaip manai, kiek turėčiau paprašyti iš Oto? Kaip sakei, noriu būti sąžiningas.

— O, paprašyčiau iš jo visos sumos.

— Visų dešimties gabalų?

— Taip. Jūs labai padėjot, Blekdžekai. Ačiū.

— Taip, rūpinkis savimi. Užsuk kada tik nori.

— A, dar vienas dalykas.

— Kas?

— Nieko prieš, jei pasinaudosiu jūsų tualetu? — paklausė Mironas.

45 skyrius

Buvo pusė vienuoliktos, kai Mironas atvažiavo prie Polo Dankano namo. Šviesos dar degė. Mironas nepaskambino susitarti dėl susitikimo. Jis norėjo atvykti netikėtai.

Namas buvo paprastas. Gražus. Gal tik reikėjo perdažyti. Priešais žydėjo daug gėlių. Mironas prisiminė, kad Polui patiko krapštytis sode. Daug policininkų tai mėgsta.

Polas Dankanas atidarė duris su laikraščiu rankoje. Žemai ant nosies styrojo skaitymo akiniai. Žili plaukai buvo tvarkingai sušukuoti. Jis vilkėjo tamsiai mėlynas laisvas kelnes ir segėjo laikrodį. Paprastas vyriškis. Kambary girdėjosi įjungtas televizorius. Garsiai plojo žiūrovai. Polas buvo vienas, jei neminėsim priešais televizorių, lyg priešais židinį šaltą žiemos vakarą, susisukusio ir miegančio auksaplaukio retriverio.

— Mudviem reikia pasikalbėti, Polai.

— Gal gali palaukti iki rytojaus? — Balse jautėsi įtampa. — Gal po pamaldų už Adamą?

Mironas papurtė galvą ir įžengė į svetainę. Televizijos žiūrovai vėl ėmė ploti. Mironas žvilgtelėjo į ekraną. Edo Makmahonio „Žvaigždžių paieška“. Ekrane tuo metu merginų nebuvo, tad Mironas nusisuko.

Polas uždarė duris.

— Ką visa tai reiškia, Mironai?

Ant žurnalinio staliuko gulėjo „National Geographic“ ir „TV Guide“. Ir dar dvi knygos — naujausias Roberto Ludlumo darbas ir Biblija. Visur buvo tvarka. Ant sienos kabojo dar mažiuko auksaplaukio retriverio portretas. Kambarį puošė daugybė porcelianinių figūrėlių. Kelios Rokvelio lėkštės. Vargiai pavadintum viengungio karalyste ar geismų kambariu.

— Žinau apie jūsų romaną su Kerole Kalver, — pasakė Mironas.

Polas Dankanas vaizdavo nepalenkiamą.

— Nesuprantu, apie ką čia kalbi.

— Tada leiskite man paaiškinti. Romanas tęsiasi šešerius metus. Prieš kelerius metus jus užklupo Ketė. O tą naktį, kai buvo nužudytas, jus užklupo ir Adamas. Ar tai ką nors sako?

Polo veidas tapo pilkas kaip pelenai.

— Kaip?..

— Kerolė man papasakojo. — Mironas atsisėdo. Jis paėmė Bibliją ir pervertė ją. — Spėju, praleidote tą dalį, kur rašoma apie kaimyno žmonos geidimą, ar ne taip, Polai?

— Čia ne tai, ką tu manai.

— Kas ne tai?

— Aš myliu Kerolę. Ji myli mane.

— Skamba puikiai, Polai.

— Adamas su ja siaubingai elgėsi. Jis lošė. Vaikščiojo pas kekšes. Jis buvo abejingas savo šeimai.

— Tai kodėl Kerolė su juo neišsiskyrė?

— Negalėjo. Mudu abu prisiekę katalikai. Bažnyčia nebūtų to leidusi.

— Bažnyčiai geriau santuokinė neištikimybė?

— Tai nejuokinga.

— Ne, nejuokinga.

— Kas tu toks, kad mus teistum? Manai, tai buvo lengva?

Mironas gūžtelėjo pečiais.

— Jūs nesiliovėte. Net ir po to, kai Ketė jus užklupo.

— Aš myliu Kerolę.

— Jau sakėt.

— Adamas Kalveris buvo artimiausiais mano draugas. Jis man buvo labai svarbus. Tačiau šeimoje — tikras šunsnukis. Aprūpino juos materialiai, bet tai ir viskas. Paklausk Džesikos, Mironai. Ji tau papasakos. O aš visada buvau šalia. Nuo tada, kai ji buvo dar mažutė. Kas nuvežė ją į ligoninę, kai ji nukrito nuo dviračio? Aš. Kas pastatė jai sūpuokles? Aš. Kas pirmaisiais metais nuvežė ją į Djuką? Aš.

— Ar jūs būdavote ir Velykų zuikutis? — paklausė Mironas.

Polas papurtė galvą.

— Tu nesupranti.

— Aš netikiu nesąmonėmis. Yra skirtumas. O dabar grįžkim į tą dieną, kai Ketė jus užklupo. Papasakokit, kas nutiko.

Polas susierzino.

— Juk žinai, kas nutiko. Ji mus užklupo.

— Judu buvot nuogi?

— Ką?

— Ar judu su ponia Kalver buvot apimti aistros?

— Nesirengiu atsakinėti į tokius klausimus.

Laikas truputį pažvanginti jo narvelį.

— Kokia poza? Misionieriaus ar šuniukų? O gal kuris nors iš jūsų buvo su antrankiais ar užsidėjęs paršelio kaukę?

Polas priėjo prie pat Mirono. Bet kas būtų pasakęs, kad vyras atrodo grėsmingai palinkęs virš sėdinčio žmogaus. Tiesa ta, kad Mironas būtų spėjęs delnu smogti Polui į pilvą, ir šis tikrai nespėtų sugriebti jo už riešo.

— Pasisaugok, sūnau, — pagrasino Polas.

— Kaip Ketė reagavo užtikusi jus burkuojant kaip du balandėlius?

— Nebuvo jokios reakcijos. Ji išbėgo.

— Ar kuris nors iš jūsų vijosi ją?

— Ne. Klausyk, mes abu irgi buvome šokiruoti.

— Kurgi ne. Ar kada nors kalbėjotės apie tai su Kete?

Polas pasitraukė, apsisuko, atsisėdo į krėslą šalia Mirono.

— Ji tik kartą man apie tai užsiminė.

— Kada?

— Po kelių mėnesių.

— Kas nutiko?

Jis nusisuko į šoną, akys lakstė po kambarys, tarsi ieškodamos saugios vietos pasislėpti.

— Nelengva apie tai kalbėti.

Mironas linktelėjo stengdamasis užgniaužti užuojautą.

— Kalbėkit.

— Ketė ėmė prie manęs lįsti.

— Ar jūs priėmėt?

— Ką?

— Na, atsakėt tuo pačiu?

Polas vėl susinervino.

— Aišku, ne.

— Atstūmėte ją?

— Apsimečiau nesuprantąs, apie ką ji kalba.

— Ar ji nesiliovė?

— Taip. Tačiau nekreipiau į tai dėmesio.

— Tačiau juk jus tai sujaudino. Motina ir dukra. Abi gerai atrodančios. Jūsų fantazijos turėjo lietis per kraštus.

Pyktis virto tiesiog įsiūčiu. Pagaliau Polas nusiėmė skaitymo akinius. Labai teatrališka.

— Paskutinis įspėjimas, drauguži.

— Aha. Tada papasakokit man apie Fredą Niklerį.

Jis susinervino. Toks greitas temos pakeitimas. Neleisk jam atsigauti.

— Ką tokį?

— Kaip policininkas, — kalbėjo Mironas, — jūs bjaurus melagis. 1978-ieji. Leidote Nikleriui išsisukti nuo kaltinimų vaikų pornografija. Žinau apie jūsų ryšius su juo, Polai. Tik nesuprantu, kaip visa tai susiję su šia istorija.

— Jis man kartkartėmis padėdavo. Tiriant kai kurias bylas.

— Tarp jų ir Ketės Kalver dingimo bylą?

— Jei jau prakalbome, taip.

— Kaip?

— Manau, nėra jokių priežasčių, dėl ko negalėčiau tau papasakoti. — Jis krenkštelėjo į virpantį kumštį. Auksaplaukis retriveris pramerkė akį, tačiau nesujudėjo. — Savo namo palėpėje Adamas rado Ketės nuotraukas. Kaip didžiausią paslaptį jis parodė jas man. Vienos nuotraukos kitoje pusėje buvo fotostudijos „Forbidden Fruit" antspaudas. Niekaip negalėjau jos rasti. Tad mudu su Adamu aplankėme Niklerį. Tai jis mums pasakė, kad „Forbidden Fruit" dabar vadinasi „Global Globes". Ir davė adresą.

— Tada jūs nuvažiavote ten ir nupirkote visas Ketės nuotraukas bei negatyvus?

Nereikalingas klausimas. Liusė iš nuotraukos jau atpažino Polą Dankaną.

— Taip. Mes norėjome apsaugoti Ketės vardą. Tačiau dar norėjome sužinoti ir vardą to gyvulio, kuris atvedė Ketę į tą studiją.

— Garis Gradis.

— Žinai apie tai?

— Aš gerai informuotas, — atsakė Mironas.

— Na, kruopščiai patikrinau tą Gradį. Jis tikrai nešvarus. Vidurinės mokyklos mokytojas, valdantis visas tas sekso linijas. Jis reklamavosi mažiausiai penkiasdešimtyje pornografinių žurnalų. Kelias savaites sekiau jį, daugiausia laisvu laiku. Kurį laiką net įrašinėjau jo telefono pokalbius. Tačiau nieko nepešėme.

— Kaip į tai reagavo Adamas?

— Nekaip. Kas kartą, sužinojęs ką nors nauja apie Ketę, Adamas man išsiliedavo, jį apimdavo neviltis. Nekaltinu jo. Ketė buvo jo jauniausia dukra. Vienintelis vaikas, su kuriuo siejo geri santykiai. Adamas troško griebtis bet ko, kad tik ją surastų. Jis net norėjo pagrobti Gradį ir kankinti jį, kol šis prabils. Pasakiau jam, kad padėsiu kuo galėdamas, tačiau negalime nusižengti įstatymams. Jam nepatiko tai girdėti.

— Papasakokit man apie tą vakarą, kai Adamas žuvo.

Polas giliai įkvėpė.

— Jis gražiai įviliojo mus į spąstus.

— Apie tai jau žinau. Kas nutiko vėliau, kai jis užklupo judu su Kerole lovoje?

Polas Dankanas delnais pasitrynė akis.

— Jis tiesiog sužvėrėjo. Visokiais žodžiais išvadino Kerolę. Siaubingais žodžiais. Bandėme su juo kalbėtis, tačiau ką galėjome pasakyti? Po kurio laiko pareiškė, kad nori skyrybų, ir išlėkė lauk.

— Ką tada darėte jūs?

— Išvažiavau namo.

— Ar buvot pakeliui sustojęs?

— Ne.

— Ar kas nors gali patvirtinti, kad grįžote namo?

— Gyvenu vienas.

— Gal kas nors gali patvirtinti, kad grįžote namo? — pakartojo Mironas.

— Po velnių, ne. Štai kodėl mudu su Kerole niekam nieko nepasakojom. Supratom, kaip tai atrodys.

— Negerai, — sutiko Mironas.

— Aš jo nežudžiau. Negerai su juo pasielgiau. Buvau siaubingas draugas. Tačiau aš jo nežudžiau.

Mironas nežymiai gūžtelėjo pečiais.

— Atrodote gana geras kandidatas, Polai. Melavote apie tą vakarą, kai buvo nužudytas Adamas. Slėpėte ilgai trunkantį meilės romaną su jo žmona, moterimi, kuri būtų galėjusi ištekėti už jūsų tik po savo vyro mirties. Tą vakarą, kai buvo nužudytas, Adamas aptiko judu lovoje. Jo dingusi dukra — vienintelis žmogus, žinojęs apie jūsų slaptus nesantuokinius ryšius. Jos nuotrauka atsiranda žurnale, kurį leidžia jūsų informatorius. Ne, Polai, sakyčiau, atrodote velniškai puikus kandidatas.

— Aš neturiu su tuo nieko bendra.

— Ką darėte su Ketės nuotraukomis?

— Aišku, atidaviau jas Adamui.

— Ar pasilikote nors vieną sau? Gal kaip mažą suvenyrą?

— Žinoma, ne!

— Ir niekada daugiau nematėte nė vienos tų nuotraukų?

— Ne.

— Bet kažkaip Ketės nuotrauka atsidūrė pornografiniame žurnale.

Polas lėtai linktelėjo.

— Pornografiniame žurnale, leidžiamame jūsų bičiulio Fredo Niklerio.

Vyras vėl linktelėjo.

— Taigi kyla rimtas klausimas, Polai: kaip Ketės nuotrauka atsidūrė Niklerio žurnale?

Remdamasis abiem rankomis, Polas Dankanas atsistojo. Jis nuėjo prie televizoriaus ir jį išjungė. Jaunos šokėjos dingo. Šuo nesujudėjo. Kurį laiką Polas spoksojo į tuščią ekraną, o paskui ištarė:

— Nuskambės beprotiškai.

— Įdėmiai klausau.

— Adamas suorganizavo. Jis įdėjo Ketės nuotrauką į tą žurnalą.

Mironas laukė. Nugara ėmė bėgioti šiurpuliukai.

— Aš irgi nesuprantu, — tęsė Polas. — Vakar man paskambino Nikleris. Jis buvo išsigandęs, sakė, kad tu šniukštinėji aplinkui ir kažką įtari. Neturėjau supratimo, apie ką jis kalba. Paskui jis man paaiškino. Adamas liepė Nikleriui įdėti tą nuotrauką į žurnalą. Matai, Adamas susipažino su Nikleriu, kai mes mėginome surasti tą fotostudiją. Taigi Adamas grįžo pas jį, apsimetė, kad jis vis dar dirba su manimi prie tos bylos. Paliepė Nikleriui įdėti Ketės nuotrauką į Gario Gradžio reklamą. Dar paliepė niekam nepasakoti apie tai, jei kas paklaustų — tik leido atskleisti Gario slapyvardį ir duoti adresą.

— Pakankamai, kad kas nors surastų Gradį.

— Atrodo, taip.

— Ar Nikleris paaiškino jums, kodėl jis įdėjo nuotrauką tik į „Nips"?

— Ne. Bet jei nori, galiu paskambinti jam ir paklausti.

Mironas papurtė galvą.

— Nebūtina.

— Tai viskas, ką žinau. Nesuvokiu, ką Adamas rezgė. Gal jis norėjo demaskuoti Gradį? O gal tik norėjo atsikirsti? Bet tiesa ta, kad neturiu nė menkiausio supratimo, kodėl Adamas įdėjo savo dukters nuotrauką į tą žurnalą.

Mironas pakilo. Jis gana gerai nutuokė, kodėl.

46 skyrius

Vinas pažvelgė į veidrodį. Nors jau buvo beveik vidurnaktis, jo vakaras tik prasidėjo. Jis pasitvarkė plaukus, nusišypsojo savo atvaizdui ir ištarė:

— Dieve, koks aš gražus.

Mironas suniurzgė.

— Ar rengiesi skambinti Džesikai? — paklausė Vinas.

— Noriu dar kartą viską apmąstyti.

— Dabar?

— Dabar.

— Ir priversi prisirpusią mergaitę laukti?

— Ji išgyvens.

— Tu nesupranti. Ta mergina man labai ypatinga.

— Kokia jos pavardė?

Vinas akimirką susimąstė, gūžtelėjo pečiais.

— Gerai, ką dar nori patikrinti?

— Papasakojau tau viską, ką žinau, — atsakė Mironas. — Dabar noriu sužinoti, kaip tau viskas atrodo.

Vinas nusisuko nuo senovinio veidrodžio. Jo apartamentai prie Centrinio parko buvo senelio dovana. Didžiuliai, verti milijonų ir įrengti kaip Versalio rūmai. Mironas net bijojo prie ko nors prisiliesti. Giliai įsmukęs, jis sėdėjo antikvariniame krėsle su mediniais porankiais.

— Nieko prieš, jei viską padalysiu į tris atskiras dalis? — paklausė Vinas.

— Kaip nori.

— Puiku. Tada pradėkim. Pirma dalis: Ketės Kalver dingimas. Paskutiniaisiais vidurinės mokyklos metais mergina pasikeitė, ir priežastį dabar tau atskleidė jos motina. Paskui Ketė sugalvojo įskaudinti motiną paleistuvavimu. Tiksliau, siųsdama jai nepadorias nuotraukas. Tačiau Ketė Kalver nemanė, kad jos veiksmai pavojingi. Ji buvo garantuota, kad panorėjusi galės tiesiog viską užbaigti. Tačiau taip nebuvo. Kai ji norėjo viską baigti — atrodo, kai sutiko Kristianą — ji nebegalėjo išlipti švari.

Mironas linktelėjo.

— Įvedame poną Džiuniorą Hortoną. Jis šantažu nusprendžia pasipelnyti iš naujos, nesuteptos reputacijos Ketės Kalver. Ketė sutinka sumokėti jam už tai, kad jis tylės ir atiduos jai nuotraukas. Vieną vakarą ponas Hortonas paskambino Ketei į jos studenčių draugijos namus. Ji sutiko susitikti su juo persirengimo kambaryje. Ten Džiunioras Hortonas ir keli jo bendrai ją išprievartavo.

Vinas nutilo ir nuėjo prie grafino.

— Norėtum šlakelio konjako?

— Ačiū, ne.

Jis įsipylė į taurę.

— Išprievartavimas ją pralaužė, — tęsė Vinas. — Ji atsitokėjo. Staiga panoro atpildo ir teisingumo. Ji iš karto nuskubėjo į dekano Gordono kabinetą pranešti apie užpuolimą. Dekanas Gordonas buvo jos darbdavys, ir ji tikriausiai laikė jį draugu. Ketė papasakojo jam, kas nutiko persirengimo kambaryje. Dekano reakcija neatitiko arba net pakenkė jos pasiryžimui. Pasirink, ką nori.

— Tikriausiai pakenkė, — sutiko Mironas.

— Taip, tikriausiai pakenkė. Bet kuriuo atveju Ketė iš dekano Gordono namų išėjo nusiminusi. Spėju, ji vaikščiojo po universiteto teritoriją tarsi apdujusi. Ją susirado Rikis Leinas. Atsiprašė jos ir atidavė kelnaites — įkaltį, kad prieš ją buvo įvykdytas nusikaltimas. Po to — kas žino? Mes atsimušame į aukštą mūrinę sieną. Vienintelis dalykas, ką tikrai žinome, po kelių dienų kelnaitės buvo rastos šiukšlių konteinerio viršuje. Ar turi klausimų?

Mironas papurtė galvą.

— Tada pereikime prie antrosios dalies: Adamo Kalverio įsitraukimas. Praėjus kuriam laikui po Ketės dingimo, jos tėvas palėpėje rado nepadorių savo mažosios princesės nuotraukų. Mes žinome, kad jas ten paslėpė Kerolė Kalver. Bet, esu tikras, Adamas to nesuprato. Jis padarė išvadą, kad ten jas paslėpė Ketė. Ir natūralu, jog jis padarė išvadą, kad šios nuotraukos susijusios su dukters dingimu.

— Logiška, — sutiko Mironas.

— Taip, gan logiška. — Vinas pasuko taurėje konjaką tikrindamas spalvą. — Tada Adamas Kalveris į pagalbą pasitelkė Polą Dankaną. Su Fredo Niklerio pagalba jie atsekė, kur buvo darytos nuotraukos. Dar jie išsiaiškino apie Garį Gradį. Tęsė savo tyrimą, tačiau nieko nauja neatrado. Polas norėjo pasiduoti. Adamas pasiryžęs viskam — net neįtikėtiniausiu būdu mėgino ištraukti nusikaltėlį į paviršių.

Vinas nutilo, svarstė.

— Čia, — galiausiai tarė jis, — prasideda visos įdomybės. Mes žinome, kad Adamas Kalveris turėjo nuotraukas. Žinome, kad jis prašė jas įdėti į pornografinį žurnalą. Man atrodo svarbu, kad nuotrauka buvo įdėta tik į žurnalą „Nips“.

Mironas palinko į priekį. Jis galvojo lygiai taip pat.

— Į žurnalą, kuris perkamas prasčiausiai — beveik visiškai nepopuliarų.

— Tas faktas nuo pat pradžių tau neduoda ramybės, — pasakė Vinas.

Mironas linktelėjo.

— Kažkas nenorėjo, kad daug žmonių pamatytų tą nuotrauką.

— Pavyzdžiui, jos tėvas.

— Taip.

— Ir, — tęsė Vinas, — mes žinome, kad Adamas Kalveris mėgo lankytis Atlantik Sičio kazino. Per vieną savo apsilankymų jis galėjo susipažinti su tavo draugeliu Blekdžeku arba bent jau išgirsti jo vardą. Jis galėjo pasamdyti ką nors, kas padirbtų dukters rašyseną. Seną

kasetę iš autoatsakiklio su jos balsu tikriausiai turėjo. Taigi viską suorganizavo Adamas Kalveris. Jis išsiuntinėjo žurnalą visiems, kurie galėjo būti susiję su Ketės dingimu. Pirmiausia jos sužadėtiniui. Paskui žmonėms iš nuotraukų, tokiems kaip Džiuniorui Hortonui.

— Kodėl jis išsiuntė žurnalą ir savo žmonai? — paklausė Mironas.

— Nežinau.

— O dekanui Gordonui?

— Galbūt dekanas buvo vienoje tų palėpėje rastų nuotraukų. Arba gal Adamas išsiaiškino, kad Ketė tą vakarą lankėsi dekano namuose. Panašiausia, kad Adamas atsižvelgė į kiekvieną galimybę. Tačiau tai ne taip jau svarbu. O svarbu štai kas: kodėl Adamas nebesikreipė pagalbos į Polą Dankaną?

— Nes, — atsakė Mironas, — Adamas išsiaiškino, kad Polas miega su jo žmona.

Vinas linktelėjo.

— Polas jau nebebuvo draugas ir pasitikėjimo vertas žmogus. Dabar Adamas liko vienas. Jis išsiuntė siuntinį ponui Blekdžekui ir pasirūpino, kad jo nebūtų galima susekti. Paskui Adamas surengė kitą skausmingą operaciją — savo žmonai ir Polui. Jis juos užtiko, išbėgo lauk ir buvo nužudytas.

— Tai kas gi jį nužudė? — paklausė Mironas.

Vinas pastatė taurę ant septynioliktojo amžiaus klavesino, surėmė pirštus ir švelniai pastukseno vienas į kitą.

— Yra dvi galimybės, — atsakė jis. — Pirma, Polas Dankanas. Mes negalime atmesti jo. Jis turėjo motyvą ir galimybę. Antra, Adamas norėjo išjudinti žudiką, tai jau aišku. Tačiau galbūt žurnalai išjudino bėdų daugiau, nei jis numatė.

— Išskyrus vieną dalyką, — pertraukė Mironas. — Tada žurnalai dar nebuvo išsiuntinėti. Adamas nužudytas dvi dienos prieš tai, kai Blekdžekas juos išsiuntė.

— Tai gal kas nors anksčiau sužinojo apie tai, ką Adamas rezga.

— Otas Berkas?

Vinas gūžtelėjo pečiais.

— Tačiau Otas niekaip nesusijęs su Kete Kalver, — pasakė Mironas.

— Bent jau mes nežinome. Tai veda mus prie trečios dalies: nežinomybės. Didžiausia nežinomybė, man atrodo, yra Nensė Serat. Galime spėti, kad ji Adamui Kalveriui suteikė vertingos informacijos. Tačiau mes nežinome, kas ją nužudė. Nei ką ji turėjo omeny sakydama Kristianui, kad laikas seserims susitaikyti. Ir absoliučiai nesuprantame, kodėl nužudytosios delne rasti Ketės Kalver plaukai.

Vinas pasitikrino, ar jo plaukai tvarkingi. Tobula šukuosena. Jis nusišypsojo, mirktelėjo.

— Ir dar mes nežinome, kam Adamui Kalveriui buvo reikalingas namelis miške. Jis galėjo ryžtis sučiupti įtariamąjį ir apklausti jį savais metodais. Arba galėjo trokšti pelnytos bausmės visiems, susijusiems su tomis nepadoriomis nuotraukomis. Tokiems kaip Garis Gradis. Arba Džiunioras Hortonas. Bet kažkodėl nė viena šių prielaidų man neatrodo įtikima.

Mironas linktelėjo. Jam irgi atrodė neįtikima.

— Galiausiai priėjome paskutinę nežinomybę. Pati didžiausia ir svarbiausia nežinomybė — panelė Ketė Kalver. Ar ji gyva? Ar ji iš viso kaip nors su tuo susijusi?

Vinas paėmė nuo klavesino taurę. Jis gurkštelėjo konjako, palaikė burnoje, o paskui nurijo.

— Pabaiga.

Jiedu sėdėjo tylėdami. Mironas mintyse perkratinėjo faktus. Niekas nepasikeitė. Vinas įdėmiai žiūrėjo jam į veidą.

— Visa tai treniruotė protui, — pasakė Vinas. —Tarytum patikrinimo testas.

Mironas nieko neatsakė.

— Tu žinai, kas nutiko. Žinojai man dar neištarus nė žodžio.

Mironas ištiesė Vinui telefoną.

— Atšauk savo pasimatymą. Turime daug darbo.

47 skyrius

Pamaldos už mirusįjį.

Mironas įslinko pavėlavęs ir nėrė už kolonos. Jam tikrai labai reikėjo palįsti po dušu, nusiskusti ir nusnūsti.

Pirmame klaupte jis pastebėjo Džesiką. Ji sėdėjo šalia savo motinos, iš kitos pusės sėdėjo Edvardas. Visi trys verkė.

Kunigas lyg aktorius, pernelyg gerai mokantis savo vaidmenį, atliko standartinę laidotuvių ceremoniją. Nepasakė nieko naujo ar originalaus. Nei karsto, nei gražiai aprengto kūno ramia veido išraiška nebuvo. Kunigą, atrodo, tai trikdė — jis vis parodydavo žemyn ir tik supratęs, kad ten nieko nėra, atsitokėdavo.

Mironas stovėjo taip, kad jo niekas nematytų. Bažnyčia buvo sausakimša. Antrame klaupte, tiesiai už Kerolės, sėdėjo Polas Dankanas. Kartkartėmis jis uždėdavo ranką moteriai ant peties, tačiau nė karto nepalaikė jos ilgiau. Visuomenės nuomonė. Šalia jo, nuleidęs galvą maldai, sėdėjo Kristianas. Keliomis eilėmis toliau — Otas Berkas ir Laris Hansonas. Geras reklaminis žingsnis. Žiniasklaida neabejotinai pastebės, kaip širdingai Otas Berkas rūpinasi savo žaidėju. Čia irgi dėl visuomenės nuomonės.

Vinas sėdėjo beveik bažnyčios gale. Jam iš dešinės rymojo Selė Li. Jos veidas buvo persikreipęs, tarsi burnoje laikytų cigaretę. Vakar vėlai Mironas su ja kalbėjosi. Ji atliko testą. Atsakymas patvirtino Mirono įtarimus.

Dekanas Gordonas su žmona Madlena sėdėjo kairiau. Dekanas atrodė liūdnas. Madlenai Gordon juoda spalva labai tiko. Minioje Mironas atpažino dar kelis veidus, tačiau nebūtų galėjęs pasakyti, nei kur tuos žmones matė, nei jų vardų. Tai ir nesvarbu.

Kunigas pasakė dar kelias frazes apie šį bei tą, apie Dievo valią, apie susitikimą su mylimu danguje. Džesikai nuo raudos trūkčiojo visas kūnas. Niekas jos neapkabino. Niekas nenuramino. Ji atrodė maža ir pažeidžiama. Mironas pajuto gerklėje gumulą.

Na štai.

Kai ceremonija baigėsi, Mironas nedelsė. Jis ryžtingai nuėjo prie altoriaus. Pamačiusi jį, Džesika puolė jam į glėbį. Jie apsikabino, abu užsimerkė. Pamaldų dalyviai apsisuko ir patraukė išėjimo link. Vinas laikėsi netoli Oto Berko, Lario Hansono ir dekano Gordono.

Pagaliau Džesika jį paleido.

— Kur tu buvai? — paklausė ji.

Mironas sunkiai nurijo seiles. Jis linktelėjo Polui Dankanui, paspaudė ranką Edvardui ir Kristianui, pakštelėjo į skruostą Kerolei.

— Nežinau, kaip tai pranešti, — ištarė jis.

— Kas atsitiko?

Mironas pažvelgė Džesikai tiesiai į akis.

— Radau Ketę. Ji gyva.

Būrelis nutilo.

Džesika išsižiojo, vėl susičiaupė.

— Šį vakarą su ja susitinku, — pasakė Mironas.

Pagaliau Džesika atgavo amą.

— Nesuprantu.

— Tai ilga istorija. Bet Ketė gyva. Šį vakarą parvešiu ją namo pas jus.

Džesika pažvelgė į Kerolę. Motina pažiūrėjo į ją. Visi susižvalgė.

— Važiuosiu su tavimi, — pasakė Džesika.

— Negali.

— Ir dar kaip galiu.

— Pažadėjau jai, — atsakė Mironas. — Tik aš. Vienas. Ji bijo.

— Ko?

— Žmogaus, kuris mėgino ją nužudyti.

— Kas jis?

Mironas papurtė galvą.

— Ji man nepasakė telefonu. — Jis suėmė Džesikos delną. Jis buvo šaltas ir kietas. Kaip marmuras. — Parvešiu ją namo. Pažadu. Tada mes pasikalbėsime. Tačiau negalime rizikuoti ją atbaidyti.

Džesika papurtė galvą. Ji atrodė sutrikusi.

— Kur su ja susitinki?

— Miške.

— Kokiame miške? — Džesika truputį atsitraukė atgal. — Kalbi neaiškiai.

— Negaliu tau pasakyti, Džese. Pažadėjau jai. Ketė pasakė, kad tai vieta, kur ji buvo palikta numirti. Ji nori man parodyti, kur viskas vyko.

Stojo tyla.

— Brangus Dieve, — po minutėlės ištarė Polas Dankanas.

Kerolė beveik sukniubo jo rankose.

— Kur ji buvo? — paklausė Džesika.

— Iš savo tyrimo žinau tik detales. Didžiąją laiko dalį ji gydėsi po sužeidimų. Dar kurį laiką praleido Karibuose, Kiurasao saloje. Užtikau jos pėdsakus tos nakties Šv. Marijos ligoninės pacientų sąraše. Tą naktį, kai ji dingo, ant kelio buvo rasta be sąmonės gulinti mergina. Ji prisistatė Katerina Piers.

— Piers? — aiktelėjo Kerolė. — Juk tai mano mergautinė pavardė.

Mironas linktelėjo.

— Dar nežinau visų smulkmenų. Jai buvo smogta į galvą. Nuo smūgio skilo kaukolė. Užpuolikas pamanė, kad ji negyva. Tačiau suklydo. Jis palaidojo ją miške. Ketė atsipeikėjo ir sugebėjo išsikrapštyti iš po žemių. Stebuklas, kad ji išgyveno.

Džesikos akys pritvinko ašarų.

— Ji gyva?

— Taip.

— Esi tuo tikras?

— Taip.

Tada Džesika apkabino motiną. Taip pat ir Edvardas. Kristianas ir Polas apstulbę žiūrėjo į juos. Mironas pasuko prie durų. Ten stovėjo Vinas. Jis labai nežymiai linktelėjo.

48 skyrius

Mironas pastatė automobilį žvyrkelyje. Jis atvažiavo vienas. Mašinos laikrodis rodė pusę devynių vakaro. Mironas pasiėmė žibintuvėlį ir patraukė į susitikimo vietą.

Krūmai buvo tankiai suaugę. Šakelės čaižė jam veidą. Vyras įsiklausė. Tolumoje čirpė svirpliai. Daugiau nieko. Žibintuvėlis skrodė tirštą tamsą nušviesdamas jam takelį. Mironas girdėjo, kaip po kojomis traška šakelės ir lapai. Burna išdžiūvo. Tokiomis akimirkomis jam visada taip nutikdavo.

Iki susitikimo vietos liko ne daugiau nei dvidešimt ar trisdešimt jardų.

— Kete? — pašaukė jis.

Jokio atsako.

— Čia Mironas, Kete. Aš vienas.

Niekas neatsiliepė. Tačiau priekyje išgirdo šnaresį. Kažkas pasirodė. Galva. Galva ilgais šviesiais plaukais.

— Viskas gerai, — švelniai ištarė Mironas. — Aš čia vienas.

Ji nedrąsiai žengė prie jo. Dešiniąja ranka prisidengdama akis nuo ryškios prožektoriaus šviesos. Mironas nusuko jį į šoną.

— Viskas gerai, — nuramino jis.

Neryškus siluetas ėjo jo link. Jis žengė lėtai, sunkiai, tarsi atgijęs siaubo filmo monstras.

— Viskas gerai, — pakartojo Mironas. — Niekas tavęs nenuskriaus.

— Norėčiau, kad tai būtų tiesa.

Balsas buvo ne jos. Jis sklido jai iš už nugaros. Mironas užsimerkė. Jo pečiai nusviro žemyn.

— Labas, Kristianai.

— Nejudėkit, pone Bolitarai. Pakelkit rankas.

— Kam vargintis?

— Ką?

— Vis tiek mus nužudysi. Taip, kaip bandei nužudyti Ketę. Kaip nužudei jos tėvą ir Nensę.

— Niekada nenorėjau niekam pakenkti, — atsakė jis.

— Tačiau taip padarei.

Kristianas pakėlė pistoletą.

— Rankas aukštyn. Tuoj pat.

Mironas lėtai pakėlė rankas.

— Tą vakarą Ketė tau atsivėrė. Ji viską papasakojo — visas bjaurias savo praeities smulkmenas. Ji norėjo apsivalyti.

— Ji man melavo! — suriko Kristianas. — Visą tą laiką, kol buvome drauge — viskas buvo melas.

— Tad tu bandei ją nužudyti.

— Pone Bolitarai, Ketė norėjo, kad aš ją vis tiek mylėčiau. Bet negi nesuprantate? Aš jos niekada nemylėjau. Aš mylėjau melą. Ji norėjo, kad stovėčiau kaip parodoje šalia to melo, kol ji atskleis savo istoriją visam pasauliui. Ji norėjo, kad išduočiau savo komandos draugus, atsisakyčiau galimybės žaisti nacionaliniame čempionate ir laimėti Haismano prizą — ir viskas dėl meluojančios kekšės.

— Meluojanti kekšė, — įsiterpė Mironas, — kaip tavo motina.

Jis linktelėjo.

— Pone Bolitarai, paaiškinkite jai. Paaiškinkite jai, ką tas sumanymas reiškė. Pinigų, šlovės, savigarbos prasme. Jūs suprantate, pone Bolitarai. Tai padėjo man gauti kontraktą.

— Tu smogei jai į galvą.

— Aš nenorėjau. Tiesiog taip nutiko. Maniau, ji negyva. Neužčiuopiau pulso.

— Atvežei ją čia ir užkasei. Tikėjaisi, kad jos niekada neras, o jei ir ras, tai visa kaltė kris ant žudiko maniako.

Kristianas žengė arčiau. Jis pakėlė ginklą.

— Gana kalbų, — pasakė jis. — Neleisiu jums vilkinti, kol kas nors pasirodys.

— Nėra reikalo. Kai kas čia buvo visą laiką.

Iš už medžio, ne toliau nei per jardą nuo Kristiano, išlindo Vinas. Jis prispaudė keturiasdešimt ketvirtojo kalibro pistoletą vaikinui prie ausies ir pasakė:

— Mesk, arba tavo smegenys atiteks voverėms pietums.

Kristianas numetė ginklą.

— Baigta, — šūktelėjo Mironas.

Iš tolo atbėgo du uniformuoti policininkai. Jie surakino Kristianą.

Iš paskos klupdamas, aukštai keldamas kojas per žoles atrisnojo Džeikas Korteris.

— Per senas tokiam mėšlui, — murmėjo jis. Priėjęs arčiau tarė: — Puikios pinklės, Bolitarai.

— Daug smulkmenų. Geros suktybės paslaptis.

— Gal dabar paaiškinsi man, kas vyksta?

— Žinoma. Džese!

Džesika nusiėmė šviesių plaukų peruką ir žengė į priekį.

Kristianas net išsižiojo.

— Kas per...

— Tu nužudei Ketę, — pasakė Mironas, — bet ne smūgiu į galvą. Ji uždusο mėgindama atsikasti iš po žemių.

Džeikas atrodė suglumęs.

— Kur kūnas?

— Lavoninėje. Nuo tada, kai prieš du mėnesius jį rado policija. Vakar vakare Selė Li patvirtino tapatybę.

— Tai kodėl jo neidentifikavo anksčiau?

— Nes teismo medicinos ekspertas buvo Ketės tėvas. Jis iš karto suprato, kas ji, tačiau niekam neprasitarė.

— Kodėl?

— Pagalvok minutėlę, Džeikai. Įsivaizduok save Adamo Kalverio vietoje. Per aštuoniolika mėnesių byla nė kiek nepasistūmėjo. Adamas tai žinojo. Dar jis žinojo, kad kūnas nepateikė jokių naujų įkalčių. Taigi pamanė, kad vienintelis būdas sučiupti Ketės žudiką — išvilioti jį viešumon. Kaip? Priverčiant žudiką manyti, kad Ketė gali būti gyva. Juk, šiaip ar taip, kai jis ją užkasė miške, ji dar buvo gyva. Taigi Adamas nuo visų slėpė kūno tapatybę — nuo policijos, nuo savo draugų, net nuo savo šeimos. Dar jis pamanė, kad tos pornografinės nuotraukos susijusios su žmogžudyste. Taigi jas ir panaudojo.

— Nori pasakyti, kad jis įdėjo tą nuotrauką į reklamą?

Mironas linktelėjo.

— Viską suorganizavo Adamas Kalveris. Net tuos paslaptingus skambučius, pranešančius: „Ateik ir pasiimk mane. Aš išgyvenau". Jis padarė viską, kad atrodytų, jog Ketė gyva.

Džeikas linktelėjo.

— Tai ką jūs darėte...

— Baigėme Adamo Kalverio pradėtą darbą. Mūsų spektaklis šįryt bažnyčioje pasėjo paskutines abejonės sėklas.

— Stengėtės priversti Kristianą žaisti jūsų žaidimą?

— Būtent.

— Neįtikėtina. Tai visi žinojo?

— Džesika žinojo, — atsakė Mironas. — Taip pat jos motina ir brolis. Būtų buvę per žiauru jiems meluoti. Tačiau Polas Dankanas nežinojo. Kaip ir visi kiti, o Vinas pasirūpino, kad visi įtariamieji — Otas, dekanas, net Garis Gradis — sužinotų, jog Ketė gyva.

— Tai nebuvai tikras, kad žudikas Kristianas?

— Aš tuo neabejojau.

— Stengeisi sužaisti teisingai?

Mironas linktelėjo.

— Štai kodėl nieko jums nepasakojau. Norėjau pažiūrėti, kas nutiks be išankstinio nusistatymo.

— Gana teisinga, — pasakė Džeikas. — Tęsk.

— Adamas Kalveris suprato, kad tik žudikas žinos šią vietą. Jei jis privers žudiką manyti, kad Ketė gali būti gyva, jis arba ji čia sugrįš — tiesiog įsitikinti, kad Ketė negyva. Štai kodėl Adamas netoliese išsinuomojo trobelę. Štai kodėl jis įsigijo visus tuos elektroninius prietaisus. Kad įrašytų, kaip jis ateina. Kad turėtų įrodymą.

— Sugauti žudiką, grįžtantį į nusikaltimo vietą, — pridūrė Džeikas.

— Teisingai.

— Bet aš kai ko nesuprantu. Adamas buvo nužudytas tada, kai žurnalai dar nebuvo išsiuntinėti. Kaip Kristianas apie tai sužinojo?

— Jis nežinojo. Nepamirškite, Adamas buvo patologas. Jis nebuvo tyrėjas. Jis praleido vieną svarbią detalę. Bent jau iš pradžių.

— Kokią?

— Ketės drabužius.

— Konkrečiau?

— Kai buvo rastas Ketės kūnas, ji vilkėjo geltoną megztinį ir pilkas treningo kelnes. Tačiau draugijos seserys teigė, kad išeidama iš vakarėlio Ketė vilkėjo mėlynus drabužius. Prievartautojai sakė, kad ji buvo apsirengusi mėlynai. Dekanas Gordonas irgi tvirtino, kad ji vilkėjo mėlynus drabužius. Ir Rikis Leinas pasakė tą patį. Draugijos seserys buvo absoliučiai įsitikinusios, kad Ketė nebuvo grįžusi namo. Taigi klausimas: iš kur atsirado geltonas megztukas ir pilkos kelnės?

Džeikas gūžtelėjo pečiais.

— Adamui prireikė nemažai laiko suprasti, kokį svarbų vaidmenį šioje byloje vaidina drabužiai. Tačiau kai suprato, iš karto nuvažiavo pas Ketės kambario draugę.

— Pas Nensę Serat.

— Teisingai. Tačiau jis nenorėjo atskleisti, kad rastas Ketės kūnas. Taigi, apsimesdamas tipišku nostalgijos prislėgtu tėčiu, paklausė Nensės, kur galėtų rasti mėgstamiausią jos geltoną megztinį. Bet pagalvokite. Jei Ketė negrįžo į savo seserijos namus, kur ji galėjo persirengti?

Dabar Džeikas suprato.

— Pas Kristianą, — pasakė jis ir net spragtelėjo pirštais. — Ketė visą laiką ten miegodavo. Turėjo laikyti ten ir drabužius.

— Teisingai.

— O Nensė ir Kristianas buvo draugai, — imdamas viską suvokti tęsė Džeikas. — Ji papasakojo Kristianui apie Adamo apsilankymą.

Mironas atsisuko į Kristianą.

— Išgirdęs, kad Adamas klausinėjo apie geltoną megztinį, tu išsigandai. Supratai, kad jis artėja prie tavęs. Taigi tą vakarą pasekei

jį. Girdėjai, kaip jis pykosi su žmona. Matei, kaip išlėkė iš namų, ir pamanei, kad tai ideali proga jį nužudyti. Dar vienas tobulas neteisingas nukreipimas.

Kristianas nieko neatsakė.

— Ką turi omeny sakydamas „tobulas neteisingas nukreipimas“?

— Kai prasidėjo Ketės dingimo bylos tyrimas, — pasakė Mironas, — kas buvo pagrindinis įtariamasis?

— Kristianas, — atsakė Džeikas. — Kaip jau sakiau, visada patikriname vaikiną.

— Taigi, ką padarė Kristianas? Kai universiteto apsauga ieškojo įkalčių, jis ant šiukšlių konteinerio viršaus padėjo kelnaites.

— Kelnaites, — pridūrė Džeikas, — su kažkieno kito sperma.

— Įrodymas, kad ne jis tai padarė.

— Kad mane skradžiai.

— Jis taip pat suklaidino mus dėl Nensės Şerat. Kristianas pasmaugė Nensę, o paskui įbruko jai į delną Ketės plaukų.

— Tačiau iš kur jis gavo plaukų?

— Ketė visada miegodavo jo kambaryje, ar ne? Ji turėjo laikyti ten ir kitų daiktų, ne tik drabužių. Pavyzdžiui, plaukų šepetį.

— Kalės vaikas.

— Beveik tobula. Apkaltinti tą, kuri negyva. O jei Ketė nemirusi — jei ji iš tiesų būtų išgyvenusi — jis būtų ją padaręs beprote. Kas patikėtų merginos, nužudžiusios savo kambario draugę, kliedesiais? Tačiau Kristianas nesitikėjo, kad pas Nensę atvažiuos Džesika. Jis supanikavo. Trenkė jai per galvą ir pabėgo. Bėda ta, kad liko jo pirštų atspaudai. Bet Kristianas buvo gudrus. Net sugebėjo tuo pasinaudoti. Kai kitą rytą jį apklausėte, jis iš karto prisipažino buvęs pas Nensę. Ir tada sugalvojo tą nuostabią istoriją apie seserų susitaikymą.

— Dar viena tobula neteisinga nuoroda, — pasakė Džeikas.

— Tik jis pamiršo apie stiklinę.

— Kokią stiklinę?

— Jo pirštų atspaudai buvo rasti keliose vietose namo viduje, taip pat ant stiklinės. O Kristianas mums aiškino, kad Nensė jo net

neįsileido vidun, beveik nustūmė murmėdama kažką apie seserų susitaikymą. Esant tokioms aplinkybėms argi nekeista, kad ji pasiūlė jam atsigerti?

Mironas pažvelgė į Kristianą. Šis nuleido akis.

— Aš... aš nenorėjau nuskriausti nė vieno jų, pone Bolitarai, — pratarė jis.

— Tu manipuliavai ir viską apskaičiavai, — tęsė Mironas. — Viską apgalvojai, net kai nusisamdei mane. Mane galima kontroliuoti. Žinojai apie mano praeitį, kad aš — patyręs specialistas. Supratai, kad jei kils kokių bėdų, aš viską sutvarkysiu. Kad apie viską tave informuosiu. Kad bandysiu tave apginti. Pasinaudojai manimi kaip visišku mulkiu.

Visi tylėjo. Galiausiai prabilo Džeikas:

— Gerai. Veskit jį iš čia.

Uniformuoti pareigūnai nuvedė Kristianą.

Mironas pažvelgė į Džesiką. Ji vis dar nepratarė nė žodžio. Merginos skruostais riedėjo ašaros. Nė viena tų ašarų per pamaldas nebuvo dėl tėvo. Na, gal kelios.

Vinas papurtė galvą.

— Pietūs voverėms. Negaliu patikėti, kad aš taip pasakiau.

Džesika liovėsi verkti. Ji net truputį nusišypsojo. Mironas apkabino ją ir prisitraukė arčiau. Drauge jiedu nuėjo prie automobilio.

49 skyrius

Po trijų dienų Mironas nuvežė Džesiką į oro uostą.

— Paleisk mane prie terminalo, — paprašė ji.

— Palauksiu su tavimi prie vartų.

— Tau reikia važiuoti atgal.

— Turiu laiko.

— Bus siaubinga spūstis.

— Man nesvarbu.

— Mironai?

— Ką?

— Paleisk mane. Prašau. Žinai, kaip nekenčiu scenų.

— Nekelsiu scenos.

Tyla.

— Kas bus Gariui Gradžiui? — paklausė Džesika.

— Visą informaciją nusiunčiau mokyklos vadovybei ir vietos spaudai. Nežinau, ar jam teks sėsti į kalėjimą, tačiau jo karjera baigta.

— O kaip dekanas Gordonas?

— Šįryt jis atsistatydino. Ieškos darbo privačiame sektoriuje.

— O kas laukia prievartautojų?

— Apygardos prokuroro pareigas eina Keris Rolandas. Ši byla plačiai nuskambės. Jis pasistengs. Rikis Leinas tikrai ras įrodymų.

— Atsisakei Rikio kaip kliento?

Mironas linktelėjo.

— Ir netekai Kristiano.

Jis vėl linktelėjo.

— Viskas vienu metu, — atsiduso Džesika. — Ši byla finansiškai tau labai nenaudinga.

— Man labiau rūpi mano asmeninis gyvenimas.

— Ką nori pasakyti?

— Kad tu sugrįžai į mano gyvenimą.

— Argi tai negerai?

— Gerai. Tik tiek, kad tu išvyksti.

— Tik mėnesiui ar dviem.

Mironas sustojo priešais terminalą.

— Aš grįšiu, — užtikrino Džesika.

Jis linktelėjo.

Džesika jį pabučiavo. Mironas prisitraukė merginą arčiau. Galiausiai ji jį atstūmė. Mironas nenoriai paleido.

— Myliu tave, — pasakė jis.

— Ir aš tave myliu. — Džesika išlipo iš automobilio. — Aš grįšiu.

Mironas žiūrėjo, kaip ji tolsta. Žiūrėjo, kaip įėjo pro stiklines duris, žiūrėjo, kaip pasuko prie registracijos stalo, kaip kilo eskalatoriumi. Net kai jos jau nebebuvo matyti, jis žiūrėjo tol, kol apsaugininkas pabeldė jam į langą.

— Neleistina zona, drauguži. Važiuok!

Mironas dar kartą pažvelgė į terminalą. O tada nuvažiavo atgal į savo kontorą.

Coben, Harlan
Co-05 Dviveidis: [romanas]/Harlan Coben; iš anglų kalbos vertė Reda Žekienė. — Kaunas: Jotema, [2009]. — 320 p.
ISBN 978-9955-13-200-4

Perspektyvus jaunas sportininkas Kristianas Stylas išgyvena skaudžią netektį — prieš pusantrų metų staiga dingo jo gražuolė sužadėtinė Ketė, ir jau mažai kas tikėjosi išvysti ją gyvą... O visai neseniai gatvėje apiplėštas ir nužudytas Ketės tėvas. Kai sielvartaujantys artimieji rengiasi gedulo pamaldoms, Kristianas gauna paslaptingą siuntinį ir mylimosios pranešimą.

Sutrikęs ir išsigandęs Stylas skambina savo agentui, kadaise taip pat garsiai sporto žvaigždei Mironui Bolitarui ir prašo padėti išsiaiškinti, ką visa tai reiškia...

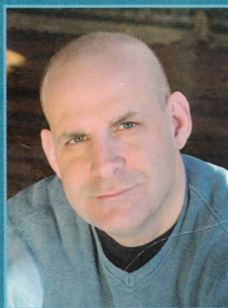
UDK 820(73)-3

Harlan Coben

DVIVEIDIS

Redaktorė *Asta Kristinavičienė*
Stanislava Šatkutė
Viršelio dailininkė *Vilūnė Grigaitė*
Maketavo *Elvyra Laipanova*

SL 250. 20 sp. l. Užsak. Nr. 9.0032
UAB „Jotema“, Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
http://www.jotema.lt
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
Spausdino AB spaustuvė „Spindulys“, Vakarinis aplinkkelis 24, 48184 Kaunas

„Edgar", „Shamus" ir „Anthony" premijų laimėtojas Harlanas Cobenas yra dvylikos romanų autorius, įskaitant *New York Times* bestselerius „Nekaltas", „Tik vienas žvilgtelėjimas", „Kitos progos nebus", „Pažadėk man", „Miškai", „Niekam nesakyk". Jo knygos išverstos į trisdešimt dvi kalbas ir parduodamos visame pasaulyje.

Intriguojantis pasakojimas apie išdavystę ir šeimos paslaptis, peraugantis į stipriai jaudinančią nežinomybę... Nekantrausite versti knygos puslapius... tiek kupinus įtampos, tiek gausius sąmojo.

Perspektyvus jaunas sportininkas Kristianas Stylas išgyvena skaudžią netektį — prieš pusantrų metų staiga dingo jo gražuolė sužadėtinė Ketė, ir jau mažai kas tikėjosi išvysti ją gyvą... O visai neseniai gatvėje apiplėštas ir nužudytas Ketės tėvas. Kai sielvartaujantys artimieji rengiasi gedulo pamaldoms, Kristianas gauna paslaptingą siuntinį ir dingusios mylimosios pranešimą.

Sutrikęs ir išsigandęs Stylas skambina savo agentui, kadaise taip pat garsiai sporto žvaigždei Mironui Bolitarui, ir prašo padėti išsiaiškinti, ką visa tai reiškia...

ISBN 978-9955-13-204-2
9 789955 132042

www.jotema.lt